VOL. II, NO. I

JANUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

$2.00 PER YEAR

20 C. A COPY

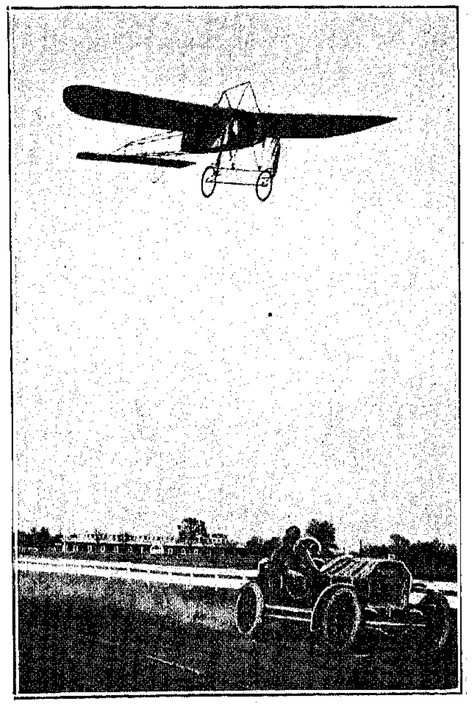

BANK OF ATHENS

ATHENS, GREECE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 50,000,000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ 80,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ: Ἐν Πειραιεῖ, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Πάτραις, Λαρίσσῃ, Τρικόλοι.
ΑΙΓΥΠΤΟΥ: Ἀλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ, Χαρτούμ, Ζαγαζίγ καὶ Μανσούρᾳ.
ΤΟΥΡΚΙΑΣ: » Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ καὶ Σταμπούλ), Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλᾳ, Σέρραις, Ξάνθῃ, Τραπεζούντι καὶ Σαμψούντι.
ΚΡΗΤΗΣ: » Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.
ΑΓΓΛΙΑΣ: » Λονδίνῳ, 22 Fenchurch St. E. C.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ Η ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΠΛΗΡΟΝΟΥΣΑ ΤΟΚΟΥΣ ΟΣ ΚΑΤΩΘΙ:

3 o/o εἰς πρώτην ζητησιν
3 1)2 δι' ἓξ μῆνας
4 o/o δι' ἓν ἔτος
5 o/o διὰ δύο ἔτη καὶ πλέον

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς ΕΛΛΑΔΑ, ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ἀπευθυντέον εἰς τὰς ἑξῆς Τραπέζας

NATIONAL CITY BANK OF NEW YORK	NEW YORK
IRVING NATIONAL EXCHANGE BANK	» »
AMERICAN EXPRESS CO.	» »
CHASE NATIONAL BANK.	» »
MERSSS LIONELLO, PERRERA & CO.	» »
MESSRS KNAUTH, NACHOD & KUHNE	» »
MELLON NATIONAL BANK.	PITTSBURG
FIRST NATIONAL BANK	» »
FIFTH-THIRD NATIONAL BANK.	CINCINNATI

Ὁ γενικὸς Διευθυντὴς
Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

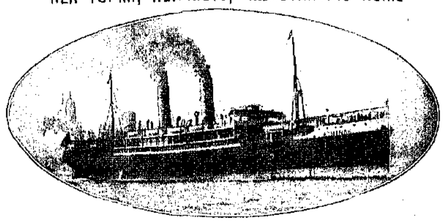

ΑΘΗΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ, ΤΑΧΥΠΛΟΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΑΞΕΙΔΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ
Ἐφωδιασμένα δι' ἀσυρμάτου τηλεγράφου Μαρκόνι.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

N. A. GALANOS, General Agent.

97 BROAD ST., NEW YORK

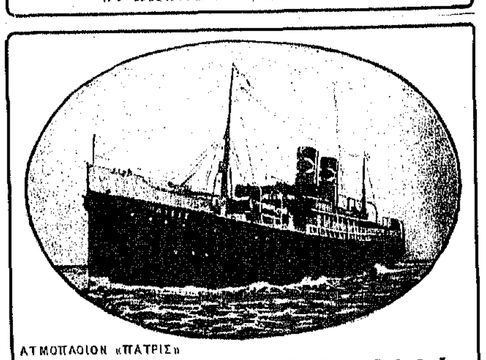

ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ «ΠΑΤΡΙΣ»

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΘΑΛΑΜΗΓΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

"ΠΑΤΡΙΣ"-"ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ"

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ **12** ΗΜΕΡΩΝ

Ταχτική συγκοινωνία μεταξὺ Νέας Ὑόρκης, Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς.
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΠΑΤΡΑΙ, ΣΜΥΡΝΗ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΑΒΑΛΛΑ.
Ἐκδίδονται Εἰσιτήρια καὶ Φορτωτικαὶ δι' ὅλους τοὺς λιμένας Ἑλλάδος Ἀνατολῆς καὶ Αἰγύπτου.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ
ΜΙΧ. ΛΙΤΣΑΣ 25 BRODWAY NEW YORK

Τηλέφωνον 735 Rector

VOL. II, NO. I — JANUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

Published EVERY MONTH by *ATLANTIS*, Inc., N. Y., 113-115-117 West 31st Street, New York City
SOLON J. VLASTO PRESIDENT DEMETRIUS J. VLASTO, TREASURER AND SECRETARY COPY RIGHT 1910 BY ATLANTIS INC. N. Y.

SUBSCRIPTION PRICE: U. S. $2.00 per year, Foreign, $3.00 per year, Single copies 20c.

Ὅροι συνδρομῶν: Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Δολλάρια 2.00 ἐτησίως.—Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 18.—Ἕκαστον τεῦχος 20 Σέντς.

Entered as second class matter January 27, 1910, at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of Congress of March 3, 1879.

ΕΤΟΣ Β'. ΤΕΥΧΟΣ Α'. — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1911 — ΤΙΜΑΤΑΙ 20 ΣΕΝΤΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΙΣ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ βίου της εἰσερχομένη ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δὲν ἔχει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της πρὸ δώδεκα μηνῶν.

Συνεπῶς, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπαγγελίας διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος, εἶνε προτιμότερον νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ ἀρχικοῦ μας ἐκείνου προγράμματος, τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα καὶ ἐφέτος νὰ συνεχίσωμεν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» εἶναι: «Νὰ δώσῃ ἐντὸς ὡρισμένου ἀριθμοῦ σελίδων πολλὴν καλογραμμένην καὶ ὠφέλιμον ὕλην. Ἡ ὕλη αὐτὴ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὸν της μέρος θὰ εἶναι πρωτότυπος. Τὰ Ἑλληνικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα θὰ παρελάσουν μέσα εἰς τὰς σελίδας της, δὲν θὰ εἶναι ἀντιγραφαὶ ἀπὸ πουθενά, παρὰ μόνον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν, τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τ' Ἀμερικανικὰ θέματα, θὰ εἶναι πρωτότυποι ἀντιγραφαὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ περιοδικὸν τοῦτο θὰ ἐκδίδεται. Ἔρχεται κατόπιν τὸ διεθνὲς μέρος, μὲ τὰ ποικίλα θέματα, καὶ εἰς αὐτὸ ἰδίως θὰ συγκεντρωθῇ ἡ μεγαλειτέρα προσοχὴ τῆς συντάξεως τῆς «Μηνιαίας Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος».

Ἀπὸ ὅλην τὴν πληθώραν τῶν Ἀμερικανικῶν, Γαλλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ ἄλλων περιοδικῶν τοῦ μηνὸς θὰ σταχυολογῆται ἡ ποικίλη αὐτὴ ὕλη, πλουσίως εἰκονογραφημένη. Λέγομεν θὰ σταχυολογῆται καὶ ὄχι θὰ ἀντιγράφηται. Διότι, ὅταν λέγωμεν σταχυολογίαν, ἐννοοῦμεν νὰ παίρνωμεν ἀπὸ κάθε ἐνδιαφέρον θέμα τὴν οὐσίαν του, τὴν ὁποίαν νὰ προσφέρωμεν ἡρτυμένην μὲ Ἑλληνικὸν γοῦστο εἰς τὸν Ἕλληνα ἀναγνώστην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιδιώξωμεν νὰ καταστήσωμεν τὸ περιοδικόν μας κατ' ἐξοχὴν ἐγκυκλοπαιδικὸν καὶ χρήσιμον εἰς ὅλους ὅσοι τὸ ἀναγινώσκουν.

Ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δὲν πρόκειται μὲ τὴν ἔκδοσίν της νὰ λύσῃ τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα, οὔτε νὰ διακανονίσῃ τὰ πολιτικὰ ζητήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ τοῦ κόσμου.

Σκοπός της εἶναι νὰ ἐκλαϊκεύσῃ ἐκεῖνα τὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν σύγχρονον πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὸν αἰῶνά μας πρέπει νὰ εἶναι κεῖμα παντὸς ἀνθρώπου. Νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν μελέτην τῶν ὡραίων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ ἐντρύφημα τῶν ἀνεπτυγμένων λαῶν. Νὰ διδάξῃ, νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ὅσον θὰ τῆς ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις της, κάθε ἕνα, ὁ ὁποῖος θὰ νομίσῃ καλὸν νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ».

Τ' ἀνωτέρω ἐγράφησαν πρὸ ἑνὸς ἔτους. Τὰς ἐπαγγελίας μας ἐκείνας προσεπαθήσαμεν δι' ὅλων τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμεων νὰ ἐκπληρώσωμεν, ἡ δὲ ἀμέριστος ὑποστήριξις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἧς ἔτυχε τὸ περιοδικὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως, μᾶς ἔδωκε τὸ θάρρος ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὸ δεύτερόν της ἔτος εἰσερχομένη ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» ἔχει ἀκόμη ἐν στοιχεῖον καὶ ἓν ἐφόδιον ὅπως ἐπιτύχῃ καλλίτερα ἀπὸ ὅτι ἐπέτυχε πέρυσι. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πεῖρα ἑνὸς ἔτους. Μικρὰ μέν, ἀλλὰ πολύτιμος.

Εἰς τὸ παρελθὸν δωδεκάμηνον διάστημα ἐκάμαμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς ὕλης μίαν ἐπισταμένην μελέτην. Εἴδομεν ποῖα ζητήματα ἠξίζον περισσοτέρας προσοχῆς καὶ τὰ ἐπροτιμήσομεν. Ἐρέτος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ εἴμεθα καλλίτερον κατηρτισμένοι.

Εἰς δύο σημεῖα ἰδιαιτέρως θέλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀναφορικῶς μὲ τὴν Ἐθνικὴν καλλιτεχνικὴν πινακοθήκην μας, ἧς δεῖγμα σᾶς ἐδώσαμεν τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον.

Εἶναι πολὺ μεγάλη δι' Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἡ δαπάνη εἰς ἣν ὑπεβλήθημεν, ἐκτυπώσαντες ἐνταῦθα πολυχρώμους εἰκόνας ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου, διὰ νὰ τὰς προσφέρωμεν δωρεὰν εἰς κάθε ἀγοραστὴν ἐπάσσου τεύχους. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ὅτι αἱ δαπάναι καὶ οἱ κόποι μας δὲν θὰ παραγνωρισθοῦν.

Τὸ δεύτερον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς καθιστῶμεν προσεκτικοὺς εἶναι τὸ μυθιστόρημά μας «Burning Daylight» τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ Jack London.

Ἐκδιδομένη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἐν καθαρῶς Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα, βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν ζωήν, καὶ ὀφειλόμενον εἰς τὴν γραφίδα τοῦ γνωστοτέρου ἐκ τῶν συγχρόνων Ἀμερικανῶν συγγραφέων.

Εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἡ πνευματικὴ ἰδιοκτησία ἀκριβοπληρώνεται, δὲν ἐξηφάνισεν ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» δωρεὰν τὸ κείμενον καὶ τὰ πρωτότυπα σχεδιαγραφήματα τοῦ «Burning Daylight». Ἀλλ' εἴπομεν καὶ πάλιν ὅτι πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προγράμματός του τὸ περιοδικὸν τοῦτο δὲν θὰ φεισθῇ δαπανῶν καὶ κόπων.

Διότι ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» θέλει νὰ φανῇ ἀνταξία τῆς ὑποστηρίξεως, τὴν ὁποίαν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας τοῦ ἐν γένει Ἑλληνικοῦ κόσμου, ὅστις εἰς τὸ ὑπόσχεσμα τοῦτο νὰ δύναται νὰ βλέπῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν πληρούμενον ἓν πενόν, τὸ ὁποῖον ἀφῆκαν τὰ ἐκλείψαντα τέλεια Ἑλληνικὰ περιοδικὰ τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διατρανουμένην τὴν κρίσιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον μας ἐστερεώθη.

Καὶ τώρα ἐπὶ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἀρξαμένου ἔργου.

«Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς»

ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ - ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ - ΑΕΡΟΠΛΟΙΑ

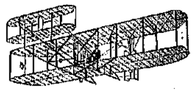

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ Ο ΑΗΡ

Το ΑΗΕΑΝ 1910 είμπορεί κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ ἔτος τοῦ Ἀέρος. Διότι εἰς κανένα κλάδον τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ προόδου δὲν ἐσημειώθησαν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο χρονικὸν διάστημα τόσαι ἐπιτυχίαι, τόσαι νίκαι καὶ τόσοι θρίαμβοι, ὅσοι εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ αἰθέρος.

Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ εἴδομεν τὸν Ζέππελιν ἐγκαινιάζοντα τὴν πρώτην τακτικὴν ἐναέριον γραμμὴν δι' ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορεύματα. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν γαλλικὸν πηδαλιουχούμενον ἀεροπλοῖον, τὸ «Clement Bayard», ἀναχωρήσαν ἀπὸ τοὺς Παρισίους μὲ τὸ πλήρωμά του, ἔφθασεν αἰσίως ἐντὸς ὀξὺ καὶ ἡμισείας ὡρῶν εἰς τὸ Λονδῖνον, διελθὸν ἄνωθεν τῆς Μάγχης, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς διαδόσεως κανενὸς ρύκακος.

Καὶ ποῖος λησμονεῖ τὸ θεωμάσιον ἐκεῖνο ταξεῖδιον τοῦ Wellman, σχόντος τὸ μέγα ὅσον καὶ παρόλμον σχέδιον τοῦ διάπλου τοῦ ὠκεανοῦ δι' ἀεροπλοίου, ναυαγήσαντος δὲ μὲ τὴν α' Ἀμερικὴν τοῦ κατόπιν συνεχοῦς καὶ περιπετειώδους πορείας ὑπερχιλίων μιλλίων ἄνωθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ;

Ἀλλ' ὁ Wellman δὲν εἶναι ὁ μόνος ὅστις ἐλπίζει ὅτι τὸ ἀερόπλοιον θὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν τὸ κοινότερον, ἀσφαλέστερον καὶ ταχύτερον μέσον ἐπικοινωνίας μεταξὺ τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἤδη εἰς ἄλλος τολμηρὸς ἀεροπόρος, Γερμανὸς τὴν φυρὰν ταύτην, ὁ Herr Beuckner ἑτοιμάζεται διὰ τὸ ἴδιον ταξεῖδι ἀκραδάντως πιστεύων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιχειρήματος.

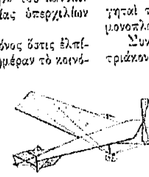

Ἐν τούτοις τὸ ἀερόστατον, ἐννοοῦμεν τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀπηδαλιούχητον τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ προπάτωρ τοῦ ἀεροπλοίου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, δὲν κατήγαγεν ὀλιγωτέρας νίκας κατὰ τὸ ἔτος ταῦτο. Αἱ δύο μεγάλαι ἀεροστατοδρομίαι τῶν Παρισίων καὶ τῆς Ἀμερικῆς παρουσίασαν δύο μεγάλα ρεκόρ, τὸ πρῶτον ὅταν ὁ Γάλλος κύριος De la Vaulx ἔκαμε δρόμον 1193 μιλλίων ἀναχωρήσας ἀπὸ Παρισίους καὶ φθάσας εἰς Κιεβὸν τῆς Ρωσσίας. Καὶ τὸ δεύτερον ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀεροναῦται Alan R. Hawley καὶ Augustus Post, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον, ἔφθασαν πέραν τοῦ Quebec τοῦ Καναδᾶ, καταρρίψαντες πᾶν προηγούμενον ρεκὸρ ἀντοχῆς καὶ ἀποστάσεως.

Ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀεροπλοϊκὰς ἐπιτυχίας, τὰς βασιζομένας εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐλαφροτέρου τοῦ ἀέρος. Ἀλλ' ἡ νίκη ἡ μεγάλη ἐπερωλάσσετο εἰς τὰ ἀεροπορικὰ μηχανήματα τὰ βασιζόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βαρυτέρου τοῦ ἀέρος, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἀεροπλάνα.

Βλέπων κανεὶς τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὁποίας κατήγαγε τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος, φθάνει γρήγορα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μέλλον τῆς ἀεροπορίας δὲν ἀπόκειται οὔτε εἰς τ' ὀπηδαλιούχητα οὔτε εἰς τὰ πηδαλιουχούμενα ἀερόστατα καὶ ὅτι, ἐν πρόκειται ὁ ἄνθρωπος νὰ θέσῃ ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Προφητάνακτος, τοῦτο θὰ πράξῃ μόνον διὰ τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ οὐσιωδέστατα διαφερουσα ἀπὸ τὴν τοῦ ἀεροπλοίου, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, καίτοι λόρατος, ἔχει ἐν τούτοις μάζαν καὶ φέρει ἀντίστασιν εἰς τὴν κίνησιν τῶν σωμάτων.

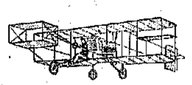

Ὅταν λοιπὸν θέσῃ κανεὶς εἰς κίνησιν ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι μίαν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, ἐν παραλληλεπίπεδον λόγου χάριν, τοῦτο ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ἐν κινήσει ὁριζοντίᾳ, συγκρατεῖται ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν, ἣν ἐξασκεῖ κάτωθέν του ἡ μάζα τοῦ ἀέρος. Τὸ παραλληλεπίπεδον τοῦτο, ἐὰν ἔχῃ μίαν μικρὰν κλίσιν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ μίαν σταθερὰν ὥθησιν πρὸς τὰ ἔμπρός, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ προχωρήσῃ ὑψούμενον ὁλονέν, ἐνῷ τοὐναντίον θὰ γείνῃ ἐὰν ἡ κλίσις εἶναι πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐὰν λείψῃ ἡ κινητήριος δύναμις.

Ἐπὶ τῆς ἁπλῆς ταύτης θεωρίας στηρίζεται ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου, ἥτις περιλαμβάνει τὴν συνδυασμὸν δύο ἢ πλειόνων παραλληλεπιπέδων μὲ μίαν κινητήριον δύναμιν. Τὰ κύρια συνεπῶς μέρη τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι τὰ ἐπίπεδα, τὰ πηδάλια καὶ ἡ κινητήριος δύναμις, ἥτις περιλαμβάνει καὶ τοὺς ἕλικας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρώτον κτυπᾷ εἰς τὸ μάτι εἶναι τὰ παραλληλεπίπεδα. Ταῦτα εἶναι ἀπὸ στερεὸν ὕσον καὶ ἐλαφρὸν ὕφασμα, τανυσμένον ὡς τελάρον ἐπάνω εἰς ἕνα σκελετὸν ἀπὸ ξύλον ἢ ἀλουμίνιον. Τοιαῦτα ἐπίπεδα ἢ πτέρυγες εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ἀεροπλάνον ἐν ἢ δύο ἢ τρία, ἐξ ὧν καὶ λαμβάνει τὴν ὀνομασίαν ὡς μονοπλάνον, διπλάνον, τριπλάνον καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ Wright Brothers ἦσαν οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ διπλάνου, ἐνῷ ὁ Bleriot ἐγκαινίασε τὸ μονοπλάνον.

Συνήθως τὸ μῆκος ἑνὸς τοιούτου ἐπιπέδου εἶναι τριάκοντα πόδες, ἐνῷ τὸ πλάτος του φθάνει τοὺς 7 ἢ ἀκτώ. Εἰς μίαν τοιαύτην ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν ὁ ἀὴρ φέρει ἀνάλογον ἀντίστασιν, καὶ τὴν κρατεῖ ὑψηλὰ ἐφ' ὅσον ἐνοεῖται ὑπάρχει ἡ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ἄνω σταθερὰ κίνησις.

Τὸ ἀμάσω μετὰ τὰ ἐπίπεδα σπουδαῖον μέρος τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι τὰ πηδάλιά του. Ταῦτα εἶναι ὡσαύτως ἐπίπεδοι ἐπιφάνειαι, τοποθετημέναι παρὰ τοῦς ἕλικας καὶ κινούμενοι κατὰ βούλησιν ἐπάνω ἢ κάτω, δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Οὕτω λοιπὸν διὰ δύο πηδαλίων ὁ ἀεροπόρος εἰμπορεῖ νὰ ὁδηγῇ πρὸς τέσσαρας διευθύνσεις τὸ ἀεροπλάνον του.

Τρίτον πουδαιότατον μέρος τοῦ ἀεροπλάνου εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις καὶ οἱ ἕλικές του. Χωρὶς τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἐν ταὐτῷ ἰσχυρὰς γκαζομηχανάς, τὰς κατὰ πρώτον ἐφαρμοσθείσας εἰς τὰ αὐτοκίνητα, τὸ ζήτημα τοῦ ἀεροπλάνου ἐπὶ πολὺ θὰ ἔμενεν ἄλυτο. Ὁ Leon Levavasseur ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις κατεσκεύασε μίαν τοιαύτην μηχανὴν τὴν «Antoinette» καὶ ὁ Santos Dumont ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις ἔκαμε πειράματα πτήσεως δι' αὐτῆς.

Ἔκτοτε οἱ τελειοποιήσεις ἦλθαν ἀλλεπάλληλοι. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰς ἦλθαν καὶ τὰ ἀεροπλάνα τῶν διαφόρων τύπων. Τὰ Demoiselle, τὰ Farman, τὰ Curtiss καὶ ἄπειρα ὅσα ἄλλα κατὰ σειρὰν ἐφεύρον ἢ ἐτελειοποίησαν οἱ διάφοροι ἀεροπόροι.

Εἰς κανὲν ἄλλο ὀπόρτ, εἰς κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς, οἱ κίνδυνοι τῆς ἀποτυχίας καὶ μαζὶ τῆς καταστροφῆς δὲν εἶναι τόσον πολλοὶ καὶ τόσον εὔκολοι ὅσον εἰς τὸ ἀεροπλάνον. Ἡ ἐλαχίστη ἀπροσεξία, ὁ ἐλάχιστος κακὸς ὑπολογισμός, ἕνα τίποτε σχεδόν, εἰμποροῦν νὰ καταστρέψουν τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ φέρουν εἰς τὴν γῆν, μὲ ταχύτητα καὶ ὁρμὴν τερατεῖαν ἀεροπλάνον καὶ ἀεροπόρον. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον. Ἐφ' ὅσον τὸ ἐπίπεδον μένει εἰς ὁριζοντίαν θέσιν εἰς τὸν ἀέρα συγκρατεῖται ὑψηλά. Μόλις ὅμως γείνῃ κάθετον, ὑπερισχύει ἡ βαρύτης, λείπει ἡ ἀντίστασις καὶ τὸ ἐπίπεδον φέρεται κάτω ὡς βολίς.

Ἐξ ἄλλου ὅμως οὐδὲν ἄλλο σπερτ ἔχει τὰ θέλγητρα τῆς ἀεροπορίας. Ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται εἰς κανονικὴν πτῆσιν, ὁ ἀεροπόρος δὲν αἰσθάνεται τὸ βάρος του, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα καὶ ἡ ἕλιξ καὶ τὰ πηδάλιά του φαίνονται ὡς νὰ εἶναι προσκολλημένα εἰς τὸ ἴδιόν του σῶμα. Ἡ παραίσθησις εἶναι τελεία. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὀνειρεύεται καὶ ὅτι ἔχει μεταβληθῇ εἰς πτηνόν.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνον ἐξηγεῖ τὰ τελευταῖα μεγάλα ἀσκήματα δυστυχήματα. Δικαιολογεῖ ὅμως καὶ τὴν φρενήτιδα, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων παρακολουθεῖ τὰς προόδους τῆς ἀεροπορίας καὶ φαναίζεται καὶ ρίπτεται εἰς τὴν τολμηροτέραν, ἀλλὰ καὶ εὐγενεστέραν ἀμιλλαν πρὸς κατάκτησιν τοῦ αἰθέρος.

Σήμερον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν δύο ἀνεγνωρισμένα ἐργοστάσια κατασκευῆς ἀεροπλάνων. Τὸ ἓν εἶναι τῶν Wright Brothers ἐν Dayton Ohio καὶ τὸ ἄλλο τῶν Herring Curtiss ἐν Hammondsport, N.Y.

Ἡ Γαλλία ἐν τούτοις, ἤτις εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος κρατεῖ τὴν πρώτην θέσιν, ἔχει ἑπτὰ ἐργοστάσια ἐξ ὧν πολυπλατέστερον εἶναι τὸ Voisin Freres, τὸ ὁποῖον κατασκεύασε τὰ ἀεροπλάνα τοῦ Farman καὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου Delagrange. Ἔπειτα εἶναι τὸ ἐργοστάσιον Antoinette ἔνθα κατεσκευάσθη ἡ μηχανὴ τοῦ Hubert Latham. Ἕνα Voisin βάρους πεντακοσίων χιλιογράμμων τιμᾶται 10,000 φράγκων. Ἡ μηχανὴ Antoinette φθάνει τὰς 25,000 φρ. Κατόπιν ἔρχεται τὸ ἐργοστάσιον Bleriot, τὸ ὁποῖον πωλεῖ μονοπλάνα πρὸς 10,000 φράγκα ἄνευ κινητηρίου μηχανήματος, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκασμένος κανεὶς νὰ πληρώσῃ χωριστά. Τέταρτον ἐργοστάσιον ἀρκετὰ καλὸν εἶναι τὸ Farman, πωλοῦν τὰ εὐθηνότερα ἀεροπλάνα πρὸς 6,000 φρ. ἕκαστον. Ἐν τούτοις ὡς ἐπιχειρηματίαι ἐπέτυχον ἐξαιρετικῶς οἱ ἀδελφοὶ Wright. Τὰ ἀεροπλάνα τοῦ ἐργοστασίου τούτου εἶναι περιζήτητα, πωλοῦνται δὲ εἰς τιμὴν ποικίλλουσαν ἀπὸ 7 ἕως 8 χιλιάδας δολλαρίων ἕκαστον.

Τὸ ἐργοστάσιον Curtiss κατασκευάζει καλὰ ἀεροπλάνα ἀντὶ 5,000 δολλαρίων. Εἰμπορεῖ κανεὶς βεβαίως νὰ προμηθευθῇ ἐξ Εὐρώπης ἀεροπλάνα εὐθηνότερα, ἀλλ' ὁ δασμὸς τὸν ὁποῖον θὰ πληρώσῃ εἰς τὸ τελωνεῖον φθάνει τὰ 45 τοῖς ἑκατόν.

Σήμερον εἰμπορεῖ κανεὶς μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπῃ ὅτι ἐλάχιστοι ἐκ τῶν πρώτων ἐρευητῶν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τῶν πρώτων ἀεροπόρων, ρυθμινδυνεύουν εἰς πτήσεις. Ἀπεναντίας καταγίνονται εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανημάτων των καὶ εἰς τὸν κατορθωμὸν νέων ἀεροπόρων. Οὕτως ὁ Bleriot ἀνέδειξε τὸν Chavez, τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο θύμα τῆς διαβάσεως τῶν Ἄλπεων, τὸν Morane, καταρρίψαντα τὸ παγκόσμιον ρεκὸρ τοῦ ὕψους, τὸν Le Blanc, κερδίσαντα τὸ Circuit de l'Est εἰς τὴν Γαλλίαν, ἤτοι διανύσαντα 486 μίλια καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τῶν Γαλλογερμανικῶν συνόρων, τὸν Grahame White, κερδίσαντα τὸ κύπελλον Gordon Bennett κατὰ τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸν ἀτυχῆ Moisant, κερδίσαντα τὸ ἐκ 10,000 δολλαρίων βραβεῖον διὰ τὴν ὄκυμασίαν περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας πτῆσίν του κατὰ τοὺς τελευταίους ἀγῶνας τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν εἰκόνα τῆς πτήσεως ἐκείνης βλέπουν εἰς τὸ ἐξώφυλλον οἱ ἀναγνῶσταί μας. Ἀτυχῶς ὁ Moisant ἐπέπρωτο νὰ φονευθῇ πρὶν ὑπερβῇ τὸν διδάσκαλόν του. Καὶ οὕτω τὸν θθρηνήσαμεν, φονευθέντα συνεπείᾳ πτήσεως τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1910 ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἡμέραν καθ' ἣν ἐφονεύετο εἰς τὸ Los Angeles τῆς Καλιφορνίας ἄλλος Ἀμερικανὸς πρωταθλητής, ὁ Arch Hoxsey.

Ὁ Farman ἀνέδειξε νικητὴν τροπαιοῦχον τὸν Pauhlan, κερδίσαντα βραβεῖον 50,000 δολλαρίων διὰ τὴν πτῆσίν του ἀπὸ Λονδίνου εἰς Μάντσεστερ. Ὁ Walter Brookins ἀνέδειξε τὴν μηχανὴν Wright, ὅπως τὴν ἀνέδειξε καὶ ὁ ἀτυχὴς Ralph Johnstone, φονευθεὶς εἰς τὸ Denver, Cal. τὸν παρελθόντα Νοέμβριον. Ὁ Curtiss, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ὄκυμασίαν ἐκείνην πτῆσίν του ἀπὸ Albany εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἀνέδειξε μαθητάς τὸν Hamilton, μετὰ ἀπὸ Νέας Ὑόρκης εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ ἐπιστρέψαντα αὐθημερόν.... Ὁ P. Mars, ὁ E. Ely καὶ τόσοι ἄλλοι ἔδρεψαν ἀναλόγους δάφνας.

Ὁ John B. Moisant, τὸ τελευταῖον τοῦτο θῦμα τῆς ἀεροπορίας, εἰς τὸ τελευταῖον ἀκόμη τεῦχος τοῦ ἀεροναυτικοῦ περιοδικοῦ «Aircraft» ἐδημοσίευεν ἕνα ὡραιότατον ἄρθρον διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν.

Ἀποσπῶμεν τὰς κυριωτέρας γραμμὰς τοῦ ἐν λόγῳ ὄρθρου, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὁ συμπαθὴς ἀεροπόρος εἰς μνημόσυνόν του.

Ἡ πρόοδος τῆς βαρυτέρας τοῦ ἀέρος μηχανῆς καὶ ἡ τελειοποίησίς της, δὲν ὀφείλεται εἰς ἕνα ἢ δέκα ἀεροπόρους, εἶπεν ὁ Moisant. Τὰ ἄτομα βεβαίως ἔπαιξαν μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν τὸ μέρος των εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα. Δὲν ἦτο ὅμως ὁ ἀεροπόρος ἐκεῖνος ὅστις ἔθαψεν εἰς τὴν ἀεροπορίαν τὴν μεγάλην ἐκείνην ὤθησιν, ἢν βλέπομεν σήμερον εἰς τὸν κλάδον τούτον τῆς ἀνθρωπίνης προόδου. Ἀπεναντίας ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ λαός, ἢ μᾶλλον οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ὅλης τῆς ὑφηλοῦ.

Διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ διοργανώσαντες τὰς ἀεροναυτικὰς ἐπιδείξεις καὶ τὰ διάφορα ἀγωνίσματα, αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἐνθαρρύνοντες ἠθικὼς καὶ ὑλικῶς τοὺς ἀεροπόρους. Ἄλβερς πλούσιοι καὶ φιλοτόροδοι, ἐφημερίδες ἀγωνιζόμεναι τὸν ὡραῖον τοῦ πολιτισμοῦ ἀγῶνα καὶ εὐγενεῖς μεταξὺ των ἀμιλλώμενοι εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, δικαιοῦνται νὰ συμμερισθοῦν τὰς δάφνας τὰς ὁποίας τὸ ἀεροπλάνον ἀπεκόμισεν ἐντὸς τῶν εἰκοσιτεσσάρων τελευταίων μηνῶν.

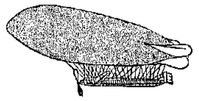

Ἀπὸ παιγνίδι καὶ χαρταετός, ὅπως παρουσιάσθη πρὶ δύο ἐτῶν τὸ ἀεροπλάνον, σήμερον ἔγεινεν ἔν ἀπὸ τὰ πρακτικὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς καὶ τείνει ὡς τοιοῦτον νὰ κυριαρχήσῃ. Δὲν εἶναι ὀνειροπόλος ἡ τελευταία αὐτὴ λέξις. Διότι τὸ ἀεροπλάνον διαφέρει ριζικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ σήμερον ἐν χρήσει μέσα μεταφορᾶς καὶ μὴ χρειαζόμενον οὔτε σιδηρᾶς τροχιάς, ὡς ὁ σιδηρόδρομος, οὔτε καλοὺς δρόμους ὅπως τὸ αὐτοκίνητον, λύει τὸ μεγαλύτερον πρόβλημα τῆς εὐχεροῦς συγκοινωνίας διὰ τῆς συντομωτέρας μεταξὺ δύο σημείων γραμμῆς.

Καὶ ἐδῶ ὁ Moisant ἀμιλῶν διὰ τὰ ταξεῖδιά του ὁ ἔγραφεν:

«Ἔκαμα τὸν δρόμον ἀπὸ Παρισίων εἰς Λονδῖνον, καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔτρεχα εἰς τὸν αἰθέρα ὑπερίνω ὅλων τῶν ἐμποδίων τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπήγαινα πρὸς τὸ ἔμπρὸς μὲ ταχύτητα χωρὶς φόβον νὰ συγκρουσθῶ μὲ κανένα.

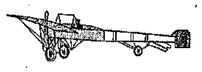

Ἐὐκολεύθην νὰ γνωρίσω ποῖαι ἦσαν αἱ διάφοροι πόλεις ἀνωθεν τῶν ὁποίων διηρχόμην, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξοπλισθῶ αὐτὴ ἡ εὐκολία διότι ἀναμιβόλως θὰ ἐκδοθοῦν εἰδικοὶ χάρται διὰ τοὺς ἀεροπόρους καὶ θὰ τοποθετηθοῦν εἰς διάφορα μέρη κατάλληλα σημεῖα ἀναγνωριστικά, ὥστε νὰ ὁδηγῆται ὁ ἀεροπόρος εἰς τὸν δρόμον του.

Σήμερον, ἔγραφεν ὁ Moisant, καθῆκον τῶν ἀεροπόρων εἶναι νὰ ἐκλαϊκεύσουν τὰς μηχανάς των διὰ νὰ τὰς μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ γνωρίζῃ πόσον ὅπλα μηχανήματα εἶναι.

Κάθε μηχανικός, ἄπαξ ἰδὼν προσεκτικὰ τὸν μηχανισμὸν ἑνὸς ἀεροπλάνου, εἰμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἴδιον τύπον. Φυσικὰ ὅμως, πρὶν ἀπεκτεῖ ρύθμισιν νὰ πετάξῃ μὲ μηχανὴν ἰδικῆς του κατασκευῆς, θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μάθῃ νὰ πετᾷ μὲ τὰς ἀνεγνωρισμένας μηχανὰς γνωστῶν ἀεροπόρων. Οὐδέποτε ἕνα ἀεροπλάνον δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τέλειον, ἐφ' ὅσον δὲν πετάξῃ μὲ αὐτὸ ἕνας εἰδήμων.

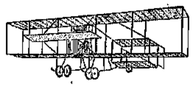

Ὁ κ. Wilbur Wright φρονεῖ ὅτι κάθε καλὸς μηχανικὸς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καλὸς ἀεροπόρος. Τοῦτο ὅμως κατὰ τὸν Moisant δὲν εἶναι ὀρθόν. Διότι ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τοὺς μεγαλυτέρους ἀεροπόρους Bleriot, Latham, Aubrun, Le Blanc, Audemars, Santos Dumont, McLean, Drexel, Grahame White, Rougier De Lesseps καὶ ἄλλους οὐδεὶς τῶν ὁποίων εἶναι μηχανικός, φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἀεροπλάνον εἶναι διὰ κάθε ἄνθρωπον ἐπιτῆδειον καὶ μὲ καρδίαν. Διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς καλὸς ἀεροπόρος, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐνέα δέκατα αὐτοπεποίθησιν, καὶ πεποίθησιν εἰς τὴν μηχανήν, τοῦ καὶ ἐν δέκατον κοινῆς ἀντιλήψεως...

Ὁ ἀτυχὴς Moisant, ὅταν ἔγραφε τ' ἀνωτέρω, βέβαια δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὴ ἡ μεγάλη του αὐτοπεποίθησις θὰ ἐστοίχιζε τὴν ζωήν του!...

Ἡ ἀεροπλοΐα εἰς τὴν Ἀμερικὴν δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τὰς προόδους τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Γαλλία. Ἀλλ' ἐκεῖ ἡ κυβέρνησις ἐπῆρε τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς σοβαροτέρας του ἀπόψεως. Καὶ ὅμως ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἤδη τὰ προσόντα διὰ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸν ἀέρα. Δὲν λείπει ἀπὸ αὐτὴν οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε ἡ τόλμη, οὔτε τὸ ρυθινδύνευον.

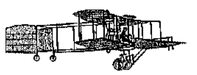

Τὸ ἀεροπλάνον εἶναι τὸ ὅπλον τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔθνη ἴσα πολεμικῶς, ὅπως καὶ τὸ περίστροφον κάμνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴσους ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως.

Σήμερον τὰ ἀεροπλάνα κατὰ μέγα μέρος κατασκευάζονται ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ ὄρασμα. Ἐν τούτοις θὰ ἔλθῃ γρήγορα ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ μέταλλον ἀποκλεισιστικῶς διὰ τὴν ἀπόκτησιν στερεωτέρων μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ εἰμποροῦν νὰ τρέχουν μὲ ταχύτητα ἀνωτέραν τῶν ἑξήντα μιλλίων τὴν ὥραν, χωρὶς φόβον νὰ πάθουν ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν.

Μετὰ ἓν ἔτος, εἶπεν ὁ Moisant, κλεῖον τὸ ἄρθρον του, θὰ ὑπάρχῃ τακτικὴ ἀναέριος γραμμὴ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Σικάγου, εἰς τρόπον ὥστε μόνον δεκαπέντε ὧραι νὰ χωρίζουν αὐτὰς τὰς δύο πόλεις...

Θὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ μηχάνημα τοῦτο τὸν χρόνον καὶ τὴν ἀπόστασιν καὶ θὰ αὐξήσῃ τὴν ὑλικὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἠθικὴν πρόοδον τοῦ κόσμου καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μὲ τὸ κατόρθωμα τοῦτο θὰ φέρῃ πλησιέστερον ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ ἔθνη, ἐὰν ἀποτελοῦντα τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀφαιρομὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ἀεροπλάνου εἰς τὸν στρατὸν εἶναι ἕνα γεγονός. Ὅλαι αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ἀεροπορίας δὲν παρέλειψαν νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἡγούντων τὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα τῶν διαφόρων κρατῶν.

Σήμερον ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον σπεύδονται νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς στρατούς των μὲ ἀεροπλάνα.

Ἡ Ἀμερικὴ ἦτο ἡ πρώτη χώρα τοῦ κόσμου, ἥτις εἰσήγαγε τὸ ἀεροπλάνον εἰς τὸν στρατόν.

Τὸ πρῶτον ἐν τούτοις ἀεροπλάνον ἐπέταξεν εἰς τὴν Γαλλίαν, σχεδὸν δὲ ταὐτοχρόνως καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐξησφάλισαν τὸ προνόμιον τῶν Wright Brothers ἀπὸ τοῦ 1903.

Ἡ Γερμανία ἔμεινεν ἀπίσω εἰς τὸ ἀεροπλάνον, διότι ἐθεώρησεν ὡς μᾶλλον τελεσφόρον τὸ ἀεροπλοΐον. Ἐν τούτοις ἡ Ζέππελιν κοστίζει σήμερον ὅσον καὶ ἓν πολεμικὸν σκάφος.

Ἡ Ἰταλία ἔχει ἤδη ψηφίσῃ πέντε ἑκατομμύρια διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀεροπλάνου εἰς τὸν στρατόν.

Ἡ Ἀγγλία τώρα μόλις κινεῖται ἐπισήμως, σχετικῶς μὲ τὴν ἀεροπορίαν, ἡ δὲ Δούμα ἐσχάτως εὐήρισε ποσὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδων ρουβλίων διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀεροπορίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀεροπλοῖα τὰ πηδαλιουχούμενα, τοιαῦτα ὑπάρχουν σήμερον περὶ τὰ τριάντα, ἐξ ὧν τὰ δέδεκα ἀνήκοντα εἰς τὴν Γερμανίαν. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Γαλλία μὲ ἑπτὰ καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἰταλία, μὲ πέντε καὶ μετ' αὐτὴν ἡ Ἀγγλία μὲ τέσσαρα καὶ ἔπειτα αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ἱσπανία ἕξ ἕκαστα ἀνά ἕν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγὼν τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος. Ὁ μεγαλύτερος ἵππος τὸν ὁποῖον διεξάγει σήμερον ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀρχομένου εἰκοστοῦ αἰῶνος.

★★★

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗ

— Λοιπὸν ἡ χήρα, ποῦ ἀκυνηγοῦσε τὸν Κοκό, τὸν κατάφερε νὰ τὴν πάρῃ ἐπὶ τέλους;
— Ὄχι, τῆς ξέφυγε.
— Μπᾶ! Καὶ ἀπὸ τί πέθανεν ὁ κακομοίρης;

ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

— Θὰ ἤλθῃς αὔριον εἰς τὸ σπίτι μου;
— Καθμένη, αὔριο πανδρεύομαι, θὰ κυττάξω ὅμως νὰ τὸ ἀναβάλλω καὶ θὰ ἔλθω.

ΟΙ

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΙ ΗΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ

ΕΛΕΧΘΗ πολλάκις παρὰ πολλῶν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶναι πρὸς τὴν κατάργησιν τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν μυϊκῶν της δυνάμεων. Καὶ ἐλέχθη ἀκόμη ἡ προφητεία αὕτη ἀπὸ ἀνθρώπους ζήσαντας πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, κατὰ τὴν ὁποίαν θ'ρχισε πραγματοποιουμένη ἡ κατάργησις τῆς προγονικῆς κατάρας: «ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου». Τί θὰ ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἂν ἤκουγε πρὸς στιγμὴν ὁ "Αδης τὰς τύλας του διὰ νὰ ἴδουν τὴν φύσιν μεταβαλλομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὑπηρέτριαν πρὸς ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τῆς ἐργασίας!

Ἡ φύσις, ἡ ἀσπονδος ἐχθρὰ τῶν πρωτογόνων προπατόρων μας, ἡ ὁποία κατέστρεφε τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχαριότητα τοῦ ἁπλοῦ των βίου μὲ τὰς ἐπηρείας της, ἡ ὁποία τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐνδύσουν τὴν γυμνότητα τοῦ σώματός των μὲ φύλλα συκῆς καὶ μὲ δέρματα ζώων διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ νὰ καταφύγουν ὑπὸ καλύβας, ἀφήνοντες τὰ δάση, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα—αὕτη ἡ ἴδία φύσις, ἠτοιμάσθη σήμερον ἀκόμη μαστίζει μὲ τὰς ἐπηρείας της, ὡς ὅσον καὶ ἄλλοτε, ἡ μεγάλη πλειονοψηφία τῆς ἀνθρωπότητος, ὑποκύπτει βαθιηδὸν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ βασιλέως καὶ χυριάρχου τῆς Γῆς, τοῦ ἥνητοῦ καὶ ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ὅλα τὰ στοιχεῖά της καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις της. Αὐτὸ βεβαίως ἐννοεῖ ὁ Μέγας Δημιουργός, ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν πρωτόπλαστον ὅτι τὴν ἔπλασε διὰ νὰ εἶναι κύριος τῆς Γῆς καὶ νὰ τὴν ἐξουσιάζῃ.

Ἄγε ἀληθὲς εἰς σκέψεις παρατήλιμας ἀλιοσόξους διὰ τὰ μέλλον τῆς μικρομεγάλης ἀνθρωπότητος ἡ ἐπισκέπτης τῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας σπασιοεύρους μίας της καὶ τῆς βαθμιαίας χειραφετήσεώς της ἀπὸ τῆς γλυκοξύνου ἀνάγκης τῆς ἐργασίας. "Ολα ἰδίως ἐπεταγθῆ διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐντὸς τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, εἶναι τόσον μέγα καὶ τόσον θαυμάσιον, ὥστε καὶ ἐν μέσῳ ἀκόμη τῆς πυρετώδους ἐργασίας, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἀσκήνητοι Ἀμερικανοὶ οἰκοδομοῦν τὰ μεγαλοῖσα τῆς χώρας των καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φυλῆς των, νὰ διακρίνῃ τις εἰς τοὺς μαγικοὺς ἐρίζοντας τοῦ ἀποφεύγουν μεθέλοντος ὑπερθαυμάσουσιν μυστηριώδεις πως τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν οἱ βραχίονες θὰ κατανήσουν ἴσως ἁπλὰ κοσμήματα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἀναφέρομεν ὅλας τὰς ἄλλας φύσεις τῆς βαθμιαίας ὑποδουλώσεως τῆς φύσεως εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, διὰ νὰ περιορισθῶμεν ἐντοῦτο μόνον εἰς τὴν ἐξήγησιν τῆς τεμαχίας τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ κοσμοῦσαι τὴν σελίδα ταύτην εἰκόνες εἰς τὸν πρὸς κατάργησιν τῆς ἐργασίας ἀγῶνα τῶν Ἀμερικανῶν. Αἱ εἰκόνες αὗται σχετιζόμενα μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ρεύματος τῶν ποταμῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς συγκοινωνίας, παριστοῦσι μέρος τῶν κολοσσιαίων ἔργων τὰ ὁποῖα ἔγειναν εἰς τὰς ὑπαίθρους τῆς Σιέρρας ἐν Καλιφορνίᾳ πρὸς δημιουργίαν τεχνητοῦ καταρράκτου. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν εἰς τὴν θέσιν Big Bend, ὅπου σήμερον κεῖται ἀκμάζουσα βιομηχανικὴ πόλις, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ North Fork ἐπρημνίσθησαν διὰ τεχνητῶν μέσων εἰς τὴν κάτωθεν κοιλάδα καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν παραγωγὴν ἠλεκτρικῆς κινητηρίου δυνάμεως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετεῖται σήμερον ἡ βιομηχανία μεγάλου μέρους τῆς Καλιφορνίας. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀντικατέστησαν τοὺς γαλανόλευκους καὶ ὁ ἀκτῆς ὁρμῆς τῆς πτώσεώς των παραγόμενος ἠλεκτρισμὸς ἀντικατέστησε τὴν ἀτμὸν εἰς τὰ ἐργοστάσια. Διὰ τὴν κοινὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ North Fork ἐδαπανήθησαν περὶ τὰ 50,000,000 δολλάρια καὶ κατεσκευάσθησαν πολλὰ πυρμήγιστα ἐργοστάσια ἠλεκτροδυναμικῆς. Ὅλα ἔγειναν διὰ τεχνητῶν μέσων εἰς τὸ Big Bend εἶναι πολὺ μεγαλήτερον τοῦ ἀποτελέσματος τῆς φυσικῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Νιαγάρα εἰς τὸν περίφημον ὁμώνυμον καταρράκτην.

Ἡ βιομηχανία μεγάλου μέρους τῆς Καλιφορνίας ἀπηλλάγη κολοσσιαίας δαπάνης, ἀπιστρεφομένου τὴν ἄξιαν τοῦ μὴ χρησιμοποιουμένου γκάνθρακος. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὑδάτων τῶν καταμῶν πρὸς παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν συγκοινωνίαν εἶναι γενικὴ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁποία ἔχει οὕτω πολὺ ἐνωρὶς λύσει τὸ πρόβλημα τῆς κινητηρίου δυνάμεως ἐν περιπτώσει ἐξαντλήσεως τῶν ἀνθρακοφόρων στρωμάτων της.

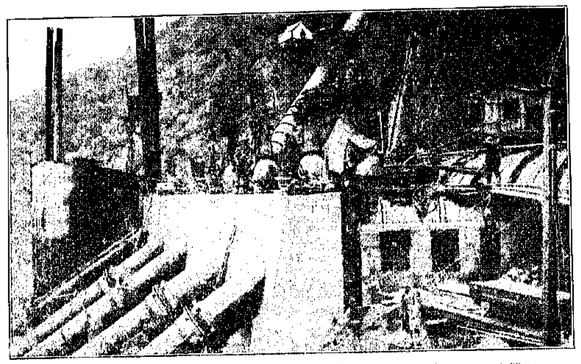

Ἐργάσιμοι σωλῆνες εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ποταμοῦ μετὰ βαλβίδων ρυθμιζουσῶν τὴν πτῶσιν τοῦ ὕδατος.

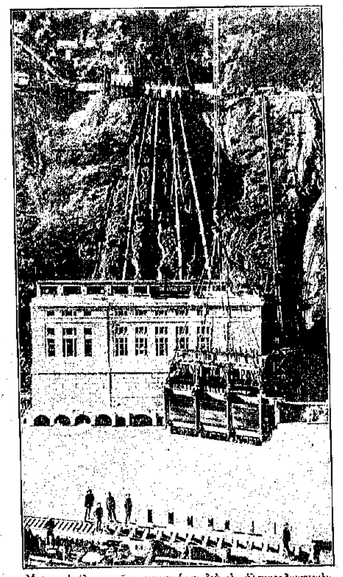

Μεταφορὰ ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων διὰ τὸ ἠλεκτροδυναμικὸν ἐργοστάσιον.

Ἠλεκτροδυναμικὸν ἐργοστάσιον, εἰς τὰς ὑπαίθρους τῆς Σιέρρας.

Τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς πύργου, ἐκεῖθεν τοῦ ὁποίου διοχετεύονται τὰ ὕδατα εἰς τοὺς σωλῆνας.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΜΕ ΤΟΝ ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Λονδίνειον «Δεκαπενθήμερον Ἐπιθεώρησιν» ἓν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ διὰ τὸν Ἀβδοὶλ Χαμήτ. Εἶναι ἕνα τοῦ μελετημένον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι ὁ γράψας αὐτὸ εἶναι τελείως κάτοχος τοῦ θέματός του, καὶ ἠξεύρει περὶ τίνος ὁμιλεῖ.

Καὶ τὸ γεγονὸς εἶναι τοσοῦτῳ μᾶλλον σύχαριστον, καθ' ὅσον συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου εἶναι ὁ Ἕλλην κ. Κωνσταντῖνος Χρυσοφῆς, ἐπιμελητὴς τῶν ἐπιλέκτων, τὰς ὑπηρεσίας ὅμως τοῦ ὁποίου ἔχει ἐξησφαλισμένας ὁ Παρισινὸς «Γαλάτης».

Ἂς εἰσέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος.

Ἡ ζωὴ τῶν αὐτοκρατορικῶν περιγκήπων τῆς Τουρκίας, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν ἔχει ἱστορίαν. Κλεισμένοι εἰς τὰ ἀνάκτορά των, μὴ δεχόμενοι κανένα, μὴ ἔχοντες τὴν ἄδειαν νὰ μετοικοῦν ὅπου θέλουν, στερούμενοι πάσης μορφώσεως, οἱ Σουλτανόπαιδες μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σουλτάνου Ἀζίζ ἐμεγάλωσαν ὑπὸ τὴν αὐστηροτέραν ἐπαγρύπνησιν τῶν χαρεμῶν, ἀκολουθοῦντες βίον ἐνευριζούσης καὶ ἐξαχρειούσης τεμπελιᾶς.

Κατὰ τὸν Τουρκικὸν νόμον ὁ Σουλτανόπαις εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἐτῶν εἶναι ἐνῆλιξ, ἔχει δηλαδὴ τὴν ἄδειαν νὰ σχηματίσῃ ἴδιον χαρέμι. Μὴ ἔχοντες λοιπὸν τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν οἱ πρίγκηπες ἀνέκαθεν διήρουν τὴν ζωήν των μεταξὺ τοῦ χαρεμιοῦ καὶ τοῦ τοτοῦ, πίνοντες ρακί, ἀφοῦ ὁ Προφήτης ἐφώνησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν οἶνον.

Ἐπὶ Σουλτὰν Μετζὴτ οἱ υἱοὶ του ἀπήλαυσαν πλήρους ἐλευθερίας. Ὁ Μουρὰτ καὶ ὁ Χαμὴτ, οἱονεῖ ἦσαν καὶ οἱ μεγαλήτεροι, ἔκαμαν διαφορετικὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας των. Ὁ Σουλτὰν Μετζὴτ, καίτοι εἶχε πολλὰ παιδιὰ ὀμφοτέρων τῶν φύλων, ἠγάπα ἐξαιρετικῶς τὸν Μουρὰτ εἰς τὴν ὁποῖον οὐδέποτε ἠρνήθη τὸ παραμικρὸν ρουσφέτι.

Ὅστω δὲ ὁ Σουλτανόπαις αὐτὸς ἤρχισε νὰ συχνάζῃ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν συνοικίαν τοῦ Πέραν, καὶ νὰ σχετίζηται μὲ Εὐρωπαίους, ἰδίως Γάλλους.

Ἠγάπα νὰ εὑρίσκηται μέσα εἰς τοὺς κύκλους ἐκείνους, ἔνθα ἀσχολιάζοντο καὶ συνεζητοῦντο πάσης φύσεως ζητήματα. Εἶχε μάθει Γαλλικὰ, ἔπαιζεν ἀρκετὰ καλὸ πιάνο καὶ εἶχεν ἀρχὰς ἐλευθέρου τεκτονισμοῦ. Ὁ Μουρὰτ ἐν ὀλίγοις ἐξαπροσώπει κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν Νέαν Τουρκίαν, ἔχων ἐν μόνον κακὸν ὅτι ἔπινε πολύ, ἕως οὗ κατεστράφη.

Ὁ Χαμὴτ τοὐναντίον ἦτο Ἕλλας ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε γνωρίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ Πέρα, ἀπέφευγε τὰς συναθροίσεις, ἔζη μονήρη βίον. Μὴ ἐλπίζων ποτὲ νὰ γίνῃ Σουλτάνος, δὲν εἶχε λάβῃ κανὲν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, προτιμῶν νὰ περνᾷ τὴν ὥραν του ἀσχολούμενος εἰς τὴν ξυλουργίαν. Ἠγάπα ὡσαύτως τὴν πόλιν. Εἰς τὸ ἄκρον οἰκονόμος ἐφρόντιζε νὰ βάζῃ κατὰ μέρος τὸ πλεῖστον τῶν ἀποδοχῶν του. Δὲν ἔπινε, καὶ ἀκούων τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ του Μαυρογένη Πασσὰ ἔκαμνε ἔδαιταν, ἤτις καὶ τὸν διετήρησεν ἀκμαῖον παρ' ὅλην τὴν φιλκάθειαν κράσεώς του. Αὐτὸς ἦτο ὁ Χαμὴτ, ὁ ἀντιπροσωπεύων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν Παλαιὰν Τουρκίαν.

* * *

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν τὰ ἐνδιαφέροντα ἱστορικὰ σημεῖα, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἄνοδον τοῦ Χαμὴτ εἰς τὸν θρόνον. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν γεγονότων ἐκείνων εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γνωστά. Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ Γιλδίζ, τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἀνάκτορον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ συνέδεσε τὸ ὄνομά

Ο ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ

του μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκικῆς ἀπολυταρχίας.

Τὸ Γιλδὶζ Κιὸσκ πρὸ τοῦ Χαμὴτ δὲν ἔπαιξε μεγάλον ρόλον. Μετὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν Θρόνον ἐν τούτοις ὁ Χαμὴτ ἠγόρασεν ὅλην τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὸ ἀπέραντον ἔκτασιν, τὴν περιέκλεισε μὲ τοίχους ἰσχυροὺς καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἔκτισε πλῆθυν ἀνακτόρων, περιπτέρων, οἰκιῶν, γραφείων, στοῶν, πύργων, θηριοτροφείων, ἐν θέατρον καὶ ἐργαστήρια. Ἤνοιξε λίμνας τεχνητὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔκαμνε τακτικοὺς περιπάτους μὲ μίαν ἠλεκτροκίνητον λέμβον καὶ κατεσκεύασεν ὡσαύτως ἕνα ὑπόγειον δρόμον φέροντα εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Τεραγιὰν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Ἐπὶ τριάκοντα καὶ τρία ἔτη εἰς τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ Γιλδὶζ ἔζησαν καὶ ἐπαγρύπνησαν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου ταμείου πεντακοσχίλιοι ἄνθρωποι, αὐλικοί, μαγειρόπαιδες, γραμματεῖς καὶ ὑπασπισταὶ καὶ ὑπηρέται καὶ γυναῖκες τῶν χαρεμίων καὶ εὐνοῦχοι καὶ μάγειροι καὶ Χατζάδες καὶ κηπουροὶ καὶ ἀστρολόγοι καὶ μάγοι καὶ βερβέσσαι καὶ ἀμαξηλάται καὶ παλαισταὶ, ἐργάται καὶ τεχνῖται καὶ παλληκαράδες καὶ ἀργόμισθοι καὶ μπράβοι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τίποτε περὶ τῆς πολυσυνθέτου φρουρᾶς τῶν Ἀλβανῶν καὶ Ἀράβων καὶ Ἀνατολιτῶν, τῶν ἐχόντων ὡς σκοπὸν τοῦ βίου των τὴν φύλαξιν τοῦ αὐθέντου.

Ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν ὁ Χαμὴτ εἰς τὸ Βαβυλώνιον αὐτὸ μέγαρον, εἰμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη: Τὴν κοινωνικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν μυστικήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον μέρος ὁ Χαμὴτ ὑπῆρξεν ὁ νευροστρεπτικώτερος τῶν Παλαιοτούρκων. Ἐγκαινιάζων ἀρχὰς τελείως ἀπαθούσας πρὸς τὴν πατροπαράδοτον ἐθιμοτυπίαν τῆς αὐλῆς ὁ Χαμὴτ, ἤνοιξεν εὐρείας τὰς θύρας τοῦ Γιλδὶζ εἰς τὸν διπλωματικὸν κόσμον καὶ τοὺς ἐξέχοντας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ξένους.

Ἄλλοτε εἰς παλαιὰς ἐποχὰς ἐθεωρεῖτο γεγονὸς σπανιώτατον ἡ παράθεσις ἀνακτορικοῦ γεύματος εἰς τιμὴν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος.

Ἐπὶ Χαμὴτ τὸ πρᾶγμα εἶχε γίνει συνηθέστατον. Ἡ μαγειρική τοῦ Γιλδὶζ ἦτο γαλλικὴ, ἀκτὶς τοῦ περιφήμου καφφὲ, ὅστις ἦτο τουρκικός. Ἐν τούτοις ὁ Χαμὴτ ἔτρωγε κατὰ προτίμησιν τουρκικὰ φαγητὰ, παρέχων τὰ ἀλαφράγκα εἰς τοὺς ξένους του. Εἰς τοὺς διπλωμάτας ὁσαύτως προσφέροντο καὶ οἶνοι ἐκλεκτοί, ὀὺς ὅμως δὲν ἔγγιζεν οὔτε ὁ Χαμὴτ, οὔτε οἱ Μουσουλμάνοι συνδαιτυμόνες του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Χαμὴτ εἰσήρχετο συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς προσκαλημένους του εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὁποδοχῶν καὶ ἐκεῖ συνομίλει ἐπ' ὀλίγον μεθ' ὅλων, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς τὰ πολιτικὰ θέματα.

Ὑπῆρχον ὅμως καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ Χαμὴτ ἐκάλει τοὺς διπλωμάτας· καὶ εἰς μικρὰ ἰδιαίτερα γεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν παρεκάθηντο ἄλλα πρόσωπα ἐκτὸς τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ἐμπίστων τοῦ Σουλτάνου. Τότε ἔγνετο λόγος εὐρὺς δ' ὅλα τὰ πολιτικὰ ζητήματα. Ἔκειτο ὁ Σουλτάνος μὲ τοὺς διπλωμάτας ἀπεσύρετο εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν καὶ ἐκεῖ, πίνοντες καφφὲ καὶ καπνίζοντες τὰ ὀνειρώδῶς τέλεια σιγαρέττα τοῦ Γιλδὶζ, συνεζητοῦντο αἱ μεγαλήτεραι διεθνεῖς ὑποθέσεις τῆς Τουρκίας, καὶ ἐλύοντο ζητήματα τὰ ὁποῖα ἡ Πύλη δὲν κατώρθωνε νὰ διευθετήσῃ.

Ἐπὶ Ἀβδοὶλ Χαμὴτ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἦτο ἁπλῶς ἓν γραφεῖον διεκπεραιώσεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, ἐνῷ κεφαλὴ αὐτοῦ ἦτο τὸ Γιλδὶζ, καὶ Πανθυπουργὸς ὁ Χαμὴτ.

Ὁ Σουλτάνος παρηκολούθει ὅλην τὴν ἐσωτερι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 30ὴν σελίδα)

ΑΛΛΟΤΕ....

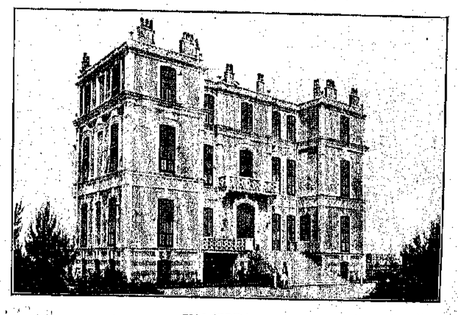

ΚΑΙ ΤΩΡΑ....

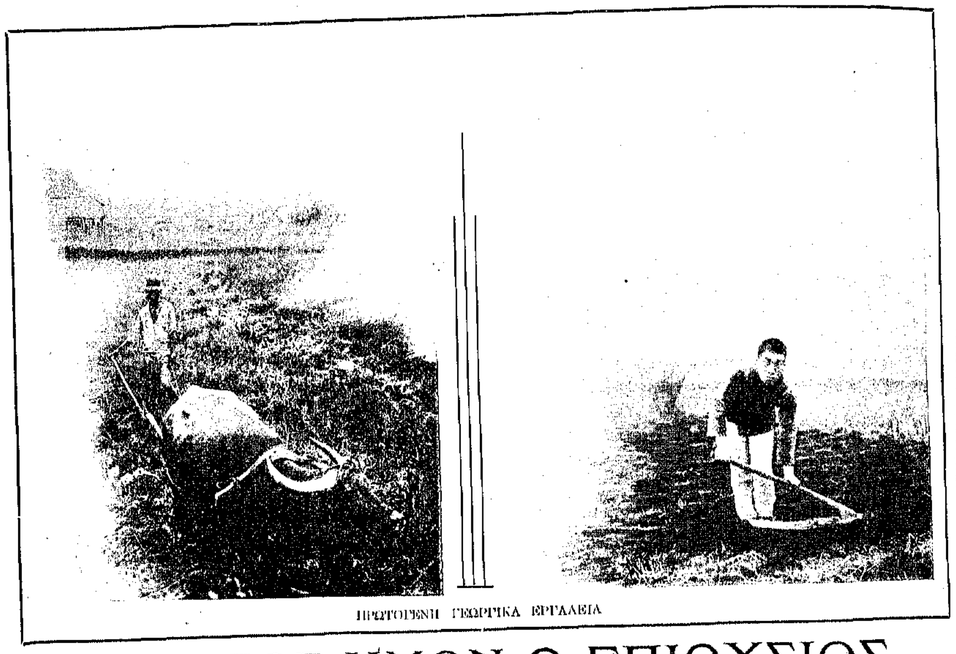

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ο ΑΡΤΟΣ ΗΜΩΝ Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η ΠΡΩΤΗ ἀρχὴ τῆς χρήσεως τοῦ σίτου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, παλαιὰ ὅσον καὶ ὁ πολιτισμός, ἀπόλλυται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων, οὐδὲ δυνάμεθα ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν ἀνακαιροῦντες τὴν ἱστορίαν. Ἓν μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι δῆλα δὴ οἱ ἀεγέγονοι ἡμῶν πρόγονοι ἀγνόουν τὸν σῖτον πολὺ πρὶν ἀξιωθῶσιν ἐν τοῦ ζόφου τῶν μακρῶν αἰώνων τῆς ἐξελίξεως, καὶ ἓν μόνον νὰ λάβωμεν ὡς γνωστόν, ὅτι ἐπὶ τετσαρακόντα καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδας ὁ χρυσοῦς οὗτος δημητριακὸς καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα τροφὴ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ἑβραῖοι ἐποιοῦντο χρῆσιν τοῦ σίτου ὡς τροφῆς, μεταξὺ δὲ τῶν ἐρειπίων τῆς Πομπήϊας δείκνυται κλιβανος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν ἄρτοι ὀλίγου διαφέροντες τοῦ σημερινοῦ ἡμῶν ἄρτου. Ἐκ τούτου καὶ ἄλλων διαφόρων λόγων ἐξάγεται τὸ ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα ὅτι ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ ἄνθρωπος ἀνεῦρε τοὺς ἀγρίους δημητριακοὺς καρπούς, πάραυτα κατανόησε τὴν μεγάλην αὐτῶν θρεπτικὴν ἰδιότητα, εἰς δὲ τὸν σῖτον ἀπέδωκε τὴν σημασίαν, ἥτις ὄντως τῷ ἀνήκει. Ὡς γνωστὸν δὲ, κατὰ τὰς στατιστικάς, εἰσέτι καὶ σήμερον ὁ σῖτος εἶναι ἡ βάσις τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, μάλιστα δ' εἰς χώρας μὴ ἀφθονούσας ἄλλων τροφίμων, ὡς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος θεωρεῖται τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἰδίως δὲ οἱ οἰκοῦντες εἰς κωμοπόλεις καὶ χωρία, πολλάκις συναισθανόμεθα τὴν ἀξίαν τοῦ σίτου, καὶ δὴ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁπότε ἡ μετὰ τῶν μεγάλων πόλεων συγκοινωνία καθίσταται δυσχερής. Διότι ἀτυχῶς ὁ Ἕλλην γεωργὸς δὲν δύναται ν' ἀκαταμείνῃ τὸν σῖτον τῆς οἰκογενείας του, οὐχὶ τόσον διὰ τὸ ἄγονον τῶν γαιῶν αὐτοῦ, ὅσον διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν γνώσεων καὶ μέσων τῆς καλλιεργείας, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑποστηρίξεως αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, ὅπερ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄμοιρον τοκογλύφων, ἀπροστάτευτον κατὰ τῶν λυμαινομένων τὴν χώραν κακοποιῶν στοιχείων, ἀμαθῆ καὶ ἀδέξιον. Ἂν δ' εἰς τὴν μεγάλην ταύτην χώραν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὴν τῶν πάντων ἀφθονούσαν, ὁ σῖτος καταναλίσκεται ὡς πρώτη καὶ κυρία τροφὴ—κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας—πόσον μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι δὲν χρησιμεύει ὡς τοιαύτη καὶ πόση μεγαλειτέρα ἑπομένως ἔπρεπε νὰ εἴχε δοθῇ προσοχὴ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὸ οὐσιαστικώτατον τοῦτο ζήτημα.

Αἱ εὐρεῖαι πεδιάδες τῆς Θεσσαλίας αὐταλκαιμόναιθ' ἀνεκφίζονσημαντικὰ ὁλόκληρον τὴν χώραν μας καὶ δὲ ἐπέλυον τὸ φαινομενικῶς δύσκολον τοῦτο πρόβλημα. Τοῦτο εἶναι παγίγνωστον εἰς πάντας, οὐδ' εἴμεθα ὑπερβολικοὶ εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἡμῶν, ὅταν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι αὐταὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, αἱ σήμερον ἐξαποστέλλουσαι τὸν σῖτον των πανταχοῦ τῆς γῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1845 δὲν εἶχον παραγωγὴν ἀρκετὴν, μηδὲ διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῶν, καὶ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1800 παρατηρηθεῖσα αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας κατεπλάκωσε τοὺς οἰκονομολόγους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰπόντας ὅτι οὐδέποτε ὁ αὔξων οὗτος πληθυσμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τραφῇ ὑπὸ τοῦ σίτου τῶν πεδιάδων τῆς γῆς ταύτης.

Ἐν τούτοις οἱ φόβοι τῶν οἰκονομολόγων διεσκεδάσθησαν διὰ τῆς βελτιώσεως τῆς καλλιεργείας, ἐπιτευχθείσης διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν διαφόρων μηχανημάτων, δι' ὧν κατωρθώθη ἡ αὔξησις τῆς παραγωγῆς ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, εἰς ὃ σήμερον εὑρίσκεται σημεῖον. Εἰς αὐτὸ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται καὶ ὁ σχηματισμὸς τόσων μεγαλουπόλεων ἐν Ἀμερικῇ. Διότι ἐνῷ κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἅπας σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἦτο γεωργικός, μετὰ ἑξήκοντα ἔτη ἡ ἀναλογία αὐτοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν πόλεων κατήλθεν εἰς πεντήκοντα ἐννέα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1900 εἰς τριάκοντα καὶ τρία μόνον. Σήμερον δηλαδὴ τὸ ἓν τρίτον τῶν κατοίκων ἀσχολεῖται εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὅμως ὑπεραρκεῖ ὅπως ἀποστέλλῃ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἄφθονα τὰ πρὸς βρῶσιν. Ποῖ ἀποδοτέα ἡ ἀντίθεσις αὕτη καὶ πῶς ἐπήλθεν ἡ ὄντως ἐκπληκτικὴ αὕτη μετοβολὴ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς εἰς δυσθεώρητα ὕψη, ἀφ' οὗ αἱ γεωργικαὶ χεῖρες κατὰ πολὺ ἠλαττώθησαν; Τὸ θαῦμα τοῦτο συνετελέσθη διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν νεωτέρων καλλιεργητικῶν μηχανημάτων, συνδυασθέντων μετὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς εὐφυΐας τοῦ Ἀμερικανοῦ γεωργοῦ, ἡ παραμένει δ' ὡς μοναδικὸν παράδειγμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου. Ἂς μὴ θελήσῃ δέ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς πλουσίας καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας τῆς ἤπειρου ταύτης, καὶ μόνον εἰς αὐτάς, ὡς φρονοῦσί τινες ἐκ τῶν Ἑλλήνων. Βεβαίως συνετέλεσαν καὶ αὐταί, συνετέλεσε καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας, ἤτις διὰ πατριικῆς καὶ ἐνδελεχοῦς μερίμνης ἐπεδαψίλευσε τὴν ἀσφάλειαν, οὖσαν ἐκ τῶν κυριωτέρων βάσεων τῆς γεωργίας, ἐπροστάτευσε τὰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῶν μηχανημάτων καὶ μυρίας ἄλλας εὐκολίας παρέσχεν εἰς εἰς τοὺς γεωργούς, πάντων ὅμως περισσότερον συνετέλεσαν τὰ γεωργικὰ μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἀμερικανὸς γεωργὸς κατέστη ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα παντὸς ἄλλου λαοῦ καὶ νὰ πωλῇ τὰ προϊόντα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου, συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τιμὰς καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν παραγωγὴν τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας, χωρῶν τοὐτέστιν εἰς τὰς ὁποίας ἀθρόνοδσιν αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες, τὸ δ' ἡμερομίσθιον εἶναι εὐτελέστατον.

Τοῦτα πάντα κατωρθώσαν οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ ἐπιστήσαντες τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς δύο ζητήματα, τὰ καὶ σπουδαιότερα. Εἰς τὴν διατήρησιν, πρῶτον τῶν γαιῶν αὐτῶν πάντοτε εὐφόρων διὰ τῶν διαφόρων φυσικῶν καὶ χημικῶν λιπασμάτων, καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νεωτέρων μηχανημάτων, δι' ὧν αἱ γεωργικαὶ ἐργασίαι καὶ μᾶλλον ἀκόπως γίγνονται καὶ ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ συντελοῦνται. Καὶ τὰ μὲν λιπάσματα ἄτινα αὐτὰ ὀχρῆμα ἀποτελοῦσι τὴν τροφὴν τῶν γαιῶν ἦσαν σχεδὸν ἄγνωστα ἐν Ἑλλάδι μέχρι τῆς χθές, μόλις δὲ πρὸ ὀλίγου ἱδρύθη ἐν Πειραιεῖ ἡ βιομηχανία τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὰ δὲ μηχανήματα παραμένουσιν εἰσέτι τ' αὐτά, δηλαδὴ τὸ αὐτὸ προϊστορικὸν ἄροτρον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ γεωργὸς πολὺ μοχθῶν, ὀλίγα κατορθώνει, τὰ πανάρχαια μέσα τοῦ θερισμοῦ, πλείστας χείρας ἀπαιτοῦντα, ἐν γένει δὲ οὐδεμία κίνησις ἐγένετο εἰσέτι πρὸς τὰ ἐμπρὸς, διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν μερίμνης ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Καὶ ὅμως εἰς πόσας σχεδὸν τὰς πεπολιτισμένας χώρας τὰ πρῶτα ταῦτα γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἐγκαταλελείφθησαν ὡς λείψανα παλαιᾶς ἐποχῆς, καίτοι δ' ἡ ἀπόστασις ἡ διαχωρίζουσα ταῦτα ἐκ τῶν νέων χρονικῶν δὲν εἶναι καὶ πολὺ μακρά, ἐν τούτοις ἐκ τῶν καταπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων δικαίως κρίνεται ὡς μεγίστη. Ἓν καὶ μόνον βλέμμα ἂν ρίψητε ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων, ἀρκεῖ ὅπως πείσῃ ὑμᾶς περὶ τούτου. Παρατηρήσατε τὸ θαυμάσιον ἄροτρον, τὸ κινούμενον διὰ μηχανῆς ἐργαζομένης διὰ γαζολίνης ἢ ἀτμοῦ.

Ἔτη ὁλόκληρα ἐχρειάσθησαν ὅπως τελειοποιηθῇ, διότι αἱ πρῶται τάσεις τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ προσέκρουσαν εἰς πολλὰ αἴτια, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν δυσειδαιμονίαν τῶν χωρικῶν, μὴ στεργόντων κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ σιδηροῦ κοπτῆρος τοῦ ἀρότρου διὰ χαλυβδίνου τοιούτου. Καὶ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΞΑΠΛΟΥΝ ΑΡΟΤΡΟΝ

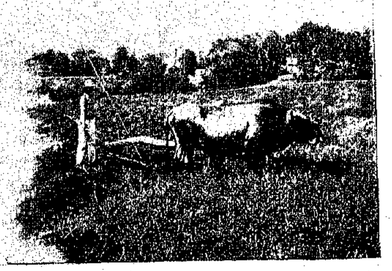

ΑΡΟΤΡΑ ΤΟΥ ΗΣΙΟΔΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΡΟΤΡΑ

Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΘΕΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

ὅμως ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς τελειοποιήσεως ὀφείλεται εἰς τὴν μεταλλαγὴν ταύτην! Τὰ ἐκ τοῦ ἀρότρου τούτου ἀποτελέσματα εἶναι ὄντως ἐκπληκτικά, τρὶς ἀποφυγὴν δὲ μακρολογιῶν λέγομεν ὅτι ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας ἐπετεύχθη διὰ τούτου ἡ ἀροτρίασις δέκα περίπου ἑκατομμυρίων στρεμμάτων γῆς. Ἤδη ἀπανταχοῦ τῆς χώρας ταύτης θὰ συναντήσητε τοιοῦτα ἄροτρα· εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Γιούτας, τῆς Ἰνδιάνας, Μοντάνας, Ἰλλινόϊς, παντοῦ, τὸ ἄροτρον τοῦτο θαυματουργεῖ, τρεῖς δ' ὅλας ἐπαρχίας, αἵτινες πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν ἤγνοουν τὴν παραγωγὴν τοῦ σίτου, ἤδη κατέστησεν ἱκανὰς ν' ἀποδώσωσι 144,279,325 μπούσελ, ἀντιπροσωπεύουσα ποσότητα διπλασίαν τῆς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας ἐλαχλήρου ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἰρλανδίας παραγομένης. Τοῦ ἰδίου τύπου ἄροτρα ὑπάρχουσι καὶ μικρότερα συρόμενα δι' ἵππων, λίαν κατάλληλα διὰ μικροὺς ἀγρούς.

Ὀλιγώτερον καταπληκτικὰ δὲν εἶναι καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆ ἐπιτυγχανόμενα διὰ τοῦ συνδυασμένου μηχανήματος θερισμοῦ καὶ ἀλωνίσματος. Διὰ τῶν μηχανῶν τούτων, αἵτινες ἀντικατέστησαν τὸ δρεπάνι καὶ τὸν ἵππον εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὸ ἀλώνισμα γίνεται ἀσυγκρίτως ταχύτερον καὶ οἰκονομικώτερον. Ἤδη τέλει δὲ ὑπομνήσκοντες εἰς τοὺς Ἕλληνας γεωργοὺς ὅτι ὑπάρχουσι τοῦ αὐτοῦ τύπου μικρότερα γεωργικὰ μηχανήματα καὶ παντοειδεῖς ἄλλαι ἐφευρέσεις, κατὰ πολὺ συντελοῦσαι εἰς τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡ χρῆσις αὐτῶν εἰσαχθῇ καὶ γενικευθῇ ἐν Ἑλλάδι πρὸς βελτίωσιν τῆς γεωργίας, ἥτις ὁμολογουμένως ὑπολείπεται κατὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων λαῶν.

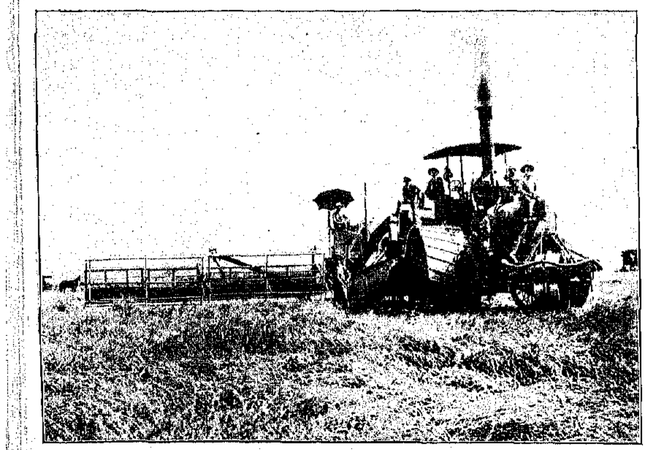

ΘΕΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΛΩΝΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΗ

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Εἰς κομψότατον τόμον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Εἶναι μία τριλογία μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἀνεξαρτήτως τῶν γλωσσικῶν ἰδεῶν τοῦ ποιητοῦ μας τούτου, θεωροῦμεν καλὸν νὰ μεταφέρωμεν τὰς κάτωθι παραγράφους ἀπὸ ἀθηνυπίλλ φύλλον.

Ἡ ἡρωϊκὴ τριλογία αὐτοῦ, εἶναι πράγματι ἔργον δυνάμεως καὶ τέχνης, τῆς ἑπτάκις καὶ ἄλλοτε μὲν ἤδη κατὰ δείγματα ὁ ποιητής, ἀλλ' οὐδέποτε εἰς ὄγκον διακοσίων περίπου σελίδων, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ἡ ἐπική μεγαλοπρέπεια τοῦ στίχου ἀκθεσσας, ζωηρά, μεστὴ εἰκόνων, διανοημάτων, ἐνεπιθέτων, ἀλληλεπιθέτων. Δὲν ἀμελεῖ δι' αὐτῶν ἡ φλογέρα τοῦ Ἠσαΐᾳ. Τὸ σύνολον εἶναι ὁ μεγαλόστομος ὕμνος πρὸς τὸ ἀρχαῖον καὶ ὁ στίχος του λαξευμένος ὡς ἐωρικὸν μονόκρανον, τοῦ ὁποίου αἱ λιπαὶ γραμμαὶ ἡμιλλῶν βαθύτερον εἰς τὴν ψυχήν. Αἱ εἰκόνες του, ἐπάνω χωριστὰ καὶ ὅλαι ὁμοῦ, πλήρεις ζωῆς καὶ πραγματικότητος. Ἡ ἐμπνευσις συνεχῆ, διέρχεται ὅλην τὴν περίοδον τῶν ἡρώων τοῦ Ἡυζαντίου, ὀλίσθαι τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ μετεμφυσᾶται, οὐχὶ ἁπλῶς ἐμπνεομένη ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπνέουσα δι' αὐτῶν. Ἰδοὺ μία εἰκὼν τοῦ σκλέρου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἥρωος:

Σὰν ἄρθῃ ἀπὸ βρυχέναρα μακιαμένο πατάρι
κοὶ πλημμυρίσῃ κοὶ χωθῇ κοὶ πελεγάσῃ ὁ κήπιος
κοὶ συνοπάρῃ τὰ δεντρὰ κοὶ τὰ σπαρτὰ σκεπάσῃ,
κ' ἐπ' ἄλλο ἄλλοι τὴν κολοῦδα τοῦ κατάμεσα τοῦ κήπιου
ζωπιόνικας νύχρα ἀνέλπιστα βουνὸ χαλοῦ γροικήσῃ
κοὶ ἐὰν μπορεῖ νὰ πάῃ μπροστὰ κοὶ μήτε πάει κοὶ πίσω,
γιατί μπροστὰ εἶναι κύμματα κοὶ ρέμματα εἶναι πίσω
κοὶ ἀγκίζει κοὶ βουβαίνεται κοὶ τρέμει κοὶ ἀπομένει—
ἀτοῦ λυπεριοτοῦ τὴν πίρτα ἀμπαρὸς ἄμοιρο ὁ λαὸς ὁ σκλάβος
ἀγκίζει κοὶ βουβαίνεται κοὶ τρέμει κοὶ ἀπομένει.....

Καὶ ἡ φλογέρα τραγουδεῖ. Ἀνκοπαίνει ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν τὰς μεγάλας της φυσιογνωμίας. Ὑμνεῖ ἥλους καὶ ὑμνεῖ τὸ ἔργον της.

Ἀνοᾷ κανεὶς μὲ τὸν ποιητὴν εἰς κάθε ἐποχὴν καὶ εἰς κάθε τόπον, ὅπου τὸν ἀπαντᾷ. Νομίζει ὅτι ἐπαναλήπτει ὅ,τι ἄλλοτε εἶδαν ἢ ἐφαντάσθη.

Ἠθὸ τῆς Χάρης αἱ φωλιαίς, τοῦ Χάρου τὰ μυστόχια, γράφει περὶ τῶν νήσων τοῦ Μαρμαρᾶ.

Μὲ τὴ χλωρὴ τὴν Πρίγκηπο, μὲ τὴ γυμνὴ τὴν Πρώτη
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μαρμαρᾶ κουλουργιασμὲ πλαγιάζουν,
τοῦ κράσινου τὸ θάμνια καὶ τοῦ λευκοῦ τὰ μάγια,
καὶ γκόρρια τοῦ Κατάσταινου, καὶ τοῦ χαμοῦ ἀργαστήρια,
σταζοῦν τὸ μέλι, τὸ δροσό, τὸ φῶς, τὸ μύρο, τὸ αἷμα.
Παράξενα καὶ μυστικά, μουγγὰ κ' ἀγάλιαστα εἶναι.
Καὶ μὲ τὸ ροδοκράγκρα καὶ μὲ τὰ χιὼ τὸ βράδυ,
κ' ἔταν ἀστραγγίματα τοῦ λογισμοῦ, κάποιοι ἤχοι,
σιωπὴ γιομάτοι, ἀνάκουστοι κ' ἀπὸ ταύτιά τῆς 'μέρας,
πολύδοξης καὶ βαρύκοης δουλεύτρας μέσ' στὴν ἔγνοια,
κ' ἔταν γλιστροῦν καὶ πλέκονται καὶ φιθυρίζουν οἱ ἤχοι,
τότε οἱ ἀλαρρισκιωτοι κ' οἱ ἀγεροχτυκημένοι
ξεφυτίζονται ποῦ τοὺς ἀκοῦν.....

* * * * *

Εἰς τοιοῦτον περιέλλον ζωῶν ὅλοι τοῦ οἱ ἥρωες, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, ὁ ἡγεμὼς τῆς Χήρας, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, ὁ Τσιμισκῆς, ὁ Βάρδας, ἡ Θεοφανώ, ὅλοι οἱ θρῦλοι καὶ αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις, ὅλα τὰ ἱδανικὰ τῆς φυλῆς.

Λέγει περὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου:

Ψ'ὲς ποῦ γλυκοκοιμήθηκα μέσ' τὸ ὄνειρό μου τὶ εἶδα;
Τῆς Πόλης εἶδα τὸ ἱερό, τὸ μέγα τὸ Παλάτι,
καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἡλιατιοῦ κατάμεσα ἕνα δέντρο,
βέντρο κυπαρισσόδεντρο, χρυσὰ εἶχαν τὰ κλαδιά του,
χρυσὰ τὰ φύλλα του, χρυσὴ καὶ ἡ ρίζα καὶ ἡ κορφή του,
καὶ στὴν κορφὴ καθέτανε περήφανος λαβέντης.
γειά σου χαρά σου, γυιέ μου ἀγά, τῆς χήρας τὸ καμάρι!

* * * *

Ἡ Μοῦσά του διέρχεται διὰ τῶν πεδιάδων τῆς Θράκης καὶ διὰ τῶν Μακεδονικῶν ἀρέων. Παρακολουθεῖ παντοῦ τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς ἠγημένους. Στέκει πρὸς στιγμὴν καὶ φίλει τὴν Θεσσαλίαν καὶ φθάνει πρὸ τοῦ Παρνασσοῦ διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδί του.

Ἡ ἡρωϊκὴ τριλογία τελειώνει εἰς τὸ δωδέκατον ἔπος μὲ τὴν πτῶσιν τοῦ Βυζαντίου. Ἡ φλογέρα ἔφθασεν εἰς τὸ κόκκινον ἅμμα. Εἶναι ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος δὲν ὑπάρχει πλέον.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Α'.

Ο ΑΓΩΝ τοῦ Πατριαρχείου ἀγὼν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.—Ὁ κατ' αὐτοῦ περὶ ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ πόλεμος τοῦ νεοτουρκικοῦ σωβινισμοῦ.—Ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ὁ Ἑλληνικὸς Χριστιανισμὸς ἐπ' ἀγαθῷ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους.—Τί ἀναμένεται ἐκ τῆς παρούσης πραγματείας.—Ἀνδρέας ὁ Πριγκίπητος καὶ ὁ ἱερεὺς Στάχυς.—Τὸ ἐν Ἀργυροπόλει Ἐπισκοπεῖον.—Πρόοδοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει.—Τὸ Ἐπισκοπεῖον ἐν Ἐλασσῶνι.—Ἡ ἐν Συκαῖς ἐγκατάστασις τοῦ Ἐπισκοπείου.—Τὸ Ἱερὸν Ἀνάκτορον παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.—Τὰ διάφορα προσαρτήματα καὶ τμήματα τοῦ Πατριαρχείου.—Οἱ Σταυροφόροι καὶ ἡ ἀποτέφρωσις τοῦ Πατριαρχείου.—Ἀναλώσεις καὶ καταστροφαί.—Μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ὁ τῆς Παμμακαρίστου.—Ἡ περιγραφὴ τοῦ Γαρλαχίου.—Ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάληψις τοῦ ναοῦ τῆς Παμμακαρίστου.—Ἡ κατάσκεψις τῆς ὁμογενοῦς Κοινότητος.—Τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Βλαχαρναῖς καὶ ἐν Ξυλοπόρτῃ.

ΑΓΩΝΑ ΑΚΡΩΣ τραχὺν καὶ παντελῶς ἄνισον σήμερον πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Πολιτείαν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ὡς αὐτοτελοῦς πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῶν Ὀσμανιδῶν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεξάγον, ὑπὲρ οὐδενὸς ἀγωνίζεται ἄλλου ἢ ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας μὲν διαβιώσεως ἐν γένει τοῦ Χριστιανικοῦ θρησκεύματος ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει, τῆς περισώσεως δὲ ἰδίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ, ἐπιδιουλευομένων καὶ μέχρις ἐξοντώσεως πολεμουμένων ἐν οἰκοστῷ ἤδη αἰῶνι ὑπὸ μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵτινες, εὐχερῶς δυνηθέντες νὰ καταδάλωσιν ἐν σεσαθρωμένον καὶ διάθρωτον ὑπὸ ἐσωτερικῶν πληγῶν πολιτειακὸν καθεστὼς καὶ παρεξηγήσαντες τὴν ἐπικράτησιν τοῦ εὐκόλου αὐτῶν θριάμβου, ἐδουλεύθησαν βουλὴν ἄδουλον, τὸν ἐκτουρκισμὸν κάντων τῶν ἐθνῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἐθνῶν τούτων τὸ Ἑλληνικὸν εἶναι ὄπερ, διὰ τῆς ἐθνικοεκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως καὶ τῶν ἄλλων συνεκτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ, διὰ τῆς ὑπερόχου ἡθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναπτύξεως, διὰ τῆς ἀναποσπάστου προσηλώσεως εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Θρησκείαν αὐτοῦ, προβάλλει τὴν μεγίστην ἀντίστασιν κατὰ τῆς παράφρονος ταύτης ἀποπείρας καὶ ἀποτελεῖ τὸν κύριον σκόπελον, ἐφ' οὗ αὕτη ἀναποδράστως θὰ ναυαγήσῃ, κατ' αὐτοῦ ἰδίᾳ, τοῦ πνευματικοῦ κέντρου αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν προνομίων του, κατὰ τῆς ἐπιζήλου θέσεως αὐτοῦ ἐν γένει ἐστράφη· ἀπὸ τῆς ἀσχήμου τῆς Ἰουλιανῆς Μεταπολιτεύσεως ὁ νεοτουρκικὸς σωβινισμός.

Μὴ ἀρκεσθεὶς οὗτος εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ Κοινοβουλίου διὰ παντοίων ἐκλογικῶν αὐθαιρεσιῶν καὶ βιαιοπραγιῶν ἀποκλεισμὸν τοῦ ἡμίσεος τῶν ἀντιπροσώπων, οὗς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ του ἐδικαιοῦτο ν' ἀποστείλῃ· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν ἀπὸ πάντων τῶν κλάδων τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, παρὰ τὰ εἰδικὰ προσόντα, ἅτινα διακρίνουσι πλείστα τῶν μελῶν του· μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν διὰ καταχρώρων παρανομιῶν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν τῶν διὰ τῶν τελευταίων ἐκλογῶν ἀποκτηθέντων ὑπ' αὐτῶν δημοτικῶν ἀξιωμάτων· μὴ διὰ τούτων κορέσας τὸν φθόνον καὶ τὴν ἔχθραν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ, ἐδουλεύθη νὰ καθαιρέσῃ τὴν ἐκπαιδευτικὴν τούτου αὐτοδιοίκησιν, νὰ καταλύσῃ τὴν προνομιακὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Κλήρου αὐτοῦ, ἀπαραίτητον οὖσαν διὰ τὴν ἰσλαμικὸν χαρακτῆρα τοῦ Κράτους, μὴ δυναμένου διὰ τοῦτο νὰ διάπῃ τὰ τοῦ ἡθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ διαρροδοτήσῃ εἰς μίαν μερίδα σχισματικῶν Βουλγάρων, ἀρπάζουσα αὐτὰς ἀπὸ τῶν νομίμων ἰδιοκτησιῶν αὐτῶν, τὰς ἐκκλησίας καὶ σχολὰς τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων.

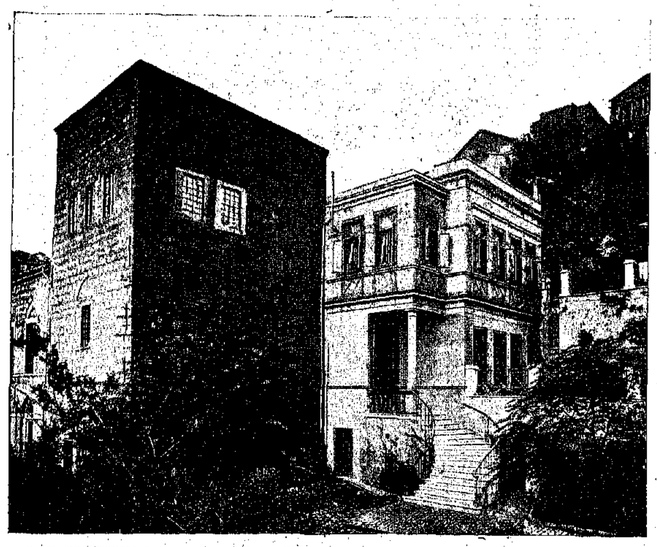

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΡΚΕΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΚΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα, ὅπερ οἱ ὑπερφαλοι τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου σωβινισταί, οἱ ἀπὸ τῶν παρασκηνίων κατὰ τὸν μάλιστα ἀπολυταγματικὴν δηθὲν Τουρκίας, κατώρθωσαν καὶ διὰ νομοθετικοῦ κύρους νὰ περιβάλωσιν, ἐχρησίμευσεν ὡς ἡ σταγὼν ἡ προκαλέσασα τὴν ὑπερχείλισιν τοῦ ποτηρίου.

Ἡ σθεναροτέρα ἄμυνα ἀπέβη ἀπαραίτητος καὶ εἰς ταύτην ἀπεδύθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, συγκεντροῦν διὰ τοῦτο σήμερον περὶ ἑαυτὸ καὶ ἅπαντος μὲν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου τὴν προσοχήν, μάλιστα δὲ σύμπαντος τοῦ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Ἑλληνισμοῦ τὸ ἀγωνιῶδες ἐνδιαφέρον.

* * *

Ποία ἔσται ἡ ἔκβασις τοῦ μεγάλου τούτου ἀγώνος, οὐτινος ἄπλοῦν ἐπεισόδιον ὑπῆρξαν τὰ μέχρι τοῦδε περὶ τὸ ζήτημα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως διαβαρματισθέντα, οὐδεὶς δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὁρίσῃ· ἴχνος τις ὅμως ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγὼν δὲν ἀποτελεῖ ἢ νέον φάσιν τοῦ ἀπ' αἰώνων διεξαγομένου ἀγῶνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀσπόνδων αὐτῶν πολεμίων, ὅτι δὲ τὸ μὴ κατορθωθὲν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μαύρης δουλείας καὶ τῆς ἀπροσμάχου μωαμεθανικῆς ἰσχύος δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ διαπραχθῇ ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τῶν φώτων καὶ τῆς Χριστιανικῆς παντοδυναμίας, δικαιοῦται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ σήμερον, μεθ' ὁποιασδήποτε περιπετείας, τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ κατισχύσωσιν οὐ μόνον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀναζιοπαθοῦντος Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ αὐτοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη, ὅσον καὶ ἂν δὲν θέλουσι νὰ ὁμολογήσωσι τοῦτο σαφῶς οἱ Νεότουρκοι, εἶναι ἀνακοπάστως μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ συνδεδεμένη.

* * *

Ἀλλ' αἱ στῆλαι τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀθανασίας» δὲν εἶναι κρωμιζομέναι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν θρησκευτικοπολιτικῶν ζητημάτων, ἅτινα οἱ ἀναγνῶσται αὐτῆς εὑρίσκουσι κατὰ πλάτος ἀναπτυσσόμενα, καθ' ὅσον ἐξελίσσονται ἐν τῇ τάσσουσῃ ἑνημέρῳ καθημερινῇ αὐτῆς ἐκδόσει. Οἱ τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀναγνῶσται ὑποθέτω ὅτι μᾶλλον ἀναμένουσι πληροφορίας περὶ αὐτῆς τῆς ἐπάλξεως, ἀφ' ἧς ἐπὶ αἰῶνας ἤδη ὁ ὑπερανθρώπου καρτερίας διεξάγεται καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔοικε ἔτι διεξαχθήσεται ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐθνικὸς ἀγών, περὶ αὐτοῦ δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ταύτας λοιπὸν λεπτομερέστερον ἐπιχειρῶ ἐν τῇ συνεχῇ συντομίᾳ νὰ μεταδώσω αὐτοῖς, καθ' ἃς ἔχω προχείρους πηγάς, οὐδαμῶς διεκδικῶν ὑπὲρ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἄρθρου μου τὴν τιμὴν ἐπιστημονικῆς μονογραφίας.

* * *

Τὸ Φανάριον δὲν ὑπῆρξεν ἀρχῆθεν ἡ ἕδρα τῆς ὀρθοδόξου ἐν Κωνσταντινουπόλει Χριστιανικῆς Ἀρχῆς.

Ὁ Ἱερὸς Στάχυς, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναγορευθεὶς τῷ 38ῳ ἔτει

ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου πρώτος Ἐπίσκοπος Βυζαντίου καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 54 ἐπισκοπεύσας, τὴν ἕδραν αὐτοῦ εἶχε κατασταθῆσει ὁ Ἀργυροπόλει, τῷ σημερινῷ Φουντουκλῇ, ὅπου καὶ ὁ Πρωτόκλητος ἐπὶ διετίαν εἶχε διαμείνῃ καὶ εὐκτήριον οἶκον εἶχεν ἐγείρει, ἐκεῖ δὲ συνεκρότει τὰς ἱερὰς συνάξεις.

Οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Ὀνήσιμος (54—68), Πολύκαρπος Α'. (71—89), Πλούταρχος (89—105), Σεδεκίων (105—114), Διογένης (114—129), Ἐλευθέριος (129—136), Φήλιξ (136—141) καὶ Πολύκαρπος Β'. (141—144) παρέμειναν ἑκάστης ἐν Ἀργυροπόλει.

Ὅτε ὅμως τὸν Ἐπισκοπικὸν Θρόνον ἀνήλθεν ὁ Ἀθηνόδωρος (144—148), ὁ καὶ ὡς Ἀθηναγένης καὶ Νικηφόρος ἀναφερόμενος, τὸ ἐν Βυζαντίῳ ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἤδη προαχθῆ, ὥστε οὗτος ἠδυνήθη δεύτερον νὰ ἐγείρῃ ναὸν καὶ Ἐπισκοπεῖον νέον ἐν τόπῳ πλησίον τῆς Ἀργυροπόλεως κειμένῳ, λεγομένῳ τότε μὲν Ἐλαιῶν ἢ Ἐλαίᾳ, σήμερον δὲ Σαληπαζάρ, ὅπου δηλαδὴ περίπου ἐγείρεται τὸ σημερινὸν ὀθωμανικὸν Βουλευτήριον. Τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀθηνοδώρου ἐν Ἐλαιῶνι ἐγερθέντα τότε ναὸν ἀνῳκοδόμησε μεγαλυπρεπῆ μετὰ ταῦτα Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας μετὰ τῆς προθέσεως νὰ ταφῇ ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐπειδὴ βραδύτερον ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως οἱ βασιλεῖς θάπτωνται ἐντὸς τοῦ Βυζαντίου, ὁ ρηθεὶς ναὸς ἀφιερώθη εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Παίδων καὶ Ἐλευθέρου τοῦ διδασκάλου αὐτῶν.

Ἐν τῷ Ἐλαιῶνι ἤδρευσαν μετὰ τὸν Ἀθηνόδωρον καὶ οἱ Ἐπίσκοποι Εὔζωϊος (148—154) Αὐρέντιος (154—166) καὶ Ἀλύπιος (166—169), μέχρις οὗ ὁ Περτίναξ (169—187), πλούσιος Ρωμαῖος εὐπατρίδης, νοσήσας ἐν Θράκῃ, θαυματουργικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀλυπίου ἰαθεὶς καὶ βακτισθεὶς καὶ διαδεξάμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, τρίτον ἤγειρε ναὸν καὶ νέον ἐπισκοπικὸν οἶκον ἐν Συκαῖς, τῷ σημερινῷ Γαλατᾷ, εἰς θέαν παραλίαν, ἣν Εἰρήνην ὠνόμασε καὶ ἐν ᾗ μετ' ἐλίγον χριστιανικὸς συνοικισμὸς κατηρτίσθη.

Ἀπὸ τοῦ ἐν Συκαῖς Ἐπισκοπείου ἐπείμαναν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Βυζαντίου οἱ ἐπίσκοποι Ὀλυμπιανὸς (187—198), ἐπὶ τῆς ἐπισκοπείας τοῦ ὁποίου ἐκυριεύθη τὸ Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Σεπτιμίου Σεβήρου, ὅστις, καθαιρέσας τὴν αὐτοτέλειαν τῆς μητροπόλεως, ὑπήγαγεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ θρόνου Ἡρακλείας, ἐπαπορεῖ τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη διετέλεσε, Μάρκος ὁ Α'. (198—211), Φιλάδελφος (211—214) καὶ Κυριακὸς ὁ Α'. (214—230).

Ὁ Κυριακὸν τὸν Α'. διαδεξάμενος Κασσῖνος ἢ Κωνσταντῖνος (230—237) μετέφερε τὸ Ἐπισκοπεῖον εἰς τὸ κυρίως Βυζάντιον, ὅπου κατά τινας, πλανωμένους πιθανῶς, καὶ ναὸν εἰς τιμὴν τῆς μάρτυρος Εὐφημίας ἤγειρε. Ποῦ τοῦ Βυζαντίου ἐγκατέστη ὑπὸ τοῦ Κασσίου ὁ ἐπισκοπικὸς οἶκος δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένον· ἐκεῖ ὅμως παρέμεινε καὶ ἐπὶ τῶν Ἐπισκόπων Εὐγενίου τοῦ Α'. (237—242), Τίτου (242;—272) καὶ Ρουφίνου (272;—).

* *

Ἀρχομένης τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ὁ Δομέτιος ἢ Δομετιανὸς (;—303), ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Πρόβου, ἀνήγειρε κατὰ τὰς ἀξιοπιστοτέρας μαρτυρίας τὸν τέταρτον ἐν Βυζαντίῳ ἐπισκοπικὸν οἶκον καὶ ναόν, ἐπευφημήσας τοῦτον τῷ ὀνόματι τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἐπὶ τῆς ἐπισκοπείας αὐτοῦ μαρτυρησάσης.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ Ἐπισκοπεῖον, καὶ Ἱερὸν Ἀνάκτορον ἢ Ἀνάκτορα ὀνομαζόμενον, ἅτε ἤδη λειτουργοῦσης ἐν αὐτῷ Ἀρχῆς, ἧς ἡ ἐξουσία, μὴ εἰς τὰ ἀποκλειστικῶς ἐκκλησιαστικὰ πράγματα περιοριζομένη πλέον, εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εἰσχωροῦσα εἰς τὸν ὅλον βίον τοῦ Κράτους, ἔκειτο παρὰ τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, συντελεσθέντα καὶ ἐγκαινισθέντα τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Εὐσεβίου (341—342), εἶχε δὲ διάφορα καὶ πολυπληθῆ πρὸς τὰς διαφόρους χρείας καὶ ὑπηρεσίας προσαρτήματα, αὐτοτελεῖς οἰκοδομὰς ἀποτελοῦντα, ἢ ἐμήματα (Σέκρετα), ἴδιον προορισμὸν ἕκαστον ἔχοντα.

Ἦσαν δὲ ταῦτα πρὸς τοῖς ἄλλοις:

1) Ὁ μέγας Θωμαΐτης, λεγόμενος τρίκλινος, ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Θωμᾶ τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ τοῦ Β'., τοῦ ἐπιλεγομένου Κουρκούα ἢ Ὀξείτου (1143—1146).

3) Ὁ Μάκρων.

4) Αἱ Σύνοδοι.

5) Ὁ Θεταλός.

6) Τὸ Λουτρὸν.

7) Τὸ Μικρὸν Σέκρετον, ὅπερ ὅλον ἦτο κεκοσμημένον διὰ ψηφιδογράφων εἰκόνων ἀποξεσθεισῶν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων τοῦ Πατριαρχείου τῷ 766 ἢ 767 ὑπὸ τοῦ σλαβίου καὶ ἐκκομίᾳ Πατριάρχου Νικήτα, ἐνῷ οἱ πρὸ αὐτοῦ δύο ἄλλοι εἰκονομάχοι Πατριάρχαι Ἀναστάσιος (730—754) καὶ Κωνσταντῖνος Β'. (754—766) ἐφεσθήσαν τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκείνων κειμηλίων.

8) Τὸ Μέγα Σέκρετον, τοῦ ὁποίου ἐπίσης τοὺς εἰκονογραφικοὺς κόσμους ὁ αὐτὸς βάνδαλος Πατριάρχης κατέστρεψε.

9) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Οἰκονόμου, μετέχοντος τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἄλλων πατριαρχικῶν τμημάτων, ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος δὲ διοριζομένου.

10) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Σκευοφύλακος, ἔχοντος ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν του τὰ ἱερὰ κειμήλια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτου δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διοριζομένου.

11) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Σακελλαρίου, ὅστις ἦτο τὸ πιθεῦλον τοὺς ἀτακτοῦντας τῶν μοναχῶν καὶ ἱερέων καὶ ἐπιστατῶν μοναστηρίοις τοῖς ἀνδρείοις καὶ γυναικείοις.

12) Τὸ Σέκρετον τοῦ Σακελλίου, ὅστις, κατὰ τὸν Κωδινόν, ἐκράτει τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ σακέλλιον καὶ εἶχε τὴν διαχείρισιν τῶν ἐμφυτεύσεων.

13) Τὸ Σέκρετον τοῦ Πρωτεκδίκου, τεταγμένου «εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦς αἰχμαλώτους» καὶ ἦτο κριτὴς τῶν ἀγκλημιατικῶν ὑποθέσεων».

14) Τὸ Σέκρετον τοῦ Μεγάλου Χαρτοφύλακος, τεταγμένου ἐπὶ τῶν ἀρχείων καὶ δικάζοντος τὰ κατὰ τοὺς γάμους, καθ' ὃ εἰκάζω, μὴ ἔχων βεβαίως ἀξιώσεις ὁμοίας δικαιοδοσίας ὁ νῦν Μέγας Χαρτοφύλαξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου φλὸς κ. Μ. Γεδεών, τὰ καλύτερα συγγράμματα τοῦ ὁποίου μοὶ ἀπέδησαν χρησιμώτατα εἰς τὴν συναρμολόγησιν πολλῶν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἱστορικῶν εἰδήσεων.

Τὸ παρὰ τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Πατριαρχεῖον ἀπεπερρόθη τῷ 1204 κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Φράγκων ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συμμετασχὸν τῆς τύχης τόσων καὶ τόσων μεγαλοπρεπῶν κτισμάτων καὶ ἀνεκτιμήτων καλλιτεχνημάτων καὶ ἀπείρων ἄλλων πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν κειμηλίων, πυροπληθέντων, καταστραφέντων καὶ διαρπαγέντων ὑπὸ τῶν σταυροφόρων ἐκείνων ληστριῶν στιφῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει πρότερον ἐγκατεστημένων καὶ τῆς λεηλασίας καὶ σφαγῆς μετασχόντων Πισατῶν, Γενουατῶν, Σικελῶν, Ἀπούλων, Οὐγγρων, Ἱσπανῶν, Γερμανῶν.

Ἂν ἀνῳκοδομήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χώρου ἢ ἀλλαχοῦ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου (1261—1282) ἀνάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἄγνωστον. Ἡ περὶ τὸν Πατριάρχην Σύνοδος ἀναφέρεται ἐνίοτε συνεδριάζουσα, ἀλλ' ἄνευ σαφοῦς καθορισμοῦ τοῦ τόπου τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ

Ἀναφέρονται π. χ. οἱ Πατριάρχαι Ἰσαΐας (1323—1341) καὶ Ἀντώνιος ὁ Δ'. (1391—1397) συνεδριάζοντες μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς Συνόδων ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἅγιον Θεοφάνεκτον κελλίοις», ὡς καὶ οἱ Πατριάρχαι Νεῖλος (1378—1388) καὶ Φιλόθεος (1364—1374) «ἐν τοῖς κελλίοις τοῖς ἐν τοῖς δεξιοῖς Κατηχουμενείοις», εἶναι δὲ γνωσταὶ πράξεις Συνόδων τῆς ἐποχῆς ταύτης συνεδριαζουσῶν «ἐν τοῖς Ἀλεξιακοῖς Κατηχουμενείοις», ἀλλ' ἄγνωστον ποῦ ὁ ἅγιος οὗτος Θεοφάνεκτος καὶ ποῦ τὰ Κατηχουμενεῖα ταῦτα ἔκειντο. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ κ. Γεδεὼν ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς: Οὐδὲν δυνάμεθ' ἀκριβὲς νὰ εἴπωμεν ποῦ ἔκειτο ὁ ἅγιος Θεοφάνεκτος, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ οἴκῳ ἢ ἐκτός, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἦν εἴδός τι τρικλίνου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται παρὰ Λέοντι Ἀλλατίῳ γενομένη πρᾶξις τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου.

* * *

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περιορισθείσης ἐν ἀρχῇ εἰς στενώτατα ὅρια τῆς ὑπηρεσίας τῶν Πατριαρχείων, ἡ πληθὺς μὲν τῶν προορηθέντων πατριαρχικῶν τμημάτων καὶ γραφείων ἐξέλιπεν, ὁ δὲ πρώτος ἀπὸ τῆς Κατακτήσεως Πατριάρχης ἐπί τινας μῆνας μὲν ἐγκατέστη ἐν οἴκῳ τινὶ παρὰ τὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τέμενος μεταβληθέντος, εἶτα δὲ ζητήσας ἔλαβε παρὰ τοῦ Μωάμεθ εἰς Πατριαρχεῖον τὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ. Εἰς ἐγκαταλείψην τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κειμένου ὅπου σήμερον ἐγείρεται τὸ τέμενος Σουλτὰν Μεχμὲτ, τοῦ ὀνομαστοτέρου δὲ μετὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ναοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προέβησαν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐκ φόβου περὶ ἀραγῆς αὐτῶν προελθόντος ἐκ φόνου Μωαμεθανοῦ τινος συμβάντος ἐκεῖ.

Ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ τοῦ πρώτου μετὰ τὴν ἅλωσιν Πατριαρχείου, κτισθέντι ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶτα δὲ καθοσιωθέντι εἰς ὄνομα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἅτε τῷ 356 καὶ 357 μετακομισθέντων καὶ ἀποτεθέντων ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν αὐτοῦ τῶν λειψάνων τοῦ ἀποστόλου Τιμοθέου, Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ, ἐθάπτοντο ἀποκλειστικῶς οἱ βασιλεῖς καὶ Πατριάρχαι. Ἐν αὐτῷ ἐπίσης ἐφυλάττοντο, πλὴν τῶν ρηθέντων τριῶν ἀποστολικῶν λειψάνων, τὸ τοῦ Ματθία, ἔτι δὲ αἱ ἰσόθεοι τῶν Ἀποστόλων, ἡ κεφαλὴ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἡ χεὶρ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας καὶ τὰ σώματα τῶν Πατριαρχῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Φλαβιανοῦ, Μεθοδίου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ ἄλλων. Ἀμύθητος ἐπίσης ἀπέκειτο ἐν αὐτῷ πλοῦτος κολυτελῶν ἀμερείων, διαλίθων στεμμάτων καὶ ἄλλων βαρυτιμοτάτων αὐτοκρατορικῶν ἀφιερωμάτων, συληθέντων μετὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν τάφων πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ Ἀγγέλου, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων.

Ὁ τῆς Παμμακαρίστου ναός, περὶ τὸν ὁποῖον ἐγκατέστη τὸ δεύτερον μετὰ τὴν Ἅλωσιν Πατριαρχεῖον μετὰ τῶν «Ἀρχόντων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», ὡς οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι αὐτοῦ ἐλέγοντο, εἶχε συναφῆ γυναικεῖαν μονήν, κειμένην ὅπου περίπου ὑπάρχει σήμερον ὁ ἐν τῇ Τουρκικῇ συνοικίᾳ Τσαρσαμπᾶ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐν Τρούλλῳ (Ἀχμὲτ πασᾶ Μεσζίτ), τῆς ὁποίας δὲ αἱ καλογραΐαι μετῳκίσθησαν ἀλλαχοῦ, τὰ κτίστα ἐπροικίσθη διὰ προσοδοφόρων κτημάτων καὶ ἄλλων ἀφιερωμάτων καὶ δωρεῶν τῶν Χριστιανῶν.

Τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ναὸν καὶ τὸν παρ' αὐτὸν συμπηχθέντα πατριαρχικὸν οἶκον, ὁ Γερλάχιος ἐν τῇ «Τουρκογραικίᾳ» αὐτοῦ περιγράφει ὧδε: «Τὸ Πατριαρχεῖον εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος Μονή, οὗ μακρὰν τῶν Βλαχερνῶν κειμένη ἐπὶ λοφίσκου περιόπτου ἀπὸ τοῦ Κερατίου Κόλπου. Ἔχει δὲ τριτόρω κελλία διὰ τε τοὺς καθημερινῶς προσερχομένους μοναχοὺς καὶ τοὺς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ ὑπηρετοῦντας. Ὁ ναὸς κοσμεῖται δι' ὡραίων εἰκόνων τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Προφητῶν, καὶ σορῶν Πατέρων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων, εἰλημμένων ἀπὸ τὼν Γραφῶν. Περιέχει δὲ τὰ λείψανα Μαρίας τῆς Σαλώμης καὶ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τὸν τάφον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, τὸν κίονα, ἐφ' οὗ λέγεται μαστιγωθεὶς ὁ Χριστός, καὶ Βιβλιοθήκην, ὀλίγους περιέχουσαν τόμους. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ καλλιτεχνικῶς ἐξεικονίζεται ὁ κίτων αὐτοῦ καὶ ἡ σύζυγός του ὑπὸ σχῆμα ἀρχιδουκῶν μετὰ τῆς ἑξῆς ἐπιγραφῆς: «Μιχαὴλ Δούκας Γλαβᾶς Τραχανιώτης ὁ πρωτοστάτωρ καὶ κτίτωρ. Μαρία Δούκαινα Κομνηνὴ Παλαιολογίνα Βλάκενα ἡ πρωτοστατόρισσα».

Ἐκεῖ τὸ Πατριαρχεῖον παρέμεινε μέχρι τοῦ 1586, ὅτε, πυκνωθέντος τοῦ ἀπὸ τοῦ τειρένους τοῦ Σουλτὰν Σελὶμ πρὸς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τουρκικοῦ συνοικισμοῦ, οἱ Τοῦρκοι ἐπωφελούμενοι ἐκ τῆς κρατούσης τότε περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων παραλυσίας, κατέλαδον τὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου σταυρὸν εἶχον καταβιβάσει ἤδη ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς πατριαρχείας Διονυσίου τοῦ Β'. (1544—1551), καὶ εἰς τέμενος αὐτὸν μετέδαλον. Ὅτι δὲ ὄντως ἐν παραλυσίᾳ διετέλουν τότε τὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ὁμογενοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει Κοινότητος μαρτυρεῖ ὁ Μητροπολίτης Μονεμβασίας Δωρόθεος, ἀποδίδων τὴν αἰτίαν τῆς ἀπωλείας ταύτης εἰς τοὺς φλοὺς καὶ συγγενεῖς τοῦ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον πατριαρχεύσαντος Θεολήπτου Β'. τοῦ ἀπὸ Φιλιππουπόλεως, οἵτινες, λέγει, ἀφῆκαν τὰ πράγματα εἰς τὴν κατωφέρειαν ταύτην ἀδιά νὰ δείξουν τῶς αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν, ἀμὴ ἄλλοι δὲν δύνονται...καὶ ἐπῆραν τὴν Παμμακάριστον καὶ ἦτον πρώτη αἰτία ἡ μεγάλη ἀταξία καὶ παρανομία τῶν λληρικῶν καὶ τῶν παρανόμων Πατριαρχῶν καὶ τοῦ βαρβάρου λαοῦ, ὅπου ἐσυμμωνοῦσαν εἰς τοιαύτας οὐτοπίας καὶ ἦτον πρώτος ὁ οἰκουμένος παπᾶς Κωνσταντῖνος καὶ καθεξῆς οἱ ἄλλοι· καὶ πάγει εἰς τὸν Θεόληπτον ὁ οἰκονόμος παπᾶς Γεώργιος καὶ ἤρε καὶ ὁ Σατανᾶς δοχεῖονα. Καὶ περαιτέρω: «Τοιαύτην ἀπάγωσιν εἶχαν ἄλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Γαλατᾶ, ὅτι κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ συντύχῃ ποσῶς διὰ τὴν ἐκκλησίαν, μόνον «Δὲν μᾶς μέλει», ἔλεγαν οἱ καλόγεροι ἂς λαλοῦν».

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐξωσθὲν τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς Παμμακαρίστου, ὅπου ἐπέμενεν ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ἓν ἐλεεινοὺργησεν, ἐγκατέστη καὶ ἐπὶ ὀλίγιστον χρόνον διέμεινεν ἐν Βλαχσεραγίῳ, ἐν μεγάρῳ δηλαδὴ τῶν βλάχων ἡγεμόνων ὄπισθεν Ἁγιοσωτικοῦ Μετοχίου, καὶ τὴ παρ' αὐτὸ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ· ἐκεῖ δέ, κατὰ τὸ Χρονικὸν τοῦ αὐτοῦ Δωροθέου Μονεμβασίας, καὶ σύνοδος περὶ ἐξευρέσεως τόρων συνεκροτήθη.

Ἀπὸ τοῦ Βλαχσεραγίου τὸ Πατριαρχεῖον ἦλθε τὴν 1586 μετεκομίσθη εἰς τὸν ἐν Ξυλοπόρτῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κανεβοῦ, καλούμενον οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου αὐτοκράτορος. Περὶ τὸν ναὸν ὅμως τοῦτον οἰκήματα πρὸς κατάλυσιν τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐγκατάστασιν τῆς ὑπηρεσίας δὲν ὑπῆρχον, ἔγγιστον δὲ ἀκριβῶς ποῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦν ἡ κυρίως πατριαρχικὸς οἶκος. Μελέτος ὁ Πηγᾶς μόνον ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος ἡ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀναγορεύσαντα τὸ ρωσικὸν Πατριαρχεῖον, συνήλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Βλάτου, ὅπου ὤκει ὁ μακαρίτης κὺρ Ἱερεμίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῆς «Παραμυθίας», ὡς παραμυθούμενος ἑαυτούς, κατὰ τὸν κ. Γεδεών, ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς ὠνόμασαν τὸν ναὸν τῆς Ξυλοπόρτης.

* * *

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸ τῆς ἐν τῇ σημερινῇ ἕδρᾳ αὐτοῦ ἐγκαταστάσεώς του· ἐν τῷ προσεχεῖ δὲ τεύχει ὁ λόγος γενήσεται περὶ τῆς ἐνεστώσης θέσεως αὐτοῦ καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ.

Οὕτω θὰ ἐξετάσωμεν τὰ κατὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Φαναρίῳ ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ, γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1603 ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ ρηξικελεύθου καὶ αὐστηροῦ ἐκείνου Ραφαὴλ Β'. τοῦ ἀπὸ Μηθύμνης, θὰ ἴδωμεν τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε'. καὶ θὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» πλήρη ἰδέαν τοῦ σημερινοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἀνωτάτου Θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν κέντρου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΦΡΕΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

—Μεταβαίνετε λοιπὸν εἰς τὴν ἀλήσειαν;

Ὁ ἥρωτῶν ἦτο ὁ Eli Henry πολὺ ἀξιοσέβαστος πρώην ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τοῦ 1863, ἤσης ἴστατο ἐνώπιόν μου μειδιῶν.

Ὁ Eli Henry ἦ ο εὐθὺς ὡς λάλαμος καὶ ἐνεργητικὸς ὡς πάντοτε, καίτοι ἡ ἡλικία του ἦτο μεγάλη, διήγετο δὲ τὰς ὥρας του εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τῶν ἐχιδνῶν.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ θέρους εὑρισκόμην πάντοτε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς θείας μου—διευθυντρίας τοῦ ταχυδρομείου τοῦ δημερίσματος— ἤτις, κατώκει εἰς ἀπόσταση ἑνὸς μιλίου ἐκ τῆς ὡραίας ξυλίνης οἰκίας τοῦ Henry, κειμένης ἐξ μίλια μακρὰν τῆς μικρᾶς πλὴν σημαντικῆς πόλεως Baberton τοῦ Ὀχάϊο καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἑτέρας πόλεως Sherman.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

"Ἐρχεσθε;

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔλθω. Νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὴν κόλπον ἐκ τοῦ ἐόπολου διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος τῆς Erie. Μετέσην ἄλλοτε. Ἐὰν ἔχετε καλὰς προετοιμασίας ἔρχομαι ἀμέσως.

Μετ' ὀλίγον ὁ Henry προσφέρθη νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ μίαν τερφστέαν δαμετζέαν οἴνου, μὲ πλήρη τὴν ἁλιευτικὴν του συσκευὴν καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄρματα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς σύλληψιν" τῶν ἐχιδνῶν.

ΝΟκαν κατηχόμεθα πρὸς τὴ γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Erie καὶ πλησίον τοῦ Johnson's Corners συνηντήσαμεν πολλὰς μικρὰς, ἀλλὰ δηλητηριώδεις μαύρας ἐχίδνας. Κατέκεινο ἐκεῖ ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων περικεκλαγμένοι.

Αἱ ἐχίδναι αὗται, εἴτε ἀβλαβεῖς εἴτε δηλητηριώδεις, ἀποτελοῦσι δι' ἐμὲ ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, ἰδίως δὲ ὅταν συμβῇ νὰ διασκεδάζωσιν εἰς τὸν ἥλιον εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων δακτύλων ἐκ τῶν ποδῶν σας. Τὸ ὕδιον ὅμως δὴν ξυνγνέβαινε καὶ μὲ τὸν Henry. Ἐκλέξας τὴν καλλιτέραν ἐξ αὐτῶν τὴν ἥρπασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του καὶ ταχέως ἐβύθισε τοὺς δακτ/ύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς του εἰς τὸν ἥλιον εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων δακτύλων ἐκ τῶν τρόχηλον τοῦ ἕρπος.

Ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν τὴν ἐξήτασε περιεσκεμμένως, τὴν ἔρριψεν ἐντὸς ἐπίτηδες κατεσκευασμένου ἐκ λευκοσιδήρου ἀγγείου.

Τὸν συνεχάρην διὰ τὴν κοπαπληκτικὴν δεξιότητα μὲ τὴν ὁποίαν συνελάβανε τὰ ἑρπετά.

— Ὦ, αὐτὸ οὐδὲν εἶναι, εἶπε γελῶν. Παρατηρήσατε ἐδῶ.

Ἀμέσως ἤρχισε διὰ τοῦ ἁλιευτικοῦ καλαμιδίου του νὰ κτυπᾷ τὴν οὐρὰν ἑνὸς ἐκ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἑρπετῶν, ἐξαγριωθέντος αἰφνιδίως ἐκ τῶν κτυπημάτων. Μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ ἑρπετὸν μὴ θέλον φαίνεται νὰ ἐπιδείξῃ θάρρος ἀπεπειράθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐν ᾧ ἡ ἔχιδνα ἐσύρετο πρὸς τὴν κατωφέρειαν εἶχεν ἐλαφρῶς ἀνυψωμένην τὴν οὐρὰν της, ἥτις ὡμοίαζε πρὸς μικρὸν ἀγκιστρον. Αἰφνιδίως ὁ φίλος μου ὥρμησε, συνέλαβε τὸ ἄκραν τῆς οὐρᾶς καὶ διὰ ἀστραπιαίας κινήσεως ἐξεσφενδόνισε πολὺ μακρὰν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑρπετοῦ, ἐνῷ τὸ συστρεφόμενον σῶμα ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του.

Οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ ἢ ἀκούσῃ τοιοῦτον ἐπικίνδυνον κατόρθωμα. Πολλάκις εἶχον ἴδῃ τὸν πατέρα μου νὰ φονεύῃ ἀβλαβεῖς ἐχίδνας, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπεχείρησε νὰ φονεύσῃ δηλητηριώδη τοιαύτην.

— Ὅταν κατέλθωμεν τὴν κατωφέρειαν, εἶπεν ὁ Henry, θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν εἰς τὴν ὁποίαν μέγα μέρος ἔπαιξαν αἱ ἐχίδναι.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἔζήτησα ὅπως μοὶ ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορίαν. Ἐπειδὴ ἤμην ἄγαν μακρὰν καὶ μὲ ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀχήματός μου καὶ ἠτοιμάζομαι νὰ γράψω τὴν ἀφήγησιν ἐνῶ ἐγκαθίζομαι ἐκ νέου ἐν τῷ ἀμαξίῳ μου.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία:

Διὰ πρώτην φορὰν συνήντησα τὸν Ralph Bordeistone ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ σημείου εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου Bloody Angle, ὅπου ἐπολεμήσαμεν καὶ ἐνικήσαμεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Grant τὴν 12ην Μαΐου τοῦ 1863, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκστρατείας τῆς Wilderness. Καίτοι παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὁ στρατηγὸς Hancock μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὴν ἔφοδον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου, ἐν τούτοις εἰς ἐμὲ φαίνεται ὅτι ἦτο ἀπόψε χθές, ὅτε ἐσχθεῖς ἐπίθεσιν διὰ λόγχης ἐκ τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ στρατηγοῦ Lee ἔπεσον πλησίον νεαροῦ στρατιώτου τοῦ στρατοῦ τοῦ στρατηγοῦ Wright.

Ὁ στρατιώτης βαρέως φέρων, διότι ἔπεσε πλησίον τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ, μοῦ ἔρριψεν ἐν ἐπίμμα. Διαρκούσης τῆς ἡμέρας ἐπιμελῶς ἐφυλάσσετο ἐκείνην θέσιν ἄνευ ἰατρικῆς βοηθείας ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου—ὅτι εἶχε τεθῆ ἄκτης μάχης ὑπὸ συμβεβηκότος λίαν ἀποθαρρυντικοῦ δι' ἕνα στρατιώτην—εἶχε πέσει ἐντὸς τοῦ κυρίου ὀχυρώματος καὶ εἶχε θραύσει τὸν μηρόν του. Εὐθὺς ὡς ἔπεσον, ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἀνελήφθη τὴν σοβαρότητα τοῦ τραύματός μου καὶ ἔπραξε πᾶν ὅ,τι τοῦ ἦτο δυνατὸν ὅπως μοὶ παράσχῃ τὴν συνδρομήν του. Οἱ ἰατροὶ κατόπιν μοῦ εἶπον ὅτι ἐὰν δὲν ἐτύγχανον τῆς συνδρομῆς τοῦ νεαροῦ ἐκείνου στρατιώτου θὰ ἔχανον τὴν ζωήν μου.

Οὐδέποτε τὸν συνήντησα πλέον εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καίτοι ἐν τὸν συνήντων θὰ τὸν ἀνεγνώριζον εὐκόλως ἐκ τῆς οὐλῆς τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς ἐκ σφαίρας τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Πολλὰ ἔτη μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου εὑρέθην εἰς Richmond τῆς Βιργινίας, τὸ φρούριον τοῦ στρατοῦ τῶν νοτίων Πολιτειῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔστρεφον πρὸς μίαν γωνίαν, συνεκρούσθην ἀποτόμως μετά μεσηλικιώτ τινος κυρίου, ἐρχομένου ἐξ ἐναντίθετου διευθύνσεως. Ἐνῷ ὅμως ἐζητοῦσαμεν συγγνώμην παρ' ἀλλήλων κάτι ἀντελήφθην. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς τοῦ ξένου ὑπῆρχεν ἡ γνωστὴ οὐλή. Ὁ ξένος ἤρχισε μετ' ἐνδιαφέροντος, νὰ μὴ ἀπενίζῃ.

— Προσπαθῶ ὅπως σᾶς ἐνθυμηθῶ, μοῦ εἶπεν.

Ἀνέφερα τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ὀχυρώματα τοῦ στρατηγοῦ Lee. Ἄνευ ἄλλης τινὸς λέξεως ἥρπασε τὸν βραχίονά μου μετὰ δυνάμεως, μὲ ἔσυρεν ὀλίγα βήματα μακρὰν καὶ μὲ ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀχήματός μου καὶ ἠτοιμάζομαι νὰ γράψω τὴν ἀφήγησιν ἐνῶ ἐγκαθίζομαι ἐκ νέου ἐν τῷ ἀμαξίῳ μου.

— Μετοβαίνετε, λοιπόν, ὅπως καὶ ἐγώ, εἰς τὴν πατρίδα; εἶπε.

Κατόπιν ἀναγνωρισθήμεν τελείως καὶ ἠρχίσαμεν ἀμφὴν συνδιαλέξιν ὅπως κάμνουσιν οἱ πρὸ καιροῦ ἀποχωρισθέντες φίλοι.

ΕΦΟΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΟΧΥΡΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ LEE

—Ἀφ' ὅτου, εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἀνήρτησεν ἔξωθεν τῆς ἐνταῦθα ἐν Richmond οἰκίας του, τὴν πινακίδα τοῦ κτηνιάτρου, εὐρίσκομαι πάντοτε μόνος εἰς τὴν τράπεζαν. Πρέπει νὰ μείνητε ὀλίγας ἡμέρας μετ' ἐμοῦ. Ὅσον περισσοτέρας μείνετε τόσον τὸ καλλίτερον. Ἡ μήτηρ μου ἀπουσιάζει μετὰ τινων φίλων της, οὕτω δὲ εἶμαι ἐντελῶς μόνος.

Ηὐχαριστήθην μεγάλως διὰ τὴν πρόσκλησιν καὶ ἐπειδὴ ἐσκεπτόμην νὰ διαμείνω ὀλίγας ἡμέρας εἰς Richmond ἀπεδέχθην αὐτήν.

Ἡ οἰκία του ἦτο ξυλίνη ὅπως ἡ ἰδική μου. Εὑρίσκετο εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς πεδιάδος ἐρήμου καὶ ὡραίας. Ἑκατοντάδας τινὰς μέτρων μακρὰν εὑρίσκετο ἓν ἔλος, ὅπισθεν μίας κοπνοφυτείας καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς ἀγρὸς ἀραδοσίτου. Ἐκεῖθεν τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἀραδοσίτου, καθὼς ἐβαδίομεν, ἀνελήφθην ἐν δάσος μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον.

Ὅταν ἤμεθα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ φίλου μου πολλάκις ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον ἐκεῖνο δάσος. Ἐφαίνετο ὅτι μὲ ἐνέκυπτε. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν θὰ συλλάβω δύο-τρεῖς ἐχίδνας διὰ τὴν συλλογήν μου.

Τὴν ἐπομένην ὡμίλησα πρὸς τὸν σύντροφόν μου περὶ τῆς σχεδιαζομένης ἐκδρομῆς μου εἰς τὸ δάσος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, προσέθεσα δὲ συγχρόνως ὅτι ἡ γειτονία τοῦ δάσους πρὸς τὴν κοπνοφυτείαν ἠδύνατο νὰ κατοστήσῃ τὴν ἐκδρομήν μου ἄκαρπον. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον γεγονὸς, ὅτι αἱ ἐχίδναι δὲν συχνάζουσι πλησίον τῶν κοπνοφυτειῶν.

— Παρ' ὅλα ὅσα λέγετε θὰ εὕρετε πολλὰς ἐχίδνας ἐκεῖ καὶ ἰδίως πέριξ τοῦ παλαιοῦ φρέατος. Ἐὰν ἔτη συναθροίζονται ἐκεῖ καίτοι ἔχω πολὺν χρόνον νὰ τὰς ἐπισκεφθῶ. Ἀληθῶς ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν μετέβημεν ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀπολέσει ἓν πολύτιμον κιβώτιον. Τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως θὰ μοῦ ἦτο πολύτιμον.

Τὸν παρατήρησα περιέργως, ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε:

— Μάλισα εἶναι γεγονός. Ἴσως νὰ ἀπορῆτε διατί δὲν ἐκαθάρισα τὸ δάσος ἐκεῖνο.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ὑπάρχει μικρά τις διαφορὰ νομικὴ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ καλλιεργητοῦ τῆς καπνοφυτείας τοῦ διαμένοντος ἐκεῖθεν τοῦ λόφου περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἀγροῦ. Πρόκειται περὶ ἐκτάσεως ὀλίγων στρεμμάτων, ἀπεφασίσαμεν δὲ ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωμεν εἰς δικηγόρους νὰ θεωρήσωμεν τὸ ἐπιμάχιον ἐκεῖνο τῆς γῆς οὐδέτερον. Θὰ ἦτο πολύτιμον εἰς ἐμέ, ἐὰν ἐκαθαρίζετο καὶ ἐποτίζετο ἀλλὰ... ὁπωσδήποτε μένει ὅπως εἶναι. Ἐὰν εὕρισκον τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ σχετικὰ συμβόλαια, τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο ἱκανοποιητικῶς. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ εὕρω τὸ κιβώτιον καὶ δι' ἄλλον λόγον, αἰσθηματικόν. Ὑποτίθεται ὅτι περιέχει καὶ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου τῆς μητρός μου. Εἶχε τελέσει τῆς γάμους της ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἡ πτωχὴ γραῦς θὰ ἐπεθύμει νὰ διεξήγετο πάλιν τὸ παλαιὸν συμβόλαιον.

— Ζῇ λοιπὸν ἡ μήτηρ σας;

—Μάλιστα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη.

— Τὸ κιβώτιον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ;

—Αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργον ζήτημα. Δὲν δύναται. Γνωρίζομεν ὅτι θὰ εὑρίσκεται εἰς μέρος τι τοῦ μικροῦ ἐκείνου δάσους, πιθανὸν ἐντὸς ἢ πλησίον τοῦ ἀρχαίου φρέατος. Τρεῖς ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἠρεύνων διὰ τὸ κιβώτιον ἀπώλεσαν τὴν ζωήν των—Εἷς ἐκ δήγματος ἐχίδνης καὶ δύο ἕτεροι ἐκ ὀφικίου.

— Φοβερόν! Εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα, ὁ ἀδελφός μου ὅταν ἦτο παιδίον τὸ ἔχασεν... Ἀλλὰ καλλίτερον εἶναι νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἐξ ἀρχῆς. Ἀνάψατε τὴν πίπαν σας. Λάβετε καπνόν, ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ οἶνος.

Ὁ Bordérstone ἐσταμάτησε μέχρις ὅτου ἤναψε τὴν πίπαν μου, κατόπιν δὲ ἐξηκολούθησε:

— Τὸ ἔτος 1864 ὁ στρατηγὸς Grant ὡδήγησε τὸν στρατόν του διὰ τοῦ James River καὶ ἤρχισε τὴν στενὴν πολιορκίαν τοῦ Richmond. Τὸ ἀρχηγεῖόν του εἶχεν εἰς City Point, ὀλίγον ἀνωθεν τῶν βράχων. Ἡ οἰκία μας εἶναι ἐκεῖ περὶ τὰ ὀκτὼ μίλια ἐξ Appomattox River καὶ δώδεκα ἴσως μίλια ἐκ City Point.

Ὁ στρατηγὸς Lee κατεῖχε τὸ Richmond καὶ τὸ Petesburg κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Grant, περιοδικῶς δὲ οἱ στρατιῶται τῶν νοτίων καὶ τῶν βορείων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κατασκοπευτικοῦ των ἔργου ἐπεσκέπτοντο τὸ διαμέρισμά. Ὅταν ἐν σῶμα ἐπιμάστατῶν ἐτύγχανε νὰ μᾶς συναντήσῃ, ὁ δεκαετὴς ἀδελφός μου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς εἶδος φύλακος τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου, φονευθέντος εἰς τὴν μάχην τοῦ Chickamanga, συνήθιζε νὰ εἰσέρχεται ἀδρομάτως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ ζῷα ἐντὸς τοῦ μικροῦ δάσους. Ἦτο ὁ μόνος χρήσιμος σκοπός, τὸν ὁποῖον ἐξεπλήρωσέ ποτε τὸ δάσος ἐκεῖνο. Ἡ μήτηρ μου συνήθως διεπραγματεύετο μετὰ τῶν ζωεμπόρων τὴν πώλησιν τῶν ζώων. Πρώτιστα τινὰ ἤλθον οἱ ζωέμποροι διὰ νὰ ἀγοράσωσι δύο μικροὺς ταύρους· εἶκον εἰς τὴν μητέρα μετὰ τὴν ἀγορὰν ὅτι θὰ ἐπέστρεφον νὰ ἀγοράσωσι καὶ τρίτον ταῦρον. Οἱ ἄνθρωποι ἐπλήρωσαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἤλθον τρεῖς ἀηδεῖς ἄνθρωποι μὲ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου τοῦ βορείου στρατοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦσιν ἀπὸ τὴν μητέρα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει τὴν πρωΐαν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ζώων. Διότι παραδόξως ἐγνώριζον τὴν πώλησιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἀντελήφθη ἀμέσως ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς των ποῖοι ἦσαν καὶ τοὺς ἔθεσεν εἰς τὴν θέσιν των. Ἀνήκου, ὡς ὀρθῶς ὑπέθεσεν ἡ μήτηρ μου, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπάπτων ἐκείνων προσώπων, τὰ ὁποῖα παρηκολούθησαν τὴν στρατόν, ἐλεηλάτουν, ἐρόνευον καὶ διέπραττον πάντας εἴδους ἐγκλήματα ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς στρατιωτικῆς στολῆς. Αἱ ψευδοστολαὶ των ἐξηφανίζον καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν σωτηρίαν των. Οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι οἱ μετημφιεσμένοι εἰς στρατιώτας ἐδημιούργουν πολλὰ δεινὰ εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς κατοικούσας εἰς τὴν ζώνην εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο οἱ μαχόμενοι στρατοί. Ὅταν συνελαμβάνοντο ἐρευνόοντο, ἐὰν ἐνθυμεῖσθε. Οἱ τοιοῦτοι κακοποιοὶ μετὰ τῶν ὁποίων εἶχε νὰ φιλονεικήσῃ ἡ μήτηρ μου ἦσαν τρεῖς. Παρ' ὅλην τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν της ἡ μήτηρ μου ἀμυνομένη τῆς περιουσίας της, ἀπεπειράθη νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ σχέδιά των διὰ στρατηγήματος.

Ὑπερεθίθη κωφότητα καὶ ἠλιθιότητα διότι ἠλπίζεν ὅτι θὰ νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν ὅπως καλέσῃ πολίτην ἢ στρατιώτην τινὰ εἰς τὴν σκηνήν. Ἐπίσης ἔτρεφεν ἐλπίδα ὅτι οἱ ζωέμποροι τῆς πρωΐας θὰ ἐπέστρεφον καὶ θὰ τὴν ἐξήγον τῆς δυσχεροῦς θέσεώς της. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὡς ἐβλέπετε, εἶναι ἔρημον καὶ ὅπως συνέβη, οὐδεὶς διῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας μας. Οἱ κακοποιοὶ ἀπελπισθέντες ἐκ τῆς βραδύτητος εἰσώρμησαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν λεηλατῶσιν. Ἀμέσως εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου, ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι εἶχε ποιήσει μεγάλην ἀνακάλυψιν. Οἱ δύο ἄλλοι ἔσπευσαν πλησίον του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μήτηρ μου ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἥρπασεν ἐκ τοῦ δουλαπίου τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὰ χρήματα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἐπίσης τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα, τὸ ἔθεσεν ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριον τοῦ δεκαετοῦς ἀδελφοῦ μου, ὅστις ἵστατο ἔντρομος πλησίον της, καὶ τοῦ εἶπε νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ τὸ κρύψῃ εἰς ἀσφαλές τι μέρος.

Μόλις εἶχεν ἀπέλθει ὁ μικρὸς, εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν ἀνιληφθεὶς τοὺς ῥθματισμούς του ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ διηύθυνε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς μητρός μου. Ἡ δυσοχῆς γραῦς ὑποθέτουσα ὅτι ἦτο ἡ τελευταία στιγμὴ της ἔδειξε διὰ τοῦ παραθύρου μὲ τρέμοντα δάκτυλον τὸν φεύγοντα ἀδελφόν μου. Ἦτο ζήτημα ζωῆς. Οὐδέ-

Η ΜΗΤΗΡ ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟΝ

ποτε ὅμως ἡ μήτηρ μου ὠνειρεύθη ὅτι οἱ κακοῦργοι θὰ ἀπεκειρώντο νὰ φονεύσωσι τὸ παιδίον. Ὁ κακοῦργος παρετήρησε τὸ παιδίον, ἀφῆκε τὸ πιστόλιον καὶ ἄνευ λέξεώς τινος ἔλαβε τὸ ὅπλον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκίνει τὴν σκανδάλην ἡ μήτηρ μου ἀντιληφθεῖσα τὸν κακοῦργον σκοπὸν του ἐρρίφη κατ' αὐτοῦ μετὰ κραυγῶν. Τὸ ὅπλον ἐξεπυροσκρότησεν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Δι' ὄβρων καὶ λακτισμάτων ὁ κακοῦργος ἔρριψε τὴν γραῖαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως. Οἱ δύο ἄλλοι τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀδελφός του εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε πολὺ καλῶς, ἀλλ' οἱ κακοῦργοι διὰ τῆς ταχύτητός των τὸν προέφθασαν. Τὸ παιδίον ἀντιληφθὲν ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐπλησίαζον ἔρριψε τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ φρέατος. Κατόπιν ἐξαντληθὲν ἐκ τοῦ κόπου ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης. Δὲν εἶχε προλάβῃ οὔτε μίαν στιγμὴ ἀπὸ τῆς πτώσεώς του ὅτε μία σφαῖρα ἐσύριξε πλησίον τοῦ ὠτός του! Ὁ μικρὸς κατέκειτο ἠρεμοῦσα ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως. Ἡ πρᾶξίς του ἐκείνη ἔσωσε τὴν ζωήν του ὡς θὰ ἴδητε μετ' ὀλίγον. Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι δὲν κατεδιώκετο, πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐξεπλάγη ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς τύχης τοῦ κιβωτίου καὶ νὰ σπεύσῃ κατόπιν ὅπως πληροφορήσῃ τὴν μητέρα του.

Ἀξιοθέατος εἶδε τοὺς κλέπτας ἰσταμένους εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκ τοῦ φρέατος καὶ ὁμιλοῦντας μεγαλοφώνως.

ΑΙ ΕΧΙΔΝΑΙ ΤΟΝ ΠΕΡΙΕΚΥΚΛΩΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ

— Τὰ χρήματα εἶναι εἰς τὸ κιβώτιον. Πρέπει νὰ εἶναι, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Νομίζω ὅτι ἡ γυνὴ δὲν θὰ διεκινδύνευε τὴν ζωήν των τέκνον της, ἐὰν τὸ κιβώτιον οὐδὲν περιεῖχε. Πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ χρήματα, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Τί ἀπέγεινε τὸ παιδίον; ἠρώτησεν ὁ εἷς ἐκ τῶν κακοποιῶν. Τὸ κατεδίωκον καὶ τὸ ἀπώλεσα.

— Τὸ ἐρόνευσα, ἀπήντησεν ὑπερηφανῶς ὁ ἕτερος. Δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ τρέχῃ. Τὸ ὅπλον μου δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐπιτύγχάνῃ εἰς ὅ,τι σκοπεύει.

Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ μισανθρωπία τῆς ἀνθρωποκτόνου ἐπιθυμίας εἶχον σώσει τὴν ζωὴν τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ μου! Ὁ κλαυθμυρίζων ὡς φονευὸς δὲν εἶχε μεταβῇ φοῦ μου! Ὁ κλαυθμυρίζων ὡς φονευὸς δὲν εἶχε μεταβῇ θεσεν ὅτι ἦτο νεκρός; ἢ ὄχι. Ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο νεκρός.

— Τὸ ἐφονεύσατε λοιπὸν ἤ; εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμορι τῶν. Πολὺ καλά. Ἂς ἐρευνήσωμεν τώρα διὰ τὰ χρήματα τοῦ κιβωτίου. Καταδιώκατέ με ταχέως, ἐντὸς τοῦ φρέατος. Δὲν εἶναι ἀσφαλὲς νὰ μένῃ τις ἐπὶ μακρὸν χρόνον κρεμασμένος εἰς τὸ φρέαρ κατὰ τοιαύτας περιστάσεις. Τὰ στρατεύματα τοῦ Lee ἢ τοῦ Grant δύναται νὰ φθάσωσι καὶ' οἱανδήποτε στιγμὴν. Δὲν ἀμφιβάλλετε ὑποθέτω ὅτι τὸ κιβώτιον εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ φρέατος.

— Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν. Ἔῤῥιψον τὸ παιδίον νὰ ῥίπτῃ τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ φρέατος, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος κακοποιός.

— Ἔχει καλῶς. Καταβιβάσατέ με λοιπὸν εἰς τὸ φρέαρ.

Τὸ φρέαρ ἐκεῖνο εἶχε κατασκευασθῆ ὑπὸ τοῦ πατρός μου ὅταν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐκεῖνος εἶχον μεταναστεύσῃ ἐκ Βιργινίας. Ἐπειδὴ οὐδὲν ῥυάκιον ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον ἐνόμιζεν ὅτι ἕνα φρέαρ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἀπεδεικνύετο χρήσιμον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξηρασίας. Ἀλλὰ τὸ φρέαρ δὲν εἶχε κατασκευασθῆ καλῶς καὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἀπεδείχθη ἱκανοποιητικὸν οὔτε κατὰ ποιότητα, οὔτε κατὰ ποσότητα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πατήρ μου ἐγκατέλειψε τὸ φρέαρ καὶ ἠνοίχθη ἕτερον πλησίον τῆς οἰκίας μας.

Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ των ὅπως ἀποκτήσωσι τὸ πολύτιμον κιβώτιον καὶ ἀπομακρυνθῶσι τοιούτου ἐπικινδύνου σημείου οἱ κακοποιοὶ δὲν ἐπρόσεξαν νὰ ἐφαρμόσωσιν ἀσφαλῆ μέθοδον καθόδου. Ἁπλῶς ἐχρησιμοποίησαν τὸ πρῶτον τυχὸν ἀντικείμενον ὡς μέσον καθόδου. Ἦτο ἓν παλαιὸν σύρμα τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἔτη ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς ἐξαγωγὴν ὕδατος. Τὸ σύρμα εἶχε καταστραφῆ, ἐν τούτοις ἐκεῖνοι τὸ μετεχειρίσθησαν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν χωρὶς νὰ λάβῃ προφυλακτικὸν τι μέτρον ἤρπασε τὴν μίαν ἄκραν τοῦ σύρματος, τὴν περιετύλιξε εἰς τὸ σῶμά του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρέατος καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἔμπρὸς λοιπόν, παιδιά, ταχέως. Ἤρχισε νὰ κατέρχεται βραδέως χρησιμοποιῶν ὡς ὑποστηρίγματα τὰς εὑρισκομένας εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ φρέατος μικρὰς ὀπάς. Ἡ βραδύτης μετὰ τῆς ὁποίας ἐξαπέλυον τὸ σύρμα οἱ σύντροφοί του προεκάλει τὴν ἀνυπομονησίαν του. Μόλις εἶχε κατέλθει δώδεκα περίπου πόδας τρομακτικαὶ κραυγαὶ ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα.

— Θεέ μου! ὑπάρχουσι ζωντανὰ πράγματα κάτω! Ἀνασύρατέ με ἀμέσως ἀνέκραξε.

Αἱ κραυγαὶ του συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ ἰσχυροῦ τραβήγματος τοῦ σύρματος. Ὁ κακοῦργος προσεκτράβηξε τὸν ἀναρριχηθῆ διὰ τοῦ σύρματος καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλ' ἀφνιδίως τὸ σύρμα ἐθραύσθη ὀλίγους δακτύλους ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ κακοῦργος ἔπεσε κραυγάζων ἐντὸς τοῦ βυθοῦ τοῦ φρέατος. Ἡ πτῶσις βεβαίως ὀλίγον θὰ τὸν ἔβλαπτε καθόσον δὲν εἶχε μέγα βάθος καὶ ἐπὶ πλέον εἶχεν ὀλίγων ποδῶν ὕδωρ.

Αἱ ἀγωνιώδεις κραυγαὶ του προήρχοντο ἐκ τοῦ ἀ,τι εἶχεν. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὸν περιεκύκλου ὁ θάνατος. Ἰδὰ πάσης γωνίας τὸν ἀντεκρύζων ὁ θάνατος. Εἰς ὅλας τὰς γωνίας καὶ τὰς ὀπὰς ὑπῆρχον ἐχῖδναι. Ὅταν ὁ κακοῦργος ἠτένισε πρὸς τὰ ἐπάνω εἶδεν ἀπίστως κρεμασμένος ἐπὶ διαφόρων σημείων ἐχίδνας διαφόρων μεγεθῶν. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, ἐξ ὅλων τῶν γωνιῶν, ἐξ ὅλων τῶν ὀπῶν προέβαλλον τὰς δηλητηριώδεις κεφαλὰς των ἐχῖδναι. Ὁ κακοῦργος ἠπορεῖτο ἐφύγισε. Τυλὲς ἐκ τῶν ἐχιδνῶν τὸν ἔδηξαν, ἀλλὰ τὸ ἐγκλημα τῶν δηλητηριωδῶν ἐκείνων ἑρπετῶν εἶναι τόσον αἰφνίδιον, ταχὺ καὶ ἀνώδυνον, ὥστε ὁ κακοῦργος ἐνόμιζεν ἀκόμη ὅτι δὲν εἶχε ἐγχυθῆ. Ἀλλ' αἰφνιδίως μία ἀκατάσχετος ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ τὴν συνεκλόνισεν. Εἶχεν ἀνάγκην ἀμέσου βοηθείας, ἀτινὶ ἄλλως δὲν θὰ ἐσώζετο ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὁ κακοῦργος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸς τοὺς συνενόχους του καὶ νὰ ζητῇ βοήθειαν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι παρεστήσαν μετὰ φρίκης ἐντὸς τοῦ φρέατος.

— Παρατηρήσατε, ἀδελφοί μου, ἔλεγεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐντελῶς μηχανικῶς, τὸν ἔδηξαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη αἱ ἐχῖδναι. Ἰδὸν ἐνεργήσαμεν ταχέως ἕως νὰ ἐπιτύχῃ, μέχρι ὅτου φέρῃ ἐπάνω τὸ κιβώτιον. Δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ ὅταν ἀνέλθῃ καὶ τότε ἡμεῖς οἱ δύο θὰ μοιρασθῶμεν τὰ χρήματα.

Οὗτοι οἱ ἀπάνθρωποι ἐκεῖνοι κακοῦργοι ὑπελόγισαν ἐμπορικῶς τὴν ζωὴν τοῦ συντρόφου των.

Εἰς μάτην ὁ ἐντὸς τοῦ φρέατος ἐφώναζε πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸ κιβώτιον. Εἰς μάτην ὕβριζεν αὐτούς. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἀναρριχηθῇ. Ἐπειδὴ εἶδον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ των καὶ ἐπειδὴ ἤρχισαν νὰ καταλαμβάνωνται ὑπὸ δέους ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ φρέατος, οἱ δύο κακοῦργοι ἐστράφησαν καὶ ἀνεχώρησαν. Αἱ κραυγαὶ προσελκύουσι στρατιώτας καὶ ἄλλους, ἡ δὲ ὕπαρξις ἑνὸς νεκροῦ παιδίου ἐκεῖ πλησίον ἦτο λίαν ἐπιβαρυντικὴν γεγονὸς δι' αὐτούς. Οὕτω ἀπῆλθον καὶ ἐνέπεσον εἰς τὰς χεῖρας δωδεκάδος στρατιωτῶν!

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

ATLANTIC CITY

ΕΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΕΞΗΚΟΝΤΑ μιλίων νοτιανατολικῶς τῆς Φιλαδελφείας καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐξ μιλίων ἐκ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάρχει ἡ ὡραιοτέρα καὶ ἐκτενεστέρα ἀμμώδης παραλία τοῦ Ἀτλαντικοῦ, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Abseconi Beach. Ἐπὶ τῆς παραλίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν πρὸ τινων ἐτῶν ἐγνώριζον μόνον οἱ ἁλιεῖς τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ἱερσέης, ἐγείρονται σήμερον τὰ μεγαλοπρεπέστερα ξενοδοχεῖα τῶν ἐν Ἀμερικῇ ξενοδοχείων, τὴν δὲ μικρὰν πολίχνην, ἥτις ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς ἁπλοῦς ναυαγοσωστικὸς σταθμὸς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνεγερθῆ εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων φάρων, τῶν φωτιζόντων τὰς ἐπικινδύνους ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀντικατέστησε σήμερον μία πόλις θαυμασία, ἐν πρότυπον πόλεως ἀνθρώπῳ καὶ ἀλμανικῶς προοδευούσης, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες μόνον ἐν Ἀμερικῇ ἱδρύονται. Ἡ Atlantic City ἢ Ἀτλαντικούπολις, ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, κατοικεῖται μονίμως ὑπὸ τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, ἔχουσα σχολεῖα, ἐκκλησίας, Τραπέζας, ἐφημερίδας, συνδέσμους καὶ συλλόγους φιλολογικοὺς, θρησκευτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς, ὡς ἄλλως τε ἔχουσιν ὅλαι αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τῆς πραγματικῆς ἐπὶ τοῦ ἀμμώδους νησιδίου πόλεως δὲν ἐνδιαφέρουσι τὰς δεκάδας χιλιάδας τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅσον τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ ἐπὶ ἑκτάσεως δέκα σχεδὸν μιλίων ἀπλουμένη ὡραία καὶ μοναδικὴ ἀμμοδιό, ἐπὶ τῆς ὁποίας θραύονται μετὰ ῥυθμικοῦ φλοίσβου τὰ κύματα τοῦ γηραιοῦ καὶ ἀτέρμονος Ἀτλαντικοῦ, μὲ τὰς χιονώδεις αὐτῶν ἀφριζούσας κορυφάς.

Ἐπὶ τῆς μοναδικῆς ἐκείνης παραλίας Ἀμερικανοὶ κεφαλαιοῦχοι ἤγειραν διὰ μεγάλης δαπάνης ἀνεργομένης εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων, μετὰ κόπου καὶ ἀμερικανικῆς ὑπομονῆς ὑπερπηδήσαντες προσκόμματα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλους θὰ ἐφαίνοντο δυσυπέρβλητα, τὴν περιώνυμον ξυλίνην ἐξέδραν, τὴν ἐκτεινομένην κατὰ μῆκος τῆς παραλίας εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μιλίων, καὶ τῆς ὁποίας ἀμυδρὰν μόνον ἰδέαν δίδουσιν αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες. Ἡ ἐξέδρα ἐκείνη, στηριζομένη ἐπὶ ξυλίνων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πασσάλων, ὠκοδομήθη ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀμμώδους παραλίας, κάτωθι δὲ αὐτῆς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς πολλὰ μέρη θραύονται, οὕτως ὥστε πολλάκις (καὶ ἴδετε ἐν ὥρᾳ τρικυμίας) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας εὑρισκόμενος λούεται ἀπὸ τὰς ψεκάδας τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς κατὰ μῆκος τῆς ἐπίξτῆς ἀμμώδους παραλίας ἐκτεινομένης μεγαλοπρεποῦς ἐξέδρας, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι αἱ-

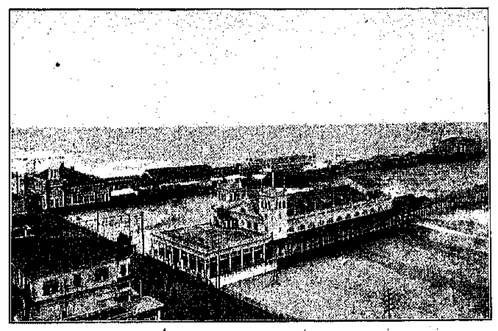

ΑΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΞΕΔΡΑΙ

τινες, ἀρχίζουσαι ἀπ' αὐτῆς, εἰσδύουσαι θαρραλέως εἰς αὐτὸν τὸν Ὠκεανόν, καὶ εἰς ἀπόστασιν οὐχὶ μικρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας. Αἱ ἐξέδραι αὗται στηρίζονται, ἄλλαι μὲν ἐπὶ σιδηρῶν, ἄλλαι δὲ ἐπὶ ξυλίνων κασσάλων. Διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν ἐβαπανήθη πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποκαλεῖται The Million Dollar Pier.

Κατὰ μῆκος τῆς μεγάλης ἐξέδρας, ἢ ὀλίγον ὀπισθεν αὐτῆς, ἐγείρονται τὰ τεράστια πολυόροφα ξενοδοχεῖα, τὰ κλημμυρούμενα ὑπὸ ἐπισκεπτῶν καθ' ἁπάσας σχεδὸν τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ πολλῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἰδιόρρυθμος, ὡς ἄλλως τε εἶναι σχεδὸν ὅλαι αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκοδομαί, αἵτινες δὲν ἀκολουθοῦσιν ἕνα οἱονδήποτε ρυθμόν. Εἰς τὴν Atlantic City ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχιτέκτων ἔθεσε κυριολεκτικῶς «ἐ ρ ά μ ο ν» εἰς τὴν πάντοτε καλλιζουσαν φαντασίαν του, ἀναμίξας τὴν Βυζαντινὴν ἀρχιτεκτονικὴν μετὰ τῆς Κινεζικῆς, τὴν Ἀραβικὴν μετὰ τῆς Ἀναγεννήσεως, τὴν Ἰνδικὴν μὲ τὴν κλασικὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν. Μὴ ἀρκεσθεὶς δὲ εἰς ὅλα αὐτά, εἰς πολλὰ μέρη ἀνέμιξεν ὅλους ὁμοῦ τοὺς ῥυθμούς, καὶ κατεσκεύασε τερατώδη τινὰ ἐξωμβλώματα, ὡς εἶναι π. χ. τὸ τοῦ ξενοδοχείου Marborough–Blenheim, τοῦ ὁποίου τοὺς παραδόξους rococo πύργους βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς μίαν ἐκ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων. Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, τῆς ἀπεράντου καὶ ἀτελειώτου, ἑκατοντάδες ἐκ ψάθας, (rattan), χειραμαξῶν, ὠθουμένων ὑπὸ μαύρων, φέρουσι τοὺς πανταχόθεν συρρέοντας ἐπισκέπτας, ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἀμερικῆς ἐρχομένους, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν ζωογόνον αὔραν τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀναπαυθῶσιν ἐπί τινας ἡμέρας ἐκ τοῦ ἐσπευσμένου, κοπιώδους, βιαστικοῦ, ἐξαντλητικοῦ βίου τῶν πόλεων. Τὰ τρίτροχα αὐτὰ φορεῖα εἶναι ἀναπαυτικώτατα καὶ, παραδόξως, οὐχὶ ἀκριβά, ἀφοῦ μόνον ἥμισυ δολλάριον λαμβάνει καθ' ὥραν ὡς τίμημα ὁ ἀσθμαῖνων μαῦρος δοτις, περιλυόμενος, ὁτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ παραδειγματικῆς ὑπομονῆς ὠθεῖ τὸ φορεῖον, μὲ τὴν στωϊκότητα ἐκείνην, τὸ ἰδιαίτερον τοῦ μαύρου χαρακτηριστικόν.

Ἡ πρὸς τὰ ἔνδον πλευρὰ τῆς ἐξέδρας, καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, καλύπτεται ὑπὸ μονοῤῥόφων κατοστημάτων, κλάδων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὧν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἢ Φιλαδελφείᾳ ἐμπορικῶν οἴκων, εἰς αὐτὰ δὲ εὑρίσκει τις ὁπὸ τὰς τελευταίας περιστάσεις τουαλέτας διὰ κυρίας, μέχρι κεντημάτων ἐκ Συρίας. Πολλὰ ἐκ τῶν μικροκαταστημάτων ἀνήκουσιν εἰς Συρίους, Ἰνδοὺς ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καὶ Ἰνδοὺς ἐκ τῶν Ἰθαγενῶν, Ἕλληνας, Ὀθωμανοὺς, Ἑλβετοὺς, Γερμανοὺς, ἐν γένει δὲ ἀντιπροσωπεύονται σχεδὸν ὅλαι αἱ Ἐθνικότητες τῆς Ὑφηλίου. Ἅπαντα σχεδὸν τὰ καταστήματα κάμουσι καλὰς ἐργασίας, πρὸ πάντων ὅταν ἡ ἐξέδρα ὑπερπληροῦται ἐπισκεπτῶν, ὅπως συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἢ φθινοπωρινὴν ἐποχή», τοῦτο δὲ ὅτι ἡ Atlantic City εἶναι μᾶλλον χειμερινὴ ἢ θερινὴ ἐξοχή.

Ἡ ῥυμοτομία τῆς πόλεως εἶναι ἡ συνήθης εἰς τὰς νέας ἀμερικανικὰς πόλεις, κανονικὴ καὶ μαθηματικὴ σχεδὸν διὰ τὴν ἀκριβείαν της. Αἱ λεωφόροι τὰς φέρουσιν ὅλαι τὰ ὀνόματα τῶν Πολιτειῶν καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν ἐξέδραν. Ἡ νέα συνοικία τῆς πόλεως, ἡ Chelsen, περιλαμβάνει καὶ τὰ ὡραιότερα μέγαρα, ἐνοικιαζόμενα εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ἢ ἀνήκοντα εἰς πλουσίους τῆς Φιλαδελφείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατοίκους, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία πόλις εἶναι σχεδὸν ἡ ἀποκλειστικὴ τῶν ἐξοχῶν. Καὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς αὐτὰς κατοικίας, ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ ἔχουσιν ἀξιώσεις εὐρωπαϊκῶν μεγάρων, ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ χαρακτηριστικὴ πολύμικτος ἀρχιτεκτονική, ὡς εἰς τὰ ἀκριβήματα ξενοδοχεῖα, ἥτις προσδίδει ἀλλόκοτον καὶ παράδοξον φυσιογνωμίαν εἰς τὴν πόλιν. Προδήλως ἀρέσκει εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς τὸ περίεργον, παράδοξον καὶ ἑτερογενὲς μίγμα τῶν διαφόρων ῥυθμῶν. καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως ἡ ὠκεανόπλικτος Atlantic City εἶναι ἀπαράμιλλος, ὡς ἐκ τούτου

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 20ὴν σελίδα).

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΚΑΙ ΕΞΕΔΡΑ

ΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΟΥΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΑΚΤΗΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΜΙΑ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ

"MADAME SHERRY"

Το ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ Θέατρον ἀκόμη δὲν παρήγαγε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν παγκόσμιον σκηνήν.

Εἶναι μάλιστα ζήτημα ἂν θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ 'Αμερικανικὰ ἔργα εἰς ἄλλο μέρος ἐκτὸς τῆς 'Αμερικῆς, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ 'Αγγλία ὅπου ἔργα τοῦ Νέου Κόσμου ἀνεκδιδάσθησαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀναβιβάζωνται τακτικὰ καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν.

Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει μὲ τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα κυριαρχοῦν εἰς τὸ Θέατρον τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἀποκομίζουν χρυσοῦς δολλαρίων θερισμούς.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ προτίμησις αὕτη τοῦ ἐδῶ κοινοῦ πρὸς τὰ ἐκ τοῦ Παλαιοῦ κόσμου ἔργα ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε πολλὰ 'Αμερικανικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ὁμαλὰς περιστάσεις θὰ διεπροῦντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Νέας Υόρκης διὰ μίαν ὁλόκληρον ἢ καὶ περισσοτέρας θεατρικὰς περιόδους, ἐφυγαδεύθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κατόπιν περιωρισμένου ἀριθμοῦ παραστάσεων ἐν τῇ Μητροπόλει.

Τὰ ἔργα αὐτὰ ἦσαν κυρίως Vaudevilles, ἤ ὅπως θὰ ἐλέγαμεν καλλίτερα κωμειδύλλια. Ἐδῶ χρειάζεται κάποια ἐξήγησις τοῦ ὅρου. Οἱ 'Αμερικανοὶ ὅταν λέγουν Vaudeville, ἐννοοῦν παραστάσεις ποικιλιῶν, ἀπομακρυνόμενοι ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι δίδουν εἰς τὴν ἰδίαν λέξιν. Τὸ 'Αμερικανικὸν ὅμως κωμειδύλλιον εἶναι εἶδος ὀπερέττας μὲ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἰδιαίτερα τὰ ὁποῖα συγκαταλέγουν τὸ θεατρικὸν τοῦτο εἶδος μεταξὺ τῶν ἐπιθεωρήσεων. Εἶναι δημοφιλέστατα ἐν τούτοις αὐτὰ τὰ κωμειδύλλια τὰ ὁποῖα παρισταινόμενα μὲ πλούτον ἀνειρώδη τραβοῦν τοὺς περισσοτέρους θεατάς, ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔργον.

Τὰ ἔργα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπεῖ τὸ πλεῖστον εἶναι 'Αμερικανικῆς ἐμπνεύσεως καὶ παραγωγῆς, ἔχουν μουσικὴν πεταχτήν, χοροὺς θεαματικούς, λογοπαίγνια μὲ ἔνίοτε πολὺ χιοῦμορ, ἐν τῷ συνόλῳ των δὲ ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουν ἕνα τρομερὸν ἀντίπαλον, καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ βιεννέζικη ὀπερέττα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὰ Παριανὰ creations, ὅσα δηλαδὴ ἐπιτρέπει ἡ ἀστυνομία οὖσα πολὺ αὐστηρὰ εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ ἐδῶ.

Διὰ νὰ μὴ ἀνατρέξωμεν εἰς ἀπώτερον παρελθόν, θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἔργα τῆς τελευταίας τριετίας τὰ ὁποῖα ἐσημείωσαν μεγάλας καὶ ἀποφασιστικὰς ἐπιτυχίας.

Τὸ Walzentraum καὶ Die Lustige Witwe ἐγκλιματισθέντα καὶ πολιτογραφηθέντα ὡς Waltz Dream καὶ Merry Widow ἐσημείωσαν θρίαμβον τοιοῦτον, ὥστε ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ καθαρῶς 'Αμερικανικὰ ὠχρίασαν ἐμπρὸς τῶν δύο ὀπερετῶν τῆς Βιέννης.

Πέρυσι ἦτο ἡ σειρὰ τῆς Dollar Prinzessin. Ἔφετος ἦτο τῆς Madame Sherry.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ὀπερέττα, ἥτις παίζεται ἀπὸ τεσσάρων ἤδη μηνῶν εἰς New Amsterdam Theatre μὲ τάσεις νὰ παιχθῇ καὶ καθ' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον, δὲν ἔχει τὸ βαιμονιῶδες ἐπίσης τὸ ὁποῖον μᾶς παρουσίασαν τὸ ἀνειρώδες «Βάλς», ἡ «Εὔθυμος χήρα» καὶ ἡ «Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων», ἴσως ὅμως τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου ἐξαμερικανισμοῦ τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἡ ὀπερέττα αὕτη, ἀναβιβασθεῖσα εἰς τὴν Νέαν Υόρκην.

Ἔχει ὅμως μίαν λεπτότητα εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν μουσικήν της, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εὕρισκε κανεὶς εἰς τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα προαναφέραμεν. Καὶ αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ μεγαλίτερος λόγος μιᾶς ἐπιτυχίας ἐπισκιασμένης σήμερον κάθε ἄλλην τοῦ εἴδους της εἰς τὴν Νέαν Υόρκην.

Νοστιμωτάτη εἶναι ἡ ὑπόθεσις, τῆς «Madame Sherry».

Κάποιος καλλιτέχνης Νεοϋορκέζος, δίδων σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ μαθήματα αἰσθητικοῦ χοροῦ, εἶναι ἐρωτευμένος μὲ μίαν χορεύτριαν τὴν ὁποίαν ζηλεύει φοβερά. Ἔχει τοὺς λόγους της αὐτὴ ἡ ζήλεια, διότι καὶ κάποιος ἄλλος 'Αμερικανός, Νοτιοαμερικανός, μάλιστα καὶ υἱὸς τοῦ Προέδρου τῆς Βενεζουέλας, τριγυρίζει ὡσαύτως τὴν αὐτὴν χορεύτριαν, περιφρονῶν χάριν αὐτῆς μίαν ἐλκυστικωτάτην ἀλλὰ καὶ ἐνάτκητικὴν Ἰσπανίδα.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς περιπλοκῆς εὑρίσκονται αἱ σχέσεις τῶν ἀνωτέρω, ὅτε καταφθάνει πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ καλλιτέχνου εἰς θεῖός του ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἀρχαιολόγος τὸ ἐπάγγελμα καὶ εἰδικὸς πραγματογνώμων Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων. Ὁ θεῖος κάμνει τὸ ταξείδι διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν 'Αμερικὴν καὶ τὸν ἀνεψιόν, φέρε δὲ μαζί του μίαν ἀνεψιάν του ἄρτι ἀποφοιτήσασαν τοῦ σχολείου τῶν καλογραιῶν. Καὶ οἱ δύο ταξειδεύουν μὲ τὴν ἰδιόκτητον θαλαμηγὸν τοῦ γέροντος θείου, ἥτις εἶναι ἠγκυροβολημένη εἰς τὸν Χώδσωνα ἀπέναντι τῆς Νέας Υόρκης.

Ἡ ἄφιξις τοῦ θείου, διαρκοῦντος τοῦ μπερδέματος τῶν σεων ἀνεψιοῦ, ἐρωμένης, Νοτιοαμερικανοῦ καὶ Ἰσπανίδος, πλήρη κυκεῶνα. Ὁ ἀνεψιὸς διὰ νὰ δικαιολογήσῃ εἰς τὴν παρουσίαν τόσων χορευτριῶν εἰς τὸ σπίτι του εὑρίσκ μόνην διέξοδον καὶ αὐτὴ εἶναι νὰ παρουσιασθῇ ὡς νυμφευ Νύμφη ὅμως δὲν εὑρίσκεται μέχρις ὅτου ἡ σύζυγος τοῦ θείου ροῦ τοῦ σπιτιοῦ, μία ἀγγλίαγγος καὶ δεσποτικὴ Ἰρλανδή, ται νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Sherry ἀπέναντι τοῦ γου χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ θείου.

ΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΠΡΑΞΙΣ Α'.

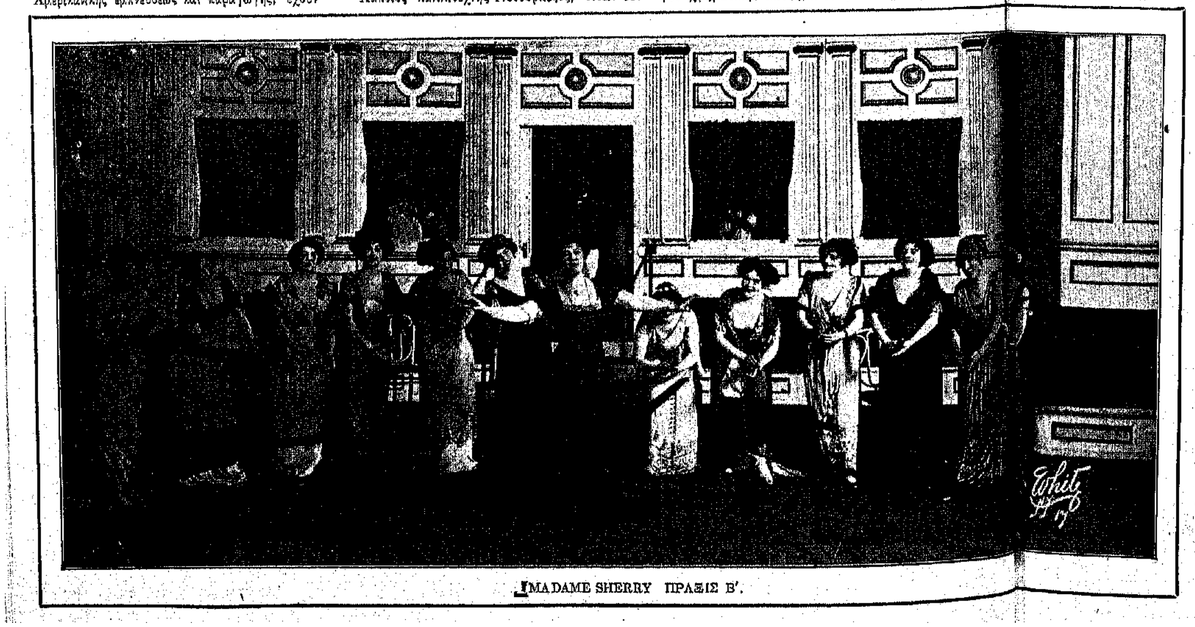

MADAME SHERRY ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἡ ἀφίξις τοῦ θείου, διαρκοῦντος τοῦ μπερδέματος τῶν σεων ἀνεψιοῦ, ἐρωμένης, Νοτιοαμερικανοῦ καὶ Ἰσπανίδος, πλήρη κυκεῶνα. Ὁ ἀνεψιὸς διὰ νὰ δικαιολογήσῃ εἰς τὴν παρουσίαν τόσων χορευτριῶν εἰς τὸ σπίτι του εὑρίσκ μόνην διέξοδον καὶ αὐτὴ εἶναι νὰ παρουσιασθῇ ὡς νυμφευ Νύμφη ὅμως δὲν εὑρίσκεται μέχρις ὅτου ἡ σύζυγος τοῦ θείου ροῦ τοῦ σπιτιοῦ, μία ἀγγλίαγγος καὶ δεσποτικὴ Ἰρλανδή, ται νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Sherry ἀπέναντι τοῦ γου χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῇ συγκαταθέσει τοῦ θείου.

Τρεῖς πράξεις σπαρταριστῶν ἐπεισοδίων καταλήγουν εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἐξ αὐτῶν ἡ πρώτη λαμβάνει χώραν εἰς τὸ οἴκημα τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου τῆς Νέας Υόρκης, ὅπου διὰ πρώτην φορὰν ἀντικρύζομεν τὰς χορευτρίας του.

Εἰς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν γίνεται ἡ συνάντησις μεταξὺ τοῦ νεαροῦ Sherry καὶ τῆς χαριτωμένης ἐξαδέλφης του, ἣν φέρει ἐξ ἀγγλίας ἡ κυρία Sherry ἀφοῦ ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν θεάτρων τοῦ Broadway.

Τὸ κλειδὶ ἐν τούτοις τῆς ὅλης μουσικῆς τῆς «Madame Sherry» ἔγκειται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς πρώτης πράξεως. Εἶναι τὸ κομμάτι τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὸν Ἑλληνικὸν πλαστικὸν χορὸν καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τοὺς στίχους «Every Little movement». Εἶναι ἕνα ἀριστουργηματάκι αὐτὸ τὸ μικρὸ τραγουδάκι τῆς πρώτης πράξεως, τὸ ὁποῖον ἀναφαίνεται καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας, τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς ψιθυρίσματα καὶ τερτέττο.

Ὅταν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν ἤχων προσαρμόζεται θαυμασίως ἡ ἁρμονία τῶν πλαστικῶν κινήσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου χοροῦ, τότε βλέπει κανεὶς διατί εἰς ἕνα Ἕλληνα ἕνα τοιοῦτον ἔργον δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ ἀρέσῃ.

Ὁ Ἑλληνικὸς χορός, ὅστις σήμερον ἔχει κατακτήσει τὴν παγκόσμιον σκηνήν, δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸ σύγχρονον 'Αμερικανικὸν Θέατρον, ἐνῷ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ὅπως κυριαρχήσῃ.

Δὲν στερεῖται ὡραίων καὶ παραστατικῶν σωμάτων τὸ 'Αμερικανικὸν Θέατρον. Καὶ μίαν ἰδέαν αὐτῶν δύναται νὰ λάβῃ ἐκείνος ὅστις θὰ ρίψῃ ἕνα βλέμμα εἰς τὰς δημοσιευομένας δύο φωτογραφίας ἐκ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως τῆς «Madame Sherry». Ἡ ἐπάνω εἰκὼν εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη ἥτις παριστᾷ τὸν Ἑλληνικὸν χορόν. Ἡ κάτω παρουσιάζει τὴν Ἰρλανδὴν θυρωρὸν τὴν «Madame Sherry», τραγουδοῦσαν ἕνα 'Αμερικανικὸ τραγουδάκι τῇ συνοδείᾳ ὅλου τοῦ χοροῦ.

Εἶναι ὅλως διόλου περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι ἀπὸ σκηνικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως βεστιαρίου τὸ ἔργον εἶναι πλουσιώτατον. Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πολυτέλεια τοῦ 'Αμερικανικοῦ Θεάτρου εἶναι ὀνειρώδης.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν γίνεται διάκρισις μεταξὺ τῶν διαφόρων θεάτρων τῆς Νέας Υόρκης. Ἅλα ἀναβιβάζουν τὰ ἔργα των μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ μεγάλην προσοχήν. Ἡ σκηνοθεσία καὶ τὸ βεστιάριον ἐδῶ παίζουν ρόλον σπουδαιότατον, τὸν ὁποῖον εἰς πολλὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης οἱ θεατρῶναι δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν.

Ἐν ἄλλο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει λαμπρὰν ἐντύπωσιν εἰς ὅλα τὰ 'Αμερικανικὰ Θέατρα εἶναι ἡ φυσικότης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ διάφοροι ἠθοποιοί, διακρεκεῖς καὶ μή, ἀποδίδουν τοὺς ρόλους των.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παίζουν ἁπλᾶ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ πραγματικὴν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ὑποδύονται, καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ διάθεσιν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν θεατήν. Τὴν δυσκολίαν τοῦ πράγματος τούτου εἶναι εὔκολον νὰ ἀντιληφθῇ τις, ὅταν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἂν ἐπιτυχὲν ἔργον εἰμπορεῖ νὰ παίζηται συνεχῶς ἑκάστην ἑσπέραν, δὶς δὲ τῆς ἑβδομάδος τὴν Τετάρτην καὶ Σάββατον εἰς τὰς ἀπογευματινάς, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἔτη, πολλάκις. Λοιπὸν ἀρκεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσον ἕνα ἔργον, παιζόμενον συνεχῶς, γίνεται βαρετὸν εἰς τὸν παίζοντα διὰ ν' ἀντιληφθῇ πόσον καλοὶ ἠθοποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε παράστασιν τοῦ δίδουν νέον ζωήν...

Δύο καλλιτέχναις πρώτιστης γραμμῆς παρουσιάζει ἡ «Madame Sherry». Πρώτη εἶναι ἡ Miss Lina Abarbanell, ἥτις παίζει τὸ πρόσωπον τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ γέροντος ἀρχαιολόγου καὶ κατόπιν γίνεται ἡ ἀληθινὴ Madame Sherry, καὶ δεύτερος εἶναι ὁ κ. Ralph Hertz, Ἄγγλος τὴν καταγωγήν, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μᾶλλον μορφωμένους ἠθοποιούς, ὅστις παίζει τὸν ρόλον τοῦ ἀρχαιοδίφου.

Καὶ οἱ δύο καλλιτέχναι εἶναι ἀντάξιοι τῆς ἡμέρας των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖ διατί τὸ εὔμορφον ἔργον, ἀφοῦ ἐπαίχθη ἐπὶ τετράμηνον, ἐξακολουθεῖ κάθε ἑσπέραν νὰ τραβᾷ κόσμον εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Νέου Ἀμστερδαμ.

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἄλλα θέατρα ὑστεροῦν εἰς δόξαν. Καὶ ἀπέδειξις ὅτι κάθε βράδυ τὰ βλέπει κανεὶς κατάμεστα ἀπὸ κόσμον, ἀκριβοπληρώνοντα διὰ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν τοῦ πνεύματος, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Δῆμος Ἀθηναίων παρέχει δωρεὰν εἰς τοὺς πολίτας του.

Ἐν τούτοις λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τελειότητος τῶν θεάτρων, τοῦ πλούτου τῶν παραστάσεων καὶ τῆς ἐπιμελείας μεθ' ἧς ἀναβιβάζεται καὶ τὸ μικρότερον ἀκόμη ἔργον εἰς τὴν 'Αμερικανικὴν σκηνήν ἡ τιμὴ τῶν δύο δολλαρίων, δι' ἓν κάθισμα πλατείας, δὲν εἶναι μεγάλη.

ΤΟ ΜΕΞΙΚΟΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ ΤΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΙΝΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ Βόρειον Ἀμερικὴν οἱ Ἰνδοὶ ἀποτελοῦν τώρα μᾶλλον ζωντανὸν παλαιοντολικὸν λείψανον, παρὰ λαόν. Μεταξὺ ἑκατὸν ἑκατομμυρίων πληθυσμοῦ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, μόλις τρεῖς ἑκατοντάδες χιλιάδων φέρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρχαγόνων κατοίκων τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ αὐτοὶ δὲ ἔχουν ἀποβάλη κατὰ μέγα μέρος τὰς ἕξεις τῆς φυλῆς των καὶ ζῶσιν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦ ἱδρώτος τοῦ προσώπου των. Οἱ συνεχεῖς κατ' αὐτῶν πόλεμοι, τοὺς ὁποίους προεκάλουν οἱ ἴδιοι, ἐκπρεπόμενοι εἰς ἐπιδρομὰς καὶ ὁρμὰς, ἐπήνεγκαν τὴν ἐξολόθρευσίν των καὶ τὴν παντελῆ ὑποταγὴν τῶν ἐλαχίστων λειψάνων τοῦ ἀρχικοῦ πληθυσμοῦ των εἰς τὸν νόμον, ἓν τινι δὲ μέτρῳ καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον εἰς τὴν Νότιον καὶ τὴν Κεντρῴαν Ἀμερικήν. Ἡ λαογραφία τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ τῶν Νοτίων συνόρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, παρουσιάζει ἐντελῶς διαφορετικὴν ὄψιν. Ἐκεῖ οἱ Ἰνδοὶ ζῶσιν ὡς λαός, νεμόμενοι τὴν χώραν των ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐπηλύδων, περιπλέον δὲ συνετέλεσαν καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν νέων λαῶν διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀναμίξεως. Μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Δημοκρατιῶν τῆς Κεντρῴας καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς εἶναι, ὡς γνωσόν, προϊὸν τῆς ἀναμίξεως τῶν Ἰνδῶν μετὰ τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐλθόντων λευκῶν καὶ τῶν ἐξ Ἀφρικῆς κομισθέντων ὑπὸ τῶν δουλεμπόρων Μαύρων. Οἱ Λατῖνοι ἀποικοι, δημοκρατικώτεροι τῶν Ἀγγλοσαξώνων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐλλείψει ἀρκετῶν ὁμοιοχρώμων καὶ ὁμοφύλων γυναικῶν, ἔλυσαν τὸ συζυγικὸν ζήτημα ἐπιμιξίαις, δεχθέντες ὡς συζύγους τὰς θυγατέρας τῶν χαλκοχρόων Ἰθαγενῶν καὶ τῶν μαύρων δούλων των. Ἀρκετὰ μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Δημοκρατιῶν τούτων ἀπετελέσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἴτε ἕνεκα τῆς ἀγχιστείας ταύτης μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν λευκῶν εἴτε δι' ἄλλον τινὰ λόγον, οἱ λευκοὶ ἐφείσθησαν τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφθόνων εἰς τὰς Δημοκρατίας τῆς Κεντρῴας καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἐλευθεροι νὰ αὐξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται καθ' ὃ ἔχουσι παρὰ Θεοῦ δικαίωμα καὶ νὰ ζῶσι κατὰ βούλησιν, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον ἡ βούλησίς των δὲν θίγει τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων κατοίκων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι ὑπερτεροῦν μεγάλως τοὺς ὁμοφύλους των τῆς Βορείου Ἀμερικῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἡμερότητα, ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία των συντείνουν ἐπισθητότατα εἰς τὴν πάντοτε ἔκκτον καὶ ὁμιχλώδη πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Λατινικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ πλέον ἀνυπόκριτοι ἐκ τῶν Ἰνδῶν τούτων ἦσαν μέχρι πρό τινων ἐτῶν οἱ τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις διεξῆγεν ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας διαρκεῖς πολέμους κατὰ τῶν ἀνυποκρίτων Ἰθαγενῶν, δαπανῶσα ἑκατομμύρια δολλαρίων καὶ μὴ κατορθώνουσα νὰ τοὺς καθησυχάσῃ. Μόλις ὑπετάσσετο μία Ἰνδικὴ φυλὴ ἐξηγείρετο ἄλλη φυλὴ κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κατοίκων, σφάζουσα, πυροκαύουσα καὶ λεηλατοῦσα. Οἱ Ἰνδοὶ κατεῖχοντο ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι ἡ χώρα ἦτο ἰδική των καὶ οἱ λευκοὶ κάτοικοι ὤφειλον νὰ εἶναι εἶδος δουλοπαροίκων εἰς τὸ Μεξικόν, καλλιεργοῦντες τοὺς ἀγροὺς των καὶ βόσκοντες τὰ ποίμνιά των χάριν τῶν Ἰθαγενῶν κατοίκων. Περὶ κυβερνήσεως καὶ νόμων οὔτε νὰ ἀκούσωσιν ἤθελον.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΙ

Ὅταν ὁ κυβερνητικὸς στρατὸς τοὺς ἐνίκα καὶ τοὺς ἠνάγκαζεν εἰς ὑποταγήν, ὑπέγραφον συνθήκην εἰρήνης, ἐλάμβανον πρὸς ἀμοιβὴν καὶ καθησύχασιν παρὰ τῆς κυβερνήσεως γαίας, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους καὶ τράφημα ἀκόμη, καὶ μετὰ πάροδον χρόνου τινὸς ἐξηγείροντο πάλιν διὰ νὰ ἀνανεώσουν διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου τὰς ζωοτροφικὰς προμηθείας των. Οἱ μικροὶ πόλεμοι ἔμενε ἐξῆντλησαν τὰς πλείστας φυλὰς καὶ ἐκαμψαν τὴν ἀκληροτραχηλίαν των, ἐπὶ τέλους δὲ ἔμεινε μία μόνον φυλὴ ἀνυπότακτος, ἐξακολουθοῦσα μετὰ τὴν ὑποταγὴν τῶν ἄλλων νὰ μὴ ἀναγωρεῖῃ τὸ κῦρος τῆς κυβερνήσεως καὶ τοὺς τίτλους τῶν λευκῶν κατοίκων ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν των. Ἀλλὰ καὶ ἡ φυλὴ αὕτη ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὑποταχθῇ πρὸ τεσσάρων καὶ πλέον ἐτῶν, ἀποδεκατισθεῖσα ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων καὶ τῆς πείνης, ἔκτοτε δὲ κομμία ἄλλη ἰνδικὴ φυλὴ δὲν ἀπετόλμησε νὰ διαταράξῃ τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην τοῦ Μεξικοῦ.

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς ταύτης κατάγουν—διότι τώρα δὲν κατοικοῦσι πλέον—παρὰ τὸν ποταμὸν Γιάκουί, τοῦ ὁποίου ἔφερον καὶ τὸ ὄνομα. Ἡ ἱστορία τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῆς τελικῆς ὑποταγῆς τῶν Γιάκουί εἶναι εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρουσα. Ἡ ὑποταγὴ των ἐσημείωσε τὴν λῆξιν ἑνὸς πολέμου, ὁ ὁποῖος ἦτο πόλεμος τοῦ αὐτόχθονος κατὰ τοῦ ἐπήλυδος, τῆς ἀγριότητος κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ρωμανικῆς φυσικότητος κατὰ τῆς πειθῆς εὐταξίας. Οἱ Γιάκουί, οἱ ἀετοὶ τῶν ἀποκρήμνων βουνῶν, οἱ κατερχόμενοι μόνον πρὸς ἄγρευσιν λείας ἀπὸ τὰς νεφελοπήκτους κατοικίας των εἰς τὴν πεδινὴν χώραν, ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀφήσουν διὰ παντὸς τὰ ὄρη καὶ τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των καὶ νὰ γείνουν ἁπλοῖ γεωργοί, ἀποζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας των. Μόλις ἑκατὸν Γιάκουί ἀπέμειναν τώρα εἰς τὰ προσφιλῆ των βουνά, διαφεύγοντες τὰς χεῖρας τῶν Μεξικανικῶν ἀρχῶν καὶ ζῶντες μακρὰν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ νόμου.

Εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν ἐπαναστάσεων τῶν Γιάκουί ἔδωκαν ἀφορμὴν ἐσωτερικαὶ διενέξεις μεταξὺ τῆς Ἰνδικῆς ταύτης φυλῆς. Τὸ σύνθημα τῶν ἐπαναστάσεων, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ ἑπτὰ καὶ ἓν ἔτη, ἐδόθη τῷ 1885, ὅτε ἡτο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ὁ πανίσχυρος Κατζέμε. Εἰς ἐκ τῶν ὑπαρχηγῶν τῆς φυλῆς, ὀνόματι Λορέτο Μολίνα, ἀποκτήσας διὰ τῶν ἀνδραγαθημάτων του μεγάλην δημοτικότητα μεταξὺ τῶν Γιάκουί, ἐοχημάτισε φατρίαν καὶ παρεσκεύασεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὅπως ὑφαρπάσῃ τὴν ἀρχηγίαν. Ὁ Κατζέμε ὅμως δὲν ἐκοιμᾶτο. Μόλις ἐφάνησαν τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς κυοφορουμένης ἐπαναστάσεως συνέλαβε τὸν Μολίνα καὶ τοὺς πολυαρίθμους υἱούς του καὶ ἐξώρισεν αὐτοὺς πέραν τῆς χώρας τῶν Γιάκουί, σφετεριαθεὶς τὴν περιουσίαν των. Οἱ ἐξόριστοι εὐπατρίδαι Ἰνδοὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν πόλιν Γκουάϋμας, κειμένην εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Μεξικοῦ παρὰ τὸν κόλπον τῆς Καλιφορνίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤλθον εἰς συνεννόησιν μὲ τοὺς ὁπαδούς των, καὶ μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Κατζέμε πρὸς τιμωρίαν του καὶ ἀνάκτησιν τῆς ἀρπαγείσης περιουσίας των. Μὶαν νύκτα τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1885 τριάκοντα βαρέως ὁπλισμένοι ὁπαδοὶ τοῦ Μολίνα εἰσῆλθον εἰς τὴν πολίχνην Γκουαμούχλι, ὅπου κατῴκει ὁ Κατζέμε μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐκυρίευσαν τὴν οἰκίαν του. Ὁ Κατζέμε δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του διεσώθησαν ἀπὸ τὸν φλογῶν διὰ νὰ σφαγῶσιν ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μολίνα. Βιδοποιηθεὶς περὶ τὸν λαιμὸν τῶν χώραν ὁ Κατζέμε ἔσπευσεν εἰς τὴν πόλιν του καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς εἶχον φύγει ἐτράπη πρὸς καταδίωξίν των μὲ ὅλους τοὺς ὑπαρχηγοὺς του καὶ τοὺς ἄλλους πολεμιστὰς τῆς φυλῆς. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Μολίνα εἶχον καταφύγῃ εἰς τὴν πόλιν Μάγιο, κειμένην παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τοῦ Μεξικοῦ. Ὁ Κατζέμε, κατασθὼν αὐτούς, ἐφθασεν ἐκεῖ μὲ τοὺς πολεμιστάς του καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Μεξικανοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως τὴν παράδοσιν τῶν ἐγκλείστων ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ὁ διοικητὴς ὅμως περιεφρόνησε τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κατζέμε καὶ οὔτε κἂν ἀπαντήσεως ἠξίωσεν αὐτόν. Οἱ Γιάκουί ἐπυρπόλησαν τότε εἴκοσι διαπορθμευτικὰ ἀτμοκίνητα πλοιάρια, τὰ ὁποῖα εἶχον καταρθώσει νὰ κυριεύσωσι ἅμα τῇ ἀρίξει των ἐξωθεν τῆς Μάγιο καὶ ἐπελήφθησαν τῆς ὁρμῶσεως καὶ λεηλασίας τῶν πέριξ ἀγρῶν καὶ ἀγροτικῶν συνοικισμῶν.

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῶν Γιάκουί ἔλαβεν οὐδαμορφὴν ἐπαναστάσεως κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Ἔκτοτε μέχρι τοῦ 1906 ἡ κυβέρνησις εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ σχεδὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γιάκουί. Ἡ ἧττα καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν ἀτιθάσσων Ἰνδῶν μεθ' ἑκάστην ἐπανάστασιν ἐσήμαινον ἁπλῆν ἀνακωχήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξεφρήγνυτο νέα ἐπανάστασις. Αἱ δαπάναι εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς κυβερνήσεως τοῦ Μεξικοῦ πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τούτου ἀνῆλθον εἰς ἑκατομμύρια δολλάρια. Μεθ' ἑκάστην ἥτταν των οἱ Γιάκουί ἐλάμβανον παρὰ τῆς κυβερνήσεως ὅπως ἡσυχάσωσι καὶ ὑποταχθῶσιν ὁριστικῶς τρόφιμα, δημοσίας γαίας, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους, ὀκοζύγια καὶ ἄλλα κατοικίδια ζῷα, μόλις ὅμως παρήρχοντο ὀλίγοι μῆνες ἐπανεστάνουν ἐκ νέου καὶ ἐκήρυττον τὸν πόλεμον κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ κατὰ τῶν ἀτυχῶν γεωργῶν τῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Γιάκουί.

Ὁσάκις οἱ Γιάκουί ἀντιπαρεσκάσσοντο πρὸς τὴν στρατὸν καὶ συνήπτον μάχην, ὁ στρατὸς ἐξήρχετο νικητής. Ὁσάκις ὅμως ἀποφεύγοντες τὰς μεγάλας μάχας συνήπτον ἀψιμαχίας μόνον πρὸς τὴν κυβερνητικὸν στρατόν, ἐπιπίπτοντες ἐξ ἀνέδρας κατ' αὐτοῦ, ἡ νίκη των ἦτο ἐξησφαλισμένη καὶ αἱ ἀπώλειαι τοῦ στρατοῦ ἦσαν μέγισται, διότι οἱ Γιάκουί εἰς τὸν κλεπτοπόλεμον εἶναι ἀκαρίμιλλοι. Οἱ ἀνυπότακτοι οὗτοι Ἰνδοὶ ἐκαυχῶντο κολλάκις ὅτι ἂν ἡ κυβέρνησις ἤθελε νὰ τοὺς ὑποτάξῃ ἔπρεπε νὰ ἀποστείλῃ δύο στρατιώτας τοὐλάχιστον δ' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Ὁ στρατηγὸς Τόρρες ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ὁρθὴν τὴν δήλωσιν ταύτην τῶν Γιάκουί ὅταν ἀπεστάλη πρὸς ὑποταγὴν των μὲ 7,000 στρατιώτας, ἀποστείλας τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τὰ πιλίκια τῶν στρατιωτῶν του καὶ ζητήσας νὰ τὰ γεμίσῃ μὲ ἄνδρας ἡ κυβέρνησις καὶ νὰ τὰ στείλῃ ὀπίσω.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐπανάστασιν των κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἣν ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, οἱ Γιάκουί ἡττήθησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἀγγέλου Μαρτινέζ, ὁ ὁποῖος ἠχμαλώτισε διακίλιους ἐξ αὐτῶν, καὶ ὑπετάγησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὑποσχεθέντες νὰ μὴ διαταράξῃ πλέον τὴν εἰρήνην. Μετὰ ἕνα ὅμως μῆνα, ἀφοῦ ἔλαβον παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὰς νενομισμένας ἀμοιβὰς διὰ τὴν ὑποταγήν των, ἐπανεστάσησαν ἐκ νέου ἄλως ἀπροσδοκήτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς. Ἐπηκολούθησαν τότε σφαγαὶ καὶ λεηλασίαι εἰς διάφορα μέρη τῆς ὀρεινῆς Σονόρας, εἰς τὰ βουνὰ τῆς ὁποίας ἐνεφώλευον οἱ ἀτίθασσοι Γιάκουί μὲ τὸν αἰμοχαρῆ ἀρχηγὸν των Κατζέμε. Χίλοι καὶ πεντακόσιοι Ἰνδοὶ πολεμισταὶ ἐνέσκειραν τὸν τρόμον καὶ τὴν φρίκην εἰς τὰ πεδινὰ μέρη τῆς Σονόρας, ὅπου οἱ Μεξικανοὶ γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι κατεγίνοντο ἀνυπόπτως εἰς τὰ ἐρίγηκά των ἔργα. Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ στρατηγὸς Τόρρες, ἐνισχυθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ὡς περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, κατώρθωσε νὰ διασκάσῃ καὶ διασκορπίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Κατζέμε καὶ νὰ διακόψῃ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων σωμάτων τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἠναγκάσθησαν τότε νὰ ἀφήσουν τὴν πεδινὴν χώραν καὶ νὰ ἀποσυρθῶσιν εἰς τὰ ὄρη Μπακατέτε. Εἰς τοὺς κρημνοὺς τῶν ὀρέων τούτων εἰς Γιάκουί ἠδύνατο νὰ ἀποκρούσῃ δέκα καὶ εἴκοσι στρατιώτας. Μὲ τὴν ἀπόσυρσιν τῶν Γιάκουί ἐκ τῆς πεδινῆς χώρας εἰς τὰ ὄρη ὁ πόλεμος δὲν ἔπαυσεν, ἀλλ' ἤλλαξεν ἁπλῶς μορφήν, μεταβληθεὶς εἰς κλεπτοπόλεμον, συνοδευόμενον μὲ ληστρικὰς ἐπιδρομάς. Ὅσον τὰ τρόφιμα τῶν ἐπαναστατῶν ἐτελείωνον, κατήρχοντο εἰς τὴν πεδιάδα λῃστρικαὶ συμμορίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπέπιπτον ἐν καιρῷ νυκτὸς κατὰ τῶν ἀπροστατεύτων «χασιενδάων», ὡς λέγονται οἱ ἀγροὶ εἰς τὸ Μεξικόν, καὶ ἀπῆγον εἰς τὰ ὄρη τὰς ἐσοδείας, τὰς ζωοτροφίας καὶ τὰ ποίμνια τῶν ἀγροτῶν. Ὅσοι ἐκ τῶν Γιάκουί δὲν εἶχον ἐπαναστατήσει, προτιμήσαντες τὴν εἰρήνην καὶ τὰ γεωργικὰ ἔργα, ἐβοήθουν κρυφίως τοὺς ἐπαναστάτας ὁμοφύλους των, ἀποστέλλοντες εἰς αὐτοὺς ζωοτροφίας καὶ πολεμεφόδια. Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ ἀποδεῖ τοῦ τρομεροῦ Κατζέμε ἐπετύγχανον εἰς τὰς ληστρικάς των ἐπιχειρήσεις, ἐπὶ τοσοῦτον ἐνισχύοντο διὰ νέων προσηλύτων ἐκ τῆς πεδινῆς χώρας, ἀφηνόντων τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ μεταλλεῖα, ὅπου ἐκέρδιζον διὰ τῆς ἐργασίας τὸν ἄρτον των, καὶ ἀναλαμβανόντων τὸ τουφέκιον, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐξησφάλιζεν εὐκολώτερον βιοπορισμόν. Πολλοὶ ἄλλοι Γιάκουί, μὴ ἐνωθέντες μετὰ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Κατζέμε, διέθεσαν τὰ σύνορα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὁπόθεν, ἐργαζόμενοι εἰς διαφόρους τραχεῖας ἐργασίας, ἀπέστελλον τὸ μέγιστον μέρος τῶν μισθῶν των εἰς τὴν φύλαρχόν των πρὸς ἐξασκολούθησιν τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ κίνημα εἶχε λάβῃ ἐθνικὸν χαρακτῆρα, καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν Γιάκουί ἐθεώρει καθῆκόν του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς αὐτόχθονος φυλῆς του ἐπὶ τῶν ἐπηλύδων λευκῶν ἢ τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Παρ' ὅλην τὴν ἀγριότητα τοῦ πολέμου τῶν Γιάκουί πρὸς τὴν κυβέρνησιν, δὲν δύνανται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τις κάποιον ἡρωϊσμὸν εἰς τὴν διεξαγωγὴν του καὶ κάποιαν εὐγενῆ ἐλατήρια, τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀντιλήψεως τῶν πολεμοχαρῶν τούτων Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸν πολιτισμὸν ὡς μάστιγα καὶ τοὺς πεπολιτισμένους συνοίκους των ὡς σφετεριστάς. Ὁ πόλεμός των ἦτο ἀπελπὶς καὶ καταστρεπτικὸς ὀχὶ μόνον διὰ τὸν κυβερνητικὸν στρατὸν καὶ τοὺς εἰρηνοφίλους γεωργούς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἑκατοντάδες Ἰνδῶν ζωγρούμενοι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐτουφεκίζοντο, καὶ ὅμως οἱ ἐπιζώντες σύντροφοί των δὲν ἐπτοοῦντο ποσῶς ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ εὕρισκον καὶ αὐτοὶ κάποτε τὴν ἰδίαν τύχην, ὥστε νὰ ἀφήσουν τὰς ἐπιδρομάς των εἰς τὴν χώραν. Πολλάκις κατήρχοντο ἐκ τῶν ὀρέων πολλαὶ ὁμοῦ συμμορίαι Ἰνδῶν καὶ προσέβαλλον ταὐτοχρόνως διαφόρους ἀγροτικοὺς συνοικισμοὺς εἰς διάφορα μέρη ἀπέχοντα ἀπ' ἀλλήλων 200 καὶ 300 μίλια. Τὰ γυναικόπαιδα δὲν εὑρίσκον ἅλεος εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπιδρομέων. Τὸ ταξείδιον εἰς τὴν ἐπαναστατημένον ζώνην ἦτο ἐπικινδυνότατον. Πολλὰ γεωργικὰ καὶ μεταλλευτικὰ κέντρα ἠρημώθησαν, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τῶν κατοίκων των. Καθ' ὅλην τὴν Σονόραν σήμερον εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις μίαν οἰκογένειαν ἡ ὁποία δὲν ἀπώλεσεν ἓν ἢ πλείονα μέλη τῆς ἐξ αἵματος τῶν Γιάκουί, εἴτε φονευθέντα ἐν μάχῃ, εἴτε αἰχμαλωτισθέντα. Καὶ ἦτο φρικώδης ἡ τύχη ἡ ὁποία ἀνέμενε τὸν συλλαμβανόμενον αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν ἀνηλεῶν Ἰνδῶν. Ὁ θάνατος του ἐπήρχετο ὀχὶ συνεπείᾳ μιᾶς σφαίρας ἢ ἑνὸς τραύματος διὰ μαχαίρας, ἀλλὰ κατόπιν ἀπανθρώπου μαρτυρίου καὶ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν βασανιστηρίων εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεβάλλετο. Πολλῶν αἰχμαλώτων ἀγρηεῖτο τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀφήνετο γυμνὸν τὸ κρανίον εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἄλλων πάλιν αἰχμαλώτων ἀγρηεῖτο τὸ δέρμα τῶν κελμάτων τῶν ποδῶν των, ὀκοχρεουμένων κατόπιν τῶν δυσμορφῶν φθρώπων νὰ περιπατήσωσιν ἐπὶ πετρώδους ἐδάφους. Πολλοὶ λευκοί, ζωγρηθέντες ὑπὸ τῶν Γιάκουί, εὑρέθησαν κρεμασμένοι ἀπὸ δένδρου ἐκ μιᾶς χειρὸς ἢ ἐξ ἑνὸς ποδός. Εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τοὺς ἄφηνον οἱ ἀπάνθρωποι βασανισταὶ τῶν ὅπως ἀποθάνωσιν ἐκ τῶν πόνων, ἐκ τῆς πείνης, καὶ ἐκ τοῦ καύσωνος.

Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις, μὴ δυναμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἄλλως πως τὴν τοιαύτην ἐκρόπων κατάστασιν, ἔδειξε διάθεσιν νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τοὺς Γιάκουί ὑφ' οἱουδήποτε ὅρους. Ἐπρότεινεν ἐπανειλημμένως εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποταγῶσιν οἰκειοθελῶς, ὄχι μόνον κηρύξασα γενικὴν ἀμνηστείαν, ἀλλὰ καὶ προσφερθεῖσα νὰ δεχθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της ὡς ἐπικούρους στρατιώτας ὅλους τοὺς πολεμιστὰς τῶν καὶ πλείστας εὐκολίας νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀσπασθῶσι τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς ἀγροὺς ὡς γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι. Οἱ ὅροι οὗτοι τῆς κυβερνήσεως ἀπερρίπτοντο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ Κατζέμε, ὅταν ὅμως ἀποθανόντος τούτου τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῆς φυλῆς τῶν Γιάκουί ὁ Τεταμπιάτε, ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀποπτᾶσα ἐκ τῆς Σονόρας εἰρήνη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλαίπωρον χώραν διὰ τῆς συνθηκολογήσεως τοῦ νέου φυλάρχου πρὸς τὴν κυβέρνησιν ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους.

Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη ἐφαίνοντο ὁριστικῶς πλέον ἐξασφαλισθεῖσαι εἰς τὴν Συνόραν. Ἐπὶ δύο ἔτη οἱ Ἰνδοὶ ἐτήρησαν πιστῶς τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης καὶ ἀφωσιώθησαν οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, καλλιεργοῦντες τὰς γαίας τὰς ὁποίας τοῖς παρεχώρησεν ἡ κυβέρνησις καὶ βόσκοντες τὰ ποίμνιά των ἢ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀίφνης ὅμως ἐπανεστάτησαν ἐκ νέου, καὶ εἰς διάστημα μιᾶς ἡμέρας χίλιοι ἔνοπλοι Ἰνδοὶ συνηθροίσθησαν περὶ τὸν ἀρχηγὸν των Τεταμπιάτε καὶ προσέβαλον ἀμέσως τὸν κυβερνη-

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΚΟΥΙ Γ. ΚΑΤΖΕΜΕ

ΜΕΞΙΚΑΝΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΙΝΔΟΙ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΙΝΔΩΝ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΓΙΑΚΟΥΙ

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΩΝ ΓΙΑΚΟΥΙ ΕΚ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΩΝ

κὴν στρατόν, ἀφοῦ ἐφόνευσαν πρηγγουμένους τοὺς Ἱερατοστόλους τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐγκατασταθῆ μεταξὺ των ἡ κυβέρνησις ὅπως τοὺς ἐξημερώσουν διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χωρὶς ὁλόκληρα ἐπυρπολήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπαναστατῶν καὶ ὅσοι ἐκ τῶν γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων διέφυγον τὸν θάνατον ἐφυγαδεύθησαν ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρας, ἀφήσαντες τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ πολυκνέ των εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Ἰνδῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅμως πρὸς ἔπαινον τῶν Γιάκουϊ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐφείσθησαν τῶν αἰχμαλώτων των καὶ δὲν ἔσφαξαν γυναικόπαιδα. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη διήρκεσε μετά τινων διακοπῶν μέχρι τοῦ 1906, ὅτε ἡ κυβέρνησις εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ μέσον νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἐξεγέρσεις καὶ τὰς βιαιοπραγίας τῶν Γιάκουϊ.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Μεξικοῦ εἶχε φοβερὴ πάντοτε μέχρι τοῦ 1906 φιλανθρώπως καὶ ἠκίμε πρὸς τοὺς Γιάκουϊ, ἀποφεύγουσα τὴν λῆψιν δραστικῶν μέτρων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀποθεκάτισις τῶν Ἰνδῶν τούτων συνεπείᾳ τῶν συνεχῶν ἐπαναστάσεών καὶ οἱ κακουχίαι τοῦ πολέμου θὰ τοὺς ἠνάγκαζον ἐπὶ τέλους νὰ ὑποταγῶσιν ὁριστικῶς καὶ νὰ προτιμήσωσι τὴν πλουτοφόρον εἰρήνην τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου, ὅπως εἶχε συμβῇ καὶ μὲ μίαν ἄλλην Ἰνδικὴν φυλήν, κατοικοῦσαν κατὰ τὸν κατωμὴν Μέγιο καὶ φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦ. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς Μέγιο, ἀκολουθήσαντες ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ παρελθόντι τὴν τακτικὴν τῶν Γιάκουϊ καὶ καταθέσαντες κατόπιν ἐκάστης ἐπαναστάσεώς των τὰ ὅπλα μόνον ὅπως λάβωσι τὰς συνηθισμένας ἀμοιβὰς παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐπαναστατήσωσιν ἐκ νέου, εἶχον ὑποταγῆ ἐπὶ τέλους καὶ ἤμειναν ἥσυχοι, λησμονήσαντες ὁριστικῶς τὰ ὄρη καὶ τὰ ὅπλα. Ἡ κυβέρνησις ἠλπίζεν ὅτι τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς Γιάκουϊ, καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τοῦ 1906 περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ καταβάλλῃ τὰς ἐπαναστάσεις των διὰ βαπανηρῶν πολέμων, μὴ ἐπιδιώκουσα τὴν ἐξόντωσιν ἢ τὸν ἐκπατρισμόν των.

Ὅταν ὅμως κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὸν πόλεμον ἡ κυβέρνησις νὰ καθυποτάξῃ ἐν μέρει τοὺς Γιάκουϊ, τῷ 1906, εἶχε πλέον κατανοήσει τὴ μάταιον τῶν ἐλπίδων της καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κατασταλῇ εἰς τὸ ἐξῆς ἀδάμαντον τὴν ἐξέγερσιν τῶν ἀμοιρτάων τούτων Ἰνδῶν. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου δύο πορεῖαι παρουσιάζοντο διὰ τὴν κυβέρνησιν. Ἡ μία πορεία ἦτο νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸν στρατόν της ἐξ ὁλοκλήρου τῆς χώρας εἰς τὴν Σονόραν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον ἕως ὅτου ἢ παραδοθῶσιν ἄνευ ὅρων ὅλοι οἱ μὴ ὑποταγέντες εἰσέτι ἐπαναστάται ἢ εὕρωσι τὸν θάνατον μέχρις ἑνὸς πολεμοῦντος κατὰ τοῦ στρατοῦ. Ἐγνώριζεν ὅμως ἐκ πείρας ἡ κυβέρνησις ὅτι ἡ παράδοσις ἦτο ἀνελεῶς ἄγνωστον πρᾶγμα εἰς τοὺς Γιάκουϊ καὶ ὅτι θὰ ἐξηκολούθουν τὸν πόλεμόν των κατὰ τοῦ στρατοῦ ἕως ὅτου ἔπιπτε καὶ ὁ τελευταῖος πολεμιστής των. Ὁποίας ἀπωλείας ὅμως θὰ ὑφίστατο ὁ κυβερνητικὸς στρατὸς ἕως ὅτου ἐξοντώσῃ καὶ τὸν τελευταῖον Γιάκουϊ; Ἔκτὸς τούτου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κυβέρνησις θὰ ἀνελάμβανε τὴν ἐξόντωσιν ὅλων τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ ἠνοῦτο μὲ αὐτοὺς ἐκ φυσικῆς συμπαθείας καὶ ἐκ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀκόμη καὶ οἱ λοιποὶ Γιάκουϊ, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον λάβῃ μέρος εἰς τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν ἢ εἶχον ὑποταγῆ προηγουμένως καὶ δὲν διετάραττον τὴν εἰρήνην τῆς χώρας. Ὅλοι δὲ ὁμοῦ οἱ Γιάκουϊ ἀνήρχοντο εἰς 25,000, πλὴν ὅλας τὰς κολοσσιαίας ἀπωλείας ἃς ὑπέστησαν κατὰ τὰς διαφόρους ἐπαναστάσεις των. Νὰ σφάξῃ ἡ κυβέρνησις αἰφνιδίως διὰ τοῦ στρατοῦ τῆς τοὺς εἰρηνικοὺς Γιάκουϊ πρὶν λάβουν καιρὸν νὰ ἑνωθῶσι μετὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἦτο ἀδύνατον, ὡς ἀπάνθρωπον καὶ βάρβαρον.

Ἡ ἄλλη πορεία ἦτο προτιμοτέρα, καὶ συνίστατο αὕτη εἰς τὸ νὰ ἀποχώρισῃ ἡ κυβέρνησις τοὺς Γιάκουϊ ἀπ' ἀλλήλων, ἐξορίζουσα ἐκ τῆς Σονόρας ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, ὅπως διασπάσῃ οὕτω ὁριστικῶς καὶ ἐλαττώσῃ τὴν δύναμίν των.

Ἡ στοργὴ τῶν Γιάκουϊ πρὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς των εἶναι παροιμιώδης. Ἡ προσκόλλησίς των εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα τῆς τῶν Ἰνδῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἄλλως τε αἰτίων τῶν ἐξεγέρσεων τῶν Γιάκουϊ, ἐκτὸς τοῦ πόθου τῆς διαπραγτῆς, ἦτο αὐτὴ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὴν ὡραίαν χώραν τῆς Σονόρας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς μολυνομένην ὑπὸ τῶν λευκῶν. Ἡ Μεξικανικὴ κυβέρνησις ἔκρινεν ὀρθότατα ὅτι ἡ ἐξορία θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς Γιάκουϊ φρικαλεωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου χω. Ὁ Γιάκουϊ ὁ ὁποῖος ἐδέχετο μὲ γενναιότητα τὸν θάνατον, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν του κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ, δὲν θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα νὰ ὑποστῇ τὴν ἐξορίαν ἐκ τῆς ἀγαπητῆς του Σονόρας χωρὶς νὰ ραγισθῇ ἡ καρδία του. Τὸ ἀποτελεσματικώτερον λοιπὸν μέσον πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν πολεμοχαρῶν ἐνστίκτων τῶν Γιάκουϊ ἦτο ἡ ἐξορία

Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ ἐξώσῃ ὅλους τοὺς Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταστήσῃ εἰς δημοσίας γαίας μακρὰν τῆς γενεθλίου χώρας των, ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὴν γεωργίαν. Ἂν ὅμως ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦτο θὰ ὑπεχρεοῦτο ἡ κυβέρνησις νὰ διατηρῇ διαρκῶς μεγάλην στρατιωτικὴν δύναμιν μεταξὺ τῶν Γιάκουϊ, ὅπως κατασταθῇ ἀδύνατον τὴν ἀθρόαν ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν ἀγαπητὴν των Σονόραν. Κατόπιν ἐσκέφθη ἡ κυβέρνησις, ἀφοῦ ἐξώσῃ τοὺς Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας, νὰ τοὺς κλείσῃ εἰς φυλακὰς καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ ἐργάζωνται εἰς δημοσίας γαίας διὰ λογαριασμόν της. Τὸ σχέδιον ὅμως τοῦτο κατεκρίθη ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ ἐγκατελείφθη ὡς μὴ πρακτικόν.

Οἱ γαιοκτήμονες τοῦ Γιουκατὰν ἦλθον εἰς ἐπικοινωνίαν τῆς κυβερνήσεως πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐξορίας τῶν Γιάκουϊ ἐκ τῆς Σονόρας. Οἱ Γιάκουϊ φημίζονται ὡς πρώτης τάξεως ἐργάται. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ εἶναι ὑποδεέστεροι αὐτῶν κατὰ τὴν ἀντοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν. Οἱ γαιοκτήμονες τοῦ Γιουκατὰν ἐγνώριζον τοῦτο καὶ ἐσκέφθησαν νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας. Ἐνῷ ἡ κυβέρνησις ἐσκέπτετο εἰ νὰ κάμῃ τοὺς Γιάκουϊ, ἀφοῦ τοὺς ἐξώσῃ ἀπὸ τὴν Σονόραν, ἔλαβε προτάσεις ἐκ μέρους τῶν εἰρημένων γαιοκτημόνων, οἱ ὁποῖοι προσέφερον νὰ προσλάβωσιν ὡς ἐργάτας εἰς τὰς φυτείας των μέρος τῶν ἐξορίστων ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Αἱ προτάσεις ἤρεσαν εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον, διότι τὸ Γιουκατὰν ἀπέχει παράπολυ ἐκ τῆς Σονόρας καὶ δὲ ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπιστροφὴ τῶν Γιάκουϊ εἰς τὰ λαμπρά των. Δεύτερον, διότι τὸ κλίμα τοῦ Γιουκατὰν ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ τῆς Σονόρας καὶ δὲν θὰ ὑπέφερον ἐκεῖ οἱ ἐξόριστοι. Τρίτον, διότι ἡ κυβέρνησις διὰ τῆς προσλήψεως τῶν Γιάκουϊ ὡς ἐργατῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ εἰς τὰς φυτείας τῶν γαιοκτημόνων τοῦ Γιουκατὰν ἀπηλλάσσετο τῶν ἐξόδων τῆς διατηρήσεώς των καὶ πάσης μερίμνης περὶ ἐγκαταστάσεώς των εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ τοὺς ἐξόριζεν.

Ἀπαραίτητα λοιπὸν ἔνεκα χρονοτριβῆς ἡ ἐξορία τῶν φιλοπολεμοχαρῶν Γιάκουϊ πρὸς παγίωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Σονόρᾳ. Ἄμα τὴ λήψει τῆς ἀπόφασις αὕτη ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὅλως ἀπροειδοποιήτως. Φρίκη καὶ πένθος ἔκαμε ἐπεχύθησαν εἰς τὴν Σονόραν ἅμα ὡς ἤρχισεν ἡ κυβέρνησις ἐφαρμόζουσα τὸ συλληφόταον τοῦτο. ἀλλὰ φιλανθρωπότατον ἐξ ὅλων τῶν ἐκ τῆς κατεστάσεως ἐνδεικνυομένων, μέτρον. Οἱ Γιάκουϊ δὲν ἀνέμενον τοιαύτην εἰμαρίαν. Τὴν ἐθεώρησαν σκληροτέραν τοῦ θανάτου. Αἱ σκηναὶ αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον χώραν ὅταν τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως συνελάμβανον ὁμάδα Ἰνδῶν καὶ ἀπῆγον αὐτοὺς ἐκ τῆς Σονόρας ἦσαν σπαραξικάρδιοι. Οἱ ἀγέρωχοι καὶ ὑψηλοὶ πολεμιστὰ ἔχανον ὅλον τὸ πολεμικόν των μένος καὶ ἐμοιάζον μὲ ἄκλᾶ καὶ ἀξιοθῆ αἰθύρματα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀπαγωγέων των, ἐνῷ οἱ φίλοι των καὶ οἱ συγγενεῖς των συνεκλίνοντο καὶ αὐτὰ τὰ ἄτεγκτα ὄργανα τοῦ νόμου μὲ τὰς χεῖρας κραυγὰς καὶ κλαυθμοὺς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ.

«Ἰοῦ τοὺς ὑπάγετε;» ἠρώτων τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν ἀπαγομένων πολεμιστῶν.

«Εἰς τὸ Γιουκατάν», ἦτο ἡ σκληρὰ ἀπάντησις!

«Θὰ ἔρχωνται νὰ μᾶς βλέπουν κάθε ἑβδομάδα; Θὰ μᾶς ἀφήνουν νὰ πηγαίνωμεν κάποτε εἰς τὸ Γιουκατὰν διὰ νὰ τοὺς βλέπωμεν;» ἠρώτων πάλιν οἱ Γιάκουϊ, μὴ γνωρίζοντες ὅτι τοὺς ἐχώριζον οὐρεὰ τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα καὶ πολλῶν ἡμερονυκτῶν δρόμος ἀπὸ τὸ μακρυνώτατον Γιουκατάν. Οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ ἀπαντήσουν τίποτε εἰς τὰς συγκινητικὰς ἐρωτήσεις τῶν Γιάκουϊ, ἀκήρυγον σιωπηλοὺς τοὺς καταδικασμένους εἰς ὑπερορίαν, συγκεκινημένοι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν σπαραστικῶν σπαρμῶν τοῦ χωρισμοῦ.

Εἰς τὸ Γιουκατὰν ἐξωρίσθησαν πέντε χιλιάδες περίπου Γιάκουϊ, τὸ ἄνθος τῆς φιλοπολέμου φυλῆς καὶ ἔγειναν καλλιεργηταὶ τῆς γῆς, παραδοθέντες ἀνεὶ ἡμερομισθίου εἰς τοὺς γαιοκτήμονας. Εἰς τὰς ἀπεράντους ἀχαταιτένδας», ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τοῦ Γιουκατάν, οἱ πρώην πολεμισταὶ ψάλλουν τώρα κλαυθμηρὰς τὰ πολεμικὰ κλέη τῆς φυλῆς των καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν βουνῶν τῆς Σονόρας, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἀθηναῖοι στρατιῶται οἱ αἰχμαλωτισθέντες ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ὑπὸ τὸν Νικίαν ἐκστρατείαν, ριψθέντες εἰς τὰ λατομεῖα ὡς δοῦλοι, ἔψαλλον τοὺς στίχους τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἀναμίγνυον τὴν ἱδρῶτά των μετὰ τῶν δακρύων ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς πατρίδος των.

ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΨΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΙΝΔΟΙ

Ο ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΗΤΟΥ ΤΖΕΣΣΗ ΠΟΜΡΟΥ

ΜΙΑ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΕΝΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΖΩΗ

Οἱ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ γεννῶνται τοιοῦτοι ἢ γίνονται κατόπιν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου;

Ὁριστικὴ καὶ ὁμόφωνος ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν ἔχει δοθῆ εἰσέτι. Ἄλλοι ἐκ τῶν κοινωνιολόγων καὶ τῶν ἐγκληματολόγων κηρύττονται ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τῆς δευτέρας, οἱ περισσότεροι ὅμως ἐπαμφοτερίζουν, παραδεχόμενοι εἰς ἄλλας μὲν περιστάσεις τὴν πρώτην γνώμην, εἰς ἄλλας δὲ τὴν δευτέραν. Χωρὶς ὅλλο ὅμως ὁ τερατώδης κακοῦργος, τὴν ἀποίαν σταδιοδρομίαν τοῦ ὁποίου ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐγκλήματος θὰ περιγράψωμεν κατωτέρω, ἦτο ἐκ γενετῆς κακοῦργος, ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον μὲ προορισμὸν νὰ δείξῃ τόση θηριωδίαν καὶ τόσον καταχθόνιον σκότος κακοφυΐας κάποτε νὰ παρεισρύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὃν ὁ Δημιουργὸς ἔπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν τοῦ 1872 ἡ Μητρόπολις τῆς Μασσαχουσέττης Βοστώνη ἔγεινεν ἀνάστατος ἐκ τῆς εὑρέσεως ἑνὸς πεντατεοῦς μόλις παιδίου, δεμένου *εἰς τὸν ἰστὸν ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου ἀκατίου εἰς* τὰς λιμενοβραχίδας τοῦ νοτίου μέρους τοῦ λιμένος της, μὲ τὰ βλέφαρα ἀνασηκωμένα καὶ κορρωμένα εἰς τὸ μέτωπον, μὲ τὰ χεῖλη κατσκαρμπατισμένα καὶ μὲ πληθύραν κεφαλῶν ἐμπεπηγμένων εἰς τὸ σῶμά του. Ὁ πεντατεῆς μάρτυς δὲν ἦτο νεκρός, οὔτε ἀπέθανε κατόπιν ἐκ τῶν φρικαλέων βασάνων εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποβληθῆ ὑπὸ ἀνθρωπαμόρφου τέρατος, ζῇ δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη, ἀλλ' εἶναι ἐν οἰκτρὸν ἀνθρώπινον ἐρείπιον, μὲ ἡμιεσβεσμένον σπινθῆρα ζωῆς ἐντὸς ἡμινέκρου παραλυτικοῦ σώματος. Ὀνομάζεται Pratt. Ἡ ἀστυνομία ἐλίγα μόνον ἔμαθεν ἐκ τοῦ στόματός του περὶ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης περιπετείας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ ὁποία κατέστησε τὸν κατόπιν βίον του ἀβίωτον. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ἦτο ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν ἔξωθεν τῆς πατρικῆς του οἰκίας, «ἕνα μεγάλο παιδί» τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγουν μαζὶ κάτω εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ ἴδουν τοὺς στρατιώτας. Ὁ μικρὸς ἐδέχθη καὶ ἠκολούθησε τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν παραλίαν τὸν ἐπεβίβασεν ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου ἀκατίου καὶ τὸν ἔδρασάνισε κατ' ὃν τρόπον προανεφέρομεν.

Αἱ ἐφημερίδες ἦσαν τὴν ἑπαύριον πλήρεις μακρῶν περιγραφῶν τοῦ διαπραχθέντος φρικαλέου κακουργήματος καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἐγένετο ἀνάστατος. Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη εἰς κίνησιν, ἀλλὰ τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐτέρμυστε τόσην θηριωδίαν εἰς τὴν ψυχὴν του ὥστε νὰ εὕρῃ ἡδονὴν εἰς τὴν βασάνισιν ἑνὸς πεντατεοῦς παιδίου δὲν ἀνεκαλύπτετο.

Πρὶν παρέλθῃ ἡ φρίκη ἥτις κατέλαβε τὸ κοινὸν ἐκ τοῦ ἀχαρακτηριστοῦ τούτου κακουργήματος, ἕτερον παιδίον εὑρέθη δεμένον εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον ἔξωθεν τῆς Βοστώνης, μὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός του γυμνὸν καὶ πλῆρες ἀμυχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κακοῦργος χεὶρ τοῦ δράστου εἶχε βάλῃ ἅλας διὰ νὰ ἐπιτείνῃ τοὺς πόνους τοῦ ἀτυχοῦς παιδίου.

Τὸ ὅμμα εἶπεν ὅτι εἷς ἄνθρωπος μὲ κοκκίνην γενειάδα τὸ ἐκυνήγησε καὶ ἀφοῦ τὸ συνέλαβε τὸ ἔδεσεν εἰς τὸν τηλεγραφικὸν στύλον καὶ τὸ ἐβασάνισε, χορεύων ὡς αἰμοβόρος κανιβάλος περὶ τοῦ στύλου. Ὁ τερατώδης παιδοβασανιστὴς ἔμεινε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἄγνωστος. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τρίτον παιδίον εὑρέθη εἰς τὸ προάστειον τῆς Βοστώνης Chelsea δεδεμένον εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, μὲ τὸ σῶμα ἀπονθρώπως καταμαχαιρωμένον καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν κεφαλωμένην εἰς τὴν παρειάν του. Ἐνῷ ἡ ἀστυνομία μετὴν ἀνεζήτει τὸ ἀνθρωπόμορφον θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε διαπράξῃ τὰ ἀνωτέρω κακουργήματα, τέταρτον παιδίον εὑρέθη εἰς ἕνα παλαιὸν σταῦλον κατὰ παρόμοιον τρόπον βασανισμένον. Ἀπολούθως τέσσαρα ἄλλα μικρὰ παιδία εὑρέθησαν εἰς εἰς τὰς οἰκίας καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων συνωδεύοντο ὑπὸ ἀστυφυλάκων χάριν ἀσφαλείας κατὰ τὴν εἰς τὸ σχολεῖον μετάβασίν των καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὰς οἰκίας των. Πλείστοι ἀθῷοι ἀλλ' ὑπόπτοι ἐξωτερικοῦ ἀλλήσαι συνελήφθησαν καὶ ἀπηλάθησαν ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς ἄνθρωπος φωραθεὶς νὰ ὁμιλῇ πρὸς ἓν παιδίον ἐξελήφθη ὡς δράστης τῶν κακουργημάτων καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λυντοριασθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκμανέντος ἀναστίου του πλήθους.

Ἐπὶ τέλους εὑρέθη καὶ ἄλλον παιδίον βασανισμένον κατὰ φρικώδη τρόπον καὶ δεμένον εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον εἰς τὸ νότιον ὄκρον τῆς πόλεως. Τὸ παιδίον τοῦτο εἶπεν ὅτι ἐβασανίσθη ἀπὸ «ἕνα μεγάλο παιδί», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ καὶ ἄλλοτε, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως τὸ ὄνομά του.

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ ἀστυνομία τῆς Βοστώνης κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ μίαν ἄκραν τοῦ μίτου, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ὡδήγει ἴσως ἐπὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ θηριώδους παιδοβασανιστοῦ. Τὸ βασανισθὲν παιδίον ἐξήλωσεν ὅτι εἶχεν ἴδῃ πολλάκις τὸ ψαγκλὸ ἐκεῖνο παιδὶ» πρότερον νὰ περιφέρεται εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου ἔκειτο ἡ πατρικὴ του οἰκία. Συνεπῶς ἡ ἀστυνομία ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἐπισταμένως ὅλα τὰ παιδία τῆς συνοικίας ἐκείνης ἴσα ἐθεώντο εἰς τοὺς δρόμους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτε τὸν ζητούμενον μικρὸν κακοῦργον. Μὴ κατορθώσασα ὅμως τοῦτο ἐστρέψε τὰς ἐρεύνας της εἰς τὰ σχολεῖα.

ΤΖΕΣΣΗ ΠΟΜΡΟΥ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου Bigelow κ. William Barnes εἶχε παρατηρήσει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἕνα ἐκ τῶν μαθητῶν του, δεκατριετῆ τὴν ἡλικίαν, συλλαβιζόντα μόλις καὶ πτέζοντα αὐτὰς μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν βιβλίων του χάριν παιδιᾶς. Τὸν ἔθεσεν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, σχηματίσας ὑποψίας περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφώρῳ κερφόνοντα αἰχμηρὰ ξύλα καὶ καρφίδας εἰς τὸ σῶμα τῆς γαλῆς τοῦ θυρωροῦ. Αἱ ὑπόνοιαί του περὶ τῶν κακοῦργων ἐνστίκτων τοῦ μικροῦ μαθητοῦ του ἐνισχύθησαν καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν. Τὸ βασανισθὲν παιδίον ὡδηγήθη εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο τῇ συνοδείᾳ ἀστυνόμων καὶ περιήλθε μετὰ τοῦ διευθυντοῦ ὅλας τὰς τάξεις ἕως διακρίνῃ μεταξὺ τῶν μαθητῶν τὸν βασανιστὴν του, χωρὶς νὰ ὑποδείξῃ εἰς αὐτὸν ὁ διευθυντὴς τὸν ὑποπτον

«Τὸν βλέπεις ἐδῶ;» ἠρώτησεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιθεωρήσεως ὁ διευθυντὴς τὸν μικρόν.

«Ὄχι!», ἀπήντησεν ἀδιστάκτως τὸ παιδίον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ διδασκάλου τῆς τάξεως, ἰσταμένου εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης:

«Κάθησε καλὰ εἰς τὴν θέσιν σου, *Πάμρου*, καὶ κύτταξε ἴσια ἐμπρός σου!».

Ὁ μαθητὴς πρὸς ὃν ὁ διδάσκαλος ἀπηύθυνε τοὺς λόγους τούτους εἶχεν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ὀπισθεν. Ὅταν ἐστράφη πρὸς τὰ ἐμπρός, τὸ παιδίον ἀνεφώνησεν ἔντρομον:

«Αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι!» καὶ ἐρρίφθη περίφοβον εἰς τοὺς βραχίονας ἑνὸς ἀστυνόμου, φωνάζον: «Μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ μὲ πιάσῃ! Μὴ τὸν ἀφήσετε!»

Ὁ ἔνοχος ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἐψιθύρισεν ἀκατα λήπτους τινὰς λέξεις, ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπέλληλοι τὸν παρέλαβον ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας Ἐκεῖ παρατηρήθη ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο ἀνελεῶς λευκός, τράγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν εἴκῃ ἀπὸ πρίν τὸ βασανισθὲν παιδίον. Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τούτου ἐκαλύπτετο ὑπὸ λευκῆς οὐσίας, ἣς νὰ εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ καταρράκτου.

Τὸ ὄνομα τοῦ συλληφθέντος κακοῦργου ἦτο Τζέσση Πόμροῦ. Οἱ Βοστωνέζοι δὲν θὰ τὸ λησμονήσουν πρὶν παρέλθουν πολλαὶ δεκαετίαι ἀκόμη καὶ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν νοῦν των ἡ ὀρίκη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ἐκ τῆς τόσον ὀρασείας ἀκδηλώσεως τῶν κακούργων ἀνοστίκτων τῆς ψυχῆς ἑνὸς δεκατριετοῦς παιδίου.

Ἡ ἐνοχή του ἦτο καταφανής, τὰ θύματά του τὸν ἀναγνώρισαν εὐκόλως καὶ ἡ δίκη του ἔρχισεν ἀμέσως. Ἔκτὰ παιδία, βασανισθέντα ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενα νὰ σταθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των ἐκ τῶν ἀπανωβρίπων κακώσεων καὶ καταδικασμένα νὰ διέλθουν τὴν ζωὴν τοῦ παραλυτικοῦ, παρουσιάσθησαν εἰς τὴν δίκην του ὡς μάρτυρες. Δέκα ἄλλα παιδία, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὸ ἴδιον μαρτύριον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν θετικῶς τὸν βασανιστὴν των ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πόμροῦ. Ἀναμφιβόλως ὁ ἴδιος εἶχε βασανίσῃ καὶ τὰ δέκα ταῦτα παιδία ὅπως καὶ τὰ ἑπτὰ πρῶτα, ἡ κοκκίνη ὅμως ἐκείνη γενειάς, μὲ τὴν ὁποίαν παρεμορφοῦτο, ἠμπόδισε τὴν ἀναγνώρισίν του ὑπὸ ὅλων τῶν θυμάτων τῆς ἀκαταονόητου θηριωδίας του.

Μερικοὶ φίλοι του καὶ συμμαθηταί του, κληθέντες ἐπίσης ὡς μάρτυρες, ἐπληροφόρησαν τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ Πόμρου ἠγάπα πολὺ τὰ πρόσυχα μυθιστορήματα καὶ ἄλλα ἐπιβλαβῆ βιβλία, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἐνεφύρα κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του. Ἰδιαιτέρως τὸν εἵλκυον ἀφηγήσεις λῃστῶν γεγονότων.

Τὸ δικαστήριον κυριολεκτικῶς τὰ ἔγασε μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δεκαετοῦς τέρατος. Τὰ κακουργήματά του ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε νὰ στέλουν τὸν δράστην εἰς τὴν ἀγχόνην, εἰς τὰ ἰσόβεια δεσμὰ καὶ φυσικοῦ, ἄλλοῦ, ἐκτὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία τὸν ἀπέκρουεν

ὡς ἀποδληγον καὶ τερατώδη. Ἡ ἡλικία του ὅμως ἦτο σόσον τρυφερά, ὥστε τὸ δικαστήριον ἠδυνάτει νὰ ἀφῆσῃ τὴν νόμον ἐλεύθερον ἤπως λάδῃ παρὰ τοῦ πάτρατος ἐκδίκησιν διὰ τὴν ἀδικηθεῖσαν κοινωνίαν. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου πάλιν ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἐμαίνετο κατὰ τοῦ ἀπαισίου παιδοδασκαλιστοῦ καὶ ἐζήτει τὴν κεφαλήν του ἐπὶ πίνακι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν μικρῶν παιδίων.

Μετὰ πολλὰς συνεδριάσεις τὸ δικαστήριον κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὸ μὴ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸν μικρὸν κακοῦργον τὴν εὐκαιρίαν νὰ διορθωθῇ, ἀν ἦτο δυνατὸν τοῦτο, καὶ ἔστειλε τὸν Πόμροῦ εἰς τὴν Σωφρονιστικὴν φυλακὴν τοῦ Westboro. Οἱ γονεῖς τῶν βασανισθέντων παιδίων καὶ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν ἀπείκειαν τοῦ νόμου ἀπέναντι ἑνὸς τόσον ἐπικινδύνου ἐκφύλου. Τὸ δικαστήριον ὅμως ἀπήντησεν ὅτι ἡ Βοστώνη καὶ ἡ Πολιτεία τῆς Μασσαχουσέττης θὰ παρουσιάζανο ὡς ἀνίκανοι νὰ μεριμνήσουν ἀποτελεσματικῶς περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ χαρακτήρος ἑνὸς τόσον μικροῦ παιδίου, ἀν ἐπεδάλλετο εἰς αὐτὸ ἄλλη τις βαρυτέρα ποινή.

Ὁ Πόμροῦ ἐξέτλιξε τοὺς φύλακάς του μὲ τὴν διαγωγήν του. Εἰς τὴν φυλακὴν παρὰ τοὺς ἰσχυριστοὺς πολλῶν φρενολόγων ὅτι ἦτο ἀνιστόρρυκος καὶ ἀδιόρθωτος, μετεδλήθη ὡς διὰ μαγείας εἰς ἄκακον ἀρνίον. Ἦτο φρονιμώτατος, εὐπειθέστατος καὶ ἡσυχώτατος. Αἱ σωφρονιστικαὶ φυλακαὶ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι κατ' οὐσίαν σχολαί, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχουν ἐξωτερικὴν φυλακὴν καὶ κρατοῦνται εἰς αὐτὰς περιωρισμένοι οἱ μαθηταί. Μετὰ ἑνὸς ἔτους διαμονῆν εἰς τὸ Σωφρονιστήριον τοῦ Westboro τόσον πολλὰς ἐνδείξεις διορθώσεως τοῦ χαρακτήρος τοῦ μικροῦ κακούργου εἶχον συλλέξει ἐκ τῆς ἀμέμπτου διαγωγῆς του οἱ διδάσκαλοι, ὥστε ὅλοι ἀπεφήνθησαν ὁμοφώνως ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς του. Καὶ ἡ σύσταις αὕτη ἐλήφθη ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετελέσθη.

Ὁ Πόμροῦ, παίξας μὲ ἐκπληκτικὴν ἐκτιτηδειότητα καὶ μὲ ἀπαράμιλλον ὑποκριτικὴν δύναμιν τὸν ρόλον τοῦ σωφρονισθέντος καὶ μεταμελημένου κακούργου, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἐπιείκειάν της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν εἶχεν ἀρπάσει ὁ νόμος, ἀλλὰ μετέδη νὰ ἐργασθῇ μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἕν μικρὸν κατάστημα ψιλικῶν, καὶ σχολικῶν εἰδῶν, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου κατώκει. Ἡ μήτηρ του ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν τρυφερωτάτην στοργήν. Αἱ ὑποψέσεις της ὅτι θὰ ἐπετήρει προσεκτικῶς τὸν υἱόν της καὶ θὰ ἐπεμελεῖτο τῆς ψυχικῆς του διαπλάσεως συνετέλεσαν εἰς μεγάλο μέτρον εἰς τὴν ἀπαλευθέρωσίν του ἐκ τοῦ Σωφρονιστηρίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ υἱοῦ ἐπὶ ἀρκετὴν διάστημα ἐδικαίωσε τὴν ἐπιείκειαν τῆς δικαιοσύνης πρὸς αὐτόν. Ὁ Τζέσσι ἦτο λαμπρὸς ὑπάλληλος καὶ ἀδιαβεδαιότατος διὰ τὰ παιδία τῆς συνοικίας. Οἱ φόβοι τῶν γονέων κατηυνάσθησαν καὶ ὁ Πόμροῦ ἀνέκτησε βαθμηδὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κοινωνίας.

Ἐπινδόνευε νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ὡμὸς παιδοδασκαλιστὴς φίλον ἡλικιώτατου καὶ καλοκαγάθου παιδίου, ὅτε μίαν ἡμέραν τοῦ ἔαρος τοῦ 1874 ἐξηφανίσθη μία παιδίσκη, ἀνεψιάτις τὴν ἡλικίαν, ὀνόματι Katie Curran, κατοικοῦσα μετὰ τῶν γονέων της εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου τὸ κατάστημα τῆς μητρὸς τοῦ Πόμροῦ. Ἡ μήτηρ της τὴν εἶχε στείλει νὰ ἀγοράσῃ ἓν καρούλι κλωστήν, καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδεν ἔκτοτε. Τὸ παρελθὸν τοῦ Πόμροῦ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κιθανὸν νὰ εἶχε μεταδῇ ἡ ἐξαφανισθεῖσα παιδίσκη εἰς τὸ κατάστημα τῆς μητρός του πρὸς ἀγοραν τῆς κλωστῆς ὥστρεψαν κατὰ τοῦ πρώην τροφίμου τοῦ Σωφρονιστηρίου τὰς ὀφονείας τῆς συνοικίας καὶ τῆς ἀστυνομίας. Ἀστυνόμοι μεταδάντες εἰς τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἠρώτησαν τὸν υἱόν της ἂν εἶχε μεταδῇ ἐκεῖ ἡ Katie Curran.

«Βέδαια», ἀπήντησε μὲ ἀπάθειαν ὁ Πόμροῦ. «Ἦλθεν ἐδῶ ἐνῷ ἡ μήτηρ μου ἦτο ἔξω καὶ ἠγόρασεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι κλωστήν. Ἀπὸ τότε δὲν τὴν εἶδα, καὶ ἀκούγουσα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἐξηφανίσθη. Τί καλὸ κορίτσι ποῦ ἦτο, τὸ καϋμένο!»

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλησεν ὁ Πόμροῦ ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀστυνομίας πᾶν ἴχνος ὑποψίας. Καὶ ὁ Πόμροῦ ἐξηκολούθησε τὰ τακτικά του καθήκοντα εἰς τὸ κατάστημα τῆς μητρός του.

Παρῆλθον δύο περίπου μῆνες ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Catie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐζήτει ἡ ἀστυνομία, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἀρνηθῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀφίξιν τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του καὶ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἀφανισθείσης Katie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

ΑΙ ΕΝ CHARLESTOWN ΦΥΛΑΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΧΟΥΣΕΤΤΗΣ

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἐζήτει ἡ ἀστυνομία, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε νὰ ἀρνηθῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἄφιξιν τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του καὶ τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἀφανισθείσης Catie Curran, καὶ ἡ κοινωνία τῆς Βοστώνης ἔγεινε πάλιν ἀνάστατος ἀπὸ ἓν φρικαλέον κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς γονεῖς νὰ κλείσουν ἁρμητικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰς οἰκίας. Ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Faxon περιεπάτει εἰς τὸ ἔντὸς τῆς πόλεως μέρος τῆς Τετάρτης Ὀδοῦ, ἓν μικρὸν παιδίον, ἡλικίας 8—10 ἐτῶν, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐστράφη καὶ ἠρώτησε τὸ παιδίον τί ἤθελεν. Ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἔδωσε διὰ νευμάτων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς κάποιον μέρος ἐντὸς τῆς πόλεως. Ἦτο κωφάλαλον. Χωρὶς νὰ ἀφῆσῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἀστυφύλακος ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μετὰ ἑνὸς περίπου τετάρτου τῆς ὥρας δρόμον ἔφθασαν εἰς ἓν παραλίαν. Τὸ παιδίον ἐστάθη καὶ ἔστρεψε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴφνης ἔρρηξε χαρυγὴν ὡς νὰ εἶχε ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἐζήτει καὶ ἔσυρε τὸν ἀστυφύλακα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλου. Φοβερὸν θέαμα παρουσιάσθη τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀστυφύλακος καὶ τοῦ μικροῦ κωφάλαλου. Ἓν παιδίον ἔκειτο μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Τοῦ θανάτου του εἶχε προηγηθῆ ἀπάνθρωπον βασάνισμα, διότι τὸ σῶμά του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦσαν κυριολεκτικῶς κατακρεουργημένα. Ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ τὸ μετέφερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐπλήθη ὁ κατήφ του—διότι ὁ μικρὸς κωφάλαλος ἐγνώριζε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος—ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος δὲν ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του. Τόσον φρικωδὸς ἦτο παραμορφωμένον ἐκ τῶν κακώσεων τὸ πρόσωπόν του. Τὸ ὄνομά του ἦτο Horace Mellen.

Ὁ μικρὸς κωφάλαλος ὑπεδλήθη τότε εἰς ἀνάκρισιν μέσον τοῦ διευμήνστου Ἀναγνωστοπούλου διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου Perkins τῶν Κωφαλάλων, καὶ ἀφηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὸν δρόμον διήλθον ἐκεῖθεν ὁ Horace Mellen καὶ εἶχε μεγάλο παιδίον. Τὴν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μαζύ των εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ παίξουν, καὶ αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἤθελε. Ἐξηκολούθησαν τότε τὸν δρόμον των καὶ ὅταν ἔφδασαν εἰς τὴν παραλίαν τοὺς εἶδε νὰ καθίσουν κατὰ γῆς. Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν εἶδε τὸ μεγάλο παιδὶ νὰ κτυπᾷ μὲ ἓν ξύλον εἰς τὴν παραλίαν τὴν μικρὴν σύντροφόν του. Ἔφυγε κατόπιν ἐκεῖθεν τὸ μεγάλο παιδὶ μόνον του, χωρὶς νὰ περάσῃ πλέον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζεν ὁ μικρὸς κωφάλαλος. Οὗτος ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ Horace Mellen εἶχε φονευθῆ ἀπὸ τὸν σύντροφόν του, ὡδήγησεν ἐκεῖ τὸν ἀστυφύλακα Faxon, ὁ ὁποῖος εὗρε τὸ κατακρεουργημένον σῶμα τοῦ δυσμοίρου παιδίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔδει ἠκατήβη αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς πρὸς τὸν δράστην τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος. Δὲν εἠμποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἐκτὸς τοῦ Πόμροῦ. Τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνόμοι μετέδησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του—διότι ἦτο νὺξ καὶ τὸ κατάστημα τῆς κ. Πόμροῦ ἦτο κλειστὸν—καὶ ἐζήτησαν τὸν υἱόν της. Τὸν εὗρον κοιμώμενον καὶ τὸν παρέλαδον μαζύ των, χωρὶς νὰ δώσουν ἐξηγήσεις. Τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατελασπωμένα, ἂν καὶ ἡ μήτηρ του εἶχε δηλώσει ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ἔλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος παιδίου εἶχε παρατηρήσει ὁ ἀστυφύλαξ τὸ ἴχνη τῶν ποδῶν τοῦ δράστου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐφρόντισε νὰ κάμῃ καταμέτρησιν τῶν ἰχνῶν τούτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαραδολῆς τῶν καταμετρηθέντων ἰχνῶν μὲ τὰ ὑποδήματα τοῦ Πόμροῦ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης των. Ὁ Πόμροῦ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 29ην σελίδα)

JACK LONDON.

BURNING DAYLIGHT

JACK LONDON

(COPYRIGHT 1910, BY THE NEW YORK HERALD CO.—ALL RIGHT RESERVED)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ ΕΝΑ ἤνοιχε βράδυ εἰς τὸ Τίδολι. Εἰς τὸ μπάρ, τὸ ὁποῖον κατελάμδανε ὁλόκληρον τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ σαλοῦ ξυλίνου δωματίου, πέντε ἢ ἑξ ἄνδρες ἀκουμδοῦντες εἰς τὸ τεζάκι συνωμίλουν, ἐνῷ δύο ἐξ αὐτῶν συνεζήτουν τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀφεψήματος τῶν φύλλων ἐλάτης, ἢ τοῦ χυμοῦ τοῦ κιτρολεμονιοῦ κατὰ τοῦ σκορδούτου. Συνωμίλουν μὲ ὕφος κουρασμένον, μὲ μεγάλα διαλείμματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐκυριάρχει μία μελαγχολικὴ σιωπή. Οἱ ἄλλοι μόλις τοὺς ἐπρόσεχον. Εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος ἦσαν τὰ τυχηρὰ παιγνίδια. Ὁ μπάγκος ἦτο ἐγκαταλελειμμένος. Μόνος του εἰς θαμὼν ἔπαιζεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Φάρο. Αὐτὸ τὸ σφαιρίδιον τῆς ρουλέτας εὐρίσκετο εἰς πλήρη ἠρεμίαν καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ παιγνιδίου ἐσκέπτετο παρὰ τὴν ροχαλίζουσαν κόκκινην θερμάστραν, ὁμιλῶν μὲ νεαρὰν μελανόφθαλμον καὶ ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστον γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀπὸ τὸ Juneau ἕως τὸ Port Yukon τὴν ἤξευραν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ Παρθένα. Τρεῖς ἄνδρες ἔπαιζαν πόκερ, μὲ μικρὰ ὅμως ποσὰ καὶ χωρὶς ἐνθουσιασμὸν καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς προσέχῃ. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, τὴν ἀνοιγομένην πρὸς τὸ βόδος, τρία ζεύγη ἐχόρευαν ξεθυμασμένα ὑπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς βιολιοῦ καὶ ἑνὸς πιάνου.

Τὸ Circle City δὲν ἦτο ἐγκαταλελειμμένον οὔτε ἔλειπε τὸ χρῆμα. Οἱ χρυσοῦῆραι ἀπὸ τὸ Moosehide Creek καὶ τὰ ἄλλα δυτικὰ ὀρυχεῖα εἶχαν γυρίσει, ἡ δουλειὰ τοῦ καλοκαιροῦ εἶχαν πάει καλά, καὶ ἡ τσέπες τῶν ἀνδρῶν ἦσαν γεμάτες μὲ κόνιν καὶ μὲ βόλους χρυσοῦς.

Τὸ Κλόνδαϊκ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῆ, οὔτε οἱ μεταλλευταὶ εἶχον μάθῃ τὸν τρόπον τοῦ νὰ σκάπτουν βαθειά... Ἐργασία δὲν ἐγίνετο τὸν χειμῶνα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχαν συνηθίσει νὰ διαχειμάζουν εἰς τοὺς μεγάλους συνοικισμοὺς ὅπως τὸ Circle City, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα τῆς Ἀρκτικῆς νυκτός. Καιρὸν διαλέσιμον εἶχον πολύν, τὰ θυλάκιά των γεμάτα, καὶ ἡ μόνη ψυχαγωγία καὶ διασκέδασις, δὲν εἠμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὰ ποτοπωλεῖα. Ἐν τούτοις τὸ Τίδολι ἦτο ἤρεμον καὶ ἡ Παρθένα σχεδὸν ἀκουμδοῦσα εἰς τὴν θερμάστραν ἐχασμουρᾶτο χωρὶς νὰ σκεπάσῃ τὸ στόμα της καὶ εἶπεν εἰς τὸν Charley Bates:

— Ἐὰν δὲν γίνῃ εἴποτε σύντομα θὰ πέγω νὰ κοιμηθῶ. Τί παθαίνει τέλος πάντων ὁ συνοικισμός; Ἔχουν πεθάνει ὅλοι;

Ὁ Bates δὲν ἔλαδε κἂν τὴν φροντίδα ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε στρέδων ἕνα τσιγάρο. Ὁ Dan Mac Donald, παλῆος κάπηλος καὶ τζογαδόρος, γενικῶς ἀνεγνωρισμένος, εἰς ὅλον τὸν ἐτάκιο Γιουκόν, ἰδιοκτήτης τοῦ Τίδολι καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, ἐκινήθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ πακηλείου καὶ νυστάζων ἐπλησίασε τοὺς δύο συνομιλητὰς παρὰ τὴν θερμάστραν.

— Πέθανε κανείς; ἠρώτησεν ἡ Παρθένα.

— Ἔτσι φαίνεται, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Τότε δὰ ἔχῃ πεθάνῃ ὅλος ὁ συνοικισμός, εἶπεν ἐκείνη, κλείουσα τὸ ζήτημα μὲ ἓν νέον χασμουρητόν.

Ὁ Mac Donald ἐκαμενδνε ἐλαφρὸν μορφασμὸν ἐπιδοκιμασίας καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα του διὰ νὰ ἀμιλήσῃ, ὅταν ἡ ἐμπ

Ἐκεῖνος ἐν τῷ μεταξὺ στραφεὶς εἶδε τὴν γυναῖκα παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ἐπῆρε τὸν χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον ἐκείνη τοῦ ἔστειλε μὲ ἕνα μειδίαμα.

— Γειά σου Παρθένα καλὸ κορίτσι! ἐφώναξε. Γειά σου Charley! Τί κάθατε τέλος πάντων ὅλοι σας ἐδῶ μέσα! Τί καταιδεσμένα μρύτρα εἶναι αὐτά; Τί διάβολο. Τὰ φέρατρα δὲν ἀκριβαίναν ἀκόμη!.. Ἐλάτε ἐδῶ βρὲ νὰ πάμε! Ἐλάτε ἐδῶ ποῦ εἶσθε σὰν ἄταφοι νεκροί, καὶ λέτε τί φαρμάκι θὰ πιῆτε. Ἐλάτε ὅλοι ἐδῶ. Ἀπόψε εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ ἐνοιώ νὰ τὸ κάψω. Αὔριο γίνομαι τριάντα χρονῶν. Καλὰ γεράματα ἔπειτα. Ἀπόψε εἶναι ἡ τελευταία σταλαγμιατιὰ τῆς νειότης μου. Ὅλοι μαζὶ λοιπὸν. Σηκωθῆτε ἀπάνω.

— Βάσια Davis, εἶπεν εἰς τὴν ἄνθρωπον τοῦ Φάρο, θέλω νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μὲ κεράσῃς ἢ ἐὰν θὰ σὲ κεράσω.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σάκκον μὲ κόνιν χρυσοῦ καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐκάνω εἰς ἕνα φύλλο χαρτί, καὶ ὁ ζυγιστὴς τοῦ μπὰρ ἐζύγισε χρυσῆν κόνιν, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς πενήντα δολλάρια, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν σάκκον τοῦ Daylight. Τὸ βᾶλς εἰς τὸ δεπλανὸν δωμάτιον εἶχε τελειώσει καὶ τὰ ζεύγρια τὰ ὁποῖα ἐχόρευαν εἰσῆλθον εἰς τὸ μπὰρ ἀκολουθούμενα ἀπὸ τὸν βιολιτζῆν καὶ τὸν πιανίστα. Ὁ Daylight τοὺς εἶδε.

— Σηκωθῆτε ὅλοι ἀπάνω καὶ λέτε! Τί θὰ πιῆτε! Ἀπόψε εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ τέτοιες βραδυὲς δὲν μοῦ ἔρχονται συχνά. Ἐπάνω μπακαλιαροφάγοι... Εἶναι δική μου ἡ βραδυά.

— Ψωριάρικη βραδυά, ἐμουρμούρησεν ὁ Charley Bates.

— Δίκαιο ἔχεις παιδί μου, εἶπεν εὐθύμως ὁ Daylight. Ψω.ιάρικη βραδυά, ἀλλὰ πάλι δική μου βραδυὰ εἶναι. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ψωραλέος λύκος. Γιὰ σταθῆτε νὰ σύρλιάσω...

Πράγματι ἀφῆκεν ἕνα τέτοιο οὐρλιασμα, ὥστε ἡ Παρθένα ἔκλεισε τὰ αὐτιά μὲ τὰ χεριά της τρέμουσα. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας του στροβιλιζομένη μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου τοὺς ἠκολούθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι χορεύοντες καὶ φωνάζοντες τόσον ποῦ ἔγινε σωστὸ καυδαιμόνιον, τοῦ ὁποίου κέντρον ἦτο αὐτὸς ὁ Daylight.

Ἡ ἀτμοσφαίρα ἐκεῖ μέσα εἶχεν ἀλλάξῃ μὲ τὴν ἄφιξίν του. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε δώσῃ ζωὴν εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Ἄνθρωποι περνῶντες ἀπ' ἔξω, εἰσήρχοντο ἑλκυόμενοι ἀπὸ τὴν βοὴν καὶ κλείοντες τὴν θύραν ἔλεγον:

Ὁ «Daylight εἶναι μέσα.» Καὶ ὅσοι ἐμπῆκαν ἔμειναν μέσα πίνοντες καὶ θορυβοῦντες. Οἱ χαρτοπαίκται ἔκαμαν καινούργιο συκώτι, τὰ τραπέζια ἐγέμισαν ἀπὸ κόσμον καὶ μάρκες, καὶ τὸ στρωφογύρισμα τῆς ρουλέττας ἀνυμάρχησεν ἄλλης τῆς ζωηρότητος, πνιγμένον μόνον ἀπὸ τὰ ἐπιφωνήματα καὶ τὰ βαρειὰ γέλοια τῶν ὀβρῶν.

Ὀλίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὸν Elnam Harnish ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ἐκτὸς τοῦ Burning Daylight.

Τὸ ἐπώνυμον αὐτὸ σημαῖνον «καυτερὸ Ξημέρωμα» τοῦ εἶχε δοθῆ ἔξω εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἀπὸ μίαν συνήθειαν τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ἐξυπνᾷ πρωΐ τοὺς συναδέλφους του, ἀφαιρῶν τὰς κουβέρτας των μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι «ἐξημέρωσε κ' ἔκαιε». Καὶ ἐπειδὴ καυτερὸ ξημέρωμα εἰς τὴν Ἀλάσκαν κυτοῦσε παράξενα εἰς τὸ αὐτί, τὸ ὄνομα Burning Daylight τοῦ ἔμεινε. Οἱ σκαπανεῖς τῶν ὑπερβορείων ἐκείνων ὀρυχείων, διότι ὅλοι ἦσαν κυριολεκτικῶς σκαπανεῖς ἐκεῖ, τὸν ἐγνώριζον ἀπὸ τὰ παλιά του χρόνια.

Τὸ ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἕνα σάκκον μὲ κόνιν χρυσοῦ καὶ τὸν ἀπέθεσεν ἐκάνω εἰς ἕνα φύλλο χαρτί.

Ὁ Jack Mayo καὶ ὁ Jack McQuestion ἦσαν παλαιότεροί του, ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχαν ἔλθῃ διὰ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, ἀκολουθοῦντες τὸν δρόμον τοῦ ὅρμου τοῦ Χώδσωνος. Ἐκεῖνος ὅμως ἦτο ὁ πρῶτος σχεδὸν, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὰς περιδοήτους διάδους Chilcoot καὶ Chilcat Pass.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1883 ὁ Elam Harnish, τρὶς δώδεκα ὅλων ἐτῶν, παιδί μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Chilcoot Pass μὲ πέντε συντρόφους. Τὸ φθινόπωρον ἐπέρασε ξανὰ πίσω μὲ ἕνα μόνον. Οἱ ἄλλοι τέσσαρες ἐχάθησαν μέσα εἰς κάποιαν χαράδραν τῆς ἀγνώστου ἐκείνης γῆς.

Ἐπὶ δώδεκα χρόνια πλέον ὁ Elam κατεγίνετο εἰς τὴν βαρεῖαν καὶ ἐπίπονον ἐργασίαν τοῦ χρυσοθήρα εἰς τὰ πέριξ τοῦ Circle City.

Ἐμπορεῦσα κανεὶς χωρὶς φόβον νὰ σταθῇ ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος χρυσωρύχος ἀνεπτύχθη μαζὶ μὲ τὴν Ἀλάσκαν. Δὲν εἶχε γνωρίσει ἄλλο μέρος. Ὁ πολιτισμὸς ἦτο ὄνειρον λησμονημένον δι' αὐτόν.

Καὶ οἱ συνοικισμοὶ τοῦ Forty Mile καὶ Circle City, τοῦ ἐφαίνοντο ἀληθινὰ μητροπόλεις. Καὶ ὄχι μόνον εἶχεν ἀναπτυχθῆ μαζὶ μὲ τὸ μέρος, ἀλλ' ἀκόμη ἐσθήσεν εἰς τὴν θεμελίωσίν του. Ἔκαμε τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν του καὶ τὰ ἴχνη του ἦσαν τὰ πρῶτα τὰ ὁποῖα εἶχον ἐντυπωθῆ ἐκεῖ πέρα, ὅταν ὁ τόπος ἦτο ἀκόμη ἄγνωστος.

Οἱ ἥρωες δυσκόλως λατρεύονται ὑπὸ ἡρώων. Εἰς ἐκείνην ὅμως τὴν νέαν γῆν, νέος αὐτὸς ἐθεωρεῖτο εἰς ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους. Ἀπὸ χρονολογικῆ, ἀπόψεως ἦτο παλαιότερός των. Εἰς τὸ ζήτημα τῶν κατορθωμάτων ὑπελείπετο αὐτῶν. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀντοχῆς τοῦ ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος ὅλου. Ἐπὶ πλέον ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος νευρώδης, τετράγωνος καὶ ψύραιμος.

Εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι ζήτημα τύχης, οἱ ἄνθρωποι αὐτομάτως γίνονται παίκται, καὶ χάριν ἐτασκεδάσεις καὶ χάριν περισσοτέρου τοῦ μυαλοῦ των. Εἰς τὸ Yukon οἱ ἄνδρες ἔπαιζαν τὴν ζωήν των διὰ τὸ χρυσάφι, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐνέρριπτον αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τὸ ἔπαιζαν εἰς τὰ χαρτιὰ μεταξύ των.

Δὲν ἀπετέλει ὁ Elam Harnish ἐξαίρεσιν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἦτο πρωτογενὴς ἄνθρωπος καὶ ὡς τοιοῦτος ἠσθάνετο πολὺ βαθειὰ τὸ παιγνίδι τῆς ζωῆς. Τὸ περιβάλλον τοῦ εἶχε δείξῃ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ τὸ ἔπαιζε. Γεννηθεὶς εἰς μίαν φάραγγα τῆς Ἀτλάντας καὶ μεταναστεύσας μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὸ ἀνατολικὸν Oregon ὁ Elam, ἐμεγάλωσε μέσα εἰς ἕνα τόπον ὅπου ἐκυριάρχα ἡ ζωὴ τῶν μεταλλείων.

Συνεπῶς ἀπὸ μικρὸ παιδὶ δὲν εἶχε μάθῃ ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ διακινδυνεύῃ.

Ὁ ζυγιστὴς τοῦ Μπὰρ ἐζύγισε χουσῆν κόνιν ἀξίας 50 δολλαρίων καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς τὸν σάκκον τοῦ Burning Daylight

Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀντοχὴ ἔπαιζαν κάποιον ρόλον καὶ ἡ μεγάλη θεὰ τύχη ἀνεκάτωνε τὰ χαρτιά. Ἡ τιμία ἐργασία, ἠφέρουσα ἀσφάλειαν, ἀλλὰ ἰσχνὰ κέρδη, δὲν ἐλογαριάζετο κἄν. Ἔπαιζε δυνατὰ σὰν ἄνδρας. Ἔπαιζε τὸ πᾶν διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ πᾶν καὶ ὅταν ἐνέριζεν ἐλιγώτερα ἀπὸ τὸ πᾶν ἐθεωρεῖτο ζημιωμένος. Λοιπὸν ἐπὶ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια καὶ δὴ χρόνια τοῦ Yukon ὁ Elam Harnish ἔζησεν... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ περασμένο καλοκαίρι εἰς τὸ Moosehide Creek εἶχε βγάλῃ μετάλλευμα εἴκοσι χιλιάδων δολλαρίων, ἀφήσας ἐπὶ τόπου μόλις ἕλλας εἴκοσι χιλιάδας ἀκόμη.

Διάβολε, εἶχε πλέξῃ τὴν ζωήν του ἐπὶ δώδεκα χρόνια καὶ σχεδὸν χιλιάδες δολλάρια ἦσαν πολὺ μικρὸν κέρδος, μὲ τὸ ὁποῖον μόλις θὰ ἐπλήρωνεν ἕνα κάρσιμα καὶ ἕνα χορὸν εἰς τὸ Τίβολι, ἕνα χειμωνάτικο ξεκούρασμα εἰς τὸ Σιέρλ Σίτυ, καὶ ἕνα καινούριο χρέος διὰ τὸν ἐρχόμενον χρόνον. Ὅταν ὁ χορὸς ἐτελείωσεν, ὁ Elam Harnish ἐφώναξεν ὅλους νὰ πιοῦν ξανά. Τὰ ποτὰ εἶχαν ἕνα δολλάριον τὸ ἕν, ὁ χρυσὸς ἐλογαριάζετο πρὸς δεκαέξ δολλάρια τὴν οὐγγίαν μέσα εἰς τὸ Τίβολι. Ἦκαν πρόκαντα ἄνθρωποι, καὶ εἰς τὸ τέλος, κάθε φορὰν ὁ Elam ἦτο ὁ κερνῶν τοὺς πάντας. Ἦτο ἄλλως ἡ βραδυά του καὶ δὲν ἐπεστρέφετο εἰς κανένα ἄλλον νὰ πληρώσῃ. Ὄχι ὅτι ὁ Elam ἦτο μέθυσος. Δὲν ἔδιδεν εἰς τὸ οὐίσκυ καμμίαν σημασίαν. Εἶχε τόσην ζωὴν καὶ τόσην δύναμιν μέσα του, ἦτο τόσον ὑγιὴς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ὥστε δὲν ἐγίνετο σκλάβος τοῦ ἀλκοόλ. Εἶχε παρέλθῃ μήνας ὁλοκλήρους βαρείας ἐργασίας εἰς τὰ χτίνια τοῦ κάμπου καὶ τοὺς παγωμένους ποταμοὺς οὐδέποτε πίνων τίποτε περισσότερον ἀπὸ καφέ, καὶ ἕνα χρόνον ὁλόκληρον δὲν εἶχε πιῆ οὔτε καφέν. Ἐπήγαιναν ζῆμος μὲ τὸ κοπάδι καὶ ἔκαμναν ὅ,τι ἔκαμναν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ δὲ ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ Γιουκὼν ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ μπάρ, τὴν ἀξεδήλωνε καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ἐπικρατοῦντα τρόπον. Ἔπειτα καὶ εἰς τοὺς μεταλλευτικοὺς συνοικισμοὺς τοῦ West ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔκαμναν τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ ὁ Elam τοὺς εἶχεν ἰδῆ, ὅταν ἦτο ἀκόμη παιδί. Συνεπῶς τὸ κέρασμα ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἄκρον ὅριον τῆς κοινωνικῆς ἀποδείξεως. Ἄλλον τρόπον δὲν εἶχε μάθῃ.

Ὅλοι οἱ ὁμώνυμοι τοῦ Τίβολι ἐφορεῦσαν σχεδὸν ἴδιοι ροῦχα καὶ ὁ Elam Harnish δὲν ἔκαμνεν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος. Εἶχεν ὅμως κάτι τι τὸ ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του, ὥστε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν. Τσαρούκια ἀπὸ μαλακὸν δέρμα ταρόνδου, πεποικιλμένα κατὰ τὸν Ἰνδικὸν τρόπον, ἐκάλυπτον τοὺς πόδας του. Τὸ κοστούμι του ἦτο ἀπὸ βαφόμενον μάλλινον ὕφασμα, ἀνφιεσμένον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του δι' ἑνὸς δερματίνου ἱμαρίου, κατὰ τὸ σύστημα δὲ τοῦ Yukon ἔφερεν ἕνα κούκκον ἀπὸ γούναν μὲ ἰσχυρότατα κατὰ τοῦ ψύχους προφυλακτήρια τῶν αὐτιῶν ἀπὸ τὸ ἴδιον γούνωμα. Τὸ πρόσωπόν του, ἰσχυνὸν καὶ ἐλαφρῶς ὠοειδές, εἶχε κάτι ἐνθυμίζον τὰς φυσιογνωμίας τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς τοῦτο συνετέλει τὸ ἡλιοκαὲς δέρμα καὶ τὸ βαθειὰ μαῦρα μάτιά του. Ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἀπὸ τριάντα ἐτῶν καὶ ὅμως, φρεσκοξυρισμένος καὶ χωρὶς ρυτίδας, ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν σχεδὸν παιδιοῦ. Ἡ ζωὴ του τὸν εἶχε κάμῃ τέτοιον καὶ τὸ ἔβλεπα κανεὶς εἰς ὅλην τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ παράστημά του.

Τὰ χεῖλη του ἦσαν λεπτὰ καὶ ἀνοιγόντα ἄφιναν νὰ διαφαίνεται μία συστοιχία λευκῶν ἰσχυροτάτων ὀδόντων. Καὶ ὅμως τὰ χεῖλη αὐτὰ εἶχον κάποιαν γλυκύτητα, ὅπως τὰ μάτιά του εἶχον κάποιο χαμόγελο. Αὐτὰ τὰ δύο χαρίσματα

Σηκωθῆτε ὅλοι ἀπάνω! καὶ λέτε τί φαρμάκι θὰ πιῆτε!.. Αὐτὴ εἶναι ἡ βραδυά μου καὶ ἐνοιώ νὰ τὸ κάψω!..

τὸν ἔκαμναν νὰ διαφέρῃ ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις. Χωρὶς αὐτὰ θὰ ἐφαίνετο ἄγριος, τραχὺς καὶ ὤμός, ἴσως. Ἡ ρίς του ἦτο λεπτὴ, μὲ κανονικοὺς ρώθωνας, καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν, καὶ τὸ μέτωπόν του, καίτοι στενὸν, ἦτο συμμετρικὸν καὶ κανονικώτατα κυρτόν. Ἕνα ἄλλο Ἰνδικὸν χαρακτηριστικὸν ἦσαν τὰ μαλλιά του, πολὺ ἴσα, πολὺ μαῦρα καὶ μὲ μίαν λάμψιν τὴν ὁποίαν μόνη ἡ νεότης ὑγεία δίδει εἰς τὴν κόμην.

— Μωρὲ ὁ Burning Daylight τὸ παίει γιὰ καλὰ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Dan MacDonald, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν μία θορυβώδης ἐπευφημία ἐκ μέρους τῶν χορευτῶν ἐγέμισε τὸ δωμάτιον...

— Καὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ, αἴ! Louis; εἶπεν ὁ Olaf Henderson.

— Ναί! μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ French Louis. Εἶναι γεμάτο μάλαμα αὐτὸ τὸ παιδί, στοιχηματάω.

Καὶ ὅταν τὴν ἡμέραν τοῦ μεγάλου ξεπλύματος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς πλύνῃ τὴν ψυχὴ τοῦ Daylight καὶ τὴν κοσκινίσῃ, εἶπεν ὁ MacDonald, λοιπὸν νὰ μὲ θυμᾶστε, θάχῃ ὁ Παντοδύναμος καὶ τότε ἀκόμη νὰ τὸν ξεπλύνῃ ἀπὸ τὸ μάλαμα.

— Αὐτὸ ἦταν καλὸ, ἐγρύλλισεν ὁ Olaf Henderson, κυττάζων μὲ θαυμασμὸν τὸν τσογαδόρον.

— Πολὺ καλά, ἐπεκύρωσεν ὁ French Louis. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλὸ νὰ πάρωμεν ἕνα ντρίγκ ἀπάνω σ' αὐτά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα τῆς πρωΐας, ὅτε οἱ χορευταὶ πεινάσαντες, διέκοψαν τὸν χορὸν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἀκριβῶς λοιπὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Jack Kearns ἔρριψε τὴν ἰδέαν τοῦ πόκερ. Ὁ Kearns αὐτὸς ἦτο ἕνας χονδράνθρωπος μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸν Bettles ἦτο ὁ πρῶτος ποῦ ἐρριψοκινδύνευσεν εἰς τὸ βορειότερα μέρη τῆς Ἀλάσκας, προχωρήσας εἰς τὸ Koyokuk. Ἔπειτα, ὅταν ἐγύρισεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐγκατεστάθη πάλιν εἰς τὸ Forty Mile καὶ τὸ Sixty Mile καὶ ἐκεδόθη εἰς ἕλλας ἐπιχειρήσεις, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀγορὰ ἑνὸς μικροῦ ἀτμοπλοίου διὰ τὴν ποταμοπλοΐαν. Τὸ βαποράκι αὐτὸ, παραγγελθὲν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἐξόρμου του, μεταφερθὲν διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν περιδόητον ὁδὸν τοῦ Chilcoot Pass, καὶ περιμένον τὴν διάλυσιν τῶν πάγων διὰ νὰ κλείσῃ τὴν Γιουκὼν ἀργότερον, ὅταν ὁ Βερίγγειος καὶ τὸ στόμιον τοῦ Γιουκὼν θὰ ἐκαθάρτζον ἀπὸ τοὺς πάγους τὸ ἀτμόπλοιον, θὰ ἐφόρτωνεν εἰς τὸν Ἅγιον Μιχαὴλ καὶ θὰ ἀνέπλεε τὸν ποταμόν.

Ὁ Jack Kearns λοιπὸν ἔριψε τὴν ἰδέαν τοῦ Πόκερ. Ὁ French Louis, ὁ Dan MacDonald, Hal καὶ ὁ Campbell οἱ ὁποῖοι εἶχαν κάμῃ καλὰς δουλειὰς εἰς τὸ Moosehide καὶ οἱ ὁποῖοι ἐχόρευαν διότι ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ Τίβολι δὲν ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τρία, ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν. Ἐχρειάζετο ὅμως ἕνας πέμπτος σύντροφος, ὅταν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἀνέβρασεν ὁ μὲ τοὺς λοιποὺς χορευτὰς κατόπιν του. Ἀκούσας ὅτι ἔγινε λόγος διὰ Πόκερ ἐπλησίασε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Σὲ χρειαζόμεθα, εἶπεν ὁ Campbell. Κάθησε. Πῶς πάει ἡ τύχη σου;

— Ὦ! ἀπόψε ἔχω τύχη, εἶπεν ὁ Daylight μὲ ἐνθουσιασμόν, καὶ τὴν ἔδειαν στιγμὴν ἠσθάνθη τὴν Παρθένα νὰ τοῦ σφίγγῃ δυνατὰ τὸν βραχίονα. Ἤθελε νὰ χορεύσῃ ἀκόμη μαζύ του. Ἔχω τύχη, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ χορεύσω. Δὲν μοῦ κάνει ἄλλως τε καρδιὰ νὰ σᾶς πάρω ὅλων τοὺς παράδες, εἶπεν ἐκείνος.

Κανεὶς δὲν τὸν ἐδίδασεν. Ἐπῆραν τὴν ἄρνησίν του ὡς ἀριστοκράτη, καὶ ἡ Παρθένα τώρα τὸν ἔσφιγγε δυνατότερα καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος τῶν ἄλλων χορευτῶν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάτι τι τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ γνώμην. Ὄχι ὅτι δὲν ἤθελε νὰ χορεύσῃ, οὔτε ὅτι ἤθελε νὰ προσβάλῃ τὴν σύντροφόν του. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ ἔκαμε τὴν ἀνδρικήν του ὑπερηφάνειαν νὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο ὅτι δὲν ἤθελε καμμίαν γυναῖκα νὰ τὸν κυβερνᾷ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ γυναῖκες τὸν ἐρωτεύθησαν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔδιδε προσοχήν. Δι' αὐτὸν αἱ γυναῖκες ἦσαν παιγνίδια, κοῦκλες..... κάτι τι μὲ τὸ ὁποῖον σκοτώνει κανεὶς τὴν ὥραν του, ὅταν θέλει νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ μεγάλο παιγνίδι τῆς ζωῆς. Εἶχεν ἀνακατώσῃ τὰς γυναῖκας μὲ τὸ οὔισκυ καὶ μὲ τὸν τζόγον καὶ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις του ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτο εὐκολώτερον νὰ κόψῃ κανεὶς τὸ ποτὸ καὶ τὰ χαρτιὰ, παρὰ τοὺς δεσμοὺς μὲ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία θὰ κατόρθωνε νὰ τὸν μπλέξῃ.

Ἦτο σκλάβος τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἔνοιωθε τὸν ἐγωϊσμόν του πολὺ βαθειά, ὥστε ἐτρελλαίνετο εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ εἰμποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβλῃθῇ. Τὴν γλυκεῖαν σκλαβιὰν τοῦ ἔρωτος δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ. Οἱ ἐρωτευμένοι ἄνδρες τοὺς ὁποίους εἶχεν ἰδῆ τοῦ ἐφαίνοντο παράφρονες, καὶ ἡ παραφροσύνη τοῦ ἐφαίνετο ὡς κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζει ἀνάλυσιν. Ἔκαμνε παρέαν μὲ ἄνδρας. Ἀλλὰ ἡ παρέα τῶν ἀνδρῶν δὲν εἶναι ἔρως. Ἦτο καθαρὸς ζήτημα δουλειάς. Ἦτο ἕνας ποστρικὸς λοιπὸν φορτίον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ σύντροφός του, δὲν ἦτο ὑποχρέωσις, οὔτε σκλαβιά. Ἔκαμνεν ὁ καθεὶς τὸ καλλίτερο ποῦ εἰμποροῦσεν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς δουλειάς. Ἄλλοι ἦσαν ἰσχυρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ καθεὶς ἔκαμνεν ὅ,τι καλλίτερον εἰμποροῦσε, ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ὑπηρεσιῶν ἦτο καλή, τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας ἐτηρεῖτο καὶ ὅλοι ἔπαιρναν δικαίως τὸ ἀνάλογόν των.

Μὲ τὰς γυναῖκας ὅμως, τὸ πρᾶγμα ἦτο διαφορετικόν. Αὐταὶ ἔδιδον ὀλίγα καὶ ἤθελον τὸ πᾶν Αἱ γυναῖκες εἶχον δεσμὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ εἰμποροῦσαν νὰ δέσουν κάθε ἄνδρα, ὅστις θὰ τὰς ἐκυτάζε δύο φορές. Ἰδοὺ ἀκόμη ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Παρθένα ἀχαμογέλα, διότι εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χορεύσῃ μαζύ της.

Ἔπειτα ὁ χορὸς δὲν ἦτο τίποτε. Ἀλλὰ εἶχε χορεύσῃ μίαν ἢ δύο ἢ τρεῖς φορὲς μαζύ της καὶ αὐτὸ τῆς εἶχε δώσῃ τὸ θάρρος νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ μπράτσο, ὅταν τοῦ ὁμίλει. Αὐτὸ τὸ σφίξιμο ἦτο τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ δεσμὰ ποῦ εἶχεν εἰς τὰ χεριά της, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἤθελε νὰ τὸν δέσῃ. Ἀπεναντίας ὑγιὴς καὶ εὔρωστος καὶ καλὴ χορεύτρια ἦτο ὅ,τι καλλίτερον θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλὰ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἦτο γυναῖκα καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκλαβώσῃ. Καλλίτερο ἦτο τὸ πόκερ. Ἔπειτα τὸ πόκερ τοῦ ἤρεσεν ἄλλο τόσον ὅσως καὶ ὁ χορός.

Ἀνεσταν λοιπὸν εἰς τὸ τράπεζμα τῆς Παρθένας καὶ εἶπεν εἰς τοὺς παίκτας.

— Μωρὲ!.... σὰν νὰ μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ σᾶς ξεστείλω ὅλους.....

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΠΙΓΑ Η ΔΕΝ ΕΠΙΓΑ ;

Αὐτὸ ἀπεκρίθησας ἐρωτῆς εἰς τὸ τεύχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ «Hampton's Magazine», ὁ καγκρίνος διαλέκτης κατοικὰς ἐξερευνητὴς τοῦ Βορείου Πόλου Δόκτωρ Φρεδερίκος Κοὺκ.

Καὶ διὰ νὰ μεταφέρωμεν ἀκριβῶς ὅλην τὴν ἱμιλογίαν του, ἰδοὺ τί λέγει ὁ Δόκτωρ:

«Ἐπήγα ἴσως εἰς τὸν Βόρειον Πόλον; Ἴσως ἔκαμα λάθος νομίσας ὅτι ἐπήγα. Κατόπιν ὡρίσας στέψεις ἡμερολογίου ὅτι δὲν γνωρίζω ἀποδείξεις, ἀν ἔφθασα ἴσις εἰς τὸν Βόρειον Πόλον ἢ ὄχι. Μία τοιαύτη δήλωσίς μου ἴσως νάμη κατάπληξιν. Ἀλλὰ θέλω νὰ καταλήξω τὸν κόσμον, ἀρκεῖ μὲ μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν νὰ εἰμπορέσω νὰ τοῦ παρουσιάσω τὰ ζήτημά μου. Ἀφ' ἑαυτοῦ ζήτημά μου, ἄν ἐνοῦ τὸ ζήτημα τῆς γεωγραφικῆς μου ἀνακαλύψεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἓν ζήτημα τὸ ὁποῖον μὲ θέτει εἰς ἀθύρωστον.

Δίδει, ἐν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Πόλου ἔχει μεγάλην σημασίαν, δι' ἐμὲ ἐν τούτοις ἡ ἐμκατοσόνη καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ μοὶ εἶναι πολὺ περισσότερον πολύτιμος»

Μὲ τὸ ὕφος τοῦτο ἀρχίζων ὁ Κοὺκ προχωρεῖ καὶ λέγει:

«Πολλοὶ μὲ κατηγόρησαν ὡς ἀγύρτην καὶ ὡς κλέπτην. Ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ, καλῇ τῇ πίστει καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν νὰ γελάσω κανένα, ἐπίστευσα πράγματι ὅτι ἔφθασα τὸν Πόλον, εἶμαι ἀρά γε δίκαιος ἄξιος τῶν κατηγοριῶν τούτων;»

"Ας παρακολουθήσωμεν τὸν ἐξερευνητὴν εἰς τὴν ἀπολογίαν του, ἤτις κοπὰ τὴν κατοθήσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀθῶον.

Ἂς τὸν ἀφήσωμεν συνεπὸς νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ μόνος τὰ κατὰ τὸ ζήτημά του, τὸ ὁποῖον συνδέει στενότατα μὲ τὴν ὅλην βιογραφίαν του.

«Ἀπὸ παιρκάτης ἡλικίας, λέγει ὁ Κοὺκ, εἶχα νὰ παλαίσω πρὸς δύο πράγματα. Τὴ ἴν ἤτο ὁ πόθος νὰ ἐξερευνήσεων, τὸ ἄλλο ἡ πενία. Τὰ σχολικά μου χρόνια ἤραν ἐὐκολα. Μεγάλη πενιχρία καὶ πολλὴ ἐργασία ἤσαν ὁ κλῆρός μου. Ὅταν ἀναγάλασα ὀπασσῶν, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, ἤλθον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐπιπλόσια φρούζα εἰς τὴν Βρόμον. Ἔκαμνα οἰκονομίαν. Δὲν ἐδώδεια δι' αὐμέρειαν. Ἀργότερα ἐπιβέβην εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ γάλακτος, καὶ μὲ τὰ ἔλίγα ἐκεῖνα κέρδη, τὰ ὁποῖα ἀπεκτήσαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου, ἤρχισα νὰ σπουδάζω τὴν ἰατρικήν. Εἰς τὰ 1890 ἔλαβα τὸ ἐξελεμμὰ μου ὡσὰν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἤρχισα ἀμέσως νὰ ἐξασκῶ τὸ ἀπόγγελμά μου. Ἀλλὰ ἐξ μῆνας μετὰ τὸ ἀνοίγμα τοῦ γραφείου μου, μᾶλις κατόρθωσα νὰ ἔχω τρεῖς ἀσθενεῖς.

Μίαν χειμερινὴν ἡμέραν ἐπιπέζεται εἰς μίαν ἐφημερίδα πέει οἱ σχετικὴν μὲ τὰς ἀτομικοὺς τὰς ὁποίας ἔκαμαν ὁ Πῆρυ, ὅπως ἐπανέλθῃ διὰ τὸν Πόλον. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀκριβάσω τὴ ἡδονὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Μοῦ ἀρμόνει ὅτι ἤμην φυλακισμένος καὶ μονωμένος εἶχον ἀνοίξει τὴ θύρα τῆς φυλακῆς μου. Ὁ Βορρᾶς μὲ ἐκάλει, καὶ ἡ διακαγὴ του ἤτο ἀπεκοκαπή. Τότε ἠνόησα,δτι δὲν εἶχα ἄλλην κλεῖν παρὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Ἀγνώστου, τὸ ὁποῖον τόσον ἐλκυστικὸν ἤσθγετο ἐμπρός μου. Ἐθέλουσίως ἠκολούθησα τὸν Πῆρυ κατὰ τὴν ἐκβρομὴν τοῦ 1891-92 ὡς ἰατρὸς τῆς ἀποστολῆς.

Ὅσοι δὲν ἐπῆγαν καὶ δὲν ἔζησαν εἰς τὴν ἀρκτικὴν ζώνην, δὲν γνωρίζουν τὴν γαγτεὰν, τὴν ἰκαίαν ἐξασκοῦν ἐκεῖνα κὰ μέρη εἰς τοὺς ἀπεκέπτας τον.....Εἶναι ἡ γαγτεὰ αὕτη τόσον δυνατὴ, ὥστε ἐξηγεῖ πῶς εὑρίσκονται ἄνθρωποι, θυσιάζοντες τὰ πάντα δι' ἕνα καζεῖδι εἰς τὴν Ἄρκτον.

Ἐπισκρέψας ἐπίσω μὲ τὸν Πῆρυ, προσεκάθησα νὰ φέρω τὰ βάρ ἀκρα ἐπὶ τὰ αὐτὰ μὲ τὴν ἰατρικήν μου. Ἀλλὰ κάλιν τὸ ἐπιχείρημα ἦτο δυσκόλιστον. Εἶναι κεριτὸν νὰ εἴπω, ὅτι εἶχα πληρωθῇ διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου τὰς ἰατρικάς, ἂς ἀκουσίως προσήνεγκα εἰς τὴν ἄλην ἀποσολήν.

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀρχηθείς, προσεκάθησα νὰ κανήσω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συμπολιτῶν μου, ὅπως διὰ συνεισφορῶν διοργανώσω μίαν νέαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἀρκτικὴν Ζώνην. Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως. Προσεκάθησα νὰ κανήσω τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου, μὲ ἐν σχέδιον ἐξερευνήσεως τοῦ Νορτου Πόλου, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀκάτεγκα. Τότε μὲν βαλγικὴ ἀποσολὴ διωργανούτο διὰ τὸν Ἀνταρκτικὸν. Μοτέσχον αὐτῆς κάγτοτε ἀμεσθεί.Ὅταν ἐκόσταβαν καὶ ἐκεῖθεν, ἡ ἰδέα τοῦ Πόλου μοῦ εἶχε γαίνει πλέον ὑψηκαις. Τότε συνηνήθην μὲ τὸν κ. John R. Bradley, ἄνθρωπον πλούσιον καὶ ἐνθουσιώδη, ὅστις ἤκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰ σχέδιά μου».

«Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀρχίζει ἡ ἱστορία τοῦ πολικοῦ αξεθλίου, ἐν τῇ ἐκείῃ ὁ Δόκτωρ ἀναμρεῖ πολλὰς ἀκαριβείας, τραφείας εἰς ἀνάρεσιν τῶν πρώτων ἰσχυρισμῶν του. Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὸ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ, ἐὰν θέλῃ, εἰς τὸ Hampton's.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωμελζήγείν του, θὰ τὴν ἔζωμεν μετὰ δύο μῆνας εἰς τὸ ἴδιον Ἀμερικανικὸν Περιοδικόν.

ΕΣΟΔΕΙΑ 9,000,000,000 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Εἶναι τόσον μεγάλη ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῶν σιτηρῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, λέγει τὸ Munsey's Magazine, ὥστε μόνον μὲ μίαν γραμκὴν παραβολὴν δύναται νὰ τὴν ἰδῇ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν τὴν ἐπιφρόβη, τὴν ὁποίαν τὸ ἐξ αὐτῆς χρηματικὸ ποσὸ θὰ ἔχουν ἐπὶ τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν οἰκονομικῶν, αὐχὶ πλέον τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ γενικῆς τοῦ κόσμου ὅλου. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἡ Ἀμερικανικὴ ἐσοδεία τοῦ 1910 δύνανται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν Αἰγυπτιακὴν, τῶν χρόνων τοῦ Φαραὼ καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἤν μνημονεύει ἡ Γραφή. Κατοὶ δὲ δὲν γνωρίζομεν ἐπακριβῶς εἰς ποῖον ποσὸν κοπλὸν ἀνήρχετο ἡ ἐσοδεία ἐκείνη, ἐν τούτοις, εἶναι βέβαιον, ὅτι τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀὶ ἦτο τόσον, ὥστε νὰ καταπλήξῃ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωσήφ, νὰ ἦτο τόσον, ὥστε νὰ καταπλήξῃ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωσήφ, νὰ καταστήσῃ δὲ τὴν Αἴγυπτον κυρίοι τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς.

Ἀναδιαρτήτως ἤμως τοῦ τεὐούτου γεγονότος, εἶναι βέβαιον ὅτι, ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῆς Ἀμερικῆς ὑπερβαίνει εἰς διαστάσεις τὴν σχεδὸν μυθικὴν ἐκείνην τῆς Αἰγύπτου. Ὑπολογίζεται, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ συνέγγιον εἰς τὰς ἀποθήκας των 3,121,000,000 bushels ἀραβοσίτου, παρὰ δὲ τὴς ἰσοδυναμότατα κατ' ἀριθμὸν μὲ τὸ σύνολον τοῦ ἐν κυκλορεῖᾳ ἀμερικανικοῦ χρήματος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀγορασθῇ τὸ σύνολον τῆς ἐφετινῆς ἐσοδείας τοῦ ἀραβοσίτου καὶ νὰ πληρωθῇ τοῖς μετρητοῖς, πρὸς ἓν δολλάριον τὸ bushel, θὰ ἐχρειάζοντο ὅλα τὰ ἐν κυκλορεῖᾳ δολλάρια διὰ νὰ κάλυψουν τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν. Διὰ νὰ παραχθῇ τὸ σύνολον τῆς ἐσοδείας, τὴν ὁποίαν ἀπιστέρχει ἀνεξέρμαιν, ἀπαιτήσαν 114,000,000 ἑκατόμμυρα γῆς.

Εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς Ἀποταμιευτικὰς Τραπέζας ὑπάρχουν κατατεθειμένα σήμερον 4,000,000,000 δολλάρια, ἀντιπροσωπεύοντα τὰς οἰκονομίας τῶν λαϊκῶν τάξεων. Θὰ ἐχρειάζετο τὸ ἀπιλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἐφετινὴν ἐσοδείαν.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀραβοσίτου κατὰ bushel εἶναι 65 σέντς. Εἰς μίαν ἄλλην ἐποχὴν, ἐν τούτοις, ἡ ἀράβοσιτος ἔφθασε τὰ 75 σέντς. Ἐὰν τὴν μεταβῇ ἀς ὑπολέσωμεν, ὅτι ἐξέλιξε ἔνεκα τῆς μεγάλης παραγωγῆς, ἡ τιμὴ θὰ περιορισθῇ εἰς 60 μόνον σέντς. Τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον θὰ πρσέλθῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔλης τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἐσοδείας, θὰ κυμανθῇ μεταξὺ 1,800,000,000 καὶ 1,900,000,000 δολλαρίων. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει περισσότερον χρῆμα ἀπὸ ἑνὸς τὸ ὁποῖον εἰσάπαξ οἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι ἐν τοῖς ἐξαγωγικοῦ των ἐμπορίου, φθάσαντες μόλις 1,700,000,000 δολλάρια.

Ἄυξκε περὶ ἀραβοσίτου. Ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν βόμβακα. Ἐξ αὐτοῦ ἡ Ἀμερικὴ θὰ εἰσπράξῃ 700,000,000 δολλάρια, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία θὰ ἀνερῇ τὰ 11,000,000 μπάλες.

Ἡ ἐφετινὴ ἐσοδεία τῶν γεωμήλλων ἀνῆλθεν εἰς 320,000,000 bushels. Ἡ ἐσοδεία τοῦ καπνοῦ εἰς 968,000,000 λίτρας.

Ἡ ἐσοδεία τοῦ σίτου φθάνει τὰ 700,000,000 bushels.

Πρὸς 95 σέντς κατὰ μέσον ὅρον τὸ bushel κολοὐμενος ὁ σῖτος οὗτος, θὰ φέρῃ 665,000,000 δολλάρια. Εἰς 60,000,000 τόνων ἀνέρχεται ἡ παραγωγὴ τοῦ ἔνγεοῦ χόρτου, κατὰ τοὺς μετρωτέρους δὲ ὑπολογισμούς, τὸ ἓξ αὐτῆς κέρδος θὰ φθάσῃ τὰ 700,000,000 δολλάρια. Ἡ ἐσοδεία τῆς βρώμης θὰ ἀφίση 425,000,000 δολλάρια.

Ἐὰν προσθέσωμεν ἔλα τὰ ἀνωτέρω ποσὰ σημειούμενα, θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σύνολον τῶν **τεσσάρων καὶ ἡμίσεως δισεκατομμυρίων δολλαρίων**, μόνον ἀπὸ ἀραβόσιτον, σίτον, βάμβοκα, χόρτον καὶ βρώμην. Εἰς ἰσόρριμον ποσὸν ἀνέρχεται ἡ ἀξία τῶν λοιπῶν εἴδων τῆς ἐφετινῆς ἐνοδείας καὶ οὕτω φθάνομεν εἰς τὰ 9,000,000,000 ὧν ὁ ἀριθμὸς ποιεῖ τὸν νοῦν Μαγγιᾶν καὶ ἐξίσταισθαι.

Καὶ ὅμως πρέκει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀκόμη ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἀκαλλιεργήθη μεθοδικῶς!...Λόγῳ τοιοῦτον εἶναι ἡ γνώμη τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ Μεγάλου Βορείου Σιδηροδρόμου, κ. James S. Hill, ἀκάνος ὅτι, ἐὰν οἱ Ἀμερικανοὶ γεωργοὶ ἐφήμιζον ὅλας τὰς τελειοκοτήσεις καὶ ἔλας τὰς γεωργικὰς ἐφήμιζον ὅλας τὰς τελειοκοτήσεις καὶ ἔλας τὰς γεωργικὰς πρακδόσις τῆς γεωργίας εἰς τοὺς ἀγροὺς των, αἱ ἐσοδεῖαι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἐξίαινον ἐτησίως τὰ 15,000,000,000 δολλάρια. Μαζὶ μὲ τὴν γνώμη ν ταύτην τοῦ δημιουργοῦ τοῦ Great Northern συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. William C. Brown τοῦ New York Central.

Αὐτὰ εἶναι οἱ ἀριθμοί, οἱ σχετιζόμενοι μὲ τὴν ἀμερικανικὴν ἐσοδείαν, ἤτις ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν πάσης βιομηχανικῆς ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους παράγοντας τῆς παγκοσμίου ζωῆς καὶ τοῦ παγκοσμίου πλούτου.

ΔΕΚΑ ΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τοιαῦτα τὸ ἀόχμαείε κὰ συμπληρώσῃ πολλὰς- τὸ θαυμάσιον Ἀμερικανικὸν Περιοδικὸν «World's Work» δημοσιεύει ἕνα ἐιρωϊκὸν ἱστορικὸν ἄρθρον, προερχόμενον ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ κ. William Bayard Hale, εἰς τὸ ὁποῖον παρουλαύνει ὅλη ἡ λήξασα δεκαετὶς κινηματογραφικῆς, κατὰ τρόπον ἐνδιαφέροντα τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ ἀποσπάσωμεν τὰς χυρωτάρας περικοπάς του.

Τὰ γεγονότα, τὰ σημειώσαντα τὴν πρώτην δεκαετηρίδα τοῦ Κίνοστοῦ Αἰώνος, λέγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν ὑπῆρξαν ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως τόσον μεγάλα, συγκρινόμενα μὲ τὰ συμβάντα τοῦ 1800-1810, ἤτα, ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν χεῖρα τοῦ Ναπολέοντος, ἐλάνθρωπος ἡ Εὐρώπη μετεδλήθη. Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν θὰ κατελέξουν θέσιν παρὰ τὰ γεγονότα τῆς πρώτης δεκαετίας τοῦ Δεκάτου Ἕνατου αἰώνος.

Εἰς τὴ διάστημα τὸ ἀπὸ 1900 μέχρι τοῦ 1910, δὲν ἔλαβον οὔτε πόλεμοι, οὔτε συνθῆκαι, οὔτε ἀνατροπαὶ θρόνων οὔτε πολιτικὰ πρακτικοπέμματα.

Ποῖος πρὸ ἑκάν ἐτῶν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ ἰαπωνικὴ γενναιότης καὶ τόλμη θὰ ἐπιφρονε τὰ Μανζουριακὰ πεδία καὶ θὰ συντρίβε τὴν Ρωσικὴν Αὐτοκρατορίαν; Καὶ ποῖος θὰ ἠμπορεῖαι ποτε νὰ ὀνειρευθῇ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μπορεικῶν ὀνοιμένων, ὁ ποιὸς; Μπόθα, θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν τοῦ Πρεζίδεντος τῆς Βουλῆς τῶν Ἡνωμένων Νοτιοαφρικανικῶν κτήσεων τῆς Ἀγγλίας; Ποῖος θὰ ἐφανταζετο τὸν Χιμλὲ ἐκθρονισμένον καὶ δεσμώτην; Καὶ ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ πρεδῇ τὴν ἥττοιν κοινοβουλίου εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὴν Τουρκίαν, τὴν Περσίαν, τὴν Κίνα;...

Μρὶ δέκα ἐτῶν, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Μαλάῃς, τὴ ἀγγλορρωσικὴν ἐπεισόδιον τοῦ Dogger Bank, ἡ κατάστρφι τοῦ Πολιγγεάδου, αἱ σχεσὶ τῆς Μικρασίας ἐν ἐργασίᾳ τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ λεξὶς Πρεζ-Ἀρθοὺρ ἦτο γνωστὴ μόνον εἰς τοὺς γεωγράφους, ἐνῶ σήμερον ἐκφένομαι πρὸς κάτι οἱ ἀλλόγυρα τὴν Τρίπολιν καὶ τὴν Λεβαντοπολίαν, καὶ ἡ Portsmouth δὲν εἶχε συνδέσει ἀκόμη τὸ ὄνομά της μὲ μίαν συνθήκην, ἀνάλογον τῆς Ἡγίας.

Ἡ βόμβα καὶ τὸ ἀγχυρίδιον δὲν εἶχον ἀκόμη γονεῖσει τὸν McKinley, τὸν Ὀμπέρτον, τὸν Κάρολον τὴν Πορτογαλίας καὶ τὸν διάδοχόν του, τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Δράγκα τὴν Σερβίας, τὸν Ἀούκα Μέρτον, τὸν Plehve, τὸν Ἴσο τὴς Σερβίας, τὸν Ἀούκα Μέρτον, τὸν Plehve, τὸν Ἴσο τὴς Ἰωαννίνων καὶ τὸν Δημητριάκην τὴς Ἑλλάδος.

Μρὶ δέκα ἐτῶν ἡ Βικτορία τῆς Ἀγγλίας ἦτο, καὶ μαζὶ τὴς ἔζων ἡ Ἰδουάρδος Ζ', ὁ Ὀσκάρ τῆς Σουηδίας, καὶ ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου, καὶ ὁ Χριστιανὸς τῆς Δανίας, καὶ ὁ Πέτρος Ἀθῶν Β'.., καὶ ἡ Λιζαμπέτ τῆς Κίνας, καὶ ὁ υἱός τῆς... Ἔζων ἀκόμη ὁ Σαγάστε καὶ ὁ Δή-χοὐ-Τέμπα, καὶ ὁ Kruger, καὶ ὁ John Hay.

Τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς πρώτης δεκαετηρίδος τοῦ Κίνοστοῦ Αἰώνος σύνανται νὰ συνοψισθοῦν: εἰς τὸν Ἀγγλοβοερικὸν πόλεμον, τὸν πόλεμον τῶν Συμμάχων Δυνάμεων κατὰ τῆς Σινικῆς, τὸν Ρωσοϊαπωνικὸν πόλεμον τέλος. Ἂν θελήσωμεν μικροτέρας σημασίας πολέμους, εὑρίσκομεν τὸν μεταξὺ Κολομβίας καὶ Βενεζουέλας-μικρὸν μέν, στοιχίσαν ὅμως τὴν ζωὴν εἰς 50,000 ἀνθρώπων- καὶ τοὺς μεταξὺ Περοῦ καὶ Ἰσημερινοῦ, Γουατεμάλας καὶ Ἀλβαδόρ, καὶ Νικαράγουας καὶ Χονδουράς, διαρκοῦντας ἤδη συνεχῶς ἀπὸ τοῦ 1908. Ἐπαναστάσεις συνεχεῖς κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν καὶ Τουρκίαν, ἐνῷ ἡ Ἀγγλία ἠγανάκτησε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Μαλλὰ τῆς Σουηλλάνδης, ἐστις τῆς ἐπόστησεν ἐκατὸν ἑκατομμύρια δολλάρια, καὶ ἡ Γερμανία εἶχε νὰ καθυποτάξῃ τοὺς ἐξεγερθέντας εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν Χερέρες. Εἰς τὰ αὐτὰ διάστημα ἡ Γουρκία ἀπέβαλε πᾶσαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης καὶ τῆς Βουλγαρίας, διατηρήσασα μόνον μίαν εὐθραυστοτάτην ἀυτονομίαν ἐν Κρήτῃ (retains only the most fragile sovereignty over Crete). Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Νορβηγίας ὡς βασιλείου, καὶ ὁσαύτως ἡ ἀνακήρυξις τῶν βασιλείων τῆς Βουλγαρίας καὶ Μαυροβουνίου, ἡ σύστασις τῆς Ἀδριατικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἡνωμένων Νοτιοαφρικανικῶν κτήσεων τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Κούβας, ἡ Ἴδρυσις τῆς Δημοκρατίας τοῦ Παναμᾶ, ἡ κατάργησις τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κορέας καὶ ἡ ἀνακήρυξις τῆς Πορτογαλίας εἰς Δημοκρατίαν ἠλείων κὰ γεγονότα τῆδβεκαετίας τὰ πολιτικὰ ἐνοσεῖται.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα, ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐπ' αὐτῶν, τοὐλάχιστον εἰς αὐτὸ τὸ τεῦχος.

ΜΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, ἐν πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον δημοσιεύεται εἰς τὸ Harper's Monthly Magazine.

Τὸ ἄρθρον προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Thomas Bingham Richards, ἤκμαρον, γεννηθέντα τῷ 1780, καὶ ἐργαζόμενον εἰς τὸ Λονδῖνον, μέχρι τοῦ 1826. Ὁ Ἄγγλος οὗτος φαίνεται ὅτι ἔσχε μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν συνομιλίαν μὲ τὸν Μέγαν Αὐτοκράτορα, ὅταν οὗτος ἦτο ἐξόριστος εἰς τὴν Ἕλβον. Τὴν συνομιλίαν ταύτην ἔγραψεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὁ Ἄγγλος, τὴν εὗρε δὲ ἀσχάτως εἰς ἀνεψιός του, ὅστις τὴν ἔδωκε πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ Harper's.

"Ας παρακολουθήσωμεν τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐμπόρου, ὅστις ἀρχίζει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Ναπολέων Βο ἀπάρτης ἦτο τὸ κύριον θέμα τῆς συνομιλίας εἰς τὸ Λιτόρνιον, κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1814. Ἡ ἀναχώρασις μέχρι τοῦ Πίρτο Φερράγιο ἦτο ἐξῆντα μίλια. Ἀρκετοὶ Ἄγγλοι ταξειδιῶται εἶχον,κατὰ τὴν ἑκοχὴν ἐκείνην, ἐπισκεφθῆ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ εἶχον γίνει εἰμενόσεται δεκτοὶ ὑπ' αὐτοῦ, οὕτω δὲ ἀποφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ ταξείδιον. Ἐξήντα παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν τιμὴν μιᾶς συνεναέδεως, ἤτις μοὶ ἔδόθη. Οὕτω τὴν ἡμέραν Δεκεμβρίου ἀπεκατστάμην τὸν Μέγαν ἐξόριστον».

Ἰδοὺ τώρα ἡ περιγραφὴ τῆς ἐπισκέψεως.

«Ἐπήγαμεν εἰς τὸ μέγαρον τὴν ἕνην ὥραν. Ἐδυσκολεύθημεν πρὸς στιγμὴν νὰ εὕρωμεν τὴν ἔσοδον. Εὑπλεθόνεως, εἴδομεν μέσα εἰς ἕνα διάδρομον ὁρκετοὺς ὑπηρέτας. Ἐλαύθημεν ἐλεν ἀντιθέλαμον, ἡ ὀθελχή μου καὶ ἐγώ, καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς ἕνα σοφὰν, βλέποντες τὰς ἀνηρτημένας εἰς τοὺς τοίχους εἰκόνας, ἀποστυπώματα τοῦ Morghens μὲ ἀπλὰς κορνίζας.

Μετ' ὀλίγον, ἄφῆκαν τὴν ἀθελχὴν μου ἐκεῖ, εἰσηχθήμην εἰς ἴν συνεχόμενον δωμάτιον,ὅπου ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ἐπεριμένεν. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος ἔκλεισε τὴν θύρον, ἀπέμεινε δὲ μόνος μὲ τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις μοῦ εἶπε φιλικῶς:

— Ὁ κύριος Richards?

— Μάλιστα, Κύρε μου.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς Ἀγγλίας;

— Τὸ Warwickshire.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν.

— Εἶναι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀγγλίαν.

— Κύριον σιδηρικὰ ἐκεῖ;

— Μάλιστα εἰς τὴν Βιρμιγχάμην.

— Ποῖα εἶναι ἡ ἐργασία σας;

— Ἔχω ἐπιχήν μου ἐργασίαν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ διεξάγω τὰς ἐργασίας τοῦ πατρός μου εἰς τὸ Birmingham.

— Ἐλλαψα πολὺ τὸ ἐμπόριόν σας;

— Ὄχι τόσον, ὅσον σᾶς εἶπον. Ἄλλως ε ἐγείνατε ἀφαρμὴ νὰ εὕρωμεν ἄλλας ἐκανοποιητικὰς ἀγοράς.

— Λέγετε διὰ τὰ ἰσπανικά, τὰ ὁποῖα σᾶς ἤνοιξεν τὰς Ἰνδίας;

— Μάλιστα. Ἐκάμαμεν καλὰς ἐργασίας μὲ ἐκείνην τὴν χώραν.

— Καὶ ἀσχήμες εἰς τὸ Buenos Ayres;

— Μάλιστα' εἰς τὴν ἀρχὴν ἴδιως, ὅταν δὲν ἐγνωρίζαμεν τί ἐχρειάζετο ὁ κόσμος. Τώρα ἐργαζόμεθα πολὺ καλά, καὶ ὑπάρχουν καταστήματα τοῦ Λονδίνου τόσον πολὺ ἀσχολημένα ἐκεῖ κάτω, ὥστε δὲν ἔχουν κὰν καιρὸν νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον.

— Ὅστε ἡ εἰρήνη δὲν σᾶς ὠφέλησε..

— Δὲν ἔχω λόγους νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἐξ αὐτῆς, τοὐλάχιστον ἴσως τώρα. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, τὰ γαλλικὰ προϊόντα θὰ ἠμπορεύσουν μέγαν συναγωνισμὸν εἰς τὴν Μεσόγειον.

— Θὰ ἠθέλατε αὐτὸν τὸν συναγωνισμὸν ἐν καιρῷ εἰρήνης;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι αἱ περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκλείσαμεν τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς Βουρβόνους, μᾶς ἔκαμαν νὰ χρεσθῶμεν εἰς παραχωρήσεις πολλάς, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐκάμναμεν, ἐὰν σεῖς ἐξηκολουθεῖτε νὰ κυβερνᾶτε τὴν Γαλλίαν.

— Ἐκλήγατε εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἀμιένης;

— Μάλιστα.

— Τὴν εὐρήκατε μεταβεβλημένην ἐπὶ τὸ καλλίτερον;

— Μάλιστα. Ἴδετε μερικὰ ὡραιότατα κτίριά σας. Ἔπειτα ἐπέρασα τὸν δρόμον τοῦ Simplon, ὅστις εἶναι ὡραιότατος.

— Πῶς σᾶς ἐδέχθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Λαμπρά. Ἡ ἰδιότης μου, ὡς Ἄγγλου, μοῦ ἤνοιξε κάθε θύραν.

— Καὶ οἱ στρατιῶται πῶς σᾶς ἐφάνησαν;

— Ὅλοιον ἀκοιλούνησι καὶ ψυχρεί, ἀλλ' ἀνάγκη προήρχετο ἀπὸ τὴν κραχύτητα τῆς στρατιωτικῆς των ζωῆς.

— Καὶ οἱ Βουρβόνοι εἶναι δημοφιλεῖς;

— Νομίζω, ἡ μᾶλλον αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν κάμνουν. Προσκαθοῦν νὰ κόχρατσοῦν ὅλον τὸν κόσμον.

— Αὐτὸ συμβαίνει, διότι κανεὶς δὲν λέγει καλὸν δι' αὐτούς. Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐξακολουθήσουν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν;

— Μά, ἴσως νομίζω, δὲν ξέρω. Ὅλοι προσπαθοῦν ἐκεῖ νὰ διατηρήσουν ἀκμαῖον τὸ στρατιωτικὸν φρόνημα, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀρήκαμε...

Ἔκαμεν ἔπειτα ὁ αὐτοκράτωρ ὀλίγας ἐρωτήσεις διὰ τὸ Κογκρέσσον τῆς Βιέννης καὶ ἐδέχθη τὴν Δεσποινίδα Richards,

ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΠΑΡΑΞΕΝΑ-ΑΣΤΕΙΑ

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ε'.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κάτοι δὲν λαμβάνει καθημερινῶς γνῶσιν τῶν ἐξόδων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βαλμόρχαλ, ἐν τούτοις, εἰς τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους, θέλει νὰ γνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκεται. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἀρχιπεριμελητὴς ὑποδέλλει εἰς τὴν Λίστοῦ Μεγαλειότητας κατ' ἐξαιρεσίαν γενικὸν πίνακα τῶν ἐξόδων, ἐν ὁ Βασιλεὺς κυροῖ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του. Οἱ λογαριασμοὶ καταρτίζονται ἀπὸ τὴν γραμματείαν τῆς ἐπιμελητείας, καὶ πληρώνονται κάθε μήνα, ἐνῷ οἱ ἰδιαίτεροι λογαριασμοὶ τοῦ Γεωργίου Ε' ἐξοφλοῦνται κατὰ τριμηνίαν.

Ὁ Βασιλεὺς οὐδέποτε παζαρεύει, προκειμένου νὰ ἀγοράσῃ κάτι τι. Ἐν τούτοις, ὅταν ἐννοήσῃ ὅτι ἐν καταστημα τὸν ἠπάτησε, δὲν ξαναπατᾷ. Ὁ Γεώργιος Ε'., ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν μακαρίτην πατέρα του, εἶναι φοβερὰ οἰκονόμος, μὴ ἐξοδεύων οὔτε τὰ μισά, ἀπὸ ὅσα ἐξόδευεν ὁ Ἐδουάρδος Ζ'. Ἴδοὺ ὁ Ἐδουάρδος εἶχε τὸ σύστημα νὰ μὴ φορῇ περισσότερον ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ φορὰς κάθε κοστούμι του. Ἐνῷ ὁ Γεώργιος κάθε ἐνδυμασίαν του, τὴν φορεῖ πενῆντα καὶ ἑξῆντα φορές, ἐξοδεύων ἐτησίως μόλις τετρακόσια πενῆντα δολλάρια, ἀπέναντι δυόμισυ χιλιάδων, ἃς ἐξόδευεν ὁ Ἐδουάρδος. Εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ στολαί

Ὁ Γεώργιος Ε' εἶναι φοβερὸς εἰς τὸ νὰ χαλᾷ παπούτσια. Ὑπολογίζεται ὅτι θέλει ἐτησίως τετρακόσια δολλάρια, μόνον δι' ὑπόδηση, πληρώνων πρὸς τριάντα δολλάρια τὸ ζεύγος.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

Οἱ μεγάλοι θεατρικοὶ μισθοὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, ὅστις ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὴν Madame Catalini εἰς τὸ Μολδόβραμμα, παρέχων ἐτησίαν μισθοδοσίαν 20,000 δολλαρίων τὸ ἔτος μὲ δύο μηνῶν ἄδειαν. Ἐκείνη ἠρνήθη νὰ κλείσῃ συμβολαίας, ἐπήγαν αὐτοδούλως εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἔπῆρε διπλά.

Ὁ Talma εἰς τὸ Erfurt ἔπαιζε πρὸς πενῆντα δολλάρια τὴν βραδυάν, τοσοῦτον, θεωρεῖται μυθώδες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἡ Rachel εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον προσελήφθη ἀντὶ 800 δολλαρίων τὸ ἔτος. Ἐν τούτοις μὲ τὰ τυχερά της καὶ ἐξ ἐκτάκτων παραστάσεων ἔβγαλε 30,000 δολλάρια τὸ ἔτος. Ἡ Σουηδὴ Nightingale Ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Barnum χίλια δολλάρια τὴν βραδυὰν ἐν Λονδίνῳ, δι' 160 παραστάσεις. Ἔκτὸς δὲ τοῦ μισθοῦ τούτου ἔπῆρε τὰ ἔξοδά της, τὴν διατροφήν της καὶ τὰ ἔξοδα πέντε προσώπων, ἀποτελούντων τὴν ἀκολουθίαν της.

Ἔκτοτε, ἐννοεῖται, οἱ μισθοὶ τῶν ἠθοποιῶν ἀναβαίνουν μέχρι τοῦ Caruso, ὅστις λαμβάνει δεχίλλια δολλάρια τὴν βραδυάν.

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

— Ὅταν πανδρευθῶ δὲν θὰ ἐκνευρίζωμαι ἐν ὁ ἄνδρας μου μένει σπίτι.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τέχνη. Σὲ θέλω νὰ μὴν ἐκνευρίζεσαι, ὅταν δὲν θὰ μένῃ σπίτι.

ΕΙΧΕ ΠΡΟΛΑΒΕΙ

Ὁ ἀλήτης. Ἄλε! Τὸ βαλλάντιον ἢ τὴν ζωήν σου!

Τὸ θῦμα. Φίλε μου, σ' ἐκρίλαβεν ἡ γυναικά μου καὶ δὲν ἔχω σένα.

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΣΙΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Εἰς τὸ τελευταῖον διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀναρχικῶν ἐψηφίσθησαν αἱ κατωτέρω ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ ἀναρχικὸν πρόγραμμα.

1ον.) Ἐξάστοντας τῆς σήμερον κυβερνήσεις τέλεσις.

2ον.) Σύστασις ἐλευθέρας κοινωνίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κοινῆς τῶν πάντων συνεργασίας.

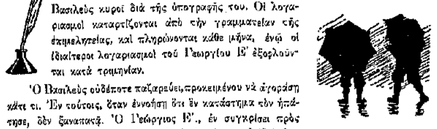

3ον.) Ἐλευθέρα ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων τῆς παραγωγῆς καὶ ἐργασίας καὶ κατάργησις τοῦ ἐμπορίου.

4ον.) Ἴσα δικαιώματα εἰς ὅλους, ἀνεξαρτήτως φύλου, θρησκεύματος καὶ γλώσσης.

5ον.) Ἀπελευθέρωσις ὅλων τῶν ἐθνικῶν ὑποδέσεων ὅτ' ἐλευθέρων συμβάσεων ὅλων τῶν κοινοτήτων, τῶν ἡνωμένων εἰς μίαν Ὁλοπανήγυριν.

Πατὴρ τῆς ἀναρχίας θεωρεῖται ὁ Γάλλος Proudhon, ἀποθανὼν εἰς τὰ 1865. Σήμερον ἐν ὅλῳ ἐκδίδονται 50 σοσιαλιστικὰ φύλλα, παρ' ὅλην τὴν κατακόβιφλιν ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν Κυβερνήσεων.

ΤΟ ΨΕΥΜΑ

— Ἐὰν μοῦ ἔλεγες εἶποτε πλήρης ἀπ' ἄκρου τοῦ εἶπον ἐκείνη, θὰ ἔκαμνες τὴν μεγαλειτέραν κακοῦργον.

— Ἂν ἔκαμνε τέτοιο πρᾶγμα, εἶπεν ἡ μετ' αὐτῆς χωρεύουσα τὸν χορὸν τοῦ Ἥσιόνου, ἐὰν θὰ ἦτο ἀγαθοεργία, ἀλλὰ θαῦμα.

ΠΑΠΩΣΙΣ

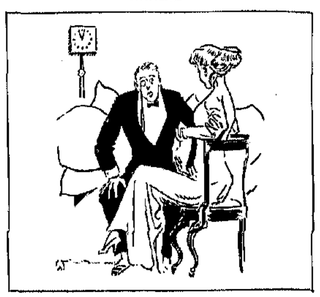

Ὁ Ρωμαῖος. Σαύρετε.... ὁ ἥρως εἶνε τυφλός.

Ἡ Ἰουλιέττα (ποῦ ἔπληξε). Γ' αὐτὸ δὲν βλέπετε τὸ ὡρολόγι;.....

ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

— Ἀλήθεια γυναίκα, δὲν ξεύρω τί δῶρο νὰ στείλω εἰς τὴν ἀγαμον ἐκείνην θείαν σου....

— Κυρίε, δὲν τῆς στέλλεις μίαν ἀνώνυμον ἐρωτικὴν ἐπιστολήν; Θὰ χαρῇ τόσον ἡ κυρία...

ΤΟΥ ΕΠΟΝΟΥΣΕ

Ὁ Γιάννης μοῦ ἔλεγε σήμερα ὅτι τὸ ξύλινό του πόδι τὸν ἐπονοῦσε χθὲς φοβερά.

— Τὸ ξύλινο πόδι; Τί λές ἀδελφέ!...

— Βέβαια, τοῦ τὸ ἔπασκισε σὸ κεφάλι ἡ γυναικά του, διότι ἐπήγε σὸ σπίτι του τρεκηγμένος..

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

— Ὥραῖο πρᾶγμα νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς πολὺ τὴν ἐργασίαν του!..

— Ὡς ἕνα σημεῖον ἤμως, εἶπε τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας. Ἐγὼ ἔξαφνα ἐγνώρισα ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ φυλάκισῃ κάθε ἄνθρωπον, ποῦ ἤθελεν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακήν!...

ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ..

— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἕνας, ὅτι εἶναι ἀσχημο πρᾶγμα δι' ἕνα πανδρεμένον νὰ χαρτοπαίζῃ.

— Μόνον ἄσχημον; Εἶναι βλακώδες! εἶπεν ὁ ἄλλος. Διότι, ἂν μὲν κερδίζῃ, ἡ γυναίκα του παίρνει τὰ κέρδη, ἂν δὲ χάσῃ, τοῦ φίλλει τὸν ἀνακαλλιφλιανοῦ!...

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΠΙΖΗΣΑΣ

— Καὶ πόσ εἶνε οἱ τρεῖς ἀδελφοί σας;

— Οἱ δύο ἔχουν νυμφευθῆ ὁ τρίτος αὐτοχθὼν ζῇ ἀκόμη.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὁ κόσμος αὐτὸς ἔχει πολλὰ πράγματα ποῦ εἶναι καλὰ λίτερα ἀπὸ τὸ χρῆμα. Χρειαζόμεθα ἤμως χρῆμα διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν.

* *

Κάθε κορίτσι τρώγεται, ἂν τὸ ἐξετάσῃ κανεὶς μὲ τὴν λογικὴν τῶν καρπῶν.

* * *

Ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, εἶναι ὅτι θὰ κατεδιώκετο ὡς δίγαμος.

* *

Τὸ νὰ σέβεται κανεὶς δεινὸν εἶναι καλὴ πρᾶγμα, μερικοὶ ἤμως τὸν σέβονται πλέον τοῦ δέοντος.

* *

Οἱ πλούσιοι ἔχουν πτερά, ἀλλ' ἡ φτώχεια ἔχει σαηρόδυνα.

* *

Πολλοὶ ἄνθρωποι θεωροῦν φιλανθρωπίαν τὸ νὰ χαρίζουν ὅτι δὲν τοὺς χρειάζεται.

*

Εἶναι καλὸ πρᾶγμα νὰ κλείῃ κανεὶς τὰ μάτια πρὸ τῶν δυσαρέστων πραγμάτων τῆς ζωῆς. ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σκονάσῃ εἰς αὐτά.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΙΡΑΣ

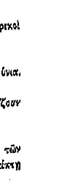

— Ἀγαπᾶτε τὸν πλησίον σας, ὡς ἐκυτόν, εἶπεν ὁ ἱεροκῆρυξ μὲ μεγάλην σοβαρότητα.

— Γιάννη, εἶπεν ἡ κυρία εἰς τὸν σύζυγόν της, πᾶμε νὰ φύγομε ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶναι τόπος γιὰ σένα...

Ἐκάθησε γὰρ χέρι κακὸ καὶ κατεμπατάνη εἰς τὸ διπλανὸν σπίτι τοῦ ἀνθρεγόνου.

ΚΛΕΙΕΤΕ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ

Ἐς περιφανὲς μέρος ἑνὸς ἀμερικανικοῦ δημοσιογραφικοῦ γραφείου ἐθέσθη ἀνηρτημένη ἡ ἑξῆς εἰδοποίησις

Πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας

Κλείετε τὴν θύρα, καὶ ὅταν εἰπῆτε ὅτι εἴχατε νὰ εἰπῆτε, κάμετε τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὸ στόμα σας!..

ΔΙΑΤΙ ΗΤΟ ΣΤΟ ΣΠΙΤ

— Εἶναι σὸ σπίτι ὁ κύριός σου; ἠρώτησεν ὁ δανειστὴς τὸν ὑπηρέτην

— Μάλιστα, κύριε, περάστε μέσα, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπεν ὁ ἄλλος, θὰ ἴδω ἐπὶ τέλους παρέδες...

— Μὴ κάμνεις αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἀκήνησεν ὁ ὑπηρέτης, ἔνοιαν τὰ διατρέχοντα. Ἂν ὁ κύριός μου εἶχε παρέδες δὲν θὰ ἔμενε σὸ σπίτι...

Ο ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 22ας σελίδος)

τῶν δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε διαπράξει δύο φόνους καὶ εἶχε βασανίσει ἀπανθρώπως δεκαεπτὰ παιδία.

Ὁ νόμος δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ πλέον ἐπιεικὴς ἀπέναντι τοῦ ἀνθρωπομόρφου τούτου τέρατος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰδεχθῆ οὐρὰν ἀπετέλουν δεκαεννέα πρωτάτκουστα σχεδὸν ἐγκλήματα. Ὁ Πόμροῦ ἦτο ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Βοστωνέζοι, οἱ ὁποῖοι πρὶν ἐφάνταζον νὰ κρεμασθῇ ὁ Πόμροῦ, κατέπιν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νέου κακουργήματός του ἠπείλουν νὰ τὸν ἁρπάσουν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκρατεῖτο καὶ νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ τοὺς ὄνυχάς των πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φρικαλέου θανάτου τοῦ Horace Mellen καὶ τῆς Catie Curran καὶ τοῦ βασανισμοῦ τῶν ἄλλων δεκαεπτὰ παιδίων.

Τὸ ἔργον τοῦ δικαστηρίου δὲν ἦτο δύσκολον. Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Πόμροῦ δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματά του, πολλαὶ καὶ νέα, ἦτο κατάδηλος. Καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν τὸ δικαστήριον εἰς θάνατον, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ κοινωνία ἀπὸ ἐν τέρας. Ἡ ἀγχόνη εἶναι εἰς τὴν Μασσαχουσέττην τὸ μέσον τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, καὶ ὁ Πόμροῦ θὰ ἔκαμνε τὴν γνωριμίαν της εἰς ἡλικίαν δεκαεξ μόλις ἐτῶν.

Ἐν μέσῳ ὅμως τῆς καταχραυγῆς τῶν ἐξηγερμένων κατὰ τοῦ Πόμροῦ οἰκογενειαρχῶν τῆς Βοστώνης ἠκούσθη μετὰ τὴν καταδίκην του ἡ φωνὴ τῶν φιλανθρώπων ἐκ τε τῆς μητροπόλεως τῆς Νέας Ἀγγλίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἀμερικῆς, διαμαρτυρομένων διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς ἐνὸς δεκαεξαετοῦς παιδίου. Ἡ θανατικὴ καταδίκη του ἐχαρακτηρίσθη παρὰ τούτων ὡς ἀναισθησία ἐκ μέρους τοῦ νόμου καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος.

Οἱ γονεῖς τῶν βασανισθέντων καὶ φονευθέντων παιδίων ἀφ' ἑτέρου, μετὰ πολλῶν ἄλλων οἰκογενειαρχῶν, πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Πόμροῦ, συνέταξαν ἀναφορὰν καὶ ἀφοῦ περιήγαγον αὐτὴν ἀνὰ πᾶν πόλιν πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν τὴν ἐνεχείρισαν εἰς τὸν Κυβερνήτην τῆς Μασσαχουσέττης. Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀναφορᾶς, γενομένην ὑπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων δικηγόρων τῆς Βοστώνης, ἐγένετο καὶ ἐπίδειξις τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Πόμροῦ. Ὅλα τὰ βασανισθέντα παιδία, τὰ ὁποῖα ἔγεννον παρακλυτικὰ ἐκ τῶν κακώσεων, ἂς ὑπέστησαν, παρήλασαν πρὸ τοῦ Κυβερνήτου, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀναφορᾶς. Καὶ τὸν φιλανθρώπων ἤμως αἱ ἀνέργειαι ὑπὲρ τοῦ Πόμροῦ ἦσαν ἐξ ἴσου δραστήριαι, καὶ ὁ Κυβερνήτης, εὑρεθεὶς μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος, προσέφυγεν εἰς τὴν ἐπινοητικότητά του πρὸς ἐξεύρεσιν μέσης τινὸς λύσεως, ἡ ὁποία νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀμφοτέρους τοὺς μερίδας.

Ἐκ τοῦ Κυβερνήτου, ὡς ἀνωτάτου ἄρχοντος τῆς Πολιτείας, ἐξηρτάτο νὰ ἐπικυρώσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ Πόμροῦ ἢ νὰ ἀκυρώσῃ αὐτήν. Μετὰ μακρὰν λοιπὸν βάσανον τοῦ ἐγκεφάλου του, ὁ Κυβερνήτης εὗρε τὴν ζητουμένην μέσην λύσιν, ἀποφασίσας νὰ χαρίσῃ μὲν εἰς τὸν Πόμροῦ τὴν ζωήν, νὰ ἐπιβάλῃ ὅμως εἰς αὐτὸν μίαν μοναδικὴν καὶ σχεδὸν ἐξίσου πρὸς τὸν θάνατον φοβερὰν καταδίκην, ὅπως ἱκανοποιηθῶσι τὰ θύματά του καὶ οἱ γονεῖς των.

Ἡ πρωτοφανὴς καταδίκη, ἣν ἐπενόησε διὰ τὸν Πόμροῦ ὁ Κυβερνήτης τῆς Μασσαχουσέττης, συίστατο εἰς τὴν ἰσόβιον κάθειρξίν του μετὰ καταναγκαστικῶν ἔργων καὶ ἀπολύτου ἀπομονώσεως. Ἐν ἄλλοις λόγοις, ὁ ἀπαίσιος παιδοβασανιστὴς καὶ δολοφόνος κατεδικάσθη νὰ ἐνταφιασθῇ ζωντανὸς καὶ νὰ διέλθῃ ὁλόκληρον τὴν ζωήν του ἐν ἀπολύτῳ μοναξίᾳ καὶ σιγῇ εἰς ἓν μονήρες κελλίον τῶν φυλακῶν τῆς Πολιτείας, μακρὰν παντὸς βλέμματος καὶ πάσης ἀνθρωπίνης φωνῆς.

Αἱ φυλακαὶ τῆς Πολιτείας τῆς Μασσαχουσέττης κεῖται παρὰ τὴν ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Charles καὶ ἐξωθεν τῆς πόλεως Charlestown. Ἡ σκιὰ τοῦ περιφήμου μνημείου τοῦ Bunker Hill, ὅπου συνεκροτήθη ἡ σημάνασα τὴν ἔναρξιν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ δοξάσασα τὰ Ἀμερικανικὰ ὅπλα πεισματωδεστάτη μάχη, πίπτει σχεδὸν ἐπὶ τῶν γοητευτικοτέρων τοίχων τῆς νεωτέρας ταύτης Βαστίλλης. Τὴν 7ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1876, αἱ βαρεῖαι σιδηραῖ πύλαι τῆς φυλακῆς ἤνοιξαν διὰ νὰ δεχθῶσι τὸν Πόμροῦ εἰς ἡλικίαν δεκαεξ μόλις ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς μηνῶν καὶ ἐκλείσθησαν πάλιν ὀπισθέν του διὰ νὰ μὴ ἀνοιχθῶσι πλέον δι' αὐτόν. Ἔκτοτε ὁ νεαρὸς κατάδικος δὲν εἶδεν ἄλλο πρόσωπον παρὰ τὸ τοῦ δεσμοφύλακός του καὶ τὸ τῆς μητρός του, καὶ αὐτὰ δὲ ἐπὶ τινα μόνον καιρόν, διότι ἡ διαγωγή του ἠνάγκασε τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν νὰ κόψῃ τελείαν τὴν ἀπομόνωσίν του ἀπὸ τοῦ ζῶντος κόσμου. Τὸ κελλίον, ὅπου κρατεῖται ὁ Πόμροῦ, μετεσκευάσθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ μήτηρ του καὶ ὁ δεσμοφύλαξ του δύνανται μὲν νὰ ὁμιλῶσι πρὸς αὐτόν, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν βλέπωσιν ἢ νὰ εἶναι ὁρατοὶ εἰς αὐτόν.

Παρῆλθον ἀπὸ τῆς καθείρξεως τοῦ Πόμροῦ τριάκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη. Τὸ δεκαεξαετὲς παιδίον ἔγεινεν ἀνὴρ τεσσαρακονταετής. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀπεροίτησαν εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ Σωφρονιστήριον, ἕνεκα τῆς ἀμελείας του ὅμως ἐλαχίστας γνώσεις ἀπεκόμισεν ἐκεῖθεν. Ὁ μονήρης ὅμως βίος τῆς εἱρκτῆς του ἐπέφερεν ἓν παράδοξον ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀμελὴς μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐπεδόθη ἐντὸς τῶν φυλακῶν μὲ μοναδικὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν μελέτην, κατατρώγων κυριολεκτικῶς τὰ βιβλία καὶ ἐξαντλήσας καθ' ὁλοκληρίαν τὴν μεγάλην καὶ ποικιλόγλωσσον βιβλιοθήκην τῶν φυλακῶν. Ἀφοῦ ἐγένετο εἰς ἐπίλεκτον βαθμὸν κάτοχος τῆς μητρικῆς του γλώσσης, ἀναγνώσας ὅλους τοὺς ὁτωσδήποτε γνωστοὺς Ἄγγλους καὶ Ἀμερικανοὺς συγγραφεῖς, παλαιοὺς καὶ νέους, ἐξέμαθε τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, εἶτα τὴν Γερμανικήν, κατόπιν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τελευταῖον τὴν Λατινικήν, τὰς ὁποίας ὁμιλεῖ καὶ γράφει καλῶς. Μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν τούτων ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τῶν μαθηματικῶν, καὶ σήμερον προκαλεῖ μὲ τὰς μαθηματικὰς του γνώσεις τὸν σοφώτερον καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν.

Μεγαλείτερον ὅμως ζῆλον ἐπέδειξε, ὁ σοφὸς κατάδικος εἰς τὰς προσπαθείας του πρὸς δραπέτευσιν ἐκ τῶν φυλακῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπαναλαμβάνονται τακτικότατα τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς ὁποιουχοῦσης ἀποπείρας του. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν ὑπάρχῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπινοητικότερος εἰς δραπετευτικὸν σχέδιον καὶ ριψοκινδυνότερος κατάδικος ἀπὸ τὸν Πόμροῦ. Εἶναι ἱκανὸς νὰ παρασκευάσῃ μίαν δραπετευτικὴν ἀπόπειραν ὅπ' αὐτὰ τὰ ζύμματα τοῦ δεσμοφυλάκος του. Μίαν φορὰν ἀπεπειράθη νὰ δραπετεύσῃ δι' ἀνατινάξεως μέρους τῶν φυλακῶν εἰς τὸν ἀέρα, παρασκευάσας μίαν φοβερὰν ἔκρηξιν φωτογείου, χωρὶς νὰ ἔχῃ φωταέριον εἰς τὸ κελλίον του, ἡ ἔκρηξις ὅμως τὸν ἐξέβηλωσε χαμαὶ ἀναισθητον καὶ μὲ τὸ πρόσωπον πλῆρες ἐγκαυμάτων. Παρ' ὀλίγον νὰ ἀπολέσῃ τότε τὴν ὅρασίν του. Γνωρίζων, ὅτι ἔξωθεν τοῦ κελλίου του διήρχετο εἰς σωλὴν φωταερίου, ἐτρύπησε τὸν τοῖχον, κατεπίνων καθ' ἡμέραν τὸ τσιμέντον διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὰ τεκταινόμενα ὁ δεσμοφύλαξ καὶ σκεπάζων μὲ μασημένον ἄρτον τὰς περὶξ ἑνὸς μεγάλου λίθου ἀνοιγείσας πρὸς ἀφαίρεσίν του ρωγμάς. Ἐτρύπησε κανάλι καὶ τὸν σωλῆνα τοῦ φωταερίου, ἐνῷ εἰς τὸ δωμάτιον δι' οὗ διήρχετο οὗτος ἐκοιμᾶτο ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ κατόπιν διὰ νὰ φέρῃ τὸ φωταέριον εἰς τὸ κελλίον του προσήρμοσεν εἰς τὸν σωλῆνα ἄλλον μικρὸν τοιοῦτον, τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος μὲ κολτὸν μασημένον χάρτου διὰ μακρᾶς ὑπομονῆς καὶ προσεκτικῆς ἐργασίας. Τούτων συντελεσθέντων ἐρρίνισε βαθμηδὸν εἰς διάστημα πολλῶν νυκτῶν μερικὰς σιδηρᾶς ράβδους τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας μὲ μικροσκοπικὸν πριονίδιον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ ἀμματοῦδλιά του, ἀποκόψας τὸ λεπτὸν ἔλασμα τὸ στηρίζον αὐτὰ εἰς τὰ ὦτα. Ὅταν ἦσαν τὰ πάντα ἕτοιμα, ἀφήρεσεν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς σιδηρᾶς κλίνης του διὰ νὰ φονεύσῃ μὲ οὐδὲν οἰονδήποτε ὅσεις θὰ ἀνθίστατο εἰς τὴν ὁρατέτευσίν του, ἤνοιξε τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος ὅπως διαχυθῇ εἰς τὸ κελλίον τὸ φωταέριον, ἀφοῦ διὰ νὰ μὴ ἐκφεύγῃ τοῦτο ἔσραξε προηγουμένως τὴν κιγκλιδόφρακτον θύραν μὲ τὰ κλινοσκεπάσματά του, καὶ ἔκαψεν ἓν πυρίον. Ἕκαστος δύναται νὰ φωτασθῇ τὰ ἀποτέλεσμα. Ἐπηκολούθησε φοβερὰ ἔκρηξις, ἠμικατατρέψασα τὸ κελλίον του καὶ τινα ἄλλα γειτονικὰ κελλία καὶ ἐκσφενδόνασα ὀγκωδεστάτους λίθους εἰς τὸ ὑπράνω πάτωμα. Ὅτε συνελθόντες ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς συγχύσεως οἱ δεσμοφύλακες ἔσπευσαν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Πόμροῦ, εὗρον αὐτὸν κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀναίσθητον καὶ αἱμάσσοντα. Ὁ εἰς τὸ παρακείμενον κελλίον κοιμώμενος ἰδιαίτερος δεσμοφύλαξ του εὑρέθη, ἐπίσης εἰς τὴν ἴδιαν κατάστασιν.

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 15ης σελίδος)

καταλλόζεται ὑπὸ μυριάδων ἐπισκεπτῶν, πολλάκις ἀνερχομένων εἰς ἑκατὸν καὶ ἕνα χιλιάδων. Αἱ ὧραι τοῦ ὠκεανοῦ ὑπεδηθοῦσι τὴν ἀνάρρωσιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ἡ δὲ ἀπόλυτος ἠρεμία τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν διακόπτουσι μόνον τὰ πολύφωνα κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ, συνελθεῖ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ἐκ τῆς ἐξαπολουθητικῆς ὑπερδιεγέρσεως τῶν νεύρων ὑποφέροντος Ἀμερικανοῦ. Ἀπὸ ἡ ἡρεμία τῆς πόλεως, αὐτὴ ἡ ἐλλειψις τοῦ θορύβου, αὐτὸ τὸ εὐκράες τοῦ κλίματος, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐμάρειαν, τὴν ὁποίαν παρέχουσι τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ πάντα συντέλεσαν, ὥστε ἡ εὐπρόσιτος Atlantic City καταστῇ τὸ μοναδικὸν ὡραῖον καὶ ἀπαρμίλλον ἐντευκτήριον, ὄχι μόνον τῶν κακμικάτων καὶ ἐξηντλημένων Ἀμερικανῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἤστω καὶ μόνον ἐλιγεκμέρου, καὶ ἐνισχύσεως τῶν διανοητικῶν καὶ φυσικῶν δυνάμεών των.

Τὸ θέαμα τῆς ἐξέδρας τὴν νύκτα, ὅτε κοὐ' ὅλον τὸ ἀτελείωτον μῆκος αὐτοῦ καταλλόζεται ὑπὸ ἑκατομμυρίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων καὶ ἀπὸ ἠλεκτροφώτισμα τόξου, εἶναι ἐντελῶς φαντασμαγορικόν. Ἡ ἐξέδρα παρουσιάζει τότε ἅπαν τὶ ὀνειρῶδες, κάτι τι ἀπίστευτον. Γίνεται δὲ τὸ θέαμα τῆς φωτοδόλου ἐξέδρας ἔτι θαυμασιώτερον, ὅταν ἐν καιρῷ τρικυμίας τὰ κύματα τοῦ μυκωμένου ὠκεανοῦ ἔρχονται μεγάλα καὶ ἀπειλητικὰ νὰ ὀρευσθοῦσι κάτωθι τῶν περιπατητῶν ἢ τῶν ἐπιβαινόντων τῶν χειραμαξῶν. Ἄλλοτε πάλιν, ὅτε ὁ ὠκεανὸς ἀναπαύεται καὶ ἐπικρατεῖ γαλήνη, ὡς ἐκείνα τοῦ Παραναικοῦ κόλπου, καὶ φωτίζεται ἡ ἀπέραντος ἔκτασις τοῦ ἀπὸ τῆς ἀργυροειδοῦς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, τὸ θέαμα ἀπὸ τῆς φωτοδόλου ἐξέδρας εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εὐκόλως δὲν λησμονοῦνται. Εἶναι ἡ θαυματοποιία τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ τοῦ Ἀμερικανοῦ πνεύματος. Εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀνόμαζον τοὺς περιπλανωμένους εἰς τὴν θάλασσαν «θαλασσοπλάγκτους», πῶς ἄρ' ἄγε, πῶς θὰ ἀποκληθῶσιν οἱ ἐπὶ τῶν προβολῶν τῆς ἐξέδρας ρεμβάζοντες κατὰ τὰς σεληνοφωτίστους νύκτας;

Τὴν θαλασσόβρεκτον Atlantic City κατέστησε περιώνυμον ἐσχάτως καὶ ὁ Weyman, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀεροπόρος, ὅστις

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

κὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν κίνησιν, χάρις εἰς μίαν λεγεῶνα μεταφραστῶν, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἄλλο ἐκαμνον εἰμὴ νὰ παρέχουν εἰς τὸν Μονάρχην τουρκιστὶ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ παγκοσμίου τύπου, τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν Τουρκίαν καὶ τὸν Σουλτάνον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Χαμὴτ δὲν ἦτο ἐργατικώτατος.

Τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς μεγιστᾶνάς του ὁ Σουλτᾶνος κατέτασσεν εἰς τὴν τάξιν ἁπλῶν ὑπηρετῶν του, καλῶν αὐτοὺς εἰς τ' ἀνάκτορα οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, δίδων διαταγὰς καὶ ὁδηγῶν αὐτοὺς εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅλα τὰ ἐιδοθέντα περὶ τῆς ἀκολασίας τοῦ Χαμὴτ ἐλέγχονται ὡς ἀνακριβῆ. Ὁ Σουλτᾶνος εἶχε πολλὰς ἕλλας ἀσχολίας, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ πολὺν καιρὸν διαθέσιμον διὰ καταχρήσεις ποτῶν καὶ ἄλλων ἡδονῶν. Οὗτος ὁ λόγος ἄλλως τε διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ ἐλκοσι πέντε ὁλόκληρα ἔτη ὁ Χαμὴτ δὲν ἠθένησε σοβαρῶς οὐδὲ μίαν φορὰν.

Ἡ ζωὴ τοῦ χαρεμίου διὰ τὸν Χαμὴτ ἀπετέλει τὴν κυριωτέραν του ἀνάπαυσιν. Δὲν εἶχε πολλὰς γυναῖκας εἰς τὸ χαρέμι του ὁ Χαμὴτ, ἠθέλετο ὅμως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν, γνωρίζων λεπτομερῶς τῆς καθεμιᾶς τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πατρίδα. Ἠγάπα τὰς λεπτοφυεῖς καλλονὰς καὶ ἦτο τρυφερὸς καὶ σχεδὸν φιλόστοργος πρὸς ὅλας.

Πολὺ φιλόμουσος ἦτο ὁ τελευταῖος τῆς Τουρκίας Σουλτᾶνος. Ἤκουζεν ὀλίγα πιάνο καὶ ἠγάπα τὸ θέατρον.

Ἓν ἄλλο ἐν τούτοις χαρακτηριστικὸν τοῦ Χαμὴτ, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον τόσα ἐγράφησαν, ἦτο ὁ φόβος του, ὁ τρομερὸς καὶ ἀκαταμάχητος τρόμος, τὸν ὁποῖον ὁ Σουλτᾶνος καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη δὲν κατώρθωσε ν' ἀποβάλῃ. Ἔβλεπε παντοῦ συνωμοσίας καὶ ἔστρεμε καὶ ἐξήρτα τὴν ὕπαρξίν του ἀπὸ τὴν φρούρησιν τῶν μυστικῶν ἀστυνόμων ἢ χαφιέδων, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του εἶχον ἀποκτήσῃ ἰσχὺν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου μεγαλειότερον.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κῆπόν του εἶδεν ἕνα Ἕλληνα, παλαιόν του κηπουρόν, ὅστις ἀντιληφθεὶς τὸν Μονάρχην ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Χαμὴτ ἔσυρε τὸ περίστροφόν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐχωρίζετο καὶ ἐφόνευσε τὸν κηπουρόν. Οἱ φρουροὶ ἔτρεξαν. «Ξηκώσατε αὐτὸ τὸ πτῶμα», εἶπεν ἀκαθίως ὁ Χαμὴτ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς ὅπλον, δὲν ἦτο ἄλλο τίποτε παρὰ μία ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν ὁ πτωχὸς κηπουρὸς ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Σουλτᾶνον, ζητῶν κάποιαν βοήθειαν διὰ τὴν προῖκα τῆς κόρης του.

Ἄλλοτε ἐφόνευσεν ἕνα χαριέστατο κοριτσάκι, μόλις ἓξ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ χαρὰ ὅλου τοῦ χαρεμιοῦ. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἔχαιρε τῆς εὐνοίας τοῦ Χαμὴτ. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν κατὰ κακὴν τύχην, παίζον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουλτάνου, εἶδεν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι τὸ λάμπον περίστροφον, τὸ ἐπῆρε καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τί εἶδους παιγνίδι ἦτο αὐτό.

Ὁ Χαμὴτ ἔγινε πελιδνὸς ἀπὸ τρόμον. «Ἔλεε ὄργανον τῶν ἐχθρῶν μου, ἐφώναξε πρὸς τὸ κοριτσάκι, καὶ ἤλθες νὰ μὲ σκοτώσῃς!...» Μὲ ἓν λάκτισμα τὸ ἔρριψε κάτω καὶ ὡς τρελλὸς τὸ ἐλάκτισε καὶ τὸ ἀποδοπάτησε καὶ τὸ ἐκτύπησε κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸ μπαστουνί του, ἕως ὅτου τὸ ἐφόνευσεν...

Τὸ ἄρθρον τοῦ «Fortnight Review» εἶναι ἐνδιαφέρον μέχρι τέλους. Ἀλλ' ἐλάβομεν τὰ κυριώτερα σημεῖά του. Δὲν μᾶς ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος νὰ παρλάβωμεν εἰς τὰς σελίδας μας περισσότερα. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὅμως ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μεγαλειότερον ἔγκλημα τῶν Νεοτούρκων δὲν ἦτο τὸ ὅτι ἔκλεισαν τὸν Χαμὴτ εἰς τὴν Μόλων Ἀλλατίν.

***

ΕΜΠΟΡΙΚΑ

ΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Τὸ Ἀγγλικὸν Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Λονδίνου ἀνήγγειλεν ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Τουρκίας, ἅπασαι αἱ γεωργικαὶ μηχαναὶ καὶ τὰ ἐργαλεῖα τὰ εἰσαχθησόμενα μέχρι τῆς 1ης Αὐγούστου 1911 θὰ ἀπαλλαγῶσι τοῦ εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ 11 ο/ο ἐπὶ τῆς ἀξίας, ἵνα οὕτω δοθῇ ὤθησις εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπαλλάσσονται τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν, διὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον, ἡ αἴτησις τῶν εἰσαγωγέων, αἱ ἐκκοκιστικαὶ μηχαναὶ βάμβακος, μηχαναὶ διατρήσεως φρεάτων, μηχαναὶ δι' ἀποξήρανιν καρπῶν, κυψέλαι καὶ μηχαναὶ ἐλαιοτριβείων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ ἐφαρμοσθῇ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους, καὶ θὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς εἰσαγωγεῖς οἱ καταβληθέντες δασμοὶ ἐπὶ τῶν ἄνω εἰδῶν.

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ὁ ἐν Σμύρνῃ Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας ἀγγέλλει δι' ἐκθέσεώς του εἰς τὴν κυβέρνησίν του ὅτι πρόκειται νὰ ψηφισθῇ νόμος ὑπὸ τῆς τουρκικῆς Βουλῆς, ἀπαλλάσσων προσωριακῶς ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα ἔτη πάσης φορολογίας ἐργοστάσια, ἱδρύσιμα μὲ κεφάλαια $10,000, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, καὶ ἀπασχολοῦντα ἄνω τῶν 25 ἐργατῶν. Τὰ μηχανήματα διὰ τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἐν λόγῳ ἐργοστασίων, τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν θὰ ὑπόκεινται εἰς εἰσαγωγικὸν τέλος.

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἑτησίαν συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρίας Shell Transport καὶ Trading Co., ἡ ὁποία εἶναι ἀντίπαλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας τῶν Πετρελαίων ἐν τῇ παγκοσμίῳ παραγωγῇ καὶ κατεργασίᾳ τοῦ πετρελαίου, ἀπεφασίσθη ὅπως τὰ κεφάλαια τῆς Ἑταιρίας, ἀναρχόμενα σήμερον εἰς λίρας Ἀγγλίας 3,500,000, αὐξηθῶσι κατὰ ἓν ἑκατομμύριον λίρας. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν πλουσίων πετρελαιοπηγῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρίας ἐν Ἰάβᾳ καὶ Σουμάτρᾳ. Μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων τούτων ἡ ἐτησία παραγωγὴ πετρελαίου ἐκ τῶν διαφόρων πηγῶν τῆς Ἀγγλικῆς Ἑταιρίας τῶν Πετρελαίων θὰ ὑπερβῇ 3,000,000 τόννων ἐτησίως.

ΣΥΚΑ ΚΑΙ ΣΟΥΛΤΑΝΙΝΑΙ

Συνδρομητὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» ἐν Σμύρνῃ, εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἐμπόριον Σύκων καὶ Σουλτανίνης, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πλεῖστον μέρος εἰσάγεται ἐνταῦθα, μεταβιβάζει ἡμῖν τὰς ἑξῆς πληροφορίας:

Ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία τῶν σύκων ἀνῆλθεν εἰς 27,000 τόννους, ἐξ ὧν μόλις 1000 τόννοι ὑπολείπονται εἰς χεῖρας ἐμπόρων, διαθέσιμα δι' ἐξαγωγήν. Ἡ περυσινὴ ἐσοδεία ἀνῆλθεν εἰς 21,000 τόννους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπερίσσευσαν 800 περίπου τόννοι. Κατοι ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία ὑπερβέβηκε κατὰ 6000 τόννους τὴν περυσινήν, αἱ πραγματοποιηθεῖσαι τιμαὶ ἦσαν μεγαλειτεραι τῶν περυσινῶν, ὡς ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως φρούτων ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς μεγάλης ζητήσεως ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς 21,000 τόννους μόνον ὑπολογίζεται ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία Σουλτανίνης, ἀπέναντι 52,000 παραχθέντων τὸ παρελθὸν ἔτος.

BANK OF CRETE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΡΗΤΗΣ

(ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ)

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 10,000,000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

Ὑποκαταστήματα:

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ, ΡΕΘΥΜΝΗ, ΑΓΙΩ ΝΙΚΟΛΑΩ καὶ ΒΑΜΩ

πρὸς 3 ο/ο εἰς πρώτην ζήτησιν.		Ἀνώκατον ὅριον Δρ.	25,000
» 3 1/4 ο/ο	δι' ἓν ἔτος	» » »	25,000
» 3 1/2 ο/ο	διὰ δύο ἔτη	» » »	25,000
» 3 3/4 ο/ο	διὰ τρία ἔτη	» » »	50,000
» 4 ο/ο	διὰ τέσσαρα ἔτη	» » »	100,000
» 4 1/2	διὰ πέντε ἔτη	» » »	100,000

Ἐπὶ τῷ Ταμιευτηρίῳ δέχεται καταθέσεις μέχρι ποσοῦ Δραχ. 2,000 ἐπὶ ἐτησίῳ τόκῳ 4 ο/ο

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΠΙ ΚΑΡΤΑΣ Η ΚΑΙΦΙΔΟΣ ΕΤΟΙΜΗ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ:

Ἀντὶ $20.00 δύνασθε νὰ ἀρχίσετε ἐργασίαν ἀποφέρουσαν κέρδη $15—35 τὴν ἡμέραν. Ἡ μηχανή μας Ἀριθ. 4 παίρνει εἰκόνας εἰς μικρὸν μέγεθος διὰ κουμπέρ καὶ 1 3/4 μὲ 2 1/2 καὶ 2 1/2x3 1/2 διὰ κάρτας. Ἐπίσης φωτογραφεῖ συμπλέγματα, τοπεῖα κτλ. ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΠΕΙΡΑ. Διὰ τῶν ὁδηγιῶν αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν ἑκάστην μηχανὴν μανθάνετε ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὅλον τὸν χειρισμόν. Ἑκάστη εἰκὼν σᾶς στοιχίζει 1 1/2 σὲν καὶ πωλεῖται ἀπὸ 15—25 σὲνς. Εἶναι ἡ κλέον ἐπικερδὴς ἐργασία διὰ ἐξοχάς, πανηγύρεις καὶ συναθροίσεις παντὸς εἴδους: Ζητήσατε τὸν κατάλογόν μας.

NEW YORK FERROTYPE CO.,

168 1/2 Delancey St., NEW YORK CITY

ΤΟ ΡΕΖΙΣΤΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΑΣ ΘΑ ΧΤΥΠΑ ΣΥΧΝΟΤΕΡΑ ΕΑΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΕ

"TRUE FRUITS" ΣΙΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΡΩΣΤ ΦΡΟΥΤΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΟΥΝΤΑΙΝ ΣΑΣ

ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΕΙΝΑΙ

Διότι μόνον τὰ ἐκλεκτότερα, νωπά, ὥριμα φρούτα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰ προϊόντα μας.

Προσπαθοῦμεν νὰ προμηθεύωμεν τόσον ἐξαίρετον ποιότητα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζωμεν πάντοτε τὴν προτίμησιν.

Κατεργαζόμεθα τὰ φρούτα ἐπιστημονικῶς, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικῶν ἐπισταστῶν, δι' ἐργατῶν ἐπίσης εἰδικῶν, εἰς τὸ μεγαλειτερον καὶ τελειότερον ἐργοστάσιον τοῦ εἴδους του.

Ὡς γνωρίζετε οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἐκτιμᾶται τόσον ἡ ΚΑΛΗ ΠΟΙΟΤΗΣ ΥΛΙΚΩΝ ὅσον εἰς τὴν ΣΟΔΑ ΦΑΟΥΝΤΑΙΝ.

Χρησιμοποιήσατε τὰ Σιρόπια καὶ τὰ Φρούτά μας εἰς τὴν Φάουνταίν σας διὰ νὰ πεισθῆτε πόσον θὰ ἐκτιμήσωσι τὸ ζαχαροπλαστεῖόν σας οἱ πελάται σας.

Ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι τὰ ζαχαροπλαστεῖα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν Σιρόπια καὶ Φρούτα «TRUE FRUIT» χαίρουν ὑπόληψιν πρώτης τάξεως καταστημάτων. Ἐὰν κοστίζουν ὀλίγον περισσότερον ἀπὸ τὰ κοινὰ φρούτα θὰ σᾶς ἀποφέρουν ἀπείρως μεγαλειτερα κέρδη.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ JOBBERS

HUNGERFORD SMITH CO.

ROCHESTER, N. Y.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
27 East 22nd St.,
M. J. ROOT CO.

****
******
**

ΔΥΤΙΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
H. T. HAINTZ, Dwight Bldg.
KANSAS CITY, MO.

"ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΣ"

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ὕλη πρωτότυπος ἐκλεκτή, Εἰκόνες καλλιτεχνικαί.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ $2.00
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 15.00

«ATLANTIS» P. O. STATION E., NEW YORK

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΣΤΙΑΣ	ΑΘΗΝΑΙ
ΗΛΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΩΜΟΣ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΧΡ. ΒΑΡΙΑΝΤΖΑΣ ΚΑΙ Σία	ΠΑΤΡΑΙ
Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΚΕΡΚΥΡΑ
ΠΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ	ΣΥΡΟΣ
Π. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΔΗΜ. ΣΑΜΑΡΑΣ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΑΜΦΙΣΣΑ
Γ. Π. ΑΛΕΞΟΥΔΗΣ	ΑΓΥΙΑ
ΓΕΩΡΓ. ΑΘ. ΣΩΚΟΥ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ
ΣΠ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ	ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΔΗΜ. ΣΤ. ΚΟΥΣΙΔΗΣ	ΚΥΜΗ
ΚΩΝΣΤ. ΖΑΓΟΡΑΣ	ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΝ
Ν. Π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ
ΣΠ. Τ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ	ΛΗΞΟΥΡΙΟΝ
ΑΝΔΡ. ΤΗΛΕΜΑΣ και Σία	ΑΡΓΟΣ
ΑΟΡ. Δ. ΚΑΡΑΟΥΛΑΝΗΣ	ΑΝΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΙΧΑΛΑΚΕΛΑΣ	ΝΗΣΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΚΙΩΤΗ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
» »	ΧΑΝΙΑ
» »	ΡΕΘΥΜΝΟΝ
ΕΥΣΤ. ΠΕΠΠΑΣ	ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
ΙΩ. Ν. ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ	ΣΗΤΕΙΑ
ΙΩ. Κ. ΚΑΠΠΑΣ	ΒΑΤΟΥΜ
ΑΓΑΘ. Χ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ	ΚΩΝΩΠΟΛΙΣ
ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΚΕΛΗΣ	ΟΔΗΣΣΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΥΔΡΑΙΟΥ	ΣΑΜΟΣ
Α. ΠΟΛΥΡΙΑΔΑΣ	ΧΙΟΣ
ΙΩ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΟΡΤ ΣΑΪΤ
ΙΩ. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ
Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΔΗΣ	ΒΙΑΖΙΝΗ
Γ. Π. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ	ΡΩΜΟΥΝΙΑ
ΚΩΝΣΤ. ΒΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΥΡΓΟΣ (ΒΟΥΛΓ
ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΡΙΤΖΑΣ	ΣΜΥΡΝΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΒΛΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΡΤΖΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ"

ΣΕΛΙΔΕΣ 580

ΜΕΤΑ 48 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΟΛΟΣΕΛΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΧΑΡΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ, ΣΤΕΡΕΩΣ ΔΕΔΕΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. ΧΡ. 10

Ἀποστέλλεται παντάχοῦ ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιερούται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα διὰ νὰ μάθῃ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ παραδείγματα ἑνὸς Ἔθνους τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔγινε μέγα.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ ἴδουν οἱ ἀναγνῶσται παρελαυνούσας ὅλας τὰς μεγάλας ἡμέρας, ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα, ὅλας τὰς μεγάλας φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μιᾶς πρὸ πάντε αἰώνων ἀγνώστου ἠπείρου ἐθεμελίωσαν τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν πρωτόπορον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον θαυμάζει σήμερον ὁ κόσμος ὅλος

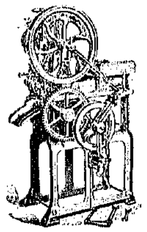

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΕΙΡΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΚΟΠΤΗΤΕ ΚΑΠΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ

ΜΗΧΑΝΗΝ ΚΟΠΗΣ ΚΑΠΝΟΥ

τοῦ συστήματός μας. Μικραὶ ἢ μεγάλαι χειροκίνητοι ἢ μὲ κινητήριον δύναμιν. Κατάλληλοι διὰ κοπὴν πρώτης ποιότητος Τουρκικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ καπνοῦ. Ζητήσατε τὸν κατάλογόν μας.

HIMOFF MACHINE COMPANY
128–138 Mott St., New York.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ

KARO SYRUP

ΕΙΝΑΙ τὸ μοναδικὸν σιρόπιον τῆς χώρας. Οἱ Ἀμερικανοὶ κατηνάλωσαν 60 ἑκατομμύρια δοχεῖα KARO τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὅλοι τὸ ἀγαποῦν. Εἶναι ἄγευστον καὶ θρεπτικὸν καὶ εὔπεπτον.

Karo

ΜΕΓΑ ΔΟΧΕΙΟΝ 10c. & 15c.

P. C. RALLI & CO.
50-52 Pine St. NEW YORK

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ κ.τ.λ.

ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ

Ἰδιαιτέρα φροντὶς κατεβάλλεται διὰ τοὺς Ἕλληνας πελάτας ἡμῶν.

Ἀσφαλίσατε τὰ καταστήματα καὶ τὰς ἐργασίας σας

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

HONEST
LONG CUT

5c.

5c.

TOBACCO

Ἄριστος διὰ κάπνισμα καὶ μάσημα. Ὄχι τὸ μεγαλείτερον πακέτο ἀλλὰ ἡ ἀρίστη ποιότης. Πωλεῖται παντοῦ.

The American Tobacco Co.

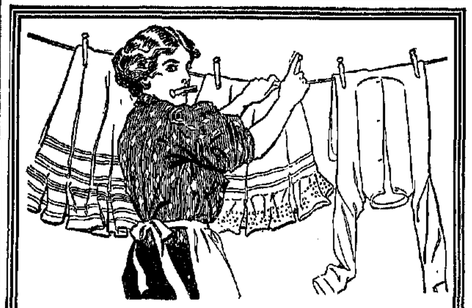

ARGO
Gloss Starch

Κόλλα εἰς χῦμα μαζεύει σκόνην καὶ ἀκαθαρσίας κάνει ἀκαθάρτους τοὺς κοντοκολλείων καὶ τὰ ροῦχα λερώνουν καὶ κιτρινίζουν.

Ἡ Κόλλα Argo εἶνε ἡ ἀρίστη ὅλων τῶν κολλάρισμα, δίνοντε νὰ τὴν μεταχειρισθῆτε θερμὴν ἢ ψυχράν.

Ἀγοράζετε τὴν καθαρὰν κόλλαν ARGO 5 c.

ΤΥΡΟΚΟΜΟΙ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΥΡΟΚΟΜΙΑΣ

POLLY Brothers

21 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 1306 Orchard

ΛΕΚΑΣ ΚΑΙ ΔΡΙΒΑΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
17 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Telephone 1404 worth

ΑΔΕΛΦΟΙ ΖΑΧΑΡΙΟΥ
109-111 BROAD STREET, NEW YORK
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ
CONSIGNATIONS
INFORMATIONS COMMERCIALES

Π. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
48 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 3202 Worth.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΝΑΤΟΛΗΣ
Χονδρικὴ Πώλησις
ΠΙΝΟΤΣΙΩΝ ΧΟΥΡΜΑΔΩΝ, ΣΥΚΩΝ ΚΤΛ.
1-5 NEW BOWERY
27 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Tel. 1221 Worth

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΕΘΝΙΚΩΝ ΛΙΘΟΓΡΑΦΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ
Κατεσκευασμένων εἰς τὸ καλλίτερον Λιθογραφεῖον τοῦ Σικάγου. Πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
JAMES VAFAKOS
6 14 ELLE ISLAND VE., CHICGO ILL.
Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

NATIONAL BANK OF GREECE

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ εἰς: Αἴγιον, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρόν, Ἄμφισσαν, Ἀμαλιάδα, Ἄρταν, Ἀταλάντην, Βόλον, Γύθειον, Δημητσάναν, Ζάκυνθον, Θήβας, Θήραν, Ἰθάκην, Καλάβρυτα, Καλάμας, Καρδίτσαν, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν, Κόρινθον, Κύμην, Κυπαρισσίαν, Κύθηρα, Λαμίαν, Λάρισσαν, Λεβάδειαν, Λευκάδα, Μεγαλόπολιν, Μεσολόγγιον, Μεσσήνην, Ναύπακτον, Ναύπλιον, Παξούς, Πάτρας, Πειραιά, Πύλον, Πόλον, Πύργον, Σπάρτην, Σύρον, Τρίκκαλα, Τρίπολιν καὶ Χαλκίδα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - BANQUE NAT. DE GRECE

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

Δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας ἀποδοτέας ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, ἢ διαρκείᾳ, ἐπὶ τόκῳ :

1 1)2 ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μηνῶν	τοὐλάχιστον	
2 ο)ο	»	»	»	»	1 ἔτους	»
2 1)2 ο)ο	»	»	»	»	2 ἐτῶν	»
3 ο)ο	»	»	»	»	4 »	»
4 ο)ο	»	»	»	»	5 »	»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 33.500,000

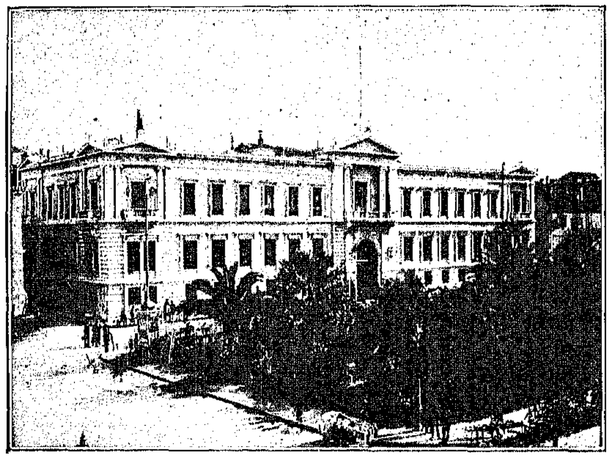

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 170,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

National Bank of Commerce	New York
American Express Co.	» »
Bankers Trust Co.	» »
Irving National Exchange Bank	» »
Russo-Chinese Bank	» »
Commercial National Bank	Chicago
First National Bank	» »
First National Bank	Pittsburg
First National Bank	Milwaukee
Canadian Bank of Commerce	Montreal Canada

Συνιστάται θερμῶς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης συναλλασσομένους ὅπως, πρὸς ταχυτέραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀποφεύγωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν :

NATIONAL BANK OF GREECE

ATHENS (Greece)

ΑΠΟΨΙΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

VOL. II. NO. 2 FEBRUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

$2.00 PER YEAR 20 C. A COPY

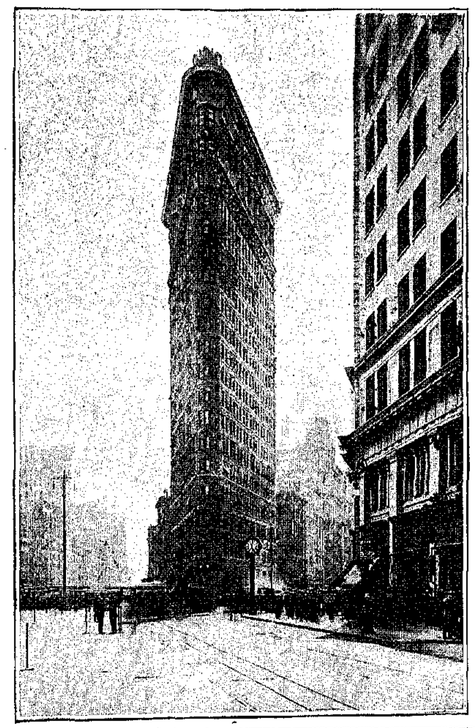

BANK OF ATHENS

ATHENS, GREECE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 50,000,000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ 80,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΑΔΟΣ: Ἐν Πειραιεῖ, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Πάτραις, Λαρίσσῃ, Τρικόλοις.
ΑΙΓΥΠΤΟΥ: Ἀλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ, Χαρτούμ, Ζαγαζίγ καὶ Μανσούρᾳ.
ΤΟΥΡΚΙΑΣ: » Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ καὶ Σταμπούλ), Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλᾳ, Σέρραις, Ξάνθῃ, Τραπεζοῦντι καὶ Σαμψοῦντι.
ΚΡΗΤΗΣ: » Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῃ
ΑΓΓΛΙΑΣ: » Λονδίνῳ, 22 Fenchurch St. E. C.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ Η ΤΡΑΠΕΖΟΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΠΛΗΡΟΝΟΥΣΑ ΤΟΚΟΥΣ ΟΣ ΚΑΤΩΙ:

3 ο/ο εἰς πρώτην ζήτησιν
3 1/2 δι' ἓξ μῆνας
4 ο/ο δι' ἓν ἔτος
5 ο/ο διὰ δύο ἔτη καὶ πλέον

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς ΕΛΛΑΔΑ, ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΤΟΥΡΚΙΑΝ ἀπευθυντέον εἰς τὰς ἑξῆς Τραπέζας

NATIONAL CITY BANK OF NEW YORK	NEW YORK
IRVING NATIONAL EXCHANGE BANK	» »
AMERICAN EXPRESS CO.	» »
CHASE NATIONAL BANK.	» »
MERSSS LIONELLO, PERRERA & CO.	» »
MESSRS KNAUTH, NACHOD & KUHNE	» »
MELLON NATIONAL BANK.	PITTSBURG
FIRST NATIONAL BANK	» »
FIFTH-THIRD NATIONAL BANK.	CINCINNATI

Ὁ γενικὸς Διευθυντὴς
Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

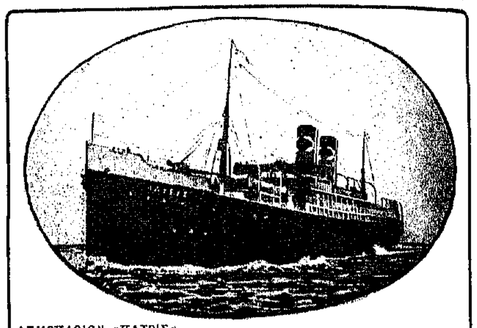

ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ «ΠΑΤΡΙΣ»

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ ΘΑΛΑΜΗΓΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

"ΠΑΤΡΙΣ"-"ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ"

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ **12** ΗΜΕΡΩΝ

Τακτικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Νέας Ὑόρκης, Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΠΑΤΡΑΙ, ΣΜΥΡΝΗ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΑΒΑΛΑ.

Κηδεύονται εἰσιτήρια καὶ ἐπιστρωτικαὶ δι' ὅλους τοὺς λιμένας Ἑλλάδος Ἀνατολῆς καὶ Αἰγύπτου.

ΜΙΧ. ΛΙΤΣΑΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ 25 BROADWAY NEW YORK

Τηλέφωνον 735 Rector

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

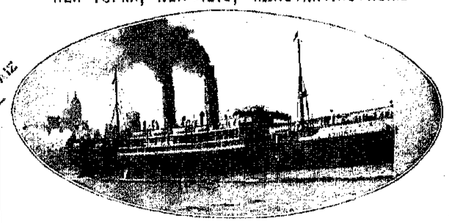

ΑΘΗΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ, ΤΑΧΥΠΛΟΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΑΞΕΙΔΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΑ

Ἐφωδιασμένα δι' ἀσυρμάτου τηλεγράφου Μαρκόνι.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

N. A. GALANOS, General Agent.

97 BROAD ST., NEW YORK

VOL. II, NO. 2 — FEBRUARY 1911

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

"MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS"

Published EVERY MONTH by *ATLANTIS*, Inc., N. Y., 113-115-117 West 31st Street, New York City

SOLON J. VLASTO PRESIDENT, DEMETRIUS J. VLASTO, TREASURER AND SECRETARY COPY RIGHT 1910 BY ATLANTIS INC. N. Y.

SUBSCRIPTION PRICE: U. S. $2.00 per year, Foreign, $3.00 per year, Single copies 20c.

Ὅροι συνδρομῶν: Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι Δολλάρια 2.00 ἐτησίως.—Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 15.—Ἕκαστον τεῦχος 20 Σέντς.

Entered as second class matter January 27, 1910, at the Post Office at New York, N. Y. under the Act of Congress of March 3, 1879.

ΕΤΟΣ Β', ΤΕΥΧΟΣ Β'. — ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1911 — ΤΙΜΑΤΑΙ 20 ΣΕΝΤΣ

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ αἰσιωτάτους οἰωνοὺς ἤρχισε διὰ τὴν «Μηνιαίαν Εἰκονογραφημένην Ἀτλαντίδα» τὸ Νέον Ἔτος. Διότι καίτοι ἐλάβομεν ὑπ' ὄψει μίαν μεγαλειτέραν ζήτησιν τευχῶν, καίτοι ἐφροντίσαμεν νὰ ἐπαρκέσῃ ἡ ἔκδοσίς μας εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἕκαστον μῆνα αὐξούσης κυκλοφορίας, ἐν τούτοις χάρις εἰς τοὺς φίλους μας κατωρθώσαμεν νὰ μείνωμεν χωρὶς ἀντίτυπα, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ὁ μήν. Ἀποτέλεσμα: Ἠναγκάσθημεν νὰ προβῶμεν εἰς ἀνατύπωσιν τοῦ τεύχους τοῦ Ἰανουαρίου, πρῶτον διὰ νὰ εἰμπορέσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι φίλοι μας νὰ ἔχουν πλήρη τὴν σειράν, καὶ δεύτερον διὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ Γραφεῖον χωρὶς μίαν ἀπαραίτητον παρακαταθήκην τευχῶν διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Τὸ γεγονός, καίτοι ἤγινεν ἀφορμὴ νέων κόπων καὶ ἐξόδων ἐκ μέρους μας, εἶναι ἐν τούτοις τόσον εὐχάριστον, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς θερμοὺς ὑποστηρικτὰς καὶ φίλους μας, εἰς οὓς ὀφείλεται ἡ πρόοδος τοῦ μεγαλειτέρου ἐν τῷ κόσμῳ Ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκδίδωμεν.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΔΟΝ τοῦ Ἰανουαρίου ὁ ὁ ἀγρώτερος χειμὼν ἐνέσκηψε τόσον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ μέρη, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς μὲν τὰς Ἀθήνας τὸ πρᾶγμα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ποιητικὰ ἄρθρα, εἰς δὲ τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐγένετο πρόξενον τῆς παροχῆς ἀρκετῶν χιλιάδων δολλαρίων εἰς τοὺς ἐργολάβους τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως. Εἶναι θαυμάσιος τόπος ἡ Ἀμερική. Καὶ ἡ χιονιὰ ἀκόμη σημαίνει δολλάρια...

ΕΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΘΗΣΑΝ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἴκοσι λόγιοι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους εἴχομεν τὴν δημιουργίαν τῶν νέων ἱπποτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνόρθωσις ἐξελέξατο ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἐργατῶν τοῦ καλάμου.

Τὸ πρᾶγμα ἔκαμε θόρυβον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸν τόπον ἐν γένει.

Ἐν τούτοις μέσα εἰς τὴν δημοκρατικὴν Ἀμερικήν, τὴν μὴ ἔχουσαν παράσημα, ἡ φασαρία τῶν τελευταίων παρασημοφοριῶν δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ προκαλέσῃ μειδιάματα... Ἔχομεν τόσας ἄλλας ἀνάγκας ἐπειγούσας ἐκεῖ κάτω, ὥστε ἡ παρασημοφορία τῶν λογίων εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ὑστερότερα...

ΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐστέφθησαν οἱ πρῶτοι ἀγῶνες τοῦ νεοσυστάτου ἀθλητικοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Συλλόγου Νέας Ὑόρκης, τὸ σημεῖον αὐτὸ δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ θεωρηθῇ ὡς καταλαδὸν μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις εἰς τὴν ἀθνικήν μας ἀθλητικὴν κίνησιν.

Τέσσαρες χιλιάδες θεαταὶ καὶ δύο χιλιάδες δολλάρια εἰς εἰσπράξεις διὰ μίαν πρώτην ἐμφάνισιν εἶναι κάτι τι, ποὺ εἰμπορεῖ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ τὸν πλέον ἀπαισιόδοξον.

ΕΧΑΣΑΜΕΝ καὶ τὸν Παπαδιαμάντην. Ὁ σεμνὸς καὶ ἥρεμος καὶ ντροπαλὸς ἄνθρωπος, ὅστις ὑπῆρξε μέγας χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ καὶ δυστυχῶς χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, ἐσβύσεν ἥσυχα εἰς τὸ νησί του, μὲ κανένα ἴσως ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του ψαλμοὺς τοῦ Δαυὶδ εἰς τὰ χείλη...

Ἕλλην τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔγραψε πράγματα ποὺ δὲν θὰ παληώσουν ποτέ...

Διότι ὁ Παπαδιαμάντης εἶς τὸ Ἑλληνικὸν διήγημα ὑπῆρξεν ὅ,τι ὁ Παπαρρηγόπουλος εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὅ,τι ὁ Βαλσωρίτης εἰς τὸ ποίημα, ὅ,τι ὁ Βερναρδάκης εἰς τὸ δράμα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταλάδῃ τὴν θέσιν του, καὶ ποὺ θὰ συμπληρώσῃ τὸ μέγα κενὸν ποὺ ἠφήκεν ἀποθανὼν ὁ μέγας Σκιαθίτης, θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ εὑρεθῇ...

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ὁλόκληρος ἐπένθησε κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἕνα μέγαν ἄνδρα καὶ ἕνα μέγαν φιλέλληνα.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Charles Dilke ἐχάσαμεν τὸν εἰλικρινέστερον πρόμαχον τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων εἰς τὸ μεγαλείτερον Κοινοβούλιον τοῦ κόσμου, μὴ δειλιάσαντά ποτε νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν του διὰ τὸ ἀδικούμενον Γένος μας πάντοτε ὁσάκις ἡ φιλελευθέρα Ἀγγλία ἐφάνη λησμονοῦσα τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς παραδόσεις της... Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Δίλκε πάντοτε ἔφερεν ἀποτέλεσμα, διότι ὁ ἀνὴρ δὲν ἦτο τυχαῖος εἰς τὴν Πατρίδα του... Ἔτσι φεύγουν ἕνας ἕνας ὅλοι οἱ μεγάλοι τοῦ μεγάλου παληοῦ καιροῦ καὶ μᾶς ἀφίνουν μόνους διὰ νὰ αἰσθανώμεθα καλλίτερα τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὴν Πατρίδα μας, ἣν ἐκεῖνοι τόσον ἠγάπησαν!...

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ζήτημα ἔκαμε πάλιν τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ἡμερήσιον καὶ περιοδικόν. Σελίδες ὁλόκληροι κατανάλισκονται περὶ τὸ ζήτημα αὐτό, τὸ ὁποῖον κάθε φορὰν ἐμφανίζεται πολεμικώτερον διὰ νὰ κουράζῃ καὶ νὰ ἐξαντλῇ καὶ ἐκείνους ποὺ διαδάζουν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, τόσον τῆς δημοτικῆς ὅσον καὶ τῆς καθαρευούσης...

Τόσος χρόνος καὶ τόσος χῶρος, σπαταλώμενος εἰς τὴν μάλλον ἄγονον τῶν συζητήσεων, δὲν ἦτο χιλίας φορὰς καλλίτερον νὰ διετίθετο εἰς τὴν ἀνάπτυξιν θεμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος ν' ἀποκομίζῃ μίαν θετικὴν ὠφέλειαν καὶ ἕνα πρακτικὸν κέρδος; Δὲν καταλαμδάνουν οἱ καθαρεύοντες καὶ οἱ δημοτικισταί, ὅτι αὐτὸς ὁ βυζαντινισμὸς ἔχει μαράνει ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος;..

ΞΕΥΡΕΤΕ τί κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον; Ὅτι ἀκόμη δὲν ἐπέταξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀεροπλάνον...

Ἡ Τουρκία μᾶς περνᾷ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν ἔγειναν ἀεροδρομικοὶ ἀγῶνες εἰς τὸ Χονολουλοῦ!...

ΑΥΤΗΝ τὴν φορὰν ἐστολίσαμεν τὸ ἐξώφυλλον τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» μὲ τὴν χαρακτηριστικωτέραν εἰκόνα τῆς Ἀμερικῆς. Ποῖος ἀλήθεια δὲν ἤκουσε διὰ τοὺς Ἀμερικανικοὺς οὐρανοξύστας; Καὶ ποῖος δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὴν δημοσιευομένην εἰκόνα τὸ περίφημον Flatiron, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ κτίριον, τὸ ἀποτελοῦν ἓν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς;...

Τὸ Flatiron Building δὲν εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι ὅμως πανθομολογουμένως τὸ γραφικώτερον καὶ τὸ κομψότερον.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΘΗ ΜΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1905 τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Ρώμης ἀπεφάσισε νὰ ἑορτάσῃ ἐπισήμως κατὰ τὸ 1911 τὴν πενηκοστὴν ἐπέτειον τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἰταλικῆς ἑνώσεως.

Ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου δὲν περιελάμβανε μεγάλα σχέδια. Ἐφαίνετο δὲ πράγματι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἐθνικοῦ πανηγυρισμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ μετεῖχον ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Χερσονήσου. Ἐν τούτοις ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη ἰδέα καλλιεργηθεῖσα κατέληξεν εἰς μεγάλας ἀποφάσεις. Καὶ οὕτως ἡ Ἰταλία ἐφέτος θὰ πανηγυρίσῃ τὴν πενηκονταετηρίδα τῆς Ἑνώσεώς της μὲ δύο Ἐκθέσεις θαυμασίας εἰς λαμπρότητα καὶ πλοῦτον. Ἡ μία καὶ κυριωτέρα ἐξ αὐτῶν θὰ συγκροτηθῇ εἰς τὴν Ρώμην, ἡ δευτέρα εἰς τὸ Τουρίνον.

Διατί θὰ εἴπῆτε αἱ δύο ἐκθέσεις ἀντὶ τῆς μιᾶς; Ἁπλούστατα, διότι πρόκειται περὶ τῆς ἐκπληρώσεως μιᾶς ἐθνικῆς ὑποχρεώσεως πρὸς τὰ δύο μεγάλα κέντρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον ἐσημείωσε τὴν ἀφετηρίαν, τὸ δὲ ἄλλο τὴν καταπλαστὸν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀγῶνος, ὅστις ἀπὸ μίαν Ἰταλίαν κατατεμημένην εἰς κρατίδια ἀσθενῆ, πτωχὴν καὶ δούλην κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον μίαν Ἰταλίαν, ἡνωμένην, ἰσχυράν, πλουσίαν καὶ ἀνεξάρτητον.

Δὲν ἠδύναντο λοιπὸν οἱ διοργανωταὶ τῶν ἑορτῶν τῆς πενηκονταετηρίδος τῆς Ἰταλικῆς ἐλευθερίας νὰ συγκεντρώσουν πάντα πανηγυρισμὸν εἰς τὴν Ρώμην καὶ νὰ λησμονήσουν τὸ Τουρίνον, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀνεπετάσθη ἡ τρίχρους τῆς ἀνεξαρτησίας σημαία κατὰ τὴν πρώτην Ἰταλικὴν ἐξέγερσιν, τὴν συμπίπτουσαν κατὰ περίεργον συγκυρίαν μὲ τὴν ἰδικήν μας Ἐπανάστασιν. Σύμπτωσις ἀκόμη περισσότερον ἀξιοσημείωτος. Ἡ Ἰταλικὴ σημαία ἀνεπετάσθη εἰς τὸ φρούριον τοῦ Τουρίνου τὴν 12 Μαρτίου τοῦ 1821, κατ' ἐλίγας μόνον ἡμέρας προηγηθεῖσα τῆς μυσταγωγίας τῆς Ἁγίας Λαύρας!... Ὁ κόμης Santorre di Santarosa, ὅστις ἦτο ἡγέτης τοῦ κινήματος ἐκείνου, ἦτο ὁ ἴδιος ἥρως ὅστις τὴν Ἀπρίλιον τοῦ 1825 ἔπιπτεν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας εἰς τὴν Σφακτηρίαν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀναγνωσταρᾶ, τοῦ Τσαμαδοῦ καὶ τοῦ Σαχίνα...

Αἱ συμπτώσεις ὅμως αὗαι ἂς μὴ μᾶς ἀπασχολήσουν ἀπὸ τὸ θέμα μας. Οὔτε θὰ ἐμφείνωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ μακροῦ ἐκείνου ἀγῶνος τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Αἱ ἱστορικαὶ ἐκείναι σελίδες, ὅσον ἐνδιαφέρουσαι καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ὡς ἐπίκαιρον ἀνελάβομεν νὰ διαπραγματευθῶμεν. Ἓν σημεῖον ἱστορικὸν μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ αὐτὸ εἶναι ὅτι τὴν 1 Ἰουλίου 1871 ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐγκαθιέδρυσε ἐπισήμως εἰς τὴν Ρώμην, τὴν ἀνεγνωρισμένην πλέον πρωτεύουσαν τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους.

Οὗτοι εἶναι οἱ λόγοι οἱ δικαιολογοῦντες τὰς δύο Ἐκθέσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ ἕνα ἰδιάζοντα χαρακτῆρα. Οὕτως ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ μὲν

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

ἔκθεσις τῆς Ρώμης ἀφιερωθῇ εἰς τὴν Τέχνην, ἡ δὲ τοῦ Τουρίνου εἰς τὴν Βιομηχανίαν.

Ἀφίνοντες τὰ κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Τουρίνου δι' ἓν ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μίαν ἰδέαν τῆς ἐκθέσεως τῆς Ρώμης, στηριζόμενοι εἰς τὰς πληροφορίας καὶ φωτογραφίας τὰς ὁποίας εὐγενῶς εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ἀποστείλῃ ἡ ἐπὶ τῆς Κινηματογραφίας ἑταιρεία Cinès.

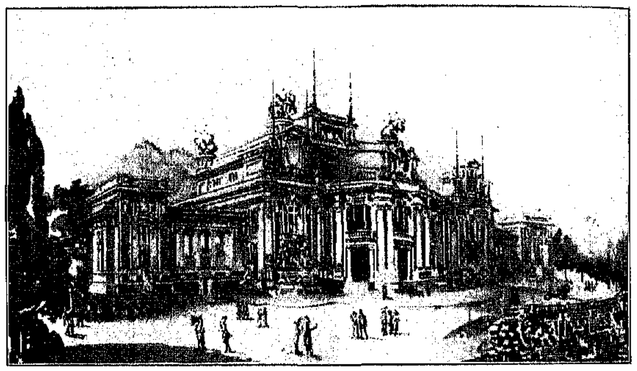

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ἡ ἔκθεσις αὕτη θὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν ἑξῆς τμημάτων:

Ἀρχαιολογία, Ἱερὰ Τέχνη, Ἀρχιτεκτονικὴ, Γεωγραφικὴ καὶ Γλυπτική, Μουσική, Δραμα, Συνέδρια. Ἄλλα τρία τμήματα θ' ἀσχοληθοῦν εἰς τὰ οἰκονομικά, τὴν διοργάνωσιν ἀναμνηστικῶν ἑορτῶν καὶ ἐπίδειξιν τῶν προόδων, τὰς ὁποίας εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν Συγκοινωνίαν ἐπετέλεσεν ἡ Ἰταλία. Τὸ μεγαλείτερον ἐν τούτοις καὶ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκθέσεως ἔγκειται εἰς τὸ Ἐθνογραφικὸν τμῆμα.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῆς Ἐθνογραφικῆς ταύτης ἐκθέσεως θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσις ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ἰταλικῆς ἐνδυμασίας, τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων καὶ συστημάτων, ὡς ταῦτα διεσώθησαν μέχρι σήμερον εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Χερσονήσου. Ἡ ἐπιτευχθεῖσα πολιτικὴ ἕνωσις ἔχει ἐξαλείψει πολλὰς διαφοράς, αἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ξένων κατοχῶν ὑφίσταντο εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἰταλικῶν ἐπαρχιῶν.

Συνεπῶς εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῆς Ρώμης θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς νὰ ἴδῃ ὄχι μόνον ζωντανὰς εἰκόνας τῶν διαφόρων ἐνδυμασιῶν καὶ κοσμημάτων καὶ οἰκιακῶν ἐργαλείων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, διασωθέντων εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας, ἀλλ' ἀκόμη θὰ ἴδῃ τὰ σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἔζησε καὶ ζῇ ἀκόμη ὁ Ἰταλικὸς λαὸς εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ Κράτους, θὰ ἀκούσῃ τὰ λαϊκὰ τραγούδια κάθε χωριοῦ, θὰ παραστῇ εἰς τὰς χαρακτηριστικὰς ἐθνικὰς ἑορτὰς καὶ τὰς πανηγύρεις καὶ τοὺς χοροὺς τοῦ λαοῦ.

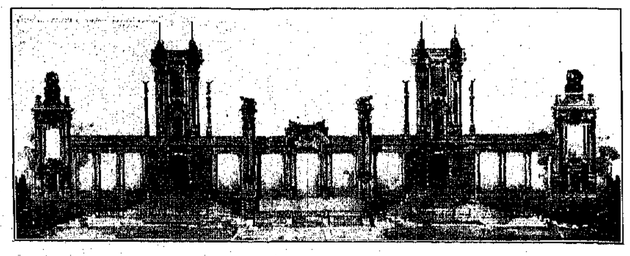

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Τὸ μέρος τοῦτο, ἰδίως τῶν διαφόρων οἰκοδομῶν, τῶν ἀντιπροσωπευουσῶν κάθε γωνίαν καὶ κάθε ἐποχὴν τῆς Ἰταλίας, εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα, διότι ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἴδῃ ἀναζῶσαν ἐνώπιόν του ὅλην τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τῶν νήσων. Τὸ Ἀόστειον, ἡ Οὐμβρία, αἱ Μάρκαι, ἡ Τοσκάνη, ἡ Ρωμανία θὰ παρουσιάσουν χαρακτηριστικοὺς τύπους τοῦ ΙΒ' καὶ ΙΓΤ' αἰῶνος, ἐνῷ ἡ Λομβαρδία μεταξὺ ἄλλων θὰ ἐπιδείξῃ ἓν ὑφαντήριον ἐργαζόμενον, τῆς ἐποχῆς τοῦ 1200, καὶ ἓν ὀπλοποιεῖον τοῦ ἔτους 1100. Ἡ Βενετία ἀντιπροσωπεύεται μὲ τὰς διώρυγας καὶ τὰ χωρικά της σπίτια, ἡ Καλαβρία μὲ ἓν ἐργαστήριον παρασκευῆς ἀρώματος Περγαμόντου καὶ ἕνα οἰκίσκον τοῦ Δεκάτου Ἕκτου αἰῶνος, ἡ Καμπανία μὲ μίαν γωνίαν τῆς Ἁγίας Λουκίας τῆς Νεαπόλεως, ἡ Σικελία καὶ ἡ Σαρδηνία θὰ παρουσιάσουν δείγματα τῶν παλαιῶν σπιτιῶν των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον παράθυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡ δὲ Σικελία ἓν ἐργαστήριον κουκλῶν καὶ ἓν θέατρον νευροσπάστων παλαιᾶς ἐποχῆς.

Ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα πτέρια τῆς Ἐθνογραφικῆς Ἐκθέσεως θὰ κτισθοῦν κατ' ἀντιγραφὴν πιστοτάτην ἐκ τοῦ πρωτοτύπου. Καὶ τὸ θέαμα θὰ εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἐνδιαφέρον, ὅταν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει ὅτι εἰς κάθε οἴκημα καὶ ἐργαστήριον ἑκάστης ἐπαρχίας, θὰ βλέπῃ πραγματικῶς τοὺς τύπους τῶν διαφόρων χωρικῶν μὲ τὰς ἐνδυμασίας τοῦ τόπου, τὰς ἐργασίας των, τὰ ἔθιμά των, τοὺς χορούς των.

Ἓν ἄλλο τμῆμα ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα θὰ εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ τμῆμα τῆς ἁλιείας. Ἐπεὶ εἰς ἓν θαυμάσιον περίπτερον, κτιζόμενον τώρα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως, θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἁλιείας ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ νὰ ἴδῃ τὰ διάφορα μέσα διὰ τῶν ὁποίων εἰς διαφόρους ἐποχὰς οἱ Ἰταλοὶ ψαρέδες ἡλιεύον. Ἀλλ' εἶναι καιρὸς νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὸ καθαρῶς καλλιτεχνικὸν μέρος τῆς Ἐκθέσεως τῆς Ρώμης.

Ἓν ὁλόκληρον τμῆμα εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Διεθνῆ καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῆς Ρώμης, περιλαμβανόμενον ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ἀρχαίας Vigna Cartoni, μεταξὺ τῆς Villa Umberto καὶ Villa Giulia. Ἡ κυρία εἴσοδος θὰ εἶναι ἀπὸ τὴν Villa Umberto διὰ τῆς ὁδοῦ Viale del Fiocco, ὁπόθεν ἀντιμετωπίζει τις τὴν τιμητικὴν εἴσοδον, ἣν κοσμοῦσι κίονες καὶ ἀγάλματα ἀλληγορικά. Ἓν εὐρύτατον ἡμικύκλιον ἀνοίγεται εἰς τὸ μέσον, ὁπόθεν δι' ἀμαξιτῶν δρόμων εὐρυτάτων καὶ διὰ μεγαλοπρεπῶν μαρμαρίνων βαλμίδων, ἀνέρχεται τις εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ὡραίων Τεχνῶν.

Εἰς τὸ Μέγαρον τοῦτο θὰ συμπεριληφθοῦν κατὰ τὸ ἀρχικὸν σχέδιον αἴθουσαι Ἰταλικαί, ξέναι καὶ διεθνεῖς. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα εἶναι θαυμάσιον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Καταλαμβάνει ἔκτασιν πέντε χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκθέσεως θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς διαρκὴς Πινακοθήκη τῆς νεωτέρας Ἰταλικῆς τέχνης. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλας τὰς διασπάσεις τοῦ Μεγάρου τούτου, τοῦ ὁποίου μέγα μέρος καταλαμβάνουν τὰ ἐκθέματα τῆς Σουηδίας, Νορβηγίας καὶ Δανίας, ἐχρειάσθησαν νέαι αἴθουσαι διὰ τὴν Ἑλβετίαν, Ἀργεντινὴν καὶ Ὁλλανδίαν, χάριν τῶν ὁποίων κατεσκευάσθησαν μεγάλαι σταναί, καταλαμβάνουσαι ἔκτασιν ἓξ χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων.. Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν ὁ ἄλλοτε βουλευτὴς κ. Τοπάλδος Μπασιάς.

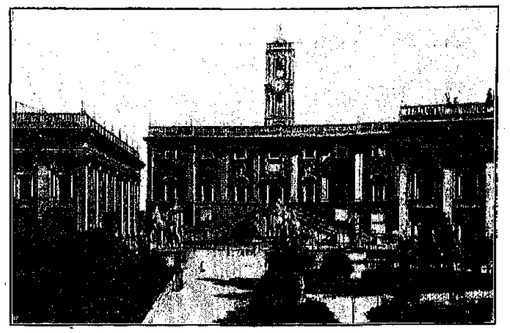

ΤΟ ΚΑΠΙΤΩΛΙΟΝ

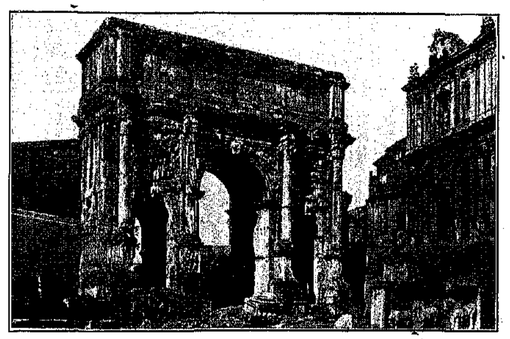

Η ΑΨΙΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Εἰς τὸν ὅλον ἑορτασμὸν δὲν θὰ καταλάβῃ ὀλιγωτέραν θέσιν ἡ ἔκθεσις τῆς Ἀρχαιολογίας, ἥτις θὰ στεγασθῇ εἰς ἰδιαίτερον μέγαρον παρὰ τὰς θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἡ πρωτοφανὴς αὕτη εἰς τὸ εἶδός της ἔκθεσις θ' ἀποτελέσῃ ἓν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα θεάματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς ν' ἀπολαύσῃ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς αἰωνίας πόλεως.

Τριάκοντα καὶ ἓξ Ἰταλικαὶ ἐπαρχίαι μετέχουν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐκθέσεως, μὲ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ εὑρήματά των, τὰ στεφηρῶς διηγούμενα τὰς παλαιὰς Ρωμαϊκὰς δόξας. Ἐπὶ πλέον δώδεκα τετραγωνικῶν μέτρων.. Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν ὁ ἄλλοτε βουλευτὴς κ. Τοπάλδος Μπασιάς.

Εἰς τὸν ὅλον ἑορτασμὸν δὲν θὰ καταλάβῃ ὀλιγωτέραν θέσιν ἡ ἔκθεσις τῆς Ἀρχαιολογίας, ἥτις θὰ στεγασθῇ εἰς ἰδιαίτερον μέγαρον παρὰ τὰς θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἡ πρωτοφανὴς αὕτη εἰς τὸ εἶδός της ἔκθεσις θ' ἀποτελέσῃ ἓν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα θεάματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς ν' ἀπολαύσῃ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς αἰωνίας πόλεως.

Τριάκοντα καὶ ἓξ Ἰταλικαὶ ἐπαρχίαι μετέχουν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐκθέσεως, μὲ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ εὑρήματά των, τὰ στεφηρῶς διηγούμενα τὰς παλαιὰς Ρωμαϊκὰς δόξας. Ἐπὶ πλέον δώδεκα τετραγωνικῶν μέτρων.. Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν ὁ ἄλλοτε βουλευτὴς κ. Τοπάλδος Μπασιάς.

Εἰς τὸν ὅλον ἑορτασμὸν δὲν θὰ καταλάβῃ ὀλιγωτέραν θέσιν ἡ ἔκθεσις τῆς Ἀρχαιολογίας, ἥτις θὰ στεγασθῇ εἰς ἰδιαίτερον μέγαρον παρὰ τὰς θέρμας τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἡ πρωτοφανὴς αὕτη εἰς τὸ εἶδός της ἔκθεσις θ' ἀποτελέσῃ ἓν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα θεάματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς ν' ἀπολαύσῃ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς αἰωνίας πόλεως.

Τριάκοντα καὶ ἓξ Ἰταλικαὶ ἐπαρχίαι μετέχουν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐκθέσεως, μὲ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ εὑρήματά των, τὰ στεφηρῶς διηγούμενα τὰς παλαιὰς Ρωμαϊκὰς δόξας. Ἐπὶ πλέον

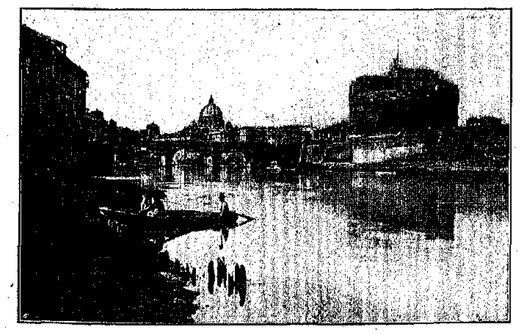

ΤΟ CASTEL SANT ANGELO ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

ὅμως, ἐκτὸς τῶν ἔργων τῆς συγχρόνου τέχνης, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὸ Μέγαρον τῶν ὡραίων Τεχνῶν, θὰ γίνῃ καὶ μία ἄλλη ἔκθεσις κλασικῶν Ἰταλικῶν ἔργων. Αὕτη θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ περίφημον Castel Sant Angelo, τὸν περίφημόν τοῦτον τῆς Ρώμης Πύργον, τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποίου ὀφείλει κανεὶς ν' ἀναζητήσῃ εἰς πολὺ μακρυνὸν παρελθόν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ ἐν λόγῳ πύργος ἐκτίσθη κατὰ τὸν Ἕκτον αἰῶνα...

Ἔπεται ἔρχεται ἡ Ἔκθεσις τῆς Μουσικῆς καὶ Δραματικῆς Τέχνης. Δὲν θὰ ἐκτεθοῦν, ὅτως ἔγινεν εἰς ἄλλας ἐκθέσεις ὁμοίας φύσεως, παλαιὰ καὶ σεβάσμια μουσικὰ ὄργανα, οὔτε αὐτόγραφοι συνθέσεις μεγάλων μουσουργῶν. Ἀλλὰ θ' ἀναζήσουν ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτῶν αἱ μεγαλείτεραι συνθέσεις, αἱ σημειώσασαι τὰ διάφορα στάδια, δι' ὧν διῆλθε τέσον ἡ Ἰταλικὴ μουσική, ὅσον καὶ τὸ Ἰταλικὸν δράμα, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς θαυμασίας καὶ θριαμβευτικῆς ἐξελίξεώς των.

Ἀπὸ κάθε ἐποχὴν θὰ ληφθοῦν τὰ χαρακτηριστικώτερα μουσικὰ καὶ δραματικὰ ἔργα καὶ θὰ λάβουν ζωὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ μεγαλειτέρου Θεάτρου τῆς Ρώμης, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ Constanzi. Τὰ διάφορα ἔργα θὰ διευθύνουν οἱ τρεῖς μεγαλείτεροι διευθυνταὶ ὀρχήστρας, οὓς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἰταλία. Οὗτοι εἶναι οἱ Luigi Mancinelli, ὁ Arturo Toscanini καὶ ὁ Leopoldo Mugnone. Μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν, οἵτινες θὰ ὑποδυθοῦν τὰ πρωτεύοντα πρόσωπα εἰς τὰ παρασταθησόμενα μελοδράματα, ἀναφέρονται οἱ Caruso, Battistini, Bonci καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὸν λόφον τοῦ Παλατίνου κατασκευάζεται ἤδη ἓν ἐκτεταμένον ὑπαίθριον θέατρον, ὅπου θὰ παιχθοῦν ἔργα τοῦ Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ μεγάλου Ρωμαίου δραματουργοῦ Πλαύτου.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως τὰ ρωμαϊκὰ θέατρα θὰ δίδουν καθημερινῶς παραστάσεις Ἰταλικῶν ἔργων μὲ τοὺς ἀρίστους τῶν ἠθοποιῶν. Καὶ ἐν γένει δὲν θὰ λείψουν τὰ μέσα πρὸς παροχὴν πάσης εὐγενοῦς ψυχαγωγίας καὶ διασκεδάσεως...

Καὶ ἤδη ἀπομένει τὸ μεγαλείτερον κέντρον τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς πενηκονταετηρίδος. Τοῦτο θὰ εἶναι τὸ μνημεῖον τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ Β'.. Ἑκατὸν ἰταλικαὶ πόλεις συνεισέφεραν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τεραστίου αὐτοῦ μαρμαρίνου μνημείου, τὸ ὁποῖον θ' ἀποθανατίζῃ τὴν Ἰταλικὴν Ἕνωσιν.

Ἀπὸ ἀπόψεως καλλιτεχνικῆς καὶ μεγέθους τὸ μνημεῖον τοῦτο, αἰσίως περατωθέν, παρουσιάζει κάτι τι μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον. Καταλαμβάνον

ἐν τεράστιον τετράγωνον, τὸ μνημεῖον τοῦτο θεσπίζει ὁλοκλήρου τῆς πόλεως. Ἡ μεγαλειτέρα ὁδὸς τῆς πρωτευούσης, ἡ τέμνουσα αὐτὴν ὡς μία κεντρικὴ ἀρτηρία, τὸ περίφημον εἰς τὸν κόσμον Corso, ἔχει τὴν ἀφετηρίαν της εἰς τὸ πάγκαλον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον κοσμοῦσιν ὡραιότατοι ἀλληγορικαὶ παραστάσεις τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Χερσονήσου. Γαλήνιος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ μνημείου τούτου ὁ Ἐλευθερωτὴς ἀτενίζει ἐπὶ τὸ συντελεσθὲν ἔργον του. Καὶ τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖον χάνεται εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος, διασταυροῦται μὲ τὸ βλέμμα ἑνὸς ἄλλου γίγαντος, οὗτινος ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς ὑψοῦται εἰς τὸν λόφον τοῦ Gianicolo... Εἶναι ὁ Ἰωσὴφ Γαριβάλδης... Εἶναι ὁ στρατιώτης, ὅστις εἶπε Roma o morte! καὶ ὅστις ἐπῆρε τὴν Ρώμην, καὶ ἀπηλευτερώθη.

Ἔχει ἱστορίαν ἐνδιαφέρουσαν τὸ Castel Sant Angelo, καθ' ὅτι ἀποτελεῖ τὸν κρίκον τὸν συνδέοντα τὴν ἀρχαίαν Ρώμην μὲ τὴν σημερινήν.

Ἐὰν τὸ Καπιτώλιον ἀντικρυσωπεῖ τὴν λατρευτὴν ἀνάμνησιν καὶ τὸ Βατικανὸν τὴν θρησκευτικὴν ἰδέαν, ὁ Πύργος οὗτος εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἄριστα ὡς ἐκπροσωπῶν τὸ στρατιωτικὸν ρωμαϊκὸν πνεῦμα.

Ἱδρύθη, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἐπὶ τοῦ χώρου, ὃν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς εἶχε διὰ τὸ μαυσωλεῖον αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Σαβίνας, κατὰ τὸ ἔτος 135 Μ. Χ.

Τὸ Μαυσωλεῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τοιοῦτον μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Σεπτιμίου Σευήρου, κατόπιν δὲ ἐκλείσθη μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ὅστις τὸ ἐθεώρησε κατάλληλον διὰ φρούριον καὶ τὸ ὠχύρωσε περὶ τὰ 271. Ὁ πύργος λοιπὸν συνεδέθη μὲ τὰ λοιπὰ τείχη, καὶ ὑπέστη τὰς προσβολὰς τοῦ Ἀλαρίχου κατὰ τὸ 400. Ἡ ἐνδοξοτέρα σελὶς τοῦ Πύργου ἐγράφη εἰς τὰ 537, ὅτε Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἀπὸ κοινοῦ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ρότθων, θριαμβεύσαντες. Εἰς τὰ 590 τὸ εἰδωλολατρικὸν μνημεῖον περιῆλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἀφιερώθη εἰς τὸν ἀρχάγγελον Μιχαήλ.

Οἱ Πάπαι Βονιφάτιος Γ'. καὶ Βονιφάτιος Δ'. ἔκτισαν ἐκεῖ μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, σώσαντος τὴν Ρώμην ἀπὸ τῆς λοιμοῦ. Εἰς τὰ 900 ὁ Πύργος τοῦ Ἀρχαγγέλου παρουσιάζεται ὡς φέουδον τῶν βαρώνων τῆς Ρώμης.

Ἀργότερα τὸ βλέπομεν παπικὸν ἐνδιαίτημα. Ἀλληλοδιαδόχως ἐκυμάτισαν ἐπ' αὐτοῦ αἱ σημαῖαι τῶν βασιλέων τῆς Νεαπόλεως, τοῦ Ρωμαϊκοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ἐφυλακίσθησαν ἡ Βεατρίκη Cenci καὶ ὁ Benvenuto Cellini καὶ διεδραματίσθησαν αἱ μεγαλειτεραι τραγῳδίαι τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Ρώμης.

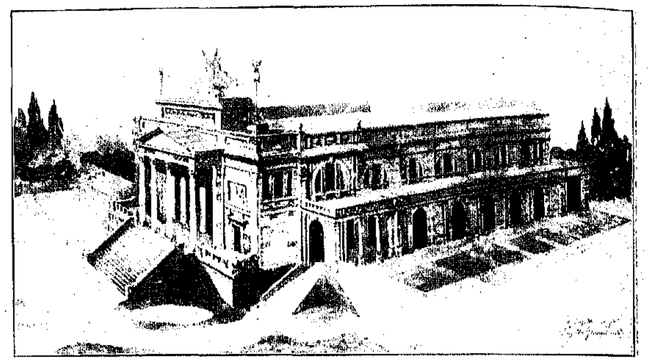

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ

Ἐκεῖ λοιπὸν σήμερον ἔχουσι ἱδρυθῆ τέσσαρα ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα τμήματα τῆς ἐκθέσεως. Τὸ μουσεῖον τῆς στρατιωτικῆς μηχανικῆς, τὸ περίπτερον τῆς συγκριτικῆς τέχνης, τὸ περίπτερον τῆς Ρωμαϊκῆς τοπογραφίας, καὶ τέλος τὸ Κέντρον τῶν Συνεδρίων τῆς Ἐκθέσεως.

Τὰ συνέδρια ταῦτα τὰ ἀποτελοῦντα μέρος τῆς ἐκθέσεως σπουδαιότατον θὰ εἶναι ἐπιστημονικά, ἱστορικὰ καὶ καλλιτεχνικά, καὶ δὴ διεθνῆ. Ὡσαύτως εἰς τὸ μέγαρον τῶν Συνεδρίων θὰ γίνουν αἱ ἐπίσημοι ὑποδοχαί, διαλέξεις, γεύματα καὶ ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐκθέσεως.

Τὴν λαμπρότητα ὅμως τῶν Ρωμαϊκῶν ἑορτῶν θὰ αὐξήσῃ ἔτι μᾶλλον ἡ αὐτόθι μετάθεσις τῶν ἐπισημοτέρων μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης. Διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκτὸς τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος ἐδήλωσαν ὅτι θὰ μεταθέσουν εἰς τὴν ἔκθεσιν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, οἱ Βασιλεῖς Σουηδίας, καὶ Νορβηγίας, ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, πιθανώτατα ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, πάντως δὲ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου.

Ὅταν δὲ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει πόσον εἶναι εἰδικοὶ οἱ Ἰταλοὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὀργανώσεως ἐπισήμων δεξιώσεων καὶ ὑποδοχῶν, εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τί θὰ γίνῃ εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὴν μετάβασιν τόσων ἐστεμμένων.

Ἐν τούτοις τὸ προνόμιον τῆς αὐτόθι μεταβάσεως δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς μόνους τοὺς ὀλίγους προνομιούχους τῆς τύχης. Ὅλαι αἱ Ἰταλικαὶ ἀτμοπλοΐαι Ἑταιρίαι θὰ προβοῦν εἰς μεγάλας ἐκπτώσεις τῶν ναύλων των κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκθέσεως, ὅλα δὲ τὰ σιδηροδρομικὰ τιμολόγια θὰ ὑποβιβασθοῦν εἰς τὸ ἥμισυ διὰ νὰ εἰμπορέσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως νὰ ταξειδεύσουν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, τὰ τόσον πλούσια εἰς φυσικὴν καλλονὴν καὶ ἱστορικὰς ἀναμνήσεις...

Ἐὰν εἰς ὅλα τ' ἀνωτέρω προστεθῇ τὸ γεγονός, ὅτι διὰ τὸ Ἰταλικὸν Κράτος καὶ τὸν Ἰταλικὸν Λαὸν ὁλόκληρον, ἡ ἔκθεσις τῆς Ρώμης ἀποτελεῖ ζήτημα φιλοτιμίας, ἐὰν ἀκόμη προστεθῇ ὅτι ἡ Ἰταλικὴ πρωτεύουσα θὰ παρουσιάσῃ κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας εἰς τοὺς ἐπισκέπτας της κάτι τι τὸ ὁποῖον οὐδεμία πόλις τοῦ κόσμου παρουσίασεν εἰς ἀνάλογον ἔκθεσιν, τότε ἴσως θὰ εἰμπορέσῃ κανεὶς νὰ λάβῃ μίαν ἰδέαν τῶν ἑορτῶν τῆς Πεντηκονταετηρίδος τῆς Ἰταλικῆς Ἀνεξαρτησίας.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κλείσωμεν τὸ ἄρθρον τοῦτο, χωρὶς νὰ κάμωμεν μνείαν τοῦ τεραστίου σταδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἱδρυθῇ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ φανατικοῦ γυμναστοῦ Cav. Romano Guerra, καὶ θὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ἀθλητὰς τῆς Ἰταλίας εἰς τοὺς ἀγῶνας, διὰ τῶν ὁποίων θ' ἀναζήσουν αἱ ἡμέραι τῆς παλαιᾶς Ρωμαϊκῆς ἀδόξης.

Μὲ αὐτὴν τὴν πανήγυριν θὰ ἑορτάσῃ ἡ Ἰταλία τὴν πεντηκονταετηρίδα της...

Διὰ τὴν διοργάνωσιν ὁλοκλήρου ταύτης τῆς Ἐκθέσεως ἡ μᾶλλον τῶν δύο ἐκθέσεων, καθ' ὅσον δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν καὶ τὴν αὐτοτελῆ Ἔκθεσιν τοῦ Τουρίνου, εἰργάσθησαν ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ μίαν πενταετίαν, τόσον οἱ ἐπίσημοι Κυβερνῆται τοῦ Κράτους ὅσον καὶ οἱ ἰδιῶται καὶ ἐν γένει πᾶς Ἰταλός.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας ταύτης παρουσιάζεται σήμερον μὲ διαστάσεις ἀληθινοῦ κολοσσοῦ.

Καὶ ἐνθυμούμεθα τώρα ὅτι μετὰ μίαν δεκαετίαν θὰ κλεισθῇ καὶ ἡ Ἑλλὰς ὅπως ἑορτάσῃ τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1821.

Ἂς μὴν εἰπῇ κανεὶς ὅτι, ἂν ἐργασθῶμεν ὅλοι συστηματικῶς, δὲν θὰ γείνῃ ὡραῖος ὁ Ἑλληνικὸς πανηγυρισμός.

Ἡ μεγάλη Ἰταλία διὰ τὴν πεντηκονταετηρίδα της ἡτοιμάσθη ἐντὸς πέντε ἐτῶν. Ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἐντὸς δέκα ἐτῶν, διατί δὲν θὰ ἡτοίμαζε τὴν ἑκατονταετηρίδα της;

Ἡ Ρώμη ἠσθένησε τὰς ὑποχρεώσεις της εἰς τὸ Ἰταλικὸν Ἔθνος διὰ τὸ 1911.

Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ κάμουν αἱ Ἀθῆναι διὰ τὸ 1921;

★★★

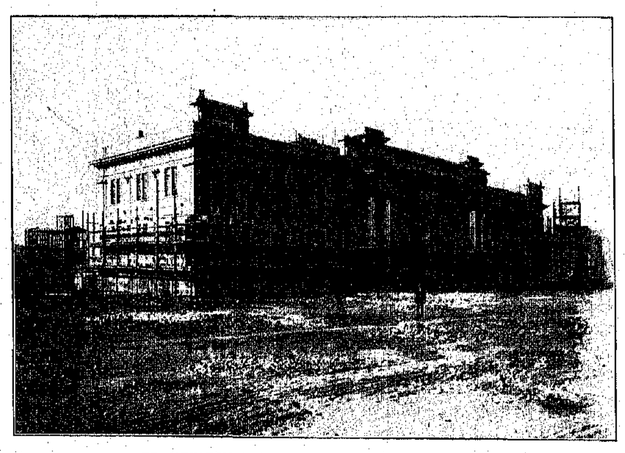

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΤΗΛΕΒΟΛΩΝ

Η ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΑΚΤΩΝ

Νὰ ἐξοδεύσῃ τις ἑξήκοντα μέχρις ἑκατὸν χιλιάδας δολλαρίων δι' ἓν μέγα τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον θὰ θεωρηθῇ ἀχρήστον μετὰ τὴν χρῆσιν ἑξήκοντα σφαιρῶν, στοιχίζουσης ἑκάστης ἀπὸ πεντακοσίων μέχρι χιλίων δολλαρίων, βεβαίως φαίνεται εἰς τὸ κοινὸν μεγάλη σπατάλη τοῦ δημοσίου χρήματος.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι οὐδεὶς ἐπιστήμων εὗρε τὰ μέσα τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς τῶν δαπανηρῶν ἐκείνων εἰρηνοποιῶν. Ἐφ' ὅσον τὰ ἔθνη ἔχουσι τεράστια θωρηκτὰ πρέπει καὶ μεγάλα τηλεβόλα πρὸς κατάστροφὴν αὐτῶν. Οὐδεμία προσοχὴ δίδεται σήμερον εἰς τὰ μὴ ἀνθρωποκτόνα μηχανήματα. Φαίνεται ἀξιοθρήνητον πρᾶγμα. Ἐὰν πρόκειται νὰ διεξαγάγωμεν πολέμους, θὰ αἰσθανθῇ τὶς ἱκανοποίησιν ὅτι προηγεῖται ἡ ἐφευρετικότης τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ πλέον καταστρεπτικὸν μηχάνημα εἶναι καὶ τὸ πλέον φιλάνθρωπον. Κάμνει τὰ ἔθνη νὰ σκέπτωνται προτοῦ ἐπιχειρήσουσι πόλεμον. Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος, τόσον ταχύτερον εἶναι τὸ τέλος του, ὅσον μεγαλειτέρα εἶναι ἡ αἱμοσταγεία.

Τὸ ἀξίας 10,000,000 δολλαρίων θωρηκτὸν φαίνεται σήμερον μικρὰς διαρκείας. Τὸ Dreadnought καὶ τὸ Invincible κατεδίκασαν τὰ θωρηκτὰ καὶ τὰ καταδρομικὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν ἄλλων στόλων εἰς ἀχρηστίαν.....

Ἀλλὰ πόσον μικρὰ δύναται νὰ εἶναι ἡμέραν τινὰ καὶ ἡ διάρκεια αὐτῶν! Αἱ τελευταῖαι δοκιμαὶ τοῦ θωρηκτοῦ τῶν 20,000 τόννων «North Dakota» ἀποδεικνύουσιν ὅτι σήμερον τὸ Ἀμερικανικὸν ναυτικὸν ἔχει τὸ ταχύτερον, τὸ μεγαλείτερον καὶ τὸ ἰσχυρότερον θωρηκτὸν τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τόσον ταχὺ διεξάγεται τὸ διεθνὲς παιγνίδιον, ὥστε εἶναι δυνατόν, καθ' ἣν ὥραν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία ἢ ἄλλο τι ἔθνος νὰ κατασκευάσῃ θωρηκτὸν ἰσχυρότερον τοῦ προμνημονευθέντος. Εἰς τὰ ναυπηγεῖα τῆς Νέας Γόρκης ἐσχάτως συνεκληρώθη θωρηκτόν, τὸ «Florida», τὸ ὁποῖον εἶναι μεγαλείτερον τοῦ «North Dakota» κατὰ 2,000 τόννους. Εἶναι ταχύτερον κατὰ τρεῖς κόμβους καὶ καλλίτερον ἐξωπλισμένον. Ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ «North Dakota» δύναται νὰ ἐκσφενδονίσῃ δι' ὅλων τῶν τηλεβόλων της σφαῖρας 10,000 λιτρῶν, δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ «Florida».

Τὸ «Florida» ἀποτελεῖ ὁλόκληρον στόλον, διότι δύναται νὰ ἐκσφενδονίσῃ περισσοτέρας σφαῖρας ἀφ' ὅσας ἐξεσφενδόνισεν ὁ στόλος τοῦ ναυάρχου Dewey εἰς τὴν Μανίλαν. Τὸ νέον θωρηκτὸν χρειάζεται: ἐννεακοσίους ἀξιωματικοὺς καὶ ναύτας, ἡ δὲ διατήρησις των ἀπαιτεῖ ἓν ἑκατομμύριον δολλάρια τὸ ἔτος. Τὸ νεώτερον θωρηκτὸν δὲν εἶναι παρὰ πλωτὸν τηλεβολοστάσιον, διὰ τοῦτο δὲ διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου θὰ περιγράψωμεν τὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων διὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἐξωπλισμένον.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐκ τῆς Βασιγκτώνος εὑρίσκονται τὰ Ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια τῆς κατασκευῆς τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ τελειότερα τοῦ κόσμου καὶ τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κατασκευάζωσι παντὸς εἴδους τηλεβόλα ἐκ τοῦ μικροτέρου ταχυβόλου τῶν τριῶν δακτύλων, μέχρι τοῦ μεγαλειτέρου τηλεβόλου τῶν θωρηκτῶν, τῶν δεκαπτῶν δακτύλων. Εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἐκεῖνο δύναται νὰ ἴδῃ τὰ μεγαλείτερα τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται διὰ τὸ Ἀμερικανικὸν ναυτικόν. Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην μηχανικὴν ἐργασίαν ἀπαιτεῖται τοιαύτη προσοχὴ καὶ ἀκρὶβεια διεθνῶς καὶ συναρμολόγησιν ἀνομοειδῶν μεταλλικῶν τμημάτων, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τηλεβόλου. Τεράστιοι μεταλλικοὶ ὄγκοι, ζυγίζοντες πλέον τῶν πεντήκοντα τόννων, πρέπει νὰ συναρμολογηθῶσι μετὰ μεγάλης ἀκριβείας, ὥστε τὸ μέλλον νὰ κατασκευασθῇ τηλεβόλον νὰ δύναται νὰ ἐκσφενδονίζῃ ἀσφαλῶς τὰ χαλύβδινα βλήματά του κατὰ τῶν ἐχθρικῶν ὀχυρωμάτων.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀρχίσῃ νὰ διαλύῃται τὸ μέταλλον μέχρι τοῦ πέρατος τῆς κατασκευῆς τοῦ τηλεβόλου, χρησιμοποιοῦνται πλέον τῶν διακοσίων μηχανημάτων πρὸς ἐπεξεργασίαν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν. Τὸ σπουδαιότερον μηχάνημα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὰς ἐσωτερικὰς γραμμὰς τοῦ τηλεβόλου, διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται περιστροφικὴ κίνησις εἰς τὸ βλῆμα. Τὸ μηχάνημα ἔχει κατασκευασθῇ ὑπὸ Ἀμερικανοῦ μηχανικοῦ κατὰ τὸ σχέδιον ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ κοῦ. Ὁμοιάζει πρὸς τεράστιον τόρνον ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν μήκους ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ ὁποίου φέρει διατρητικὸν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὴν ἐργασίαν τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ δύναται μετὰ μεγαλειτέρας εὐκολίας νὰ διατρυπήσῃ τηλεβόλον τῶν δεκαέξ δακτύλων, τὸ ὁποῖον ζυγίζει ἑκατὸν δέκα τόννους.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΤΗΛΕΒΟΛΩΝ

Ἑκαστον ὑπὸ κατασκευὴν τηλεβόλον ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ κεντρικοῦ χαλυβδίνου κυλίνδρου, ὅστις ὀνομάζεται σωλήν, ἐκ δευτέρου κυλίνδρου, ὀνομαζομένου χιτῶνος καὶ ἐξ ἄλλων βραχυτέρων κυλίνδρων ὀνομαζομένων στεφάνων. Ὁ ἀκατέργαστος ὄγκος τοῦ χάλυβος τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλου τόρνου, ὅστις τὸ τορνεύει καὶ τοῦ δίδει τὰς καταλλήλους διαστάσεις.

Ἡ διατρησις καὶ ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ τηλεβόλου ἀπαιτεῖ ἀκριβεστάτην ἐργασίαν, καθόσον ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ ἀσφάλεια αὐτοῦ. Ὁ χιτὼν ἑκάστου τηλεβόλου περιφέρεται τὸν σωλῆνα, αἱ δὲ στεφάναι τὸν χιτῶνα, μέχρις ὅτου τὸ μεγαλείτερον ποσὸν τοῦ χάλυβος συγκεντρωθῇ ἐπὶ τοῦ ἐκρηκτικοῦ θαλάμου, ὅπου ἀνάπτεται ἡ πυρίτις καὶ ἀναπτύσσει τὴν μεγαλειτέραν πίεσίν της. Ὁ σωλήν, ὁ χιτὼν καὶ αἱ στεφάναι τοῦ τηλεβόλου τορνεύονται προσεκτικῶς ὑπὸ μεγάλων τόρνων, ὥστε νὰ ἐφαρμόζωσι μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας. Ἡ ἐπιτυγχανομένη ἀκρίβεια εἶναι μοναδική. Τὸ ἐργαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται ἡ ἐργασία αὕτη, διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν διὰ νὰ μὴ ἐπέρχηται ἡ ἐλαχίστη συστολὴ ἢ διαστολὴ εἰς τὸ μέταλλον. Ὁ μηχανικὸς, ὁ ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὀφείλει νὰ εἶναι ἄριστα προσεκτικὸς μήπως συμβῇ καὶ τὸ ἐλάχιστον λάθος. Ὅταν ὁ χιτὼν διατρυπηθῇ καὶ εἶναι ἕτοιμος πρὸς ἐφαρμογήν, τορνεύεται τότε καταλλήλως ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ σωλῆνος.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σωλῆνος εἰς τὸν χιτῶνα ἀπαιτεῖ τοιαύτην προσοχὴν καὶ τοιαύτην ἀκρίβειαν, ὥστε νὰ μὴ συμβῇ καὶ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα. Ὁ χιτὼν, προτοῦ προσαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ σωλῆνος πρέπει νὰ θερμανθῇ καταλλήλως διὰ νὰ διασταλῇ καθόσον ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνειά του εἶναι μικροτέρα τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ σωλῆνος. Ὁ χιτὼν θερμαίνεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ διασταλῇ καὶ δυνηθῇ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ σωλῆνος.

Τὸ ἔργον εἶναι πολὺ λεπτὸν καὶ δυσχερές. Χρειάζεται τριάκοντα ἓξ ὧραι διαρκοῦς θέρμανσις ὑπὸ θερμοκρασίαν 675 βαθμῶν Φαρεναΐτ διὰ

Ο ΧΙΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΩΛΗΝΟΣ

νὰ δυνηθῇ ὁ χιτὼν νὰ λάβῃ τὸ κατάλληλον σχῆμα τῆς διαστολῆς. Οἱ μηχανικοὶ ἐπὶ ἑλκολήρους ὥρας παρακολουθοῦσι τὴν ἐργασίαν ἥτις, ὡς εἴπομεν, εἶναι πολὺ λεπτή, καθόσον ἐπὶ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ χιτῶνος πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἴδια θερμοκρασία. Ὅταν ὁ χιτὼν λάβῃ τὴν ἀπαιτουμένην διαστολήν, τότε ἀμέσως οὗτος διὰ τοῦ γαρανοῦ μεταφέρεται ἐκ τοῦ πεπυρακτωμένου κλιβάνου καὶ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ σωλήνος. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐκτελεῖται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, διότι δὲν πρέπει νὰ ἀπολεσθῇ οὔτε ἓν λεπτόν. Πρέπει ἡ ἐφαρμογὴ νὰ γείνῃ ἐφ' ὅσον ὁ χιτὼν διατηρεῖ τὴν θερμοκρασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν τῷ κλιβάνῳ. Τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα καὶ ἡ ἐφαρμογὴ γίνεται ταχέως. Οἱ γερανοὶ καταβιβάζουσι βαθμηδὸν τὸν μέγαν ὄγκον τοῦ χιτῶνος, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ παρισταμένου μηχανικοῦ ἐφαρμόζεται ἐν μεγίστῃ ταχύτητι καὶ ἀκριβείᾳ ἐπὶ τοῦ σωλήνος. Διότι ἐὰν ὁ χιτὼν δὲν ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς, τότε τὸ ἔργον καταστρέφεται καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσῃ πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Ἐκ τῆς ἀκουτυχίας τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ χιτῶνος ἐπὶ τοῦ σωλήνος γίνονται ζημίαι 75,000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα ἀπήτησεν ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης γενομένη ἐργασία. Ὅταν γείνῃ ἡ κατάλληλος ἐφαρμογή, τὸ ὑπὸ κατασκευὴν τηλεβόλον ἀφίεται ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὅπως κρυώσῃ. Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος ἡ ἐφαρμογὴ ἔχει γείνῃ τόσον τελείως, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ ὅτι ἔξωθεν τοῦ σωλήνος τοῦ τηλεβόλου ὑπάρχει ἕτερον χαλύβδινον περίβλημα, ὁ χιτών. Κατόπιν ἀρχίζει ἡ τόρνευσις τοῦ ὑπὸ κατασκευὴν τηλεβόλου καὶ τέλος ἡ κατασκευὴ τῶν ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ σωλήνος γνωστῶν ραβδώσεων, αἵτινες δίδουσι τὴν περιστροφικὴν κίνησιν εἰς τὴν σφαῖραν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκπυροκροτήσεως.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ πολλὰς ἑβδομάδας πρὸς συμπλήρωσίν της. Αἱ ραβδώσεις πρέπει νὰ κατασκευασθῶσι μετ' ἀπολύτου ἀκριβείας. Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς γραμμῆς πρέπει νὰ ἔχωσι τὸ ἴδιον ἀκριβὲς βάθος καὶ πλάτος. Ἐὰν ἡ λεπτὴ αὕτη ἐργασία ἀποτύχῃ, τότε ἐπέρχονται ζημίαι 85,000 τοὐλάχιστον δολλαρίων. Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην χρησιμοποιοῦνται πλεῖστα ὅσα μηχανήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκπληρώνει ἴδιον προορισμόν.

Ὅταν ἅπαι αἱ ἐργασίαι τελειώσωσιν ἐπιτυχῶς καὶ πραγματοποιηθῇ ἡ κατασκευὴ τοῦ τηλεβόλου, τότε ἀκολουθεῖ ἄλλη ἐργασία, τὸ στάδιον τῶν δοκιμῶν. Τὸ τεράστιον τηλεβόλον μεταφέρεται διὰ τοῦ Potamac River εἰς τὸν ναυτικὸν σταθμὸν τοῦ Indian Head τῆς Maryland διὰ τὰς ἀπαιτουμένας δοκιμὰς προτοῦ τοῦτο τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου.

Ὡς δίσκος σκοποβολῆς χρησιμοποιεῖται τεραστία χαλυβδίνη πλὰξ ἕως δεκαὲξ δακτύλων πάχους. Συγκρατεῖται αὕτη διὰ τεραστίων δοκῶν, ὁπισθέν της δὲ συσσωρεύεται μεγάλη ποσότης ἄμμου καὶ λίθων. Ἡ χαλυβδίνη αὕτη πλὰξ κατασκευάζεται ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυροτέρα, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν διατρυπήσῃ ἡ σφαῖρα. Πρόκειται κατὰ τὰ πειράματα νὰ δοκιμασθῇ ἡ δύναμις τῆς σφαίρας ἢ μᾶλλον τοῦ τηλεβόλου καὶ ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις αὐτοῦ. Διότι τὰ κατασκευαζόμενα νέα τεράστια τηλεβόλα πρέπει νὰ ἔχωσι μεγαλειτέραν δύναμιν καὶ καταστρεπτικώτερα ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν.

Ἡ ἱστορία τῶν γενομένων πειραμάτων εἰς Indian Head ἐξεικονίζει ζωηρῶς τὸ ἐκεῖ ἐκτελούμενον ἔργον. Κατά τινα περίπτωσιν ἐρρίφθη σφαῖρα τηλεβόλου τῶν δώδεκα δακτύλων κατὰ χαλυβδίνου σκοπευτικοῦ δίσκου δώδεκα δακτύλων πάχους, ἐξ ἀποστάσεως 5,000 ὑαρδῶν.

Συγχρόνως μὲ τὴν ἐκπυροκρότησιν τοῦ τηλεβόλου ἔκρηξίς τις συνέβη εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ σκοπευτικὸς δίσκος. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπεσκίασε ἐπί τινας στιγμάς. Κάτι τι κατέπεσεν ἐκ τοῦ ὕψους ὡς βροχή. Ἦτο ἄμμος. Μετ' αὐτὴς κατέπεσον καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, λίθοι, τεμάχια ξύλων καὶ χάλυβος.

Ἡ περίεργος αὕτη βροχὴ ἐσταμάτησε μετ' ὀλίγον καὶ ἀνεφάνη μαυρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα μαύρη τις κηλίς. Ἐφαίνετο μεγάλη ὡς πτηνόν. Ἡ σφαῖρα εἶχε κτυπήσῃ εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἶχεν ἀνυψώσῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα ὄγκον ἄμμου πολλῶν ἑκατοντάδων ποδῶν ὕψους.

Ἓν ἐκ τῶν πλέον φοβερῶν ὅπλων ἐν ὑπάρξει εἶναι τὸ Ἀμερικανικὸν τηλεβόλον τῶν δώδεκα δακτύλων, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἄμυναν τῶν ἀκτῶν καὶ τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς πᾶν φρούριον. Ἕως τεσσαράκοντα ποδῶν μήκους ζυγίζει 68 τόννους καὶ ῥίπτει σφαῖραν ἡμίσεως τόννου ράρους, μέχρις ἀποστάσεως δέκα καὶ πλέον μιλίων. Τὸ τοιοῦτον τηλεβόλον προκαλεῖ πραγματικὸν σεισμόν, ὅταν ἐκπυροκροτεῖ. Ἀλλὰ τὸ ἰσχυρότερον τῶν τηλεβόλων εἶναι τὸ τῶν δεκαὲξ δακτύλων, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς Sandy Hook τῆς Νέας Ἰερσέης. Τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς του ἀνῆλθον εἰς 92,000 δολλάρια.

Τὸ τεράστιον ἐκεῖνο τηλεβόλον δύναται νὰ ῥίψῃ σφαῖραν μέχρις ἀποστάσεως εἴκοσι καὶ ἑνὸς μιλίων.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ νεώτερα τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα καθημερινῶς αὐξάνουν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν δύναμιν. Τὰ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν χρήσει τηλεβόλα μὲ τὰ σημερινὰ φαίνονται ὡς ἀθύρματα. Τὰ παλαιότερα τηλεβόλα δὲν ἦσαν οὔτε τόσον μεγάλα, οὔτε τόσον καταστρεπτικά, ὅσον τὰ σημερινά. Τὰ ἔξοδά των ἦσαν μικρὰ καὶ ἑπομένως ἡ καταστροφὴ των δὲν ἐπέφερε τὰς μεγάλας ζημίας, τὰς ὁποίας ἐπιφέρει ἡ καταστροφὴ τῶν σημερινῶν τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα στοιχίζουσι χιλιάδας δολλαρίων. Τὸ μέγεθος τῶν τηλεβόλων αὐξάνει ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῶν πολεμικῶν πλοίων. Τὰ τηλεβόλα τῶν σημερινῶν πλοίων τῶν 20,000 καὶ 25,000 τόννων βεβαίως πρέπει νὰ ἐἶναι διπλασίου μεγέθους καὶ διπλασίας δυνάμεως τῶν τηλεβόλων τῶν πλοίων τῶν 10,000 τόννων, τὰ ὁποῖα πρό τινων ἐτῶν ἐθεωροῦντο ὡς τὰ μεγαλείτερα.

Εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μεγάλων τηλεβόλων, ὡς εἴδομεν ἀνωτέρω, δὲν ἀκαιτεῖται μόνον μεγάλη, ἀλλὰ καὶ προσεκτικὴ ἐργασία. Διότι τὸ ἐλάχιστον σφάλμα, ἡ ἐλαχίστη κακὴ ἐφαρμογή, ὁ ἐλάχιστος ὑπολογισμὸς δύναται νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ τέλος τὸ τηλεβόλον ἄχρηστον καὶ νὰ ἀπολεσθῶσι χιλιάδες δολλαρίων, αἵτινες διετέθησαν πρὸς κατασκευήν του.

Τὰ μεγάλα τῶν πολεμικῶν πλοίων τηλεβόλα ἔχουσιν ἀνάγκην πολλῶν μηχανημάτων, ὅπως τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν. Διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς μεγάλου τηλεβόλου ἡ τεραστία σφαῖρα πρέπει νὰ μεταφερθῇ αὕτη ἐκ τῆς πυριτιαποθήκης τοῦ πλοίου δι' ἠλεκτρικοῦ μηχανήματος καὶ δι' ἰδιαιτέρου μηχανήματος νὰ τοποθετηθῇ ἐντὸς τοῦ τηλεβόλου.

Αἱ χεῖρες τῶν ναυτῶν δὲν δύνανται νὰ βαστάσωσι καὶ νὰ προσαρμόσωσιν ἐπιτυχῶς τὸν μέγαν καὶ βαρὺν ὄγκον τῆς σφαίρας. Καὶ διὰ νὰ μετακινηθῇτὸ τηλεβόλον ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν θέσιν χρησιμοποιοῦνται ἰδιαίτερα ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀδυνατοῦσι νὰ μετακινήσωσι τὸν τεράστιον ἐκεῖνον ὄγκον. Τῇ βοηθείᾳ τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων ἐπιτυγχάνεται μετὰ μεγάλης εὐχερείας ὁ χειρισμὸς τοῦ τεραστίου τηλεβόλου τῶν μεγάλων πολεμικῶν πλοίων. Ἐνίοτε συμβαίνουν καὶ δυστυχήματα, ἰδίως κατὰ τὰ γυμνάσια τῆς σκοποβολῆς, τὰ ὁποῖα στοιχίζουσι τὴν ζωὴν πολλῶν ναυτῶν.

Κατὰ τὰς ἐκρήξεις τῶν μεγάλων τηλεβόλων, αἵτινες συμβαίνουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, δὲν φονεύονται μόνον ναῦται, ἀλλὰ καὶ ἐπέρχονται μεγάλαι καταστροφαὶ ἐπὶ τῶν πλοίων.

Διὰ τῶν μεγάλων τηλεβόλων θὰ συντομευθῶσι πολὺ οἱ πόλεμοι τοῦ μέλλοντος.

Ἡ καταστρεπτικὴ των ἐνέργεια θὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν, καὶ πολλάκις ὡρῶν, θὰ ἀποφασίζεται ἡ τύχη τοῦ πολέμου.

Ὑπελογίσθη ὅτι ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ νεώτερα ἠλεκτρικὰ μηχανήματα πρὸς κίνησιν τῶν νεωτέρων μεγάλων τηλεβόλων, ἡ χρῆσις αὐτῶν θὰ ἦτο ἀδύνατος.

Ὁ τεράστιος ὄγκος τοῦ χάλυβος θὰ ἦτο δυσκίνητος καὶ ἀμεταχείριστος εἰς τὰς ἀνθρωπίνας χεῖρας. Διότι, ὅση δύναμις καὶ ὅση προσπάθεια καὶ ἂν κατεβάλλετο ὑπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων, δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ ταχεῖα κίνησις τοῦ μεγάλου τηλεβόλου, ἥτις ἀπαιτεῖται ἐν καιρῷ γυμνασίων. Ἀλλὰ μετὰ τῆς τελειοποιήσεως καὶ τὰ ἐξωτερικὰ μηχανήματα διὰ τῶν ὁποίων οἱ τεράστιοι χαλύβδινοι ὄγκοι, οἱ ἐνσκείροντες τὸν θάνατον εἰς ἀκτῖνα δεκάδων μιλίων, στρέφονται καὶ κινοῦνται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐν καιρῷ τῶν ναυτικῶν γυμνασίων, κατὰ τὰ ὁποῖα γίνονται καὶ πειράματα νέων μεγάλων τηλεβόλων, οἱ ναῦται χειρίζονται αὐτὰ ὡς ἀθύρματα τῇ βοηθείᾳ τῶν ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων, τῶν προωρισμένων ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν κίνησιν καὶ σκόπευσιν τῶν τηλεβόλων.

Τὸ μέγεθος τῶν πολεμικῶν πλοίων κανονίζεται σήμερον ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῶν τηλεβόλων.

Ἐφ' ὅσον τὰ τηλεβόλα καθίστανται μεγαλείτερα καὶ βαρύτερα καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐφευρέται ἐπιδιώκουσι τὴν ἐπιτυχίαν μεγαλειτέρας βλητικῆς δυνάμεως, τὰ τηλεβόλα θὰ κατασκευάζωνται διαρκῶς μεγαλείτερα καὶ ἑπομένως καὶ τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ταῦτα τοποθετοῦνται.

Τὰ τεράστια νεώτερα τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἑκατοντάδων τόννων βάρους, δύνανται δι' ἑνὸς ἐλατηρίου νὰ στρέφωνται ὡς ἀθύρματα ἐπὶ τοῦ πύργου τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ νὰ τοποθετῶνται ἐν γραμμῇ σκοπεύσεως μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐχερείας.

Λέγεται ὅτι ἓν σημερινὸν μέγα τηλεβόλον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπέφερον ὅλα τὰ τηλεβόλα μεγάλων στόλων τοῦ παρελθόντος.

Εἶναι κολοσσιαία πράγματι τὰ ἔξοδα εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται αἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων χωρῶν ἐν τῇ ἀμίλλῃ τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν πολεμικῶν πλοίων. Ἕκαστον ἐκ τῶν μεγάλων χαλυβδίνων τηλεβόλων, διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ συντήρησιν τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦνται περὶ τὰς 100,000 δολλάρια, δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ περισσότερον τῶν ἑξήκοντα φορῶν. Μετὰ ἑξήκοντα βολὰς καθίσταται ἄχρηστον. Καταστρέφεται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τηλεβόλου καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ οὔτε εἰς τὴν σκόπευσιν, οὔτε εἰς τὴν βλητικὴν δύναμιν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι προωρισμένον.

Ἑκάστη βολὴ μεγάλου τηλεβόλου στοιχίζει χιλιάδας δολλαρίων. Ἑκάστη σφαῖρα στοιχίζει κατὰ μέσον ὅρον ἑκατὸν δολλάρια, ἤτοι ἑξήκοντα σφαῖραι 48,000 ἐν ὅλῳ δολλάρια. Ἤτοι τὸ τηλεβόλον μετὰ τῶν σφαιρῶν, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμοποιηθῇ δι' ἑξήκοντα φορὰς, στοιχίζει 148,000 δολλάρια.

Ἑκάστη βολή, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει καὶ τῆς φθορᾶς τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τὸ τηλεβόλον, στοιχίζει περὶ τὰ 2,434 δολλάρια, ἐὰν τεθῶσι κατὰ μέρος αἱ ἄλλαι μικρότεραι ζημίαι, τὰς ὁποίας ὑφίστανται τὰ πολεμικὰ πλοῖον εἰς ἕκαστον πυροβολισμόν.

Αἱ δαπάναι μιᾶς ὁμοβροντίας τῶν τηλεβόλων μεγάλου θωρηκτοῦ ἀνέρχονται εἰς πολλὰς χιλιάδας δολλάρια. Τὰ νεώτερα τηλεβόλα ἐκτὸς τῆς καταστρεπτικῆς των δυνάμεως εἶναι καὶ τὰ πλέον δαπανηρὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἐφεῦρον οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ διεξαγάγωσι τοὺς πολέμους των. Ἕνεκα τῶν τεραστίων αὐτῶν δαπανῶν ἤρχισεν ἀπό τινος τὸ μέγα κίνημα πρὸς γενικὸν ἀφοπλισμὸν τῶν χωρῶν, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον τοὐλάχιστον φαίνεται ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνει.

Τὰ μεγαλείτερα ἐργοστάσια κατασκευῆς τηλεβόλων θεωροῦνται ὅτι εἶναι τὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν παρὰ τὴν Βασιγκτῶνα καὶ τὰ ἐν Πόζεν τῆς Γερμανίας γνωστὰ ἐργοστάσια Κρούπ, τὰ ὁποῖα ἐφοδιάζουσιν ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ κόσμου μὲ τηλεβόλα.

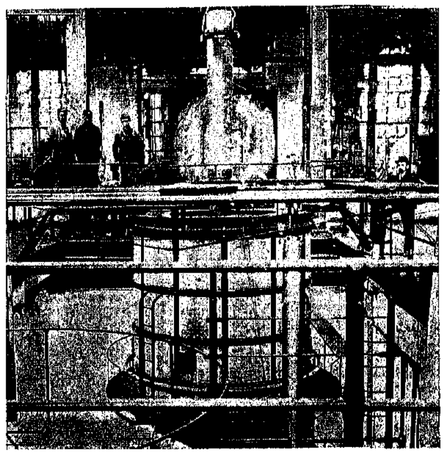

Ο ΧΙΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΚΛΙΒΑΝΩ

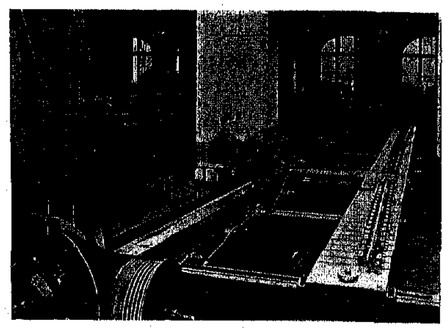

Η ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΒΟΛΟΥ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΗΛΕΒΟΛΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΠΑΡΑΞΕΝΑ-ΑΣΤΕΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

Ἐὰν δὲν εὑρισκόμεθα ἐνώπιον νέου τερατάματος ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ Καθολικοὶ κληρικοὶ διὰ νὰ ἐλκύσουν κόσμον εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους, πάντως εἶναι πολὺ ἀξιέλογος μία τελευταία ἀνακάλυψις γενομένη εἰς τὴν Ναζαρέτ, παρὰ τὸν Νεὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἥτις κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους ἔφερεν εἰς φῶς τὸ μαγειρεῖον ἐν ᾧ ἡ Παρθένος παρασκεύαζε τὸ τραπεζὶν της δεῖπνον.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς σκηλαίου, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύφθη ἀριθμῶς ὑποκάτω τῆς ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὸ 1908.

Ἔκτοτε ἐξεκολάβησαν συστηματικαὶ ἀνασκαφαί, αἵτινες κατέληξαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἑνὸς δοιοτρικοῦ τοίχου, χωρίζοντος τὸ σκήλαιον εἰς δύο καὶ δύο ἄλλων διαφραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀσχημάτιζον δύο δωμάτια, ὅμοιαι μὲ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Παλαιστίνης, ἀναγνωρισθέντα ὡς πτωχικαὶ κατοικίαι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἀποτελούμεναι ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον καὶ ἀπὸ ἓν ἢ δύο ἀκόμη δωμάτια.

Καίτοι πολλοὶ ἀρχαιολόγοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν σκήλαιον πράγματι ἦτο ἡ κατοικία τῆς Παρθένου, δὲν κρίνει ἐν τούτοις νὰ ἀληθοφανῆ ὅτι οἱ Καπουτσῖνοι τόσην ἀκριβείαν ἔκαμαν τῶν θρησκευτικῶν κειμηλίων, ὥστε κάποια δυσπιστία ἐκ μέρους μας νὰ μὴ βλάπτῃ προκειμένου περὶ νέου ἀνακαλύψεως, αἵτινες πιθανῶς ἀποτελοῦν νέας μεθόδους ἀρχαιολογίας.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΦΙΛΩΝ

Οἱ Ἀμερικανοὶ Κροῖσοι ἀτομάζονται διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ οἱ ἀντιπρόσωποί τοῦ Παλαιοῦ κόσμου τρίβουν τὰ χέρια των διὰ νὰ τὰ βυθίσουν εἰς τὸν δολλαριοτόρρον Πακτωλόν.

Τὰ Παρισινὰ καταστήματα νεωτερισμῶν, ἀθανάτου πωλαίας καὶ ἀρχαιοπωλείας περιμένουν μὲ παλμοὺς συγκινήσεων τοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπισκέπτας.

Ἴδίως τὰ τελευταῖα αὐτὰ καταστήματα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ κρύπτουν λαμπρὰς ἐργασίας μὲ τοὺς πατριγγᾶς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι καὶ ἀρχαιόφιλοι καὶ ἐλευθέριοι εἰς τὰς πληρωμάς των.

Εἰς Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ἐπισκεφθεὶς τὰ κυριώτερα ἀρχαιοκαπηλεῖα τῶν Παρισίων, γράφει ὅτι μεταξὺ τῶν ἐφετινῶν ἐκθεμάτων εἶναι πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ προσελκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν ἀγοραστῶν. Ἐν ἀγαλμάτιον παριστάνον Ἄγγελον πενθοῦντα, ἔργον τοῦ γλύπτου Matteo Civitali, ἀκμάσαντος κατὰ τὸν ΙΕ'. αἰῶνα, ἐκτίθεται πρὸς πώλησιν ἀντὶ 250,000 φράγκων.

Ἕνα τραπεζάκι ὡραίας τέχνης τοῦ 1773 ἐκτίθεται πρὸς πώλησιν ἀντὶ 8,000 φράγκων.

Διὰ δύο μικρὰ ἀγαλμάτια χρωματιστὰ τοῦ Δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος, ἄλλος ἀρχαιοπώλης ζητεῖ 25,000 φράγκα.

Ἄλλα ὡραῖα εἴδη, ἴδίως πίνακα Ρόδου καὶ Δαμασκοῦ, εἶναι περίζητητα καὶ θὰ ἀπριβοπληρωθοῦν.....

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Κατακλυκτικὴ ἐπιτυχία ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν σκύλων, ἣν διωργάνωσε τὸ Westminster Kennel Club εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Ὑπὲρ τοὺς διακοσίους τετρακοσίους ἀριστοκράτας ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν, ἀντιπροσωπεύοντες ὅλοι ἐκλεκτὸν καὶ ἀπάνιον ἔχει : νὰ ἐπιδείξῃ τὸ γένος τῶν Ἀζὼρ εἰς τοὺς τόσον πολυαρίθμους φίλους του.

Ἡ ἔκθεσις ὑπῆρξε ζωηροτάτη καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ κ. Clifford Harmon, κληρονόμου τοῦ μισὸν χιλιάδας δολλάρια διὰ τὸν καλλίτερον σκύλον.

Περιζήτητοι ὑπῆρξαν οἱ Σκωτικοὶ σκύλοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Πομερανικοί, ἐνῷ τὰ μικροσκοπικὰ Κινεζικὰ σκυλάκια δὲν ἐπράδησαν ὀλιγωτέρους ἀγοραστάς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν σκύλων τὸ γένος τοῦτο θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστοκρατικώτερον.

Λέγεται Μάλιστα καὶ πιστεύεται ἀπὸ τοὺς κυνοφίλους, ὅτι αὐτὴ ἡ ρᾶτσα ἦτο ἡ ἀγαπημένη τοῦ μακαρίτου Κομοδικίου, ὅστις εἶχεν ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν εἰς τὰ σκυλιά.

Ἐν τούτοις χάριν τῶν ἀλλῶν ἀναγνωστῶν ἂς σημειωθῇ ὅτι τὰ σκυλιὰ αὐτὰ εἶχαν τὰ ἀσχημότερα ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ....

ΦΥΣΤΙΚΙΑ ΠΟΥ ΑΦΙΝΟΥΝ ΚΕΡΔΗ 30,000,000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Ποῖος δὲν γνωρίζει τὴν νοστιμάδα καὶ τὴν ἀπολαυσιν τοῦ π α σ ο ύ κ ι ο υ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀμερικὴ δίδει τὸ ὄνομα Peanut?

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἡ καλλιέργεια τῶν φυστικιῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἦτο περιωρισμένη. Ὅλη ἡ παραγωγή των ἦτο περιωρισμένη εἰς φυτείας τινὰς τῶν Νοτίων Πολιτειῶν ὅπου, ἡ ἔλλειψις τῶν πατητῶν καὶ τῶν χαμηλῶν ἐν γένει θερμοκρασιῶν, εὐνοεῖ τὴν καλλιέργειαν τοῦ εὐωδεστάτου αὐτοῦ καρποῦ...

Ἀλλ' ἡ ζήτησις κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε εἰδικοὶ γεωτόνοι τῆς Κυβερνήσεως ἀνέργοῦν πειράματα τόσον εἰς τὰς Ἀνατολικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας, ὅπως διαδώσουν ἀκόμη περισσότερον τὴν καλλιέργειαν τῶν φυστικιῶν.

Μεγάλαι ἰατρικαὶ ἐξοχότητες τῆς Ἀμερικῆς ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ τοπινὸν πινότι εἶναι ἡ μόνη τροφὴ, ἥτις εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ θρεπτικωτάτη τόσον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅσον καὶ εἰς τὰ πουλιά, τὰ κατοικίδια ζῶα καὶ τὴν γῆν αὐτήν. Πενήντα φυστίκια ἔχουν θρεπτικὴν δύναμιν ἴσην τεσσάρων βαναναῶν, δεκαπλασίαν δὲ ἑκείνης ἣν ἔχουν τρία ἠθία.

Σήμερον τὰς μεγαλειτέρας φυστικοφυτείας ἔχουν ἡ Virginia Tennessee, αἱ δύο Καρολίναι καὶ ἡ Georgia, αἵτινες ἀποκομίζουν ἐκ τῆς ἐτησίας ἐσοδείας 30,000,000 δολλάρια.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΝΤΡΕΤΝΟΥΤ

Μὲ τὸ τέλος τοῦ 1911 οἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι θὰ ἔχουν ἐν ἀλλῇ ἰσχυρὸν σκάφος εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν των. Τὸ θωρηκτὸν αὐτὸ τοῦ τύπου Ντρέτνουτ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «New York», ἀφοῦ τὸ σήμερον καταδρομικόν, τὸ φέρον αὐτὸ τὸ ὄνομα, θὰ μεταδοπτισθῇ εἰς «Manhattan».

Τὸ νέον θωρηκτὸν εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ τὸ ὄνομα τῆς μεγαλειτέρας πολιτείας τῆς Ὁμοσπονδίας, θὰ ἔχῃ ἐκτόπισμα 27,000 τόννων, θεωρεῖται ὅτι εἶναι τὸ μεγαλείτερον πολεμικὸν τοῦ κόσμου. Ὁ Ρούσβελτ τὸ ἀπεκάλεσε «Περιστερὰν τῆς Εἰρήνης».

Ἡ ἀξία τοῦ θωρηκτοῦ τούτου θὰ φθάσῃ κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς 12,833,080 δολλάρια.

Τὸ σκάφος μόνον ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φθάσῃ 4,000,000 δολλάρια. Αἱ μηχαναὶ τοῦ 32,693,000. Οἱ θώρακες καὶ ὁ ὁπλισμός του 85,540,080. Ἐν ἔτος μετὰ τὴν κατασκευήν του τὸ σκάφος αὐτὸ θὰ ἔχῃ στοιχίσῃ εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν 13,552,799 δολλάρια, συμπεριλαμβανομένης τῆς δαπάνης γαιανθράκων καὶ μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν του. Τὸ «New York» ἐτησίως θὰ χρειάζεται ἐν καιρῷ εἰρήνης 70,000 δολλάρια διὰ πυρά. Ἐξ αὐτῶν 16,500 δολλάρια ἀντιπροσωπεύουν τὰ βλήματα καὶ τὰς τορπίλλας καὶ 53,500 δολλάρια τὴν πυρίτιδα.

Ἐν τούτοις ὁ αἰών μας εἶναι αἰὼν τῆς εἰρήνης!...

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως μας ἔκαμε κατ' αὐτὰς ἐνδιαφερούσας τινὰς ἀνακοινώσεις σχετικὰς μὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν, ἀπὸ τὰς ἀνακοινώσεις του δὲ αὐτὰς ἀποσπάσαμεν τὰ ἑξῆς:

Κάθε οἰκοιοκτετράωρον ἡ ὑπηρεσία τῆς καθαριότητος σκουπίζει καὶ πλύνει ἑκατομμύρια 24,000,000 τετραγωνικῶν ὑπαρδῶν λιθοστρωμένων ἢ πλακοστρωμένων ἢ ἀσφαλτοστρωμένων δρόμων πλατειῶν καὶ πεζοδρομίων.

Ἀπὸ τὸ καθάρισμα αὐτὸ προκύπτουν ἡμερησίως σκουπίδια βάρους κεντακοσίων τόννων.

Δύο ἑκατομμύρια γαλλόνια νερὸ μιᾶς ἐκπαρκοῦν διὰ τὸ πλύσιμον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ ποσὸν τοῦ καθαρισμοῦ ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην 100,000 δολλάρια ἐτησίως, δὲν τὰ ἐλαβεν ὅμως, διότι τὸ οἰκονομικὸν τμῆμα ἀπεφάνθη ὅτι μὲ τὰ μηχανικὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτουν οἱ ἐχοντες εἰς χεῖρας των τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, ἡ δαπάνη εἶναι ὀλιγωτέρα παρὰ ἂν ὁ καθαρισμὸς ἐγίνετο μὲ τὰ παλαιὰ πρωτόγονα μέσα...

Τὸ τμῆμα τοῦ καθαρισμοῦ διαθέτει τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ἐκτάκτως δὲ κατὰ τὰς μεγάλας χιονοθύελλας μεταφέρει ἄλλους τόσους διὰ νὰ σηκώσουν τὸ χιόνι ἀπὸ τοὺς δρόμους. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν οἱ παρατηροῦμενοι ὅτι ἡ Νέα Ὑόρκη δὲν καθαρίζεται...

ΔΙΑ ΤΙΝΑ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΟΘΕΛΛΟΥ

Τώρα ὅτε αἰσίως ἔλυσε τὸ συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ Λόρδου Decies καὶ τῆς κόρης τοῦ George Gould, αἱ Ἀμερικανικαὶ ἀριστοκρατίαι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἤνωσαν ἑνώπιον τοῦ βωμοῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου τὴν Ἀγγλικὴν εὐγένειαν μὲ τὰ Ἀμερικανικὰ ἐκατομμύρια.

Λοιπὸν κατὰ τὰς πληροφορίας τὸ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων εἰδύλλιον δὲν ἔσχε τὴν ἀφετηρίαν του εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι φυσικὸν ν' ἀνακτύσσωνται μεταξὺ δύο ἐρωτευμένων. Ἄλλως τε μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ εὐγενὴς Λόρδος ἔχει διπλὴν τὴν ἡλικίαν τῆς μέλλις νυμφευθείσης συζύγου του, λέγει ὅτι ὁ γάμος των δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἁπλοῦ νεανικοῦ ἔρωτος.

Ἡ νεαρὰ Ἀμερικανὶς ἠγάπησε τὸν μεσήλικα Λόρδον, κλίνουσα ἠθελημένη τὸ ἴδιον αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἔδοσεν τὴν ἀφορμὴν τῆς Δυσδαιμόνας, νυμφευθείσης τὸν Ὀθέλλον.

Ὁ Λόρδος, ὅτε ἐγνώρισε τὴν νεαρὰν Ἀμερικανίδα, τῆς ἀφῆκεν μεταξὺ ἄλλων τοιούτων δῶρα τοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας, εἰς ἃς εἶχε λάβῃ μέρος. Τῆς ὡμίλησε διὰ τὰ κυνήγια τῶν τίγρεων τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει εἰς τὰς Ἰνδίας, διὰ τοὺς πολέμους κατὰ τῶν Ὑόαρ καὶ τῶν Δομαλδέων, διὰ τὰς ἐκστρατείας του κατὰ τῶν Ζουλοῦ, διὰ τὴν ἀγάπα κατὰ τοῦ Μάδ Μολλάβ...

Ὅλα αὐτὰ ἐτρέλλαναν τὸ κορίτσι τὸ ὁποῖον ἐρωτεύθη τὸν ἥρωα, ὥστε εἰς τὸ τέλος τὴν ἔπηρε..

Κανεὶς βέβαια δὲν θέλει νὰ ἴδῃ τὴν παρομοίασιν μὲ τὸν Ὀθέλλον, ἐξακολουθοῦσαν καὶ μετὰ τὸν γάμον...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΞΑΝΘΩΝ

Θὰ ἐκλείψουν λοιπὸν αἱ ξανθαὶ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς; Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶναι ἡ διαβεβαίωσις, τὴν ὁποίαν εἰς Ἀμερικανὸς καθηγητὴς δίδει εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀπὸ ὅλον τὸ ὕψος τῆς ἀνεγνωρισμένης του αὐθεντίας.

Ὁ ἀοῦς καθηγητὴς βασίζει τὴν ἀτυμολογίαν του ἐπὶ σειρᾶς μελετῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν στενοτάτῃ περιλήψει ἔχουν ὡς ἑξῆς: Αἱ ξανθαὶ γυναῖκες, αἵτινες κατὰ τοὺς πολὺ παλαιοὺς χρόνους τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἐπλεόναζον, τείνουν νὰ ἐκλείψουν. Τοῦτο διότι ἡ προτίμησις τῶν μελαγχροινῶν πρὸς αὐτὰς ἐξαλείφει μετὰ μίαν ἢ δύο γενεὰς τὸν ξανθὸν τύπον.

Οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἔτη ἐδείξαν μεγαλειτέραν προτίμησιν πρὸς τὰς ξανθάς, αἵτινες τότε ἐπλεόναζον. Βαθμηδὸν ὅμως ὁ γνήσιος ξανθὸς τύπος τῆς γυναικὸς ἐξερυλλίσθη, οὕτω δὲ εἴχομεν πρῶτον τὰς καστανὰς καὶ κατόπιν τὰς μελαγχροινὰς γυναῖκας.

Σήμερον εἶναι βεβαιωμένον ὅτι σπανίως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ γνήσιον τύπον ξανθῆς καλλονῆς, σπανιώτερον δὲ ἀκόμη νὰ ἴδῃ συνοικέσια ξανθῶν ἀνδρῶν μετὰ ξανθῶν γυναικῶν.

Ἀπεναντίας τὰ περισσότερα συνοικέσια παρουσιάζουν ζήτησιν τῶν καστάνων, αἵτινες εἶναι τελειότεραι ὡς τύποι καὶ ὡς καλλονή... Ἐὰν μάλιστα κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ καὶ μακροβιώτεραι αἱ μὴ ξανθαί, μία πληροφορία ἴσως ἐνδιαφέρει ἴσως πολλοὺς ὑποψηφίους γαμβροὺς!...

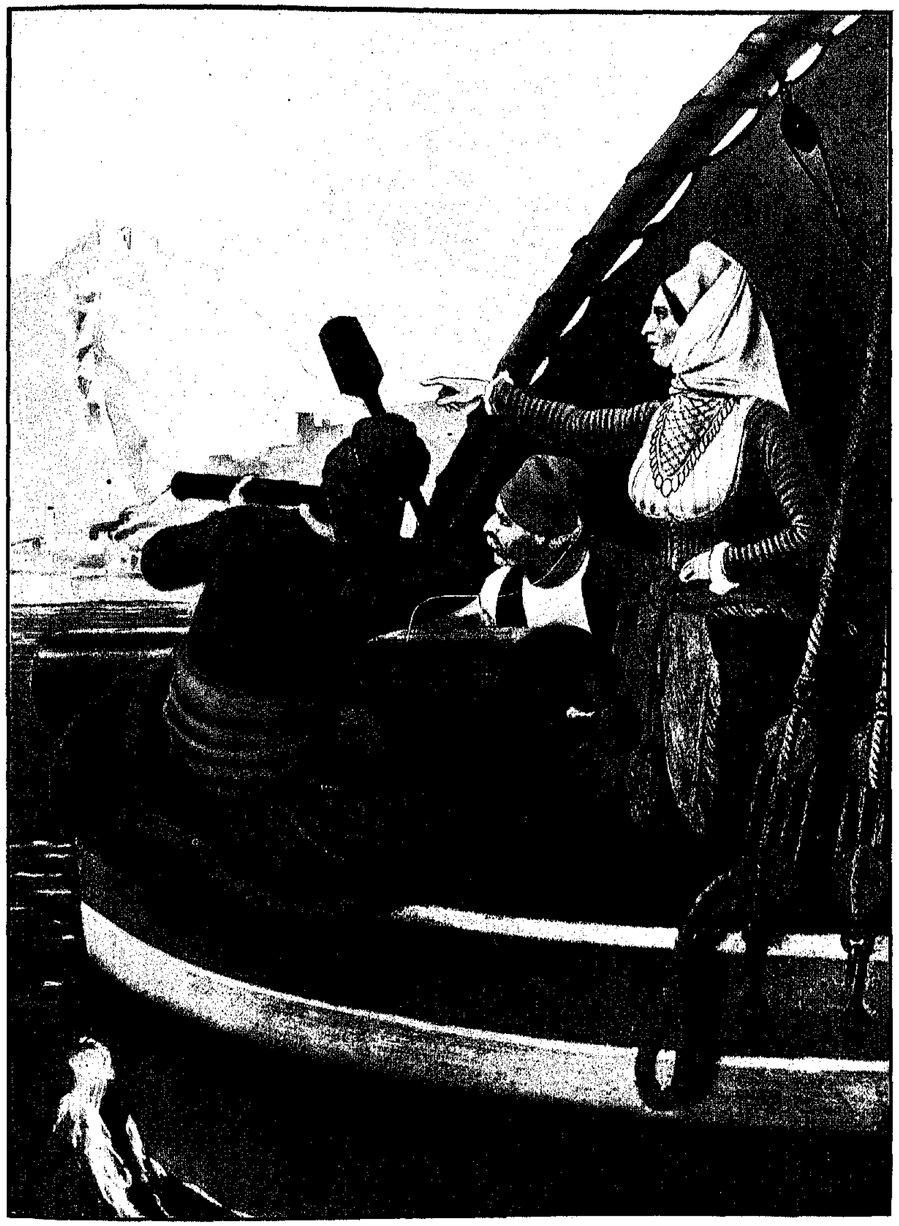

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ «ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ» ἀρ. 3.

Copyright, 1910, by "ATLANTIS," Inc. N. Y.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

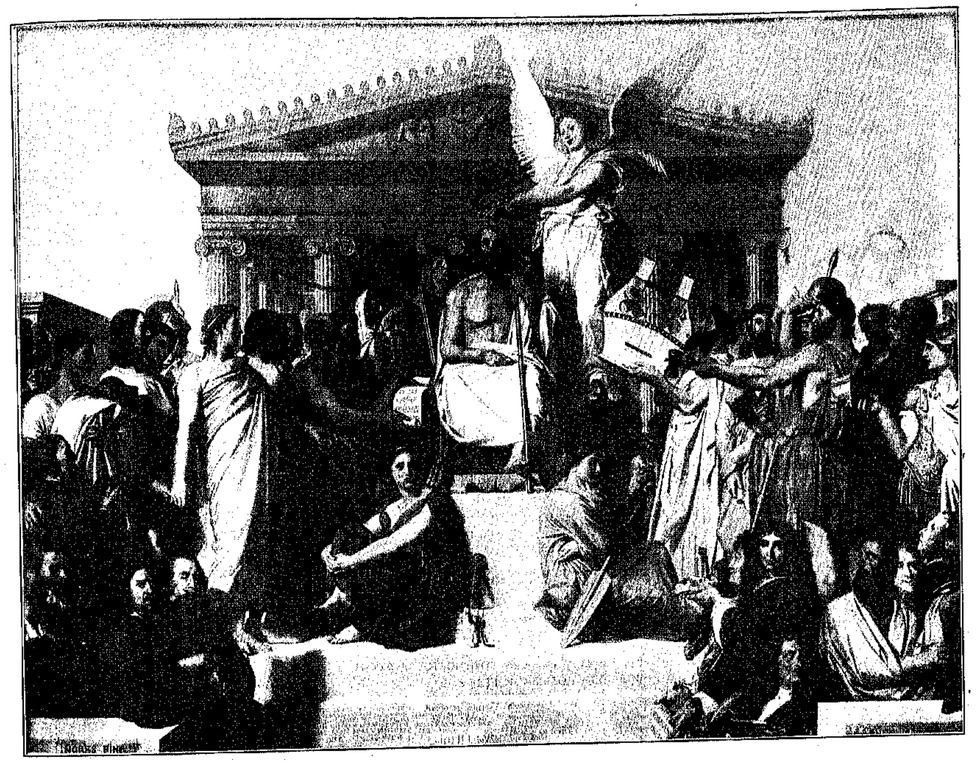

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ INGRES ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΒΡΟΝ

Το ΒΛΕΜΜΑ τοῦ Ἕλληνος θὰ ξεκουρασθῇ εὐκαρέστως μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θαυμασίας εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσεν ὁ μέγας Ingres εἰς τὸν ἀθάνατον Ὅμηρόν μας.

Ἡ εἰκὼν αὐτή, τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον εὑρίσκεται εἰς τὸ Λοῦβρον, ἐν δὲ ἀντίγραφον πολὺ καλὸν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ μας Συλλόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ, καὶ σχεδὸν τῆς λατρείας, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν ἠσθάνθη πρὸς τὴν Πατρίδα μας, τὴν Μητέρα Παντὸς Καλοῦ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἰδεῶδες ἐνέπνεε καὶ τὸν διάσημον τῆς Ναπολεοντείου ἐποχῆς καὶ τῆς Μοναρχίας ζωγράφον, ὅστις συνέθεσε τὸν πίνακα τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ὁμήρου, διαρκούσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὄχι εἰς ἐποχὴν ἀκέχουσαν τῆς Ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου.

Δίδοτι ἀκριβῶς ὁ ἀνωτέρω πίναξ πρῶτον ἐξετέθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1827, ὅτε καὶ ἤγειρε θύελλαν διαμαρτυριῶν καὶ κατακρίσεων ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Οἱ τεχνοκρῖται τοῦ ἀρχομένου ΙΘ'. αἰῶνος εὗρισκον ὅτι τὸ ἔργον τολμηρὸν εἰς τὴν σύλληψίν του ἦτο πταῖον εἰς τὴν ἀπόδοσιν... Ἐν τούτοις οἱ ἴδιοι ἀργότερον ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς θέτει τὸν Sugres ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νεωτέρας Γαλλικῆς Σχολῆς.

Ὁ πίναξ, ὡς συνετέθη ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην, παρουσιάζει τὰ προπύλαια ἑνὸς Ἑλληνικοῦ Ναοῦ, μεγαλειτέρου καὶ τοῦ Παρθενῶνος ἴσως... Ὁ τυφλὸς ποιητής, τὸν ὁποῖον στέλλει ἡ Ἀθανασία, ἀνακηρύσσεται Θεὸς ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οὓς ἡ ἱστορία ἀνεκήρυξε κορυφαίους εἰς τὰ γράμματα, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀνδρείαν. Εἶναι ἐκεῖ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Φειδίας καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καὶ παρ' αὐτοὺς οἱ μεγάλοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Χρυσοῦ αἰῶνος κορυφαῖοι. Ὁ Ραφαὴλ καὶ ὁ Μολιέρος καὶ ὁ Βοσουέττος καὶ ὁ Πουσὲν καὶ ὁ Βολταῖρος, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀναγνωρίζουν τὸν ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας ὡς διδάσκαλον καὶ ἡγέτην...

Εἰς τὰς κυριωτέρας γραμμὰς τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα προσεκάθησε ν' ἀποδώσῃ ἔσον τὸ δυνατὸν περισσότερα διὰ τοῦ χρωστῆρός του, ὁ Ingres ἀπομιμεῖται μὲ καταληκτικὴν ἐπιτυχίαν τὸν μέγαν διδάσκαλον David, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του. Κατόπιν τετραετοῦς συνεργασίας μὲ τὸν διάσημον ἐκεῖνον ζωγράφον ὁ Ingres διηγωνίσθη διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ὅπου ἦλθε δεύτερος κατὰ τὸ ἔτος 1800 εἰς ἡλικίαν μόλις 21 ἐτῶν. Κατὰ σύμπτωσιν χαρακτηριστικὴν καὶ τὸ νικῆσαν ἔργον του ἦτο Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, φέρον ὡς ὑπόθεσιν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Πρέσβεων εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Εἰς τὰ 1804 ὁ Ingres ἐξέθεσεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μίαν προσωπογραφίαν τοῦ Ναπολέοντος, ὅστις τότε ἦτο πρῶτος ὕπατος. Ἀργότερα ἐζωγράφισεν αὐτὸν καὶ ὡς Αὐτοκράτορα... Ἐν τούτοις μόλις κατὰ τὸ 1824 ἔλαβε τὸ Παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΗ'.

Ὁ Ingres ἀπέθανε τῷ 1867, ἀφοῦ ἐζωγράφισε πλείστους πίνακας, φυλασσομένους κυρίως εἰς τὸ Λοῦβρον.

ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΟΛΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Β'.

Ἡ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ ἐγκατάστασις τοῦ Πατριαρχείου.—Ἔργα Ραφαὴλ τοῦ Β'.—Τὰ σκάνδαλα τῆς ἔξω τῶν Πατριαρχείων διαμονῆς τῶν Μητροπολιτῶν.—Πατριαρχικὴ πρόνοια.—Ἡ ἀρχικὴ κατάστασις τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Ἔργα Τιμοθέου τοῦ Β'.—Πυρκαϊαὶ καὶ ἀνακαινίσεις.—Οἱ συντελέσαντες εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ σημερινοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.—Ἐπισκευαὶ καὶ ἀνακαινίσεις.—Γρηγόριος ὁ Ε'.—Ἀναπαυστικὰ καὶ καλλωπιστικὰ ἔργα Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'.—Τὰ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ κειμήλια.—Ὁ θρόνος, ὁ ἄμβων, τὰ ἱερὰ λείψανα, τὰ ἅμφια.—Ὁ σημερινὸς ὀργανισμὸς καὶ αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΕΝ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΔΡΑ αὐτοῦ τὸ Πατριαρχεῖον ἐγκατέστη τῷ 1603 πατριαρχοῦντος Ραφαὴλ τοῦ ἀπὸ Μηθύμνης, πατριαρχικοῦ ναοῦ γενομένου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς ὃν καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Παμμακαρίστου μετηνέχθη, οὗ ἕνεκα, φαίνεται, ὁ ρηθεὶς ναός, παρὰ τὸν ὁποῖον ἐπίσης γυναικεία Μονὴ ὑπῆρχε, εἰς ὄνομα τῆς Παρθένου ἐπί τινα χρόνον ἐτιμήθη.

Ὁ Πατριάρχης Ραφαὴλ, ἐκτοπίσας ἐκεῖθεν τὰς καλογραίας, ἐπεσκεύασε καὶ εἰς Πατριαρχικὰ ἐνδιαιτήματα καὶ γραφεῖα διερρύθμισε τὰ ὑπ' αὐτῶν τέως κατεχόμενα κελλία. Ἦσαν δὲ τοιαῦται αἱ ὑπ' αὐτοῦ γενόμεναι τοῦ γυναικείου ἐκείνου Μοναστηρίου διασκευαί, ὥστε ἠδύναντο ἐν τῷ νέῳ Πατριαρχείῳ νὰ κατελύωσι καὶ ἐνδιαιτῶνται πάντες οἱ δι' ὁποιονδήποτε λόγον ἐρχόμενοι εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἐν τῶν ἐπαρχιῶν Μητροπολῖται, ἀποσοβουμένων οὕτω τῶν σκανδάλων, ἅτινα ἐθημιούργει φαίνεται ἡ ἐν ξενοτικοῖς οἴκοις διαμονή αὐτῶν.

Ἀποτέλει ἡ μέριμνα αὕτη ἀνορθωτικὸν βῆμα, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ὁποίου χαρακτηριστικὴ εἶναι σχετικὴ τοῦ ρηθέντος Πατριάρχου ἐγκύκλιος, δι' ἧς, ἀγγέλλων οὗτος τοῖς Ἱεραρχαῖς τοῦ Κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν ἐν Φαναρίῳ ἐγκατάστασιν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ ἀνακαίνισιν ἑπαρκῶν κελλίων, ἐντέλλεται «ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν ἑξῆς ἅπαντα χρόνον πάντες οἱ δι' ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας ἢ δι' ἰδίαν χρείαν προσερχόμενοι εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἀρχιερεῖς ὅλως νὰ μὴ τολμήσωσιν ἔξω τοῦ Πατριαρχείου ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις νὰ εἰσέρχωνται καὶ νὰ καθέζωνται ἔξω ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον διὰ τὸ ἀνύποπτον καὶ ἀσκανδάλιστον», ἀλλὰ πατριαρχικῇ ἀδείᾳ «νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ νὰ εὑρίσκωνται εἰς αὐτὸ καὶ πάλιν μὲ ἄδειαν εἰς καιρὸν χρείας νὰ ἐξέρχωνται». Ἀκολουθεῖ δὲ ἡ ποινικὴ ῥήτρα: «Εἰ δέ τις αὐτῶν οὐ στέρξει τοῦτο ἀλλ' εὐθὺς ἔξω τοῦ Πατριαρχείου ἤθελε κατοικήσει καὶ τοῦ παρόντος καταφρονήσει, ἀργὸς ἔστω χρόνον ἕνα πάσης ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας καὶ τάξεως, καταφρονῶν δὲ τῆς ἀργίας, καὶ ἀφωρισμένος».

Ἰδέαν ἐπαρκῆ περὶ τῆς πενιχρότητος τοῦ ἐκκλησιδίου, ὅπερ εἰς πατριαρχικὸν ναὸν ἀνυψώθη διὰ τῆς εἰς Φανάριον μεταφορᾶς τοῦ Πατριαρχείου, παρέχουσιν οἱ ἑπόμενοι στίχοι τοῦ Χρονικοῦ Κυρίλλου τοῦ Λαυριώτη:

Ἐκεῖθεν τότε φεύγοντες ἦλθον εἰς τὸ Φανάρι,
λέγω τὸ Δικλοφάναρον, ὅπου ἦν Ἐκκλησία καὶ
θεῖον Μοναστήριον γηραιῶν καλογράδων, ὀνόματι
τιμώμενον Ἁγίου Γεωργίου. Σμικροτάτη δ' ἐτύγχανεν αὕτη ἡ ἐκκλησία καὶ χθαμαλὴ καὶ ταπεινὴ
τῶν ναῶν σμικροτέρα· ἐκεῖθεν οὖν διώξαντες ταύτας
τὰς καλογραίας ἐκεῖ ἔθεσαν, ἔστησαν τὸ νῦν Πατριαρχεῖον, καὶ μεθ' ἑαυτῶν ἔφερον ἐκ τῆς Παμμακαρίστου τὰ θεῖα σκεύη ἅπαντα μάλα σπουδαίως τότε καὶ τὰ ἅγια λείψανα ἐκεῖ ἔφερον.

Ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος ὁ Β'. ὁ ἐκ Παλαιῶν Πατρῶν (1612—1621) τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πατριαρχίας αὐτοῦ ἀνῳκοδόμησεν ἐπὶ εὐρυτέρου σχεδίου τὸν πατριαρχικὸν ναὸν αὐξήσας καὶ τὰ πρὸς ἐνδιαίτησιν τῶν Ἀρχιερέων κελλία. Ἡ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ τότε χαραχθεῖσα ἐπιγραφὴ εἶχεν ὧδε:

Δεῦρ' ἴτε, ὦ ποιμάντορες Ἑλλάδος τε Ἀσίας,
εἰς σρέτερον ναὸν μητροπαρθένου Μαρίας, (ὃν)
Τιμόθεος ποιμὴν Βόζαντος δείματο Κούρῃ,
κάμματε τῷ πάντα γούνατα ἐσσαμένῳ.

Θαργηλιῶνος, Ἰνδικτιῶνος 18 ΖΡΚΒ.

Καλλίνικος Β'. ὁ Ἀκαρνὼν κατὰ τὴν δευτέραν πατριαρχείαν αὐτοῦ (1690—1693), μεγάλως ἐργασθεὶς πρὸς ἵδρυσιν Σχολῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπεχείρησε ν' ἀνακαινίσῃ τὸν ναὸν καὶ τὸν πατριαρχικὸν οἶκον, ἔχοντας, φαίνεται, ἀνάγκην πολλῆς ἐπισκευῆς, εἴζτησε δὲ πρὸς τοῦτο τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τοῦ Μεγάλου Διερμηνέως Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξεύρῃ τὰς ἀπαιτηθείσας πρὸς τοῦτο μεγάλας δαπάνας.

Πυρκαϊαὶ συμβᾶσαι τῷ 1707 καὶ 1710 μετέβαλον εἰς ἐρείπια τόν τε ναὸν καὶ τὰ παρ' αὐτὸν κελλία μετὰ τοῦ Συνοδικοῦ. Τῷ 1720 δὲ ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας Γ'. ὁ Πάτμιος (1716—1726) ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων τὰς οἰκοδομάς, ὑλικῇ μὲν συνδρομῇ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, τῶν Ἀρχιερέων καὶ ἰδίᾳ τῶν μεγάλων Διερμηνέων καὶ τῶν τότε ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαυίας, πρὸς οὓς δ' ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἀπεστάλη, ἠθικῇ δὲ συμπράξει τοῦ τότε μέγα παρὰ τοῖς Τούρκοις ἰσχύοντος Μανουὴλ Ἰωάννου Ὑψηλάντου, ἀρχιγουνάρους τοῦ ἐπὶ Σουλτάνου Ἀχμὲτ τοῦ Γ'. Μεγάλου Βεζύρου Δαμὰτ Ἰβραὴμ πασά, ἐνεργήσαντος καὶ τὴν ἔκδοσιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀδείας.

Περὶ τῶν συντελεσάντων εἰς τὴν ἀνέγερσιν τότε τοῦ σημερινοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πύλης τοῦ Νάρθηκος αὐτοῦ: «Ὁ πάνσεπτος οὗτος καὶ πατριαρχικὸς ναὸς ἀνῳκοδόμητο ἐκ βάθρων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ σεβασμιωτάτου Πατριάρχου κυρίου Ἱερεμίου, ἀναλώμασι μὲν καὶ δαπάνῃ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐπιτροπευόντων δὲ καὶ ἐπιστατούντων τῶν πανευφυεστάτων Μητροπολιτῶν Νικομηδείας κὺρ Παϊσίου, Νικαίας κὺρ Γεραίμου, Χαλκηδόνος κὺρ Κυρίλλου, Βάρνης κὺρ Καλλινίκου. συνεπιστατούντων δὲ τῶν τιμωτάτων ἀρχόντων τοῦ τε μεγάλου ἐκκλησιάρχου κὺρ Κωνσταντίνου καὶ Χατζῆ κὺρ Κωνσταντίνου πρώην Καπι-Κεχαγιᾶ Οὐγγροβλαχίας ΑΨΡΚ'' Δεκεμβρίου 14'».

Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος πρώην Καπουκεχαγιᾶς Οὐγγροβλαχίας ἐδαπάνησεν ἰδίᾳ τρὸς κατασκευὴν τῆς μεσαίας πύλης τοῦ ναοῦ, ἴσως δὲ καὶ τῶν δύο ἄλλων, ἄλλος δὲ ἀρχιγούναρις, ὁ Ἄρχων Ἀθανάσιος, κατέβαλε τὴν δαπάνην τῆς ἐπιστρώσεως τοῦ ἐδάφους· καὶ τὸ μὲν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀριστεροῦ χροῦ ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὀστεοποίκιλτον παγκάριον ἀφιέρωσεν ὁ φιλόμουσος Καστορεὺς Μανολάκης, ὁ δὲ οὐρανὸς τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου, καταστραφεὶς τῷ 1679 κατεσκευάσθη ἀναλώμασι τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαυίας Δημητράσκου Καντακουζηνοῦ ἐπὶ τῆς πρώτης Πατριαρχείας Ἰακώβου τοῦ ἀπὸ Ἀρίσσης (1679—1683).

Σημειωτέον ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πατριαρχικὸς ναὸς ἀνηγέρθη κατ' ἀρχὰς ἐπὶ Ἱερεμίου μετὰ τροῦλλου, ὅστις συντετελεσμένος ἤδη κατέπεσεν, ὅτε, δευτέρας συλλαγικῆς ἀδείας ἐκδοθείσης, ἐστεγάσθη ὡς ἔχει σήμερον, ἀλλὰ χαμηλότερος πολύ ἤ, τι: βλέπομεν αὐτὸν νῦν· τότε δὲ ἀνεκαινίσθησαν καὶ τὰ κελλία καὶ αἱ συνοδικαὶ αἴθουσαι τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου. Βραδύτερον, ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας Γρηγορίου τοῦ Ε'. (1 Μαΐου 1797—Δεκεμβρίου 1798), ὅτε τὰ Πατριαρχεῖα ἀνεκαινίσθησαν ὑπὸ τοῦ εθνομάρτυρος ἐκείνου Πατριάρχου ἀπαγχονισθέντος, ὡς γνωστόν, τῷ 1821 ἀπὸ τῆς μεσαίας πύλης τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου, ἥτις ἐκτοτε παραμένει κλειστή, ὑψώθη καὶ ἡ στέγη τοῦ ναοῦ, τέως μόλις φθάνουσα ὅπου σήμερον εἶναι ὁ ἄμβων. Ἔκτοτε ὁ πατριαρχικὸς ναὸς ἐλεφρᾶς τινας μόνον ἐπισκευὰς καὶ διακοσμήσεις ὑπέστη, ὀφειλομένας πρὸ πάντων εἰς τὸν νῦν τὸ δεύτερον τοὺς οἴακας τῆς Ἐκκλησίας χειριζόμενον καὶ τὸν περὶ τῶν ὅλων πρὸς τὸν σωβινισμὸν τῶν Νεοτούρκων ἀγῶνα ἀγωνιζόμενον Παναγιώτατον Πατριάρχην Ἰωακεὶμ τὸν Γ'.

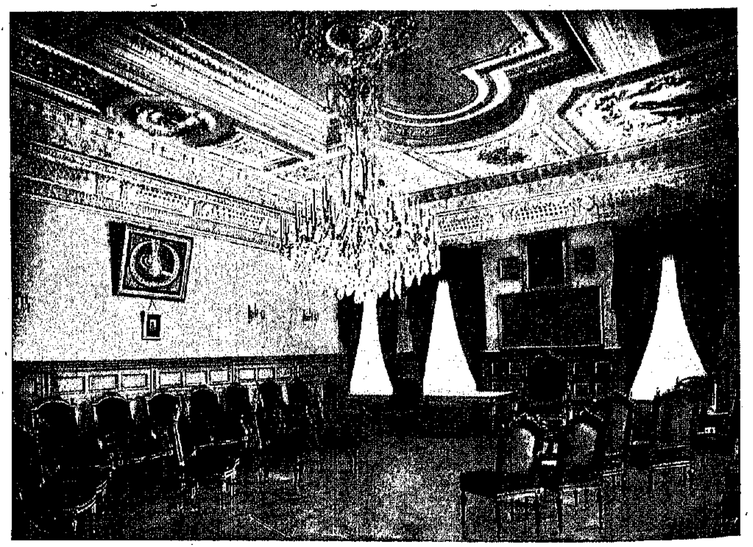

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Κατὰ τὸν Βεντότην, καθ' ὃν χρόνον ἐπὶ Ἱερεμίου ἀκοδομεῖτο ὁ ναός, «ἠγοράσθη καὶ ὁ οἶκος τῶν εὐγενῶν ἀρχόντων, ἵνα κάθηται ὁ Πατριάρχης»· ἀποτεφρωθεὶς ὅμως ὁ οἶκος οὗτος τῷ 1738 ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας Νεοφύτου τοῦ ΣΤ'. (1734—1740) δὲν ἀνῳκοδομήθη· πιθανῶς δ' ἔκειτο ἐπὶ τοῦ χώρου ἐκείνου τοῦ σημερινοῦ πατριαρχικοῦ περιβόλου, ὅπου ἐγείρεται σήμερον τὸ διαμέρισμα τοῦ Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ παρὰ τὸν ὁποῖον ὑψοῦται ὁ πύργος τοῦ Σκευοφυλακίου, ὡς φαίνονται ἐν τῷ παρατιθεμένῳ φωτογραφήματι. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πύργος, ἀνευρεθεὶς πρὸ τῆς Ἁλώσεως, ἐχρησίμευεν ὡς κειμηλιοφυλάκιον τῆς παρ' αὐτὸν γυναικείας Μονῆς, καὶ σήμερον δ' ἔτι ἐν αὐτῷ φυλάσσονται ἀσφαλῆ ἀπὸ πυρκαϊῶν καὶ κλεπτῶν τὰ πολύτιμα σκεύη καὶ ἄμφια, ὡς καὶ τὰ ἀρχεῖα τῶν Πατριαρχείων.

Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ὁ νῦν πατριαρχῶν ἐμερίμνησεν ὑπὲρ τῆς διακοσμήσεως τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. κατ' ἀμφοτέρας τὰς πατριαρχείας του εἰργάσθη συντόνως καὶ οὐκ ὀλίγας συγκεντρώσας χρηματικὰς δωρεὰς τῶν ὁμογενῶν ἐδαπάνησεν εἰς ἐπισκευάς, καλλωπισμοὺς καὶ συμπληρώσεις τοῦ μεγάρου τῶν Πατριαρχείων κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διαιδαλώδους λειτουργίας τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν· εἰς αὐτὸν δὲ κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ εὐκοσμία καὶ εὐπρέπεια αὐτοῦ, ἧς ἰδέαν τινὰ παρέχουσι τὰ παρατιθέμενα φωτογραφικὰ ἀπεικονίσματα.

* * *

Περὶ τῶν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ τῷ σκευοφυλακίῳ τεθησαυρισμένων κειμηλίων προσεπισημειῶ τὰ ἑξῆς:

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν καὶ λεηλασίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, εἰς ὃν ὁ Πορθητὴς κατὰ τρόπον ἐπισημότατον καὶ ἐξόχως πανηγυρικὸν ἀνεγνώρισε τὰ δίκαια καὶ προνόμια αὐτοῦ ὡς Ἐθνάρχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐγκατέστησε τὸ Πατριαρχεῖον ἐπὶ βραχύ, ὡς εἶπον, ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, λειτουργήσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Παμμακαρίστου, εἰς αὐτὸν μετεκομίσθησαν ὅσα εἶχον διασωθῆ ἐκ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἱερὰ κειμήλια.

Ὅτε ὁ ναὸς ἐκεῖνος μετεβλήθη εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος, ὁ ἱεροδιάκονος καὶ τοποτηρητὴς τοῦ τότε ἐν Ῥόδῳ ἀπουσιάζοντος Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' Νικηφόρος ἀεγλύτωσε βιβλία, εἰκόνας, λείψανα καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν μέσα», ἅτινα μετηνέχθησαν εἰς τὸν κατόπιν πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ εἶτα εἰς τὸν σημερινὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπου νῦν εὑρίσκονται τὰ ἑπόμενα:

1) Αἱ ψηφιδόγραφοι εἰκόνες τῆς Θεοτόκου (Παμμακαρίστου), δι' ἃς πρωτοβουλία τοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' πρὸ διετίας εἰδικὴ ἐξετονήθη ἀκολουθία ψαλλομένη τῇ 1η Σεπτεμβρίου, πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, καὶ τοῦ Προδρόμου.

2) Τμῆμα τοῦ κίονος, ἐφ' οὗ κατὰ τὴν παράδοσιν προσδεθεὶς ἐφραγγελώθη πρὸ τῆς σταυρώσεως ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

3) Ὁ πατριαρχικὸς θρόνος, ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ Β' κατασκευασθεὶς ἡ πιθανώτερον ἐπισκευασθείς. Περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θρόνου τούτου ὑπάρχουσιν ἀμφισβητήσεις. Ὅτι δὲ ἦτο ἀριστοτέχνημα ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β' φαίνεται ἐκ τῆς ἐκομένης περιγραφῆς αὐτοῦ ὑπὸ Μανουὴλ τοῦ Μαλαξοῦ: «Ἐκατεσκεύασε δὲ (ὁ ρηθεὶς Ἱερεμίας) καὶ θεῖον θρόνον μέγαν καὶ θαυμαστὸν πατριαρχικὸν διὰ πολὺ ψιλῆς τέχνης καὶ διὰ πολλῶν διαφόρων πραγμάτων.

Ἔχει δὲ κόκκαλα πολύτιμα, ὠραιότατα, ἄσπρα καὶ ἄλλα πολυποίκιλα τῆς τέχνης, πράσινα, μαῦρα καὶ ἄλλης θεωρίας, καὶ κατὰ τόπους μὲ τὸ χρυσάφι· καὶ ἐκεῖ ὅπου στέκεται εἰς αὐτὸν ὁ θεῖος Πατριάρχης, ἄνωθεν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς αὐτοῦ κορυφῆς ἔχει τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, μέγαν ἀρχιερέα, ὅλον μὲ τὸ χρυσάφι ἱστορημένον. Εἶναι δὲ τὸ μῆκος (ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ) μία σπιθαμὴ μεγάλη. Καὶ ποῖος νοῦς ἀνθρώπου νὰ δυνηθῇ νὰ κατανοήσῃ τὴν τέχνην καὶ θεωρίαν αὐτοῦ τοῦ ὑψηλοτάτου πατριαρχικοῦ θρόνου; Ὅταν γὰρ θεωρῇ αὐτόν τινας ἀπὸ τὴν λαμπρότητα ὁποῦ ἔχει τῶν πολλῶν ὠραιοτάτων πραγμάτων, ὧν περ εἶναι κατασκευασμένος καὶ καμωμένος, σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ρούχον πολύτιμον χρυσοδφαντον, μαργαριτοδτρωτον, μετὰ τῶν δώδεκα ἐλεκτῶν λίθων, τοῦ τε σαρδίου, τοπαζίου, σμαράγδου, ἄνθρακος, σαπφείρου, ἰάσπου, ὀακίνθου, ἀχάτου, ἀμεθύστου, χρυσολίθου, βηρυλλίου καὶ ὀνυχίτου, καὶ μετὰ ἄλλων πολυτίμων λίθων ἐκλεκτῶν καὶ λαμπροτάτων· καὶ φαίνεται ὠραιότερος καὶ λαμπρότερος ἀπὸ ὅλον τὸν ναόν. Ἔχει δὲ αὐτὸς ὁ θεῖος θρόνος εἰς τὸ ἕνα μέρος μίαν μεγάλην εἰκόνα ὠραιοτάτην μὲ τὸ χρυσάφι, καὶ ἔχει τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν θεῖον ἐνταφιασμὸν τοῦ παναγίου σώματος αὐτοῦ· καὶ ἐκρέμασαν ἐκεῖ κανδήλαν ἀργυρᾶν καὶ φωτίζει καὶ λάμπει ὡς ὁ ἀστέραρος τῆς αὐγῆς». Ὡς ἔχει σήμερον ἐπεσκευάσθη τῷ 1680 δαπάνῃ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μολδαυίας Δημητράσκου Βόδα Καντακουζηνοῦ. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θρόνος φέρει τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν:

Κὰν οὐ πέφευγε θάμβος ἑπτὰ θαυμάτων
τῶν πρὶν ὁ θαυμάσιος οὐτοσὶ θρόνος,
ἄκοσμον αὐτὸν πατριαρχοῦντος δ' ὅμως
χάριταν ἴδεῖν ἐστιν Ἱερεμίου
ἐν Ἡῴᾳ λάμποντος ἡλίου κλέον
Ἀγχιαλίου τῇ δ' ἀφιερωκότος.
ΖΠΒ. Ἰνδ. Ε. Μαρτίου α'.

4) Ὁ ἄμβων, περὶ οὗ τοῦτο μόνον εἶναι γνωστόν, ὅτι οἷος ὑπάρχει σήμερον εἶναι ἀφιέρωμα Ἰωάννου τοῦ Ἑρμηνέως τοῦ Στόλου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἑπομένης ἐπιγραφῆς:

Ἄνω εἰς ὕψος τοῖς ἔχουσι καρδίας
θεῖ' ἔπεα τ' ἔργα ποιπνίοντα ἐμφρόνως·
καὶ γὰρ Γαβριὴλ τοῦ παναγιωτάτου
γνώμῃ ἀρίστῃ ὠραῖος τεύχθων ἄγαν,
ἀλλὰ δαπάνῃ εὐσεβοῦς Ἰωάννου.
Ἑρμηνέως δὲ τοῦ στολάρχου Ὀτμάνων.
Ἔτει 1703.

Καθ' ἃ μετὰ πολλῆς πιθανότητος εἰκάζει ὁ κ. Γεδεών, ὅ τε θρόνος καὶ ὁ ἄμβων εἶναι συνηρλογημένοι ἐκ τῶν ὑλικῶν τοῦ θρόνου καὶ τοῦ ἄμ-

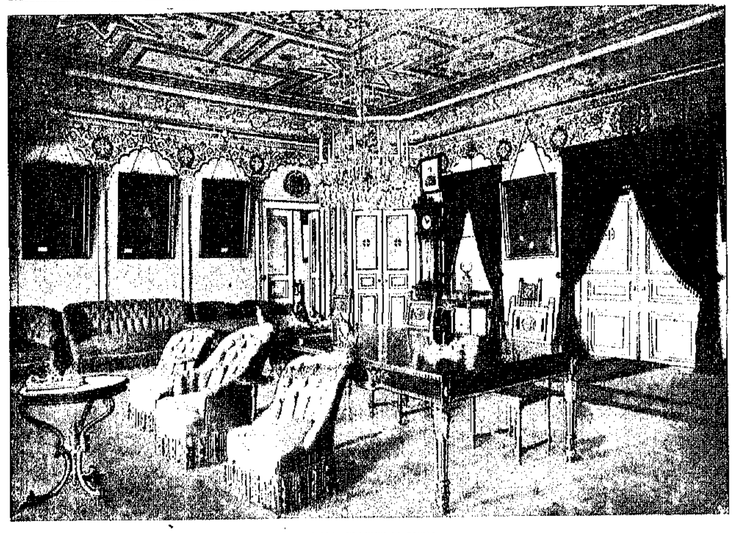

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

δωνος τῆς Ἁγίας Σοφίας ἢ ἄλλου τινὸς τῶν διασήμων ναῶν τῆς βυζαντινῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅσα ὁπωσδήποτε διεσώθησαν.

5) Τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Θεοφανοῦς, τῆς αὐτοκρατείρας.

6) Τὸ λείψανον τῆς ἁγίας Σολομονῆς, ἢ Σαλώμης.

7) Τὸ λείψανον τῆς ἐπὶ πατριάρχου Δωροθέου μαρτυρησάσης ἁγίας Εὐφημίας, ὅπερ, ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων μετενεχθὲν εἰς Λῆμνον, εἶτα δ' ἀνακομισθὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐφυλάττετο πρότερον ἐν τῷ ἐν Χαλκηδόνι τῷ ὀνόματι αὐτῆς τιμωμένῳ ναῷ, ὅπου τῷ 584 ἡ σορὸς αὐτοῦ ἐσφραγίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου, ὡς πονήρευμα τῶν ἱερέων ὑπολαβόντος τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος κατὰ τὴν ἐκάτειον τῆς μνήμης αὐτῆς (16 Σεπτεμβρίου) ἀνέβλυζε μύρον ἐν εἴδει αἵματος.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κειμηλίων· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ φυλαττομένων καθ' ὡρισμένας περιστάσεις χρησιμοποιουμένων πολυτίμων ἁφῶν (διαιτέρας ἐνταῦθα σημειώσεως ἄξια εἶναι:

8) Ὁ Σάκκος τῆς Τιβεριάδος, οὕτω λεγόμενος διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπεικόνισιν τῶν Ἀποστόλων ἁλιευόντων ἐν τῇ Τιβεριάδι. Ἐκ λευκοῦ σιτίου συνιστάμενος, χρυσῷ δὲ καὶ ἀργύρῳ διακοικίλτος εἶναι θαυμασίως ἐξειργασμένος. Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ ἐπιφανείᾳ ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὴν σκηνὴν τοῦ Εὐαγγελίου, καθ' ἣν οἱ Ἀπόστολοι «δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἔλαβον καὶ ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα αὐτῶν». Τὰ ὕδατα καὶ ἡ ὄχθη τῆς λίμνης εἰκονίζονται διὰ μετάξης κατὰ τὰ φυσικὰ αὐτῶν χρώματα. Ἐν τῇ προσθίᾳ ἐπιφανείᾳ ἀναπαρίσταται τὸ χωρίον:

«Οὐκέτι ἐλύθησαν ἰσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων», τοῦ Ἰησοῦ ἱσταμένου εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ βλέποντος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐντολῆς του:

«Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ καὶ εὑρήσετε», μὴ παραλειπομένης καὶ τῆς σκηνῆς, καθ' ἣν «Βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον». Φοίνικες, νέφη, ἀστέρες, ἡμισέληνος, λάμπων ἥλιος, κληματὶς μετὰ σταφυλῶν, χρυσῷ, ἀργύρῳ καὶ μετάξῃ πάντα μετὰ ἐξόχου τέχνης εἰργασμένα, πλαισιοῦσι θαυμασίως τὸ εἰκονιζόμενον θαῦμα. Κατὰ τὴν πρὸς τὰ κάτω ὑπάρχουσαν χρυσοκέντητον ἐπιγραφὴν ὁ δισήμερος οὗτος σάκκος, ἄγνωστον πότε κατασκευασθείς, «ὑπῆρξε κτῆμα τοῦ ἀοιδίμου Ἐφέσου Διονυσίου, 1810». Ἐπισκευασθεὶς δὲ τῷ 1856 ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Ἀμασείας, τὴν τελευταίαν ἐπισκευὴν ὑπέστη τῷ 1888 ἐπὶ Πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε'. Τὸν σάκκον τοῦτον περιβάλλεται ὁ Πατριάρχης τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως.

9) Ὁ Σάκκος τῶν Ἁμάλτων, κειμήλιον βυζαντινόν. Καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ σύρματος καὶ μετάξης διαφόρων χρωμάτων, ὧν ἐσταθίζει τὸ πρᾶσινον, κεντηθεὶς ἐπὶ χρυσοῦ ἐσάρους, παριστάνει περιπλοκάδα μετ' ἀνθέων περιλαμβάνουσαν κύκλους χρυσοκεντήτους, εἰς τοὺς ὁποίους πλαισιοῦται ἀνὰ ἓν ἁμάλτον ἐξεικονίζον Προφήτας καὶ Ἀποστόλους, ἐπὶ δὲ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Θεοτόκον. Ἀριστοτέχνημα ἀμίμητον. Τοῦτον τὸν Σάκκον περιεβάλλετο ἄλλοτε ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν Δευτέραν Ἀνάστασιν.

10) Ὁ Σάκκος τῶν Ἁγίων Πάντων, λεγόμενος καὶ Σάκκος τῆς ῥίζης τοῦ Ἰεσσαί. Κτῆμα καὶ ἀφίερωμα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Καλλινίκου (1858—1841), κατεσκευάσθη ἐν Εὐρώπῃ ἐκ βαρυτίμου ὁλοσηρικοῦ χρώματος βαθέος κυανοῦ μετὰ διαφόρων χρυσοκεντήτων ἐμβλημάτων, παριστώντων σκηνὰς εἰλημμένας ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐκ τοῦ Μαρτυρολογίου. Ἐν τῇ ἐπισθίᾳ ἐπιφανείᾳ εἰκονίζεται ἐκτάδην κείμενος ὁ Ἰεσσαί, ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ ὁποίου ἀναβλαστάνει ράβδος ὡς δένδρον, συμβολίζουσα τὴν κατ' ἄνθρωπον γενεαλογίαν τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ γραφικόν: «Καὶ ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναβήσεται». Τὸ ἄνθος τοῦτο ἔχει ὁ ἀνώτερος κλάδος ἐντὸς κύκλου, εἰκονιζομένου διὰ κεντήματος τοῦ Ἰησοῦ, ἐν ᾧ εἰς τοὺς ἄλλους κλάδους, ἐντὸς ὁμοιομόρφων κύκλων, εἰκονίζονται ὁ Σολομών, ὁ Ἀαρών, ὁ Ἰεζεκιήλ, ὁ Ζαχαρίας, ὁ Ἰακώβ, ὁ Γεδεών, ὁ Δανιήλ, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαυΐδ, φέροντες ἕκαστος ἴδιον σύμβολον ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ ἴδιον εἰλητάριον ἐν τῇ ἑτέρᾳ. Ἐν τῇ προσθίᾳ ἐπιφανείᾳ εἰκονίζονται οἱ Ἅγιοι Πάντες, ὁ Σωτήρ, ἡ Θεοτόκος, ὁ Πρόδρομος, ἡ Σταύρωσις, ὁ Ἐπιφάνιος, ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, ἡ Βαΐφορος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου. Ἔργον βαρυτιμότατον καὶ θαυμασίας τέχνης καὶ καλαισθησίας. Περιβάλλεται τὸν σάκκον τοῦτον ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν καὶ τὰ Χριστούγεννα.

11) Μέγα Ὠμοφόριον, τοῦ ὁποίου ἡ τέχνη ὁμοία τῇ τοῦ Σάκκου τῆς Τιβεριάδος. Εἰκονίζεται ἐπ' αὐτοῦ ὁ Εὐαγγελισμός, ἡ Γέννησις, ἡ Βάπτισις, ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ διδάσκων καὶ ὁ Καλὸς ποιμήν.

12) Ἐπιτραχήλιον τῆς στολῆς τῆς Τιβεριάδος, ἐφ' οὗ διὰ τῆς αὐτῆς τέχνης εἰκονίζεται ὁ Ἰησοῦς ὡς Ἀρχιερεύς, οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί, ὁ Ἐφέσου Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Μωϋσῆς καὶ ἡ Καιομένη Βάτος, ἐντὸς τῆς ὁποίας παριστάνεται ἡ Θεοτόκος οἱονεὶ καλοῦσα πρὸς τὸν Μωϋσῆν.

13) Ἕτερον Ἐπιτραχήλιον, ἐπιλεγόμενον τῶν Σμάλτων, τέχνης βενετικῆς.

14) Τρία ἄλλα Ἐπιτραχήλια βυζαντινά.

15) Τέσσαρα ἐπιγονάτια χρυσοκέντητα, ἐφ' ὧν διάφοροι παραστάσεις καλλιτεχνικώτατα.

16) Μίτρα Βυζαντινὴ εἰς σχῆμα σκούφου χρυσοκέντητος ἐπὶ ἐρυθροῦ ἀτλαζίου μετὰ πολυτίμων λίθων διαφόρων χρωμάτων καὶ δικεφάλου ἀετοῦ, ἀνήκουσα κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

17) Ἕτερα μίτρα ἀνήκουσα εἰς τὴν στολὴν τῆς Τιβεριάδος, κειμήλιον βαρυτιμότατον καὶ τέχνης ἐξαισίας. Ὁ ἐπ' αὐτῆς διπέφαλος ἀετὸς σχηματίζεται ἐξ ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων. Ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς σταυρὸς ἐπίσης ἀδαμάντινος.

18) Πέντε ἀδιαντικόλλητα καὶ μαργαριτοκόσμητα Ἐγκόλπια μετὰ διαφόρων παραστάσεων ἐκ σμάλτου κλπ.

19) Σταυροὶ καὶ Εὐαγγέλια διάλιθα καὶ θαυμασίας τέχνης.

Τὴν ἐκ τοῦ προχείρου χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἀτλαντίδος» γραφείσαν ταύτην πραγματείαν κλείω διὰ τῶν ἑπομένων σημειώσεων περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν τούτου κέντρου ὑπάγονται σήμερον ὀγδοήκοντα τέσσαρες Μητροπόλεις, ἐξ ὧν 43 εὑρίσκονται εἰς τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς τοῦ Κράτους νομούς, 20 ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, 12 εἰς τὰς ὀθωμανικὰς νήσους τῆς Προποντίδος, τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Μεσογείου, 4 ἐν Λόστρῳ καὶ 5 ἐν Βουλγαρίᾳ.

Τὴν γενικὴν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου διοίκησιν διεξάγουσι δύο Σώματα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Διαρκὲς Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον, ἐργαζόμενα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἔχοντος τὰ πρωτεῖα μεταξὺ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ἐθνικῶν Κανονισμῶν, δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος κεκυρωμένων καὶ ἐπεχόντων τόπον νόμου τοῦ Κράτους, ὁ Πατριάρχης ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων τοῦ κλίματος ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τριῶν ὑποψηφίων, τοὺς ὁποίους ἀναδεικνύει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ἡ πρὸς τοῦτο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνερχομένη συνέλευσις: 1) ἐκ τῶν ρηθέντων κληρικῶν μελῶν καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἡρακλείας, κεκτημένου τὸ προνόμιον νὰ δίδῃ αὐτὸς τὴν πατριαρχικὴν ῥάβδον εἰς τὸν νέον Πατριάρχην, τῶν ἄλλων τοῦ Θρόνου Μητροπολιτῶν στελλόντων ἐνσφράγιστον τὸ ψηφοδέλτιον αὐτῶν. 2) ἐκ τριῶν τῶν ἐπισημοτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Πατριαρχείου, τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου ὀηλ. καὶ δύο ἄλλων. 3) ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου. 4) ἐκ τριῶν τῶν παλαιοτέρων πολιτικῶν βαθμοῦχων, δύο τῶν φερόντων τὸν στρατιωτικὸν βαθμὸν συνταγματάρχου καὶ τριῶν ἐκ τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων. 5) ἐκ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σάμου, ἂν εὑρεθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. 6) ἐκ τεσσάρων τῶν διαπρεπεστέρων ἐπιστημόνων. 7) ἐκ πέντε ἀντιπροσώπων τοῦ ἐμπορικοῦ συστήματος. 8) ἐξ ἑνὸς τῶν τραπεζιτῶν. 9) ἐκ δέκα ἀντιπροσώπων τῶν Συντεχνιῶν. 10) δύο τῶν Ἑνοριῶν Πόλεως καὶ Καταστένου. 11) εἴκοσιν ἀκτὼ τῶν ἐπαρχιῶν Καισαρείας, Ἐφέσου, Ἡρακλείας, Κυζίκου, Νικομηδείας, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Θεσσαλονίκης, Ἀδριανουπόλεως, Ἀμασείας, Ἰωαννίνων, Προύσης, Πελαγωνείας, Βόσνης, Κρήτης, Τραπεζούντος, Φιλιππουπόλεως, Σερρῶν, Σμύρνης, Μιτυλήνης, Βάρνης, Χίου, Σκοπείων, Πισιδείας, Νεοκαισαρείας (Καστομονῆς), Ἰκονίου καὶ Ῥόδου, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν ἐπαρχιῶν τούτων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποτελεῖται ἐκ δώδεκα Μητροπολιτῶν τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Καταλυθέντος τοῦ γερεντικοῦ λεγομένου συστήματος, καθ' ὃ Συνοδικοὶ ἰσόβιοι διετέλουν 12 ὡριαμένοι Μητροπολῖται διαρκῶς ἐν Φαναρίῳ ἐδρεύοντες καὶ δι' ἀντιπροσώπων τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν διοικοῦντες, κατὰ τοὺς ῥηθέντας Κανονισμοὺς ἅπαντες οἱ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μητροπολῖται ἔχουσιν ἐξ ἴσου τὸ δικαίωμα ν' ἀποτελῶσι μέλη τῆς Συνόδου, ἕκαστος ἀνὰ δύο ἔτη κατὰ περιοδικὴν σειρὰν, κατ' ἔτος ἀνανεουμένου τοῦ ἡμίσεως τῶν μελῶν, ὥστε ἕκαστον μέλος νὰ μὴ διαμένῃ ἐν τῇ Συνόδῳ περισσότερον τῶν δύο ἐτῶν.

Τὸ Διαρκὲς Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον σύγκειται ἐκ δώδεκα μελῶν, τῶν μὲν τεσσάρων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Συνοδικῶν, ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου ἀριζομένων, τῶν δὲ ὀκτὼ λαϊκῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ Ε'. Κυριακῇ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κατ' ἔτος συνερχομένης συνελεύσεως, ἣν ἀπαρτίζουσι τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἑνοριῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Καταστένου. Καὶ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἡ ὑπηρεσία εἶναι διετής, τοῦ ἡμίσεως αὐτῶν κατ' ἔτος ἀνανεουμένου. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Συμβούλιον δίς μὲν τῆς ἑβδομάδος συνεδριάζει διπαστικῶς, ἀποφασίζον ἐπὶ ὑποθέσεων ὑλικῆς φύσεως, ἅπαξ δὲ ὡς διοικητικὸν Σῶμα.

Προκειμένου περὶ σπουδαίας καὶ γενικῆς φύσεως ζητημάτων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον συνέρχονται εἰς κοινὰς συνεδρίας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συνεπῶς συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ γραφεῖα μιᾶς κεντρικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐξασκεῖ ἐπὶ παντὸς τοῦ ὑπὸ τὴν τουρκικὴν δεσποτείαν Ἑλληνισμοῦ πλήρη καὶ ἀπόλυτα δικαιώματα ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, ἀρκετὰ δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κληρονομικοῦ δικαίου, τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ προστασίαν του Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων. Οὕτω λοιπὸν ὑφίσταται ἐν Φαναρίῳ μία πλήρης Ὀρθόδοξος Κυβέρνησις διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων τῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὰ τμήματα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι:

1) Τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον, πρωτοδίκως δικάζον τὰς συζυγικὰς ἢ ἐκ μνηστείας διαφοράς.

2) Ἡ Μεγάλη Πρωτοσυγκελλία καὶ ἡ Μεγάλη Ἀρχιδιακονία.

3) Τὸ Πατριαρχικὸν Γραφεῖον μετὰ διευθυντοῦ, τριῶν γραμματέων καὶ βοηθοῦ.

4) Τὸ Γραφεῖον τοῦ Κατουκεχαγιᾶ, ἔχοντος καὶ βοηθόν.

5) Τὰ τουρκικὰ Γραφεῖα: α') Ἀλληλογραφίας μετὰ διευθυντοῦ καὶ δύο γραμματέων. β') Ἐπὶ τῶν Διαβατηρίων. γ') Ἐπὶ τῶν Ἰδιοχαμπερίων.

6) Τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον, ἔχον Ταμίαν καὶ βοηθόν.

7) Τὸ Γραφεῖον Πρωτοκόλλου μετὰ διευθυντοῦ.

8) Τὸ Ἀρχειοφυλάκιον μετὰ Ἀρχειοφύλακος καὶ Ληξιάρχου. Ἐπιτροπαὶ διαρκῶς ἐργάζονται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις:

1) Ἡ Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή, φροντίζουσα περὶ τῆς εὐσταθείας καὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ ἑνοριακοῦ κλήρου.

2) Ἡ Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπή, ἐπιβλέπουσα τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους Σχολὰς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνάπτουσα τὰ συμβόλαια τῶν διδασκάλων αὐτῶν καὶ κρίνουσα περὶ τῶν προκυπτουσῶν διαφορῶν.

3) Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπή, ἐξελέγχουσα τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν φορειῶν τῶν σχολῶν.

4) Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρχιερατικῶν Περιουσιῶν, φροντίζουσα περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ κατὰ τοὺς Κανονισμοὺς διαθέσεως τῶν περιουσιῶν τῶν ἀποβιούντων Ἀρχιερέων.

Ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ἐπίσης διορίζονται καὶ εἰς αὐτὰ λογοδοτοῦσαι αἱ Ἐφορεῖαι τῶν ἐκομένων ἐθνικῶν καθιδρυμάτων: 1) Θεολογικῆς Σχολῆς, 2) Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, 3) Ζαππείου Παρθεναγωγείου, 4) Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου, 5) Ἀρχιγενείων Ἐκπαιδευτηρίων, 6) Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καθιδρυμάτων, 7) Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου τῶν Ἀρρένων, 8) Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου τῶν Θηλέων, 9) Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς (τοῦ ἐφόρου τῆς ὁποίας ὁμως ἐκλέγει τὸ Σῶμα τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων).

10) Σχολῆς ἐμπορίας καὶ Γλωσσῶν.

Αἱ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως ὑπαγόμεναι Ἐνορίαι εἶναι τεσσαράκοντα, τινῶν δὲ ἐξ αὐτῶν προΐστανται Ἐπίσκοποι.

Ἐν Κων)πόλει

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

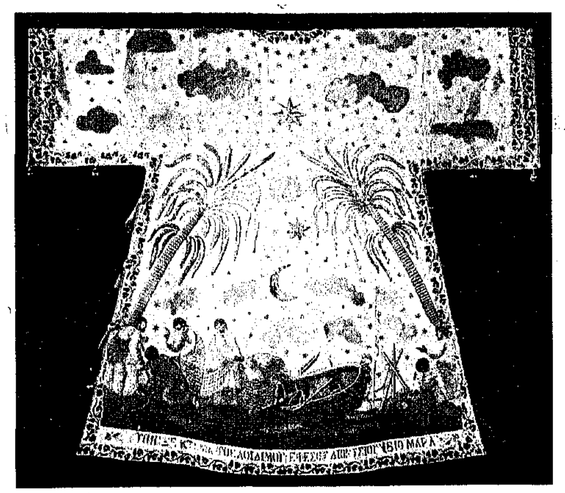

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ.—(Η ΡΑΧΙΣ)

Η ΠΡΟΣΟΨΙΣ

ΠΩΣ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΘΑ ΜΑΣ ΠΝΙΞΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝ ἤρχισε μὲ ἕνα μεγάλον φόβον. Εἶναι ὁ φόβος τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κιτρίνων φυλῶν, τῆς Ἀσίας. Εἶναι ὁ φόβος τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀφυπνίσεως τῶν ἐπὶ αἰῶνας ὅλους κοιμωμένων Ἀνατολικῶν μεγαθηρίων, τῶν ὁποίων τὴν δύναμιν μόλις τώρα ἤρχισε ν' ἀντιλαμβάνηται ἡ Δύσις.

Ὁ Κίτρινος κίνδυνος!... Πρῶτος ὁ Γερμανὸς Κάϊζερ ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ὅρου αὐτοῦ, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν Σινοϊαπωνικὸν πόλεμον, ὅταν ἀκόμη ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἰδέαν τοῦ τί ἐγίνετο εἰς τὰ παράλια τῶν κιτρίνων θαλασσῶν.

Ὁ Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ ἔκαμε τὴν προφητείαν του περισσότερον κτυπητήν, χάριν εἰς ἕνα πίνακα τῆς ἰδίας του ἐμπνεύσεως, παριστάνοντα τὴν ἐπέλευσιν τῶν Σινοϊαπωνικῶν στρατιῶν κατὰ τῆς Δύσεως, ἀπέναντι δὲ αὐτῶν τὴν Εὐρώπην συνησπισμένην καὶ πάνοπλον. Ὁ τύπος τότε ἔκαμε λόγον διὰ τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Γουλιέλμου, τὰ περιοδικὰ ἐδημοσίευσαν ἀντίγραφα τῆς εἰκόνος ἐκείνης, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ διπλωμάται ὅλου τοῦ κόσμου ἐξέφραν τὰς γνώμας των.

Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἤρχισεν, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ μὲ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον.

Κυριολεκτικῶς ἤρχισε μὲ τὸν Ἀγγλοτρανσβαλικόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται, ὁ πόλεμος ἐκεῖνος εἰμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἐμφύλιος, ἀφοῦ λευκοὶ καὶ σχεδὸν ὁμόδοξοι ἦσαν οἱ πολεμοῦντες ἐναντίον ἀλλήλων Ἄγγλοι καὶ Βόερς. Ὁ Ρωσσοϊαπωνικὸς ὅμως πόλεμος εἶχεν ὅλα τὰ συστατικὰ ἑνὸς ἐξοντωτικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ ἀλλοφύλων, καὶ ἀκόμη μεταξὺ δύο συστημάτων, δύο χωρισμένων παραδόσεων, δύο διαφόρων κόσμων.

Ἡ Ἀνατολὴ ἐπολέμησε κατὰ τῆς Δύσεως εἰς τὰ Μαντζουριανὰ πεδία καὶ πέριξ τοῦ Πόρτ Ἄρθουρ καὶ εἰς τὴν Τσουσίμαν.

Οἱ Κίτρινοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν λευκῶν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ παγκόσμιος πολιτική, ἐκ βάθρων κλονισθεῖσα, εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον, καὶ ταῦτο εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Κάϊζερ πρὸ εἴκοσι σχεδὸν ἐτῶν.

Ἡ Ἰαπωνικὴ νίκη κατὰ τῆς Ρωσσίας ὑπῆρξεν ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἱστορίας τοῦ αἰῶνός μας. Μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τοῦ Πόρτσμουθ συνέπεσε σχεδὸν ἡ ἀπότομος αὔξησις τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Γερμανικῶν ἐξοπλισμῶν, ἀκολουθούντων κατόπιν ὅλων τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν.

Ὁ μεταξὺ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἀνταγωνισμὸς εἰμπορεῖ νὰ δικαιολογῇ ἐν μέρει τὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα διατίθενται ἐτησίως εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν «Ντρήντνωτ», ἀλλ' ὁ κίνδυνος, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον, δὲν φαίνεται ὅτι θὰ προέλθῃ οὔτε ἀπὸ τὴν Ἀγγλογερμανικήν, οὔτε ἀπὸ τὴν Ἰταλοαυστριακὴν σύραξιν, οὔτε ἀπὸ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς...

Μεθ' ὅλον τὸ φαινομενικὸν πολεμικὸν των μένος, τὰ πολιτισμένα ἔθνη τῆς Δύσεως καθημερινῶς ἐξοικειοῦνται περισσότερον μὲ τὴν ἰδέαν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Περισσότερος δὲ πολιτισμὸς εἶναι φυσικώτερον νὰ σημαίνῃ αἰσθήματα ἡμερώτερα καὶ ὀλιγωτέραν διάθεσιν πρὸς ἀλληλοεξόντωσιν.

Δὲν ἀπειλεῖται λοιπὸν ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς ἡ Εὐρώπη, καὶ ὅταν λέγωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν Εὐρώπην, ἐννοοῦμεν τὸν πολιτισμένον κόσμον, ὅστις συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν Ἀμερικήν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἀμέσως τὸ φάσμα ἑνὸς ἄλλου κινδύνου, μακρυνοῦ ἀλλὰ τρομεροῦ, τὸ φάσμα τὸ ὁποῖον εἶδεν ὁ Κάϊζερ πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια.

Εἶναι ἡ ἐξέγερσις τῶν Κιτρίνων. Ἡ ἀφύπνισις τῆς Κίνας. Ἡ μεγάλη ἴσως ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς μετανάστευσις πεντακοσίων ἑκατομμυρίων Ἀσιατῶν, ὧν σημαία ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ἡ ἐξόντωσις τῶν προνομιούχων αὐτῶν καὶ κοσμοκρατόρων λευκῶν.

Μία πενταετία συνεπληρώθη ἀπὸ τῆς ἐκαύριον τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου, καὶ ἡ Ἰαπωνία πάνοπλος, καταλαμβάνουσα τὸ κέντρον τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος, παρέσυρε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς δρόμον τὴν ζάχανῆ Αὐτοκρατορίαν τοῦ Δράκοντος, τὴν Μοναρχίαν τῶν υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ.

Πῶς συνέβη τοῦτο; Ἁπλούστατα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ Ἰάπωνες ἤραντο νίκην περιφανῆ ἀπέναντι τῶν Ρώσσων, ἐγένοντο δημοφιλέστατοι καθ' ἅπασαν τὴν Κινεζικὴν χώραν. Ἔξυπνοι καὶ προορατικοὶ οἱ Ἰάπωνες κατώρθωσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς δημοτικότητος ταύτης. Ἄνθρωποι κατ' ἐξοχὴν πρακτικοὶ οἱ πολῖται τῆς χώρας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐλησμόνησαν ὅλους τοὺς παλαιοὺς μετὰ τῶν Κινέζων λογαριασμούς των, ὑπέδειξαν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ τῶν λόγῳ καταγωγῆς, καὶ προσεπάθησαν διὰ παντὸς τρόπου νὰ μεταρρυθμίσωσι τὸν παρακμάσαντα πλέον πολιτισμὸν τοῦ Κομφουκίου, εἰμπνέοντες εἰς τοὺς Κινέζους τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν «ἐπαβολικὸν πολιτισμόν», ὅστις κατέστησε τὴν Εὐρώπην κυρίαν τῆς ὑφηλίου, καὶ ὅστις πολιτισμὸς εἶναι ὁ μόνος ὅστις θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς μεγάλου ὀνείρου ὅπερ εἶναι: «Ἡ Ἀσία εἰς τοὺς Κιτρίνους!»

Οἱ Κινέζοι ἀντελήφθησαν ἤδη τὴν σημασίαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἰδοὺ δὲ ὅσον δὲ οἱ Ἰάπωνες εἰσδύουν εἰς τὴν Κίναν ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὸν πληθυσμόν της καὶ φανατίζοντες αὐτὸν μὲ τὰς νέας ἰδέας, οἱ Κινέζοι ἐπωφελοῦνται τῶν διδαγμάτων καὶ τῶν παραδειγμάτων των καὶ ἐξευρωπαΐζονται.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης συστηματικῆς ἐργασίας ὑπῆρξεν ὅτι ἡ σημερινὴ Κίνα ἔχει ἕνα στρατὸν ἀπὸ 150,000 ἄνδρας καλῶς γυμνασμένους καὶ εἰδήμονας τῆς Εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς. Ἐντὸς δύο ἐτῶν ἑκάστη ἐκ τῶν 18 ἐπαρχιῶν, τῶν ἀποτελουσῶν τὸ Κινεζικὸν Κράτος, θὰ ἔχῃ ἀνὰ δύο μεραρχίας ἐκ 12,000 ἀνδρῶν καλῶς γυμνασμένων, δηλαδὴ θὰ ἔχῃ ἕνα εὐρωπαϊκὸν στρατὸν ἐκ 450,000 ἀνδρῶν. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ στρατὸς οὗτος δὲν θὰ εἶναι τέλειος, ἐν τούτοις εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι θὰ εἶναι ἀξιόμαχος.

Σήμερον χιλιάδες Κινέζων φοιτητῶν σπουδάζουν εἰς τὰ πανεπιστήμια καὶ τὰς σχολὰς τῆς Ἰαπωνίας. Τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἀποκομίζουν ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα των, δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητον.

Οἱ Ἰάπωνες εἶναι ἀξιόλογοι διδάσκαλοι καὶ ἀναμορφωταί. Ἐπὶ πλέον ὅμως ἀσφυκτιῶσιν εἰς τὰς νήσους των καὶ θέλουν νέα ἐδάφη, ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ ἐξαπλώσουν τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν δραστηριότητά των.

Σήμερον οἱ Ἰάπωνες ἀνέρχονται εἰς πενήντα ἑκατομμύρια καὶ ὁ πληθυσμὸς των αὐξάνει ὁσημέραι. Χρειάζονται λοιπὸν νέα ἐδάφη. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ὑποχρεωμένοι ἢ νὰ μεταναστεύσουν, ἢ νὰ ἀποκτήσουν νέας ἀποικίας, ἢ ν' ἀποθάνουν. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἰάπωνες δὲν σκέπτονται νὰ κάμουν τὸ τρίτον, ζητοῦν μετανάστευσιν. Εὑρίσκουν ὅμως κλειστὴν τὴν θύραν εἰς τὰς Φιλιππίνας, τὰς Hawaii, τὴν Αὐστραλίαν, τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶν. Ἔκαμον μὲν κατοχὴν τῆς Κορέας ἐσχάτως καὶ ἐγένοντο κύριοι μεγάλων ὀρυζοφυτειῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταλάβωσιν ἄλλα ἐδάφη, τὰ ὁποῖα κατέχουν ἐπὶ τῆς Ἀπωτάτης Ἀνατολῆς οἱ Εὐρωπαῖοι.

Διὰ νὰ ἐκτοπίσουν ὅμως τοὺς Εὐρωπαίους ἐκ τῆς Ἀπωτάτης Ἀνατολῆς ἔχουν ἀνάγκην τῶν Κινέζων. Ἀκριβῶς δὲ οὗτος εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον μετὰ τόσης θέρμης ἡ Ἰαπωνία ζητεῖ νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴν Κίναν. Συμμαχοῦσα μετὰ τῶν Κινέζων ἡ Ἰαπωνία σκέπτεται ὅτι θὰ δυνηθῇ ἡμέραν τινὰ νὰ γίνῃ κυρία τῶν κτήσεων τῶν λευκῶν, ἀφίνουσα εἰς τὴν Κίναν ὅλην τὴν πρὸς ἀναδιοργάνωσιν ἀπαιτουμένην χρονικὴν περίοδον. Ἔπειτα θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ δόγματος: «Ἡ Ἀσία εἰς τοὺς Κιτρίνους.»

Σήμερον ὑπάρχουν ὅλα τὰ δεδομένα διὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτιμία τοιαύτη ἐργασία ἤρχισεν. Ἡ Κίνα ἀρχίζει νὰ ἀφυπνίζηται, εἶναι δὲ μόνῳ ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος.

Ὁ Κινεζικὸς στρατὸς ἤδη ἀπὸ καιροῦ εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναδιοργανώσεως. Κινέζοι ἀξιωματικοὶ πληροῦσι τὰς Ἀκαδημίας τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, παραλλήλως δὲ πρὸς τὴν στρατιωτικὴν βαίνει καὶ ἡ ὅλη ἀναδιοργάνωσις τοῦ Κινεζικοῦ Κράτους.

Μόνον ἡ ἰδέα ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μεταβῇ σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὸ Πεκίνον, εἶναι ἀρκετὴ νὰ μᾶς δώσῃ ἰδέαν τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς. Δὲν πρόκειται ἄλλως τε περὶ ἰδέας ἁπλῆς, ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν ὁ ἀναγνώστης βλέπει ζωηροτέραν εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα. Ὁ πολιτισμὸς εἰσέρχεται κατακτητὴς εἰς τὸ Κράτος τοῦ Κομφουκίου. Ποῖος δὲν παρακολουθεῖ καθημερινῶς εἰς τὸν τύπον τὸ ἀνηλεὲς φαλλίδισμα τῶν Κινεζικῶν πλεξίδων, καὶ τὸν θόρυβον ὅστις γίνεται ἐκεῖ πέρα διὰ τὴν ἵδρυσιν Βουλῆς Κινεζικῆς;

Ἡ Κίνα ἀφυπνίζεται.... Ἡ Ἰαπωνία ἦτο ἐκείνη, ἥτις τῆς ἔδωσε τὴν πρώτην ὤθησιν. Καὶ σήμερον τὸ Κινεζικὸν Κράτος βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος ἡλίου, μὲ ἀποφάσεις σοβαρωτέρας, μὲ σχέδια τολμηρότερα.

Βεβαίως οἱ ἀνεπτυγμένοι τῆς Κίνας εἶναι ἀκόμη πολὺ ὀλίγοι, παραβαλλόμενοι κατ' ἀριθμὸν πρὸς τὸν μέγαν ὄγκον τῶν ἀμαθῶν καὶ στενοκεφάλων ὄχλων, τῶν ἀρωσιωμένων εἰς τὰς σκουρισμένας ἰδέας τοῦ παρελθόντος. Ὅ,τι ἔγινεν εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Τουρκίαν μὲ τὸ Σύνταγμα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν Κίναν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν κίτρινον κίνδυνον, τὸν ἀπειλοῦντα τὴν Εὐρώπην καὶ τοὺς λευκοὺς ἐν γένει. Διότι ὁ Κινέζος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ εἶναι πολὺ πολιτισμένος διὰ νὰ μισῇ τὸν Εὐρωπαῖον.

Ὅλαι αἱ παραδόσεις του, θρησκευτικαὶ καὶ ἐθνικαί, ἔχουν διδάξει τὸν λαὸν ὅτι ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῶν Κινέζων εἶναι ὁ λευκός.

Ἡ διπλῆ εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς μικρᾶς αὐτῆς μελέτης, ἀποτελεῖ μίαν ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ. Οἱ δύο κυριώτεροι θεοὶ τῶν Κινέζων ἐκπροσωποῦνται ἀπὸ τὸν Κουάγκ-Τῆ, θεὸν τοῦ πολέμου, καὶ ἀπὸ τὸν Σέγκ-Γκεσσὲ-Λάμο, θεὸν τῆς καταστροφῆς. Ὁ πρῶτος εἶναι ἐν ἀνθρωπόμορφον τέρας, τὸ ὁποῖον παριστάνεται πάνοπλον καὶ ἕτοιμον πάντοτε πρὸς πόλεμον ἐναντίον παντὸς ξένου. Μὲ τὸ ὄνομα Σέγκ-Γκεσσὲ-Λάμο εἶναι γνωστὸς ὁ Κινεζικὸς δράκων, θηρίον μυθικὸν καὶ τερατόμορφον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκει τὴν τέρψίν του, ὅταν κυλίεται ἐπάνω εἰς ἐρείπια καταστροφῶν, καὶ εἰς αἵματα πολέμων.

Οἱ ἀναπτυσσόμενοι καὶ μορφωνόμενοι Κινέζοι, ὅσον καὶ ἂν προσαρμοσθοῦν εἰς τὸν σύγχρονον πολιτισμόν, δὲν παραλείπουν νὰ ἐμπνέουν τοὺς ἁπλουστέρους μὲ τὰς ἐθνικὰς αὐτὰς παραδόσεις, καὶ νὰ ἐξάπτουν τὸν φανατισμὸν τοῦ ὄχλου μὲ ἀλληγορικὰς παραστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας αἱ δύο θεότητες τὰς ὁποίας, ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, παίζουν τόσον ρόλον.

Ἡ Κίνα, εἶναι ἀληθές, ἑτοιμάζεται βραδέως καὶ θὰ περάσῃ καιρὸς πολὺς πρὶν ἢ τὴν ἴδωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς διεθνοῦς δράσεως. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι σήμερον γυρίζουν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Πεκίνου αὐτοκίνητα, τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Οὐράνιον Κράτος ἔχει τηλεγράφους καὶ τηλέφωνα, τὸ γεγονὸς ὅτι Κινέζοι καὶ Κινέζαι ποδηλατοῦν καὶ παίζουν μπρίτζ καὶ εὐρωπαΐζουν, εἶναι ἀρκετὸν νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ Πατρὶς τοῦ Κομφουκίου ἔπαυσε νὰ εἶναι τόσον ὀπισθοδρομικὴ ὅσον ἦτο ἄλλοτε.

Ἐν τούτοις προελάβομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κίτρινος κίνδυνος δὲν θὰ προέλθῃ μόνον ἀπὸ τὴν Κίναν. Ἡ Ἰαπωνία εἶναι ἐκείνη, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ κάμῃ τὴν ἀρχήν. Καὶ ἡ Ἰαπωνία σήμερον δὲν παρασκευάζεται ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν Κίναν.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου ὁ Ἰαπωνικὸς στρατὸς δὲν ἔπαυσεν ἐνισχυόμενος καὶ διοργανούμενος. Αἱ Ἰαπωνικαὶ μεραρχίαι ἀπὸ δεκατεσσάρων ἔρθασαν τὰς εἴκοσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν στόλον, οὗτος αὐξάνει καὶ βελτιοῦται καθημερινῶς χάρις εἰς τὰ μυστικὰ κονδύλια τῶν Ἰαπωνικῶν μυστικῶν προϋπολογισμῶν. Ὅλοι βοηθοῦν εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἰαπωνικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Μυστικαὶ ἐπιχορηγήσεις, δωρεαὶ ἰδιωτικαί, φόροι ἐξαιρετικοί, διατίθενται τακτικὰ ὑπὲρ τοῦ Ἰαπωνικοῦ στόλου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπομαχικὸν ταμεῖον δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ εἰς κατασκευὴν νέων σκαφῶν καὶ προμήθειαν νέων τολεμεφοδίων.

Ἡ πατριωτικὴ δρᾶσις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἔχει ἀναχθῇ εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης. Ὅλοι οἱ Ἰάπωνες ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ἐκουσίως ἀφίνουν δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐκ τοῦ μισθοῦ των διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ στόλου. Δὲν ὑπάρχει ἐπὶ πλέον ἑταιρία, ἡ ἐπιχείρησις, ἡ κατάστημα Ἰαπωνικόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δίδῃ ἐτησίως ἐν ὡρισμένον ποσὸν εἰς τὸν στόλον.

Ἀλλ' οἱ Ἰάπωνες εἶναι τῶν Κινέζων οἱ διδάσκαλοι καὶ ὁδηγοί. Αὐτοὶ εἶναι σήμερον οἱ ἡγέται τῶν Κιτρίνων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ διοργανωταὶ τῆς μεγάλης στρατιᾶς, ἥτις θὰ ἐκτοπίσῃ τοὺς Εὐρωπαίους ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, ὅταν σημάνῃ ὁ μέγας ἀγὼν τῆς ἐξοντώσεως παντὸς μὴ Κιτρίνου.

Ἂς προσεθήδε εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι κύριον μάθημα εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τοὺς στρατῶνας τῆς Ἰαπωνίας εἶναι ἡ ἀφοσίωσις μέχρι θανάτου εἰς τὴν πατρίδα, ἂς ληφθῇ ἀκόμη ὑπ' ὄψει ὅτι Κυβέρνησις ἐκεῖ θὰ εἴπῃ δύναμις ὑπερτάτη καὶ ἐξουσία ὑπεράνθρωπος καὶ τότε θὰ ἐνοήσωμεν διατί ὁ Ἰαπωνικὸς Λαὸς ἔχει μέλλον.

***

ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ—ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΧΘΟΦΟΡΟΙ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟΝ ΜΠΑΛΛΕΤΟΝ

ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΥΠΗΡΧΕ μία έποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ θαύματα τοῦ κόσμου περιωρίζοντο εἰς ἑπτά. Ἐὰν σήμερον ἤθελε κανεὶς ν'ἀπαριθμήσῃ ὅλα τὰ θαύματα τῆς ἐποχῆς μας, δὲν θὰ ἐγνώριζε μὲ ποῖον ἀριθμὸν νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ πολλαπλάσιον τοῦ ἑπτά. Ἐν τούτοις ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, ἂν θέλῃ σήμερον κανεὶς νὰ ζώσῃ μίαν ἰδέαν τῶν θαυμάτων τοῦ αἰῶνός μας, δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ παραλείψῃ τὸ Ἱπποδρόμιον τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μεγαλείτερον τοῦ κόσμου, ἔκειτα ἀπὸ τὸ Ἱπποδρόμιον τοῦ Λονδίνου.

Τὸ τεράστιον αὐτὸ λαϊκὸν Θέατρον τῆς Ἀμερικανικῆς Μητροπόλεως ἐστοίχισε περὶ τὰ τρία σχεδὸν ἑκατομμύρια δολλάρια. Πέντε χιλιάδες καὶ διακόσιοι θεαταὶ δύνανται ἀνέτως νὰ εὕρουν θέσιν εἰς αὐτό. Ἡ σκηνή του ἔχει πλάτος διακοσίων ποδῶν καὶ βάθος ἑκατὸν δέκα. Ταῦτα ἐννοεῖται σχετικῶς πρὸς τὰς διαστάσεις τοῦ οἰκοδομήματος. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοῦτον τῆς σκηνοθεσίας τοῦ βεστιαρίου καὶ τοῦ προσωπικοῦ, μένει αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες εἰμποροῦν νὰ δώσουν κάποιαν ἰδέαν.

Διότι ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἱπποδρομίου εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τοὺς θαυμασιωτέρους ἠθοποιούς, γυμναστάς, ἀκροβάτας, θαυματοποιούς, ἰσορροπιστάς, μουσικούς, θαυμακοποιοὺς καὶ κ λ π ο υ ν ς τοῦ κόσμου, ἐνῷ εἰς τὰ περίχημα μπαλέτα του δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἴδῃ τις ἐμφανιζομένας ταυτοχρόνως χιλιάδας Ἀμερικανικὰς καλλονάς, χορευτρίας, ἀοιδοὺς καὶ ἠθοποιοὺς παντὸς κλάδου. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἱπποδρομίου τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπόκτησε τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰ γοῦστα τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ, τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Μητρόπολιν. Ὅταν δὲ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάλογα μὲ τὸν πλοῦτον τῆς σκηνοθεσίας καὶ τοῦ προσωπικοῦ, εἶναι καὶ τὰ μηχανικὰ μέσα τὰ ὁποῖα τὸ Ἱπποδρόμιον διαθέτει, θὰ ἐννοήσῃ διατί καθιστῶσιν αὐτὸ τὸ κατ' ἐξοχὴν θέατρον τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου. Εἰς κανὲν ἴσως θέατρον τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ τὸ «Ταξεῖδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς», ὅπως παρεστάθη πέρυσιν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον. Καὶ οὐδαμοῦ ἄλλοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ κανεὶς πληρεστέραν ἰδέαν τῆς Ἰαπωνίας παρὰ ἐκ μίαν ἀνάλογον παράστασιν τοῦ περυσινοῦ του προγράμματος.

Τὰ θαύματα ταῦτα εἶναι τόσον τέλεια εἰς τὴν παρουσίασίν τοῦ ὥστε καὶ ὁ σοβαρώτερος καὶ ψυχραιμότερος τῶν θεατῶν νὰ παρακολουθήσῃ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ μὲ θαυμασμόν. Ἐκεῖ εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ κανεὶς λίμνας ἀληθινὰς νὰ ἐξαφανίζωνται ὡς διὰ μαγείας καὶ νὰ ὀίδουν τὴν θέσιν των εἰς βουνά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὅτι εἶναι τεχνητά. Ἐκεῖ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ ἱππικοὺς ἀγῶνας, σκηνὰς εἰς τὸν Πόλον καὶ σκηνὰς εἰς τὸν Ἰσημερινόν. Ἐκεῖ θὰ παρουσιασθῇ πᾶν ἐξωτικὸν ζωντανὸν τῆς ὑφηλίου καὶ θὰ ἐπιδείξῃ τὸ «τάλαντόν του» ἐκεῖ εἶνε τὸ στάδιον τῆς δόξης τῶν μουσικῶν ἐλεφάντων, τῶν ἐξανθρωπισμένων πιθήκων καὶ τῶν παλαιστῶν καγγουρού. Ἐκεῖ τέλος εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπολαύσῃ τὸ πλουσιώτερον μπαλέτον τοῦ κόσμου, καὶ τὴν μεγαλειτέραν ὀρχήστραν θεάτρου. Τὸ ἐφετεινὸν πρόγραμμα τοῦ Ἱπποδρομίου εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ μᾶλλον περιποιημένα.

Χάρις εἰς τὴν τελειότητα τῶν σκηνικῶν μέσων, διὰ τὰ ὁποῖα ὡμιλήσαμεν ἀνωτέρω, παριστάμεθα κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς ἐνώπιον ἑνὸς προσκηνίου τοῦ Παρισιοῦ. Εἶναι ἡμέρα πανηγύρεως. Μακρὰν φαίνεται ἓν στρατόπεδον καὶ ὀλίγον ἐγγύτερον τὸ ἀεροδρόμιον τῆς ἀεροναυτικῆς Λέσχης τῆς Γαλλίας. Εἰς τὸ προσκηνίον αὐτὸ καταφθάνει τὸ μεγαλείτερον Ἱπποδρόμιον τοῦ κόσμου, οὕτω δὲ δίδεται εὐκαιρία νὰ παρουσιασθοῦν ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ καθ' αὐτὸ c i r c u s, ἐπὶ σκηνῆς καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰ διάφορα γυμνάσια, τὰ συνήθη εἰς τοιοῦτου εἴδους θεάματα.

Ἐν τούτοις τὸ ἔργον γίνεται περισσότερον ἐνδιαφέρον, διότι μαζὶ μὲ τὴν ὅλην πανήγυριν κλέκεται ἐν κωμειδύλλιον μὲ πολλὰ τραγούδια καὶ μὲ γοργὴν πλοκήν, τὸ ὁποῖον τελειώνει γρήγορα διὰ νὰ δώσῃ θέσιν εἰς τὸ Μπαλέτο τοῦ Νιαγάρα. Ἐδῶ εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἔργου καθαρᾶς Ἀμερικανικῆς ὑποθέσεως. Ἡ σκηνὴ παρουσιάζει τὴν πρωτόγονον Ἀμερικὴν μὲ τοὺς ἐρυθροδέρμους Ἰνδοὺς τοῦ Νιαγάρα, ἑτοιμαζομένους διὰ τὴν ἐτησίαν θυσίαν, ἣν κατὰ παλαιὸν ἔθιμον προσφέρουν εἰς τὸν θεὸν τῶν καταρρακτῶν. Ἡ θυσία αὕτη συνίσταται ὅπως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἡμετέρου Μινωταύρου, εἰς τὴν προσφορὰν τῆς ὡραιοτέρας κόρης τῆς φυλῆς εἰς τὸν Νιαγάραν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ὡραιοτέρα νέα τῆς φυλῆς εἶναι ἡ κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ταύτην ὅμως ἐρωτεύεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀντιπάλου φυλάρχου, ὥστε καὶ τὴν σώζει ἀπὸ τὴν θυσίαν καὶ τὸ εἰδύλλιον, ἔκειτα ἀπὸ κάμποσα ἐπεισόδια, τελειώνει ὅπως ὅλα τὰ καλὰ εἰδύλλια. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην τὸ Ἱπποδρόμ ον παρουσιάζει κάτι τι ἀνέφικτον εἰς τελειότητα, ὅταν μᾶς δεικνύει τὴν σκηνὴν τῶν καταρρακτῶν, καὶ τὸ θαυμάσιον μπαλέτο τῶν Ἰνδῶν κορῶν. Εἰναιτόσον ζωντανὴ ἡ σκηνὴ αὕτη, πλησιάζει τόσον πολὺ εἰς τὴν πραγματικότητα, ὥστε ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἑνὸς θεάτρου μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδός του εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἴσως εἰς τὸν κόσμον.

ΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟΝ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΘΟΣ

ΤΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟΝ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ

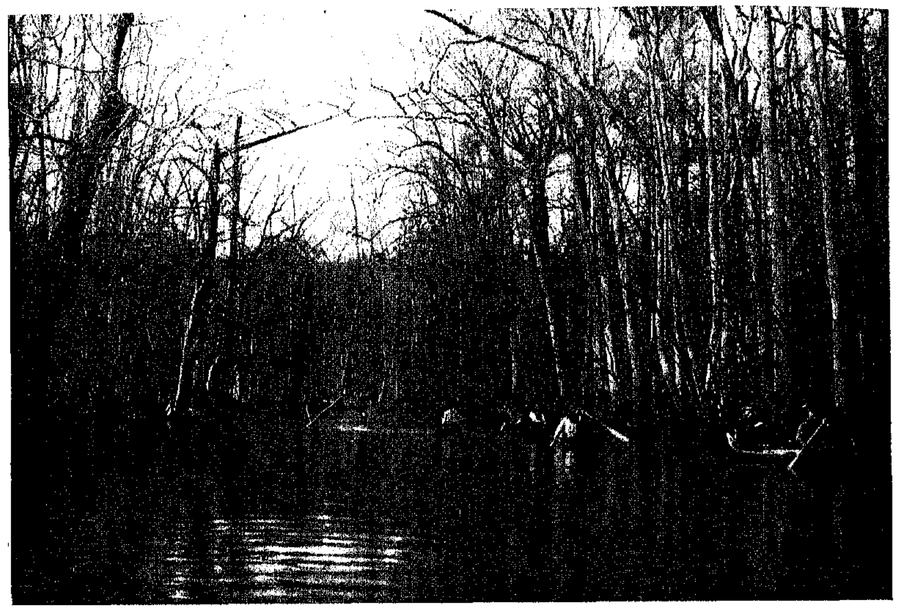

ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑ ΕΙΣ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΜΕΝΟΝ ΥΔΑΤΟΣΚΕΠΕΣ ΔΑΣΟΣ

ΤΑ ΠΛΩΤΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΥΧΝΟΤΑΤΑ ἀπαντῶνται εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπέραντοι δασώδεις ἐκτάσεις, κατεχόμεναι ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ πυκνοτάτων ἀγρίων δένδρων καὶ ὑδάτων. Τὰς ἐκτάσεις ταύτας ὀνομάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ «Swamps. Ἡ ἰδική μας ἀνείστοιχος λέξις «βάλτος» ἀμυδρῶς μόνον ἀποδίδει τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀγγλικῆς λέξεως, ἐπειδὴ καὶ αἱ ἐκτάσεις αἱ ὀνομαζόμεναι δι' αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι οὔτε ὡς μικρογραφία τῶν Ἀμερικανικῶν Swamps δύνανται νὰ θεωρηθῶσι. Φανταστῆτε ἓν πυκνόδενδρον δάσος, κατέχον ἔκτασιν πέντε ἢ δέκα χιλιάδων τετραγωνικῶν μιλίων καὶ οἱονεὶ ἐπιπλέον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μιᾶς ἀτελευτήτου ἀλλ' ἀφανοῦς μακρόθεν λίμνης, κοιμωμένης νηδύμως ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα σειόμενα ἐλαφρῶς ὑπὸ τῆς λάβρᾳ ὑπεισδυούσης ἐν τῷ μεταξὺ αὔρας τὴν νανουρίζουν μακαρίως, καὶ θὰ ἔχητε τὴν εἰκόνα τοῦ Swamp.

Τὰ ὕδατα τῶν ἀπεράντων τούτων βάλτων ἔχουσι πολλάκις τόσον βάθος ὥστε δύνανται νὰ πλεύσωσιν εἰς αὐτὰ πλοιάρια χωρητικότητος ἑνὸς τόνου, ἐνίοτε δὲ κατόπιν συνεχῶν βροχῶν τόσον πολὺ αὐξάνεται τὸ βάθος τῶν ὑδάτων ὥστε καθίστανται πλωτὰ διὰ πλοιάρια μέχρι 2 τόνων. Αἰτία τοῦ σχηματισμοῦ τῶν βάλτων εἶναι ἡ κοιλότης τοῦ ἐδάφους πολλῶν, δασῶν περικλειομένων πάντοθεν μεταξὺ ὑψωμάτων. Ἐκ τῶν βροχῶν συναθροίζονται τὰ ὕδατα μεταξὺ τῶν δασῶν τούτων καὶ κατόπιν ἕνεκα τῆς πυκνότητος τῶν δένδρων ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἐξάτμισίς των. Τοιαῦται βαλτώδεις ἐκτάσεις ἀπαντῶνται ἰδίᾳ εἰς τὰς Νοτίους καὶ τὰς Νοτιανατολικὰς Πολιτείας. Μέγα μέρος τῆς Φλωρίδος κατέχεται ὑπὸ ἀπεράντων Swamps, εἰς τὰ ὁποῖα κυριαρχοῦσι μεταξὺ τῶν ἀγρίων δένδρων παχύκορμοι ρητινορροοῦσαι πεῦκαι καὶ πανύψηλοι κυπάρισσοι, κατοπτριζόμεναι φιλαρέσκως εἰς τὰ ὑποπράσινα ὕδατα τῶν βάλτων. Ἐκταμένα ἐπίσης Swamps ἀπαντῶνται εἰς τὴν Γεωργίαν, εἰς τὴν Βιργινίαν καὶ εἰς τὴν Βόρειον Καρολίναν. Ἡ Κεντρικὴ ὅμως καὶ ἡ Νότιος Ἀμερικὴ ἔχουσι τὰ μεγαλείτερα Swamps. τοῦ κόσμου, τινὰ μάλιστα τῶν ὁποίων εἶναι ἀκόμη σχεδὸν ἀνεξερεύνητα, ἕνεκα τῶν ἐμποδίων τὰ ὁποῖα παρεμβάλλει εἰς τὴν ἐξερεύνησίν των ἡ πυκνότης καὶ πολλαχοῦ ἡ σύμπυκνωσις τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Τὸ κυνήγιον εἰς τὰ πλωτὰ ταῦτα δάση εἶναι ἀφθονώτατον, καὶ διὰ τοῦτο παρὰ τὰ προδιαγραφέντα ἐμπόδια καὶ παρὰ τοὺς κινδύνους ἀκόμη οἱ ὁποῖοι κλείονται εἰς τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας καὶ σκιερὰς ἐκτάσεις μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν ὑδάτων, πολυάριθμοι κυνηγοὶ ἐπιχειροῦσιν ἐκδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικόν των καὶ διεισδύουσιν εἰς αὐτὰ μὲ λέμβους. Τὰς ἐκδρομὰς ταύτας καθιστᾷ ἀπολαυστικωτάτας ἐντὸς τῆς ἀφθονίας τοῦ κυνηγίου καὶ ἡ πολυτέλεια τῆς βλαστήσεως τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν τὰ ἐνδότερα τῶν Swamps. Τὸ φυτικὸν βασίλειον εἰς τὰς βαλτώδεις ταύτας ἐκτάσεις παρουσιάζεται ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ του. Τὰ δάση τῆς ἀπολύτου ξηρᾶς δὲν παραβάλλονται κατὰ τὴν ὡραιότητα πρὸς τὰ ἔνυδρα δάση τῶν βάλτων. Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, στενοχωρούμενοι ἐν τῷ ἐπικρατοῦντι ἕνεκα τῆς πυκνότητός των συνωστισμῷ καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκταθῶσι πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὁριζοντίως, τρέπονται συχνότατα πρὸς τὰ κάτω καὶ εὑρίσκοντες τὸ ἔδαφος μαλακώτατον ἐκ τοῦ καλύπτοντος αὐτὸ ὕδατος, ριζοβολοῦσι καὶ ἀναφύονται, παράγοντες νέα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῶν πρώτων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πέριξ ἑνὸς μεγάλου δένδρου παρατηρεῖ τις πολλάκις πέντε καὶ δέκα ἄλλα μικρότερα δένδρα, συνεχόμενα μετ' αὐτοῦ διὰ τῶν ριζοβολησάντων κλάδων του καὶ ἀποτελοῦντα τὰ τέκνα του τοὺς ἐγγόνους του. Αἱ οὕτως ἀποτελούμεναι πολυμελεῖς φυτικαὶ οἰκογένειαι κατέχουσι πολλάκις μεγάλας ἐκτάσεις εἰς τὰ Swamps ἰδίᾳ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, φράζουσαι αὐτὰς τελείως μὲ τοὺς κορμούς των καὶ μὲ τοὺς κλάδους των καὶ καθιστῶσαι σχεδὸν ἀδύνατον τὴν διείσδυσιν ἐντὸς αὐτῶν.

Πολὺ εὐκολωτέρα εἶναι ἡ διείσδυσις εἰς τὰ Swamps τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ διακρίνονται διὰ τὴν ἔκτασίν των καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς βλαστήσεως ὑπὸ τὸ ὑποτροπικὸν κλίμα τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῆς Φλωρίδος. Δὲν ὑπάρχει ὡραιοτέρα ἀπόλαυσις ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν διὰ λέμβου εἰς τὰ Swamps τῆς Φλωρίδος ἢ τῆς Νοτίου Καρολίνας, οἱ δὲ Ἀμερικανοί, φίλοι τοῦ ὑπαίθρου βίου καὶ τῶν συγκινήσεων μιᾶς περιπετειώδους ἐκδρομῆς, ἐπιχειροῦν συχνότατα πολυημέρους..... λεμβοδρομίας διὰ μέσου τῶν πλωτῶν τούτων δασῶν, ἀποκομίζοντες ἐκτὸς τῶν ἐντυπώσεών των καὶ ἄφθονον κυνηγετικὴν λείαν. Τὰ μεγάλα ἰδίως πτηνὰ ἀπαντῶνται ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν Swamps.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΙΟΥ SWAMP

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΙ ΑΠΟ ΤΑ SWAMPS ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΔΟΣ

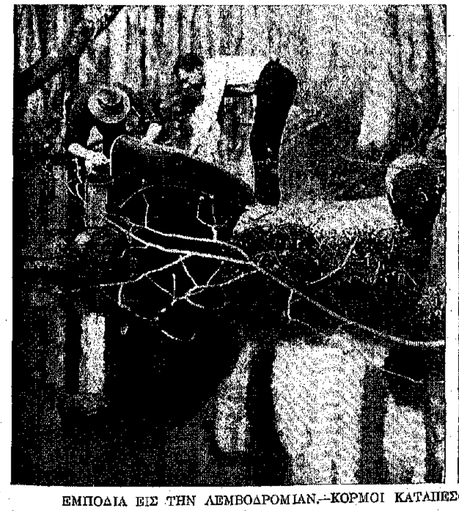

ΕΜΠΟΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΝ.—ΚΟΡΜΟΙ ΚΑΤΑΠΙΠΤΟΝΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ ΦΡΑΣΣΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΥΓΡΑΝ ΟΔΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΦΡΕΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους).

Οἱ ζωέμποροι τῆς πρώιας ἐπέστρεψαν, καὶ δὲ κραυγαὶ τοῦ φυλακισμένου ἐντὸς τοῦ φρέατος ἀνθρώπου προσείλκυσε τὴν προσοχήν των. Αἱ κραυγαὶ καίτοι ἐξησθενημέναι ἐξηκολούθουν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσεν ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τῶν ἀνθρώπων, διέταξε τὴν σύλληψίν των. Οἱ στρατιῶται παρακαρήσαντες ἐντὸς τοῦ φρέατος διέκριναν τὸν ἀτυχῆ κακοῦργον εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου, καθὼς λέγει ὁ ἀδελφός μου, θὰ ὑπεχώρει καὶ ὁ πλέον σκληρόκαρδος στοϊκωτικὸς ἀπόμαχος. Ἤρρισβη ἀμέσως ἓν σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἐδέθετο ἡ ἐνοχή εἰς τὸν ἐν τῷ φρέατι ἐρευνώμενον ὅτι τοῦ ἐδέδετο τὸ μέσον τῆς ποινῆς. Εἰς τὸν ἑτοιμοθάνατον παρέμενε μόλις ἡ δύναμις νὰ πιασθῇ ἐκ τοῦ σχοινίου. Ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ φρέατος ἔπεσεν ἀμέσως ἀγωνιῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Φοβερὰ ἀγωνία διέκρινε τὰς τελευταίας στιγμάς του. Ὁ θάνατος ὅμως ἐπῆλθε μετ' ὀλίγον πρὸς λύτρον τῶν ἐπιόντων του. Ἐξετάσαντες ἐπομένως ἀπεδείχθη ὅτι εἶχεν ἐπανειλημμένως ὀφθῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

Περὶ τῶν ἄλλων ὑπὸ κράτησιν κλεπτῶν θέλετε νὰ μάθετε; Διὰ τοῦ τρόπου τῶν προσπάθησαν νὰ ἀποφύγωσι πᾶσαν ὑπόνοιαν. Δ' ἀρκετὴν εἰγλωττίας ἠξήτησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὰς πράξεις των, ὅτε αἰφνιδίως ὁ ἀδελφός μου αἰσθανόμενος ἐκυτὸν ἀσφαλῆ, ὡρμησε πρὸς αὐτούς. Ἐκεῖνος ὡς τὸν παρετήρησαν ἐκεῖνοι, κατενόησαν ὅτι τὸ παιγνίδιόν των εἶχε λήξῃ. Γνωσθεὶς τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιβεβαιωθεὶς αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο παρέμενε παρὰ ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ κόσμου ἐκ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐτυφλοκλείσθησαν ἐντὸς τοῦ φρέατος.

Τὴ κιβώτιον ὅμως τί ἀπέγεινεν; Ἐρ' ὅσον εἶναι γνωστὸν παραμένει εἰσέτι ἐντὸς τοῦ φρέατος. Αἱ ἔχιδναι τὸ προφυλάσσουσιν ἐξ ἐχθρῶν καὶ φίλων.

Οὐδέποτε ἐκ περιεργείας ἐπεσκέφθημεν τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο μέρος. Οὔτε ἠθελήσαμεν νὰ κλείσωμεν τὸ φέαρ, διότι εἴχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπανακτήσωμεν τὸ κιβώτιον. Οὕτως, ὡς βλέπετε, ἀφοῦ ἔπαξ τὸ κιβώτιον ἐνεκαφίσθη ἐκεῖ, εἶχε διὰ παντὸς ἀπολεσθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλομεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην. Εἶναι εὐτύχημα ὅπου τὸ φρέαρ ἀφθῇ ἀνοικτόν, καθόσον αἱ τελευταῖαι νομικαὶ διαφοραὶ μετὰ τῶν γειτόνων μας, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ὡμίλησα, δύνανται νὰ ἀποδώσιν ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τῆς εὑρέσεως τοῦ κιβωτίου καὶ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἐγγράφων.

Καίτοι, ὡς εἶπον, οὐδέποτε ἐπεσκέφθην ἐκ περιεργείας τὸ μέρος, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ πρό τινων μηνῶν ἐζητήσαμεν νὰ λύσωμεν τὸ νομικὸν μας πρόβλημα διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μέρους, ἀλλ' αἱ προσπάθειαί μας εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν. Διηρευνήσαμεν τὸν βυθὸν τοῦ φρέατος διὰ μακρῶν ράβδων, ἀλλ' οὐδὲν στερεὸν ἀντικείμενον ἢ τὸ κιβώτιον διεκρίναμεν. Ἐνίοτε κάμνω τὴν σκέψιν ὅτι τὸ κιβώτιον δὲν θὰ εἶναι ἐντὸς τοῦ φρέατος.

Βεβαίως δὲν κατήλθομεν ἐντὸς τοῦ φρέατος διὰ νὰ ἐρευνήσωμεν. Ἔπλεύσαμεν ἄχυρα καὶ κατεβιβάσαμεν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ φρέατος διὰ νὰ φυγαδεύσωμεν τὰς ἐχίδνας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω νὰ νεῦρά μου ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἐντίμως σᾶς διαβεβαιώ ὅτι θὰ προετίμων νὰ ἐνεργήσω δώδεκα ἐφόδους κατὰ τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων τοῦ στρατηγοῦ Lee παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσω τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φρέαρ.

Ὁ φίλος μου ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ σφογγίσῃ σταγόνας τινὰς ἱδρώτος ἐκ τοῦ μετώπου του. Ἐγὼ ἐπωφελήθην τῆς διακοπῆς καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος δὲν ὠφέλησε;

— Οὐδόλως, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μελαγχολικός. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐπηρέασε τὰ ἐρκετὰ τόσον ὅσον ἐπιστεύομεν. Νομίζω ὅτι τὸ κιβώτιον ἔχῃ ἀπολεσθῇ διὰ παντός.

— Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε οὕτω τοῦ ἀπήντησα ἐγώ. Θὰ ποιήσωμεν νέας ἐρεύνας. Ἐὰν τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο εἶναι εἰς τὸ φρέαρ θὰ σᾶς τὸ εὕρω εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε δὲν ὑπάρχουσιν ἐχιδναι.

Ἠσθανόμην πεποίθησιν ὅταν ἔλεγον τοῦτο εἰς τὸν φίλον μου, διότι εἶχον ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἐκδιώξεως τῶν ἐρπετῶν ἐκ τοῦ φρέατος.

Ὁ φίλος μου Borderstone δὲν ηὐχαριστήθη ἁπλῶς ἐκ τῶν λόγων μου, ἀλλὰ κατενεοδουσιάσθη.

Ἀπεχωρισθημεν τὴν νύκτα μὲ τὴν συμφωνίαν ὅπως τὴν πρωΐαν ἐνεργήσωμεν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ φρουρίου τῶν ἐχιδνῶν.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἠρχίσαμεν τὰς ἀναγνωρίσεις. Τὸ στόμιον τοῦ φρέατος εὑρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιφάνειαν μετὰ τοῦ ἐδάφους, οἱ δὲ πέριξ αὐτοῦ εὑρισκόμενοι θάμνοι διηυκόλυνον τὸ ἔργον τῆς παρατηρήσεώς μας ἐντὸς τοῦ ρυθμοῦ τοῦ φρέατος.

Τὸ σύρτιγκα ἐχίοντς τινὸς ἐκ τῆς πλησίον

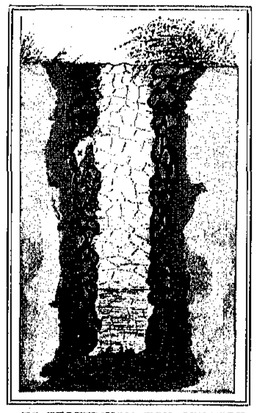

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΦΡΕΑΤΟΣ

χλόης μὲ προειδοποίησε νὰ εἶμαι προσεκτικός. Διότι καίτοι εἶχον πλεῖστα σάρμακα, ἐν καὶ οὐδὲν πρακτικὸν ἀντίδοτον ὑπάρχει κατὰ τοῦ δείγματος τῆς ἐχίδνης, τὸ δῆγμα τῶν ἑρπετῶν ἐκείνων εἶναι δοκιμασία τὴν ὁποίαν κάλλιον νὰ μὴ δοκιμάζῃ τις.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ μέρος ἀναφώνησεν ὁ Borderstone. Δὲν εὑρίσκετε αὐτὸ ὁλισθηρόν; Ἀκούσατε τοὺς συριγμούς. Ἡ οἰκογένεια ὅλη εἶναι ἐνταῦθα. Δώσατέ μου τὴν χεῖρά σας ... προσεκτικῶς... Ἰδού... παρατηρήσατε...

Ὁ Borderstone εἶχε δίκαιον. Ὅταν παρατήρησα κάτω εἶδον ἀριθμὸν τινα ἐχιδνῶν. Τινὲς εὑρίσκοντο ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων λίθων τοῦ παλαιοῦ φράκτου, ἐνῷ ἄλλαι εἶχον ἐξέλθει τῶν ὀπῶν των καὶ ἐδέχοντο τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἐξ ἑκάστης ἄκρας καὶ γωνίας προέκυπτον κεφαλαὶ ἢ οὐραὶ ἐχιδνῶν. Τὰ πέριξ τοῦ φράκτου συνεκέντρουν περιέργως τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἡ δὲ ἐκεῖ ἐπικρατοῦσα θερμότης ἦτο σχεδὸν μεγάλη.

Ὅταν παρετήρησα εἰς τὸ βάθος τοῦ φράκτου εἶδον μεγάλην ἐχίδναν κυλιομένην εἰς τὸ βορβορῶδες ὕδωρ τοῦ βυθοῦ. Δὲν ἤλπιζον νὰ ἴδω τόσον μεγάλην ἔχιδναν ἐκεῖ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ἰδήγματά των εἶναι λίαν θληπτηριώδη.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Borderstone, τί θὰ κάμωμεν μὲ αὐτάς;

— Δοκιμάσετε λοιπὸν νὰ τὰς καταστρέψετε, ἀπήντησα ἐγώ.

— Ἀλλὰ τὸ ἐπράξαμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, ἐπέπεν ἐκεῖνος. Ἰδοὺ τὸ εἶπον.

— Τὶ γνωρίζω. Ἀλλ' ἔχετε ὑπομονὴν εἶπον ἐγώ. Ὅσον δύνασθε νὰ κλείσετε διὰ μᾶλλον τὴν ὀπὴν τῶν ποντικῶν, ἄλλο τόσον δύνασθε νὰ καταστρέψετε τὰς ἐχίδνας διὰ καπνοῦ ἀχύρων. Γνωρίζετε, Borderstone, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ φονεύσητε ἢ νὰ φυγαδεύσητε μίαν ἔχιδναν μὲ τὰ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα σεῖς καὶ ὁ ἀδελφός σας μετεχειρίσθητε. Δύνασθε νὰ θέσητε τὴν ἔχιδναν ἐντὸς μέρους ἄνευ ἀέρος καὶ νὰ τὴν εὕρητε ζωντανὴν ἴσως μᾶλιστα καὶ μὲ μικρὰν οἰκογένειαν! Δύνασθε νὰ τὴς κρατήσετε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ὥρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅμοιον. Εἰς τινας περιστάσεις δυσκόλως φονεύονται αἱ ἔχιδναι ὅπως πάλιν εἰς ἄλλας περιστάσεις φονεύονται εὐκόλως. Τὸ καλλίτερον ὑλικὸν πρὸς καταστροφήν των εἶναι ὁ καπνός. Ὁ καπνὸς εἶναι θανατηφόρον ὀληθρίον διὰ τὰς ἐχίδνας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἐὰν ὁ καπνὸς εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ ἐξοντώσῃ ἐκ τῆς γῆς ὅλας τὰς ἐχίδνας, δὲν δύναμαι ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ εἴπω. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι ὁ καπνὸς θὰ τρέψῃ αὐτὰς εἰς φυγήν, ὅπως θὰ ἔτραπεν ἡμᾶς ἡ κλοιός.

Ὅπως πραγματοποιήσωμεν τὴν ἰδέαν μας κατεσκευάσαμεν στρογγύλον ξύλινον κάλυμμα, τὸ ὁποῖον προσηρμόσαμεν ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ φράκτου. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ καλύμματος ἐκάμαμεν ἀρκετὰ εὐρεῖαν ὀπὴν διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἀρκετὰ χονδρὸν σχοινίον. Ἀκολούθως ἐπρομηθεύθημεν ἀρκετὰς λίτρας καλῶς κεκομμένου καπνοῦ εἰς τὸν ὁποῖον προσεθέσαμεν φύλλα καπνοῦ τὰ ὁποῖα συνελέξαμεν ἐκ τῆς πλησίον καπνοφυτείας. Ἀγνοῦ ὑπὸ ποίου αἰσθήματος θὰ κατελαμβάνετο ὁ ἰδιοκτήτης τῆς καπνοφυτείας, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι πράγματι τὰ φύλλα ἐκεῖνα τοῦ καπνοῦ θὰ ἐχρησιμευον πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν νομίμων κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεων.

Συνηθροίσαμεν τὰ ὑλικά μας πλησίον τοῦ φράκτου. Ἐπληρώσαμεν δι' αὐτῶν κάδους τινὰς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐθέσαμεν καὶ τινα τεμάχια παλαιοῦ ὑφάσματος. Κατόπιν τὰ ἠνάψαμεν.

Καταβιβάσαμεν κατόπιν τοὺς κάδους ἐντὸς τοῦ φράκτου. Περιεμείναμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν κατόπιν δὲ ἠνοίξαμεν τὸ κάλυμμα τοῦ φράκτου. Ἀνεδύθησαν πυκνὰ νέφα καπνοῦ ἱκανὰ νὰ φονεύσωσιν ἀμφοτέρους μας ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας. Φαίνεται ὅτι εἴχαμεν νικήσει. Εἰς τὸ φέαρ ἐπεκράτει νεκρικὴ σιγή. Αἱ ἔχιδναι εἶχον φυγαδευθῇ ἢ εἶχον φονευθῇ ἐκ τοῦ ὀληθηριώδους καπνοῦ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸν ὑπαυρόν, διὰ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα τῆς κυρίας Borderstone.

Τὸ πρῶτον ἔργον μας ἦτο νὰ κατέλθωμεν εἰς τὸ φέαρ καὶ νὰ καθαρίσωμεν τὸν βυθὸν αὐτοῦ ἐκ τοῦ βορβόρου, ἔργον δυσχερές καὶ κοπιῶδες. Ἐπιμείναμεν ἐν τούτοις. Ἠρευνήσαμεν παντοῦ ἄλλ' εἰς μάτην. Πλὴν λίθων τινῶν οὐδὲν ἄλλο εὕρομεν. Τὸ κιβώτιον θὰ εὑρίσκετο ἴσως εἰς ἄλλο μέρος. Ἀλλὰ εἰς ποῖον;

Ἠρευνήσαμεν τὸν βόρβορον τοῦ βυθοῦ ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ φίλος μου μετ' ἀνυπομονησίας μὲ ἠρώτα ἐὰν αἱ προσπάθειαί μας δὲν θὰ ἀπέβαινον εἰς μάτην. Ἐγὼ εἶχον ἐλπίδας. Ἐφρόνουν ὅτι θὰ ἦτο κακαλυμμένον ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν ὀδόντων. Ἀνεκάλευσεν ἐπαναειλημμένως τὸν βόρβορον. Ἔθεσα τὰς χεῖράς μου ἐντὸς αὐτοῦ ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ φίλος μου ἀπελπισθεὶς ἀνῆλθε. Μὲ εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἔρευνα διὰ τὴν οἰκίαν, καθόσον ὡς ἐφρόνει, τὸ κιβώτιον δὲν εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ φράκτος.

Ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ ἀνέλθω ἀπηλπισμένος,

Καθ'ἣν στιγμὴν ἀνηρχόμην καὶ εἶχον θέσει τὴν χεῖρά μου εἰς μίαν ὀπὴν τοῦ φράκτος, ἐψαυσα κάτι στερεόν. Ἀμέσως μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα περὶ τοῦ κιβωτίου. Παρετήρησα προσεκτικώτερον καὶ εἶδον πράγματι ὅτι ἦτο τὸ κιβώτιον. Ἔθεσα ἐντὸς τῆς ὀπῆς βαθύτερον τὴν χεῖρά μου.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ κατώρθωσα νὰ τὸ ἐξαγάγω ἐκ τῆς ὀπῆς καὶ νὰ τὸ κομίσω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ πῶς τὸ κιβώτιον εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν ὀπὴν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ τὸ εἴχε ἐναποθέσῃ προσεκτικὴ χεῖρ. Εἰς μάτην ἐσκέφθην καὶ ἐσχεδίασα πῶς ἦτο δυνατὸν ἓν τοιοῦτον ἀντικείμενον νὰ εἰσέλθῃ τυχαίως εἰς τοιαύτην θέσιν. Κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαυμασίου τυχαίου γεγονότος, συμβαίνοντος ἅπαξ εἰς τὴν ζωήν μας.. Ὅταν τὸ καταδιωκόμενον ὑπὸ τῶν κακοποιῶν παιδίον τὸ ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ φράκτος, εἰσῆλθε τυχαίως τὸ κιβώτιον ἐκ θείας προνοίας ἐντὸς τῆς ὀπῆς ἐκείνης πρὸς ἀσφάλειαν. Τὸ τοιοῦτον ἐξηγεῖ τὸ μυστικὸν τοῦ πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθέντος καὶ μὴ ἀνευρισκομένου κιβωτίου.

Ἔλαβον μετὰ συγκινήσεως τὸ πολύτιμον κιβώτιον καὶ διηυθύνθην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου. Παρεκάθησε μελαγχολικὸς καὶ σύννους εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ δείπνου. Ἐπωφελήθην τῆς ἀδιαφορίας του καὶ ἐτοποθέτησα τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ πινακίου του. Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τὴν ἐκπληξίν του. Ἠγέρθη, μὲ ἀνηγκαλίσθη, μοῦ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα καὶ μὲ ἐφίλησεν.

Ὁ ἀτυχὴς Ralph ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ, γνωρίζω ὅμως ὅτι ἡ γηραιὰ μήτηρ του ἐχάρη μεγάλως διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ κιβωτίου, καὶ ἔμαθον ὅτι ἐκ τῶν εἰς αὐτὸ εἰμπεριεχομένων ἐγγράφων ἀνεγνωρίσθησαν τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ οἰκογένεια ἐπὶ τοῦ διεμφισβητουμένου ἀγροῦ.

Ἡ ἀνωτέρω ἱστορία προέρχεται ἐκ τῆς πραγματικότητος. Εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἀγνώστων ἐπεισοδίων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Εἰς τὴν ἀνωτέρω διήγησιν ἄξιον προσοχῆς εἶναι πῶς ἡ θεία πρόνοια ἐφύλαξε τὸ κιβώτιον εἰς ἀσφαλὲς μέρος τοῦ φράκτος διὰ νὰ διασωθῶσι τὰ πολύτιμα ἔγγραφα.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΣΤΙΓΜΑΣ ΑΝΗΛΘΕ ΜΕ ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ

«Μ'ἀρέα' ἡ θάλασσα γιατί μοῦ μοιάζει,
μ' ἀρέσει, σ' ἄκουσα νὰ λές κρυφά,
πότε ἀγριεύεται, βογγεῖ, στενάζει,
καὶ πότε ἀλλόχρωη παίζει γελᾷ».

«Δὲν εἶν' ἀλλέξανθη σὰν τὰ μαλλιά μου ;
Δὲν εἶν' ὁ κόρρος μου σὰν τὸν ἀρρό ;
Μέσα σπὰ μάτια μου τὰ γαλανά μου
δὲν ἔχω κύματα, κάρο, οὐρανό ;

«Μ'ἀρέσ' ἡ θάλασσα γιατί μοῦ μοιάζει
κι' ἄς ἔχῃ μέσα της κόσμο θεριά...
Μὴ στὴν καρδοῦλά μου, μὴ δὲν φωλιάζει
ἀγάπη ἀχόρταγη, σκληρὴ φωτιά;»

Κ' ἐγὼ ἐχαιρόμουνα τοῦ χαλιασμένη
φαρμάκι μ' ἔσταζες μέσ' τὴν ψυχή,
τὴ ζήλια σου θέλεπε ξαγριωμένη
'ς τὰ χεῖλη σου θόρζε κάθε πνοή.

Τότ' ἐκρεμάστηκα 'στὴν τραχηλιά σου,
τὴ φλέγα σώσουα μὲ δυὸ φιλιά
τὴν ὄψι ἐδόθκαν μὲς 'ς τὰ μαλλιά σου
'ς τὴν κόρρο σου ἔστησα κρυφὴ φωλιά.

«Κόμα μου ἀνήμερο, ψυχή μου φθάνει'
Μὴ μ' ἀγριεύεσαι, πλάγιασ' ἐδῶ...
Θάμαι γιὰ σένανε γλυκὸ λιμάνι...
Τί ἀξίζει ἡ θάλασσα χωρὶς γιαλό;»

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

ΕΡΩΤΟΣ ΤΕΧΝΑΙ

'Ανάθεμά του τὸν χειμό, τὸν γέρο τὸν Γενάρη !
Δὲν ἔχει γι' ἄρωστους καϋμό, γι' ἀγαπημένους χάρι,

Μόν' κάνει παγωνιὰ πολλή, κλεῖ μέσα τὴν κυρά μου'
κι' ἐγὼ σταροῦμαι τὸ φιλί κι' αὐτὴ τὴν συντυχιά μου!

Παπᾶ, τὸ χέρι σου φιλῶ—τοῦ νέχω τὴν αὐχή σου!—
Καὶ τὸν Θεὸ παρακαλῶ νὰ σώσῃ τὴν ψυχή σου.

Μὲ παίρνεις τώρα τῶν Φωτιῶ, μαζί σου νὰ γυρίσω,
τὸν 'Αγιασμὸ νὰ σοῦ κρατῶ, νὰ σοῦ κρατῶ τὸ ἴσο;

Νὰ βγοῦμε τὸ κουρνὸ-κουρνὸ ν' ἁγιάσουμε στὴν γύρα,
κάθε ρωμπὸ καὶ χριστιανό, κάθ' ὀρθοδόξου θύρα.

Σὺ φαλλουρίζεις μίαν εὐχὴ σ' ἀρχοντοσπίτια 'πάνω'
ἐμὲ μοῦ σφίγγετ' ἡ ψυχὴ κι' ὅλο τὸ ἴσο χάνω.

'Εὐὰ σ' ἀρέσῃ ἂν σοῦ φιλῶ τὸ χέρι καμμιὰ χήρα'
ἐμὲ μ' ἀρέσει καὶ καλὰ μὲς στῆς Λενιῶς τὴ θύρα.

Σὺ τῆς φωτίζεις τὸν γονιό, καὶ λές τὸ α'ν 'Ιορδάνη»
ἐγὼ χαϊδεύω τὸ Λενιὸ καὶ τὸ ρωτῶ τί κάνει.

Σὺ παίρνεις γιὰ φωτιστικὸ ἓν ἄσπρο τσακισμένο,
κι' ἐγὼ ἕνα φιλὶ γλυκὸ καὶ μοσχομυρισμένο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμαστε σὰν πάντα οἱ δύο
βράδυ στὸ σπίτι' ἀντικρυστὰ σὴς
γυρμένους ἤμουν στὸ βιβλίο
καὶ ἠταυσκυμμένη στὴ δουλειά της.

Καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἦταν στίχοι,
ψυχὴ ἀπὸ λάμψι καὶ ὀρμονία'
ἐτσι ἔκεῖ τ' ἀνεῖξα στὴν τύχη,
καὶ νὰ τὶ διάβασα: «Εὐτυχία»!

«Λουλοῦδι, σὲ ποιὰ χώρα ἀνθῆξες,
σὲ ποιὸ γιαλὸ μαργαριτάρι;
'Λστέρι, ποιὲς μερὲς ζωντέψεις,
καὶ ποιὲς καρδιὲς, οὐράνια χάρι;

«Ποῦ Χερουβεῖμ, γτερὰ διπλώνεις;
Νεράϊδα, ποῦ δροσολογιέσαι;
Εἶσαι διαμάντι καὶ δὲ λυώνεις
ἢ ἀστραχνιὰ εἶσαι καὶ σκορπιέσαι;

«Ἅδης, Παράδεισος σὲ κρύβει;
Στὸν κόσμον ἢ στὴν ἐρημία,
μέσ' σὲ παλάτι ἢ σὲ καλύβι,
πές μου, ποῦ βρίσκεσ' Εὐτυχία;»

Δίχως τὰ μάτια ἀκ' τὴ δουλειά της
νὰ τὰ σηκώσῃ, ἐ δ ω! ἀπεκρίθη
τραμουλιαστὴ μὲ τὴ λαλιά της
μιὰ μουσικὴ στὸ σπίτι ἐχύθη.

Κ' ἕνα καρδιόχυτο μὲ πιάνει,
κ' ἀμίλητη λαχτάρα αἰγνίδια,
γιατί πῶς ἄκουσα μοῦ ἐφάνη
τὴν Εὐτυχία τὴν ἴδια!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΛΑΑΜΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ

ΤΕΡΓΕΣΤΗ - ΒΕΝΕΤΙΑ - ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ - ΠΑΤΡΑΙ - ΚΑΛΑΜΑΙ

Η «CARNIOLIA» ἐν τῶν καλλιτέρων, νεωτέρων, καίτοι οὐχὶ μεγαλειτέρων ἀτμοπλοίων τοῦ Αὐστριακοῦ Λόυδ, ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Τεργέστης τῇ 7)20 Ἰουλίου 1909 διὰ τὴν γραμμὴν τῆς Ἀνατολῆς, ὡς Greco Orientale, προσεγγίζον τούτέστι εἰς πλείονας λιμένας τοῦ μετὰ μίαν ἡμέραν διὰ τὴν Ἀνατολὴν ὡσαύτως ἀναχωροῦντος κατ' εὐθεῖαν «Celere».

Μέλλων νὰ ἐπανέλθω οἴκαδε ἐξ Ἑλβετίας, μετὰ μηνιαίαν περίπου διαμονὴν ἐκεῖ, προὐτίμησα τοῦ κατ' εὐθεῖαν τὸ πρῶτον, ἐπειδυμῶν ν' ἀπολαύσω ἐπὶ δύο ἡμέρας πλειότερον οὐ μόνον τὴν θαλασσίαν εὐχαρίστησιν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν.

Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον προὐτίμησα τὴν διὰ τῆς γραμμῆς ταύτης ἐπάνοδον. Ἡ «Καρνιολία» ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἐκείνην εἰς Κεφαλληνίαν, διότι τὰ τῆς γραμμῆς ταύτης ἀτμόπλοια προσεγγίζουν ἐναλλὰξ εἰς Κεφαλληνίαν ἢ Ζάκυνθον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος. Διακαῶς ἀπὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Κεφαλληνίαν, ἐκ Κεφαλλήνων καὶ ἐγὼ καταγόμενος, ἤκουον δὲ καὶ τόσα περὶ τῶν προϊόντων τᾶς ὁποίας, τῇ ἀρωγῇ εὐπόρων Κεφαλλήνων, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐποιήσατο ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, τὸ Ἀργοστόλιον, ὥστε εὐθύρουν ὡς παράλειψιν σχεδὸν νὰ μὴ ἐκφωνηθῶ τῆς προσφερομένης μοι εὐκαιρίας.

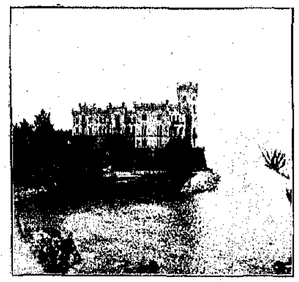

ΤΟ ΜΙΡΑΜΑΡ

Ἐννοεῖται ὅτι ἔκρεπε νὰ διέλθωμεν τῶν Μεδιολάνων. Οἱ Ἰταλικοὶ ὅμως σιδηρόδρομοι οὔτε ἐπὶ ταχύτητι, οὔτε ἐπὶ τάξει διακρίνονται, πόρρω δ' ἀπέχουσι τῶν Γερμανικῶν καὶ Αὐστριακῶν σιδηροδρόμων. Ὅρθιοι σχεδόν, καίτοι ἐν πρώτῃ θέσει, διήλθομεν τὸ ἀπὸ Μεδιολάνων εἰς Ἐνετίαν διάστημα, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν κακὸν καλοῦ ἄμικτον, μόλις ἐπιδάντες τῆς ἀτμαμάξης, διεκρίναμεν ἱππέα, ὅστις ἀκούσας ἡμᾶς Ἑλληνιστὶ συνδιαλεγομένους, ἐν τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ μᾶς προσεφέρθη λίαν εὐγενῶς ὡς ὁδηγός, ἦν δὲ οὗτος ὁ ἐφημέριος τῆς ἐν Ἐνετίᾳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, Ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθάγγελος Ξηρουχάκης, Κρὴς τὴν πατρίδα. Εὐπαίδευτος καὶ ἐξαίρετος ἄνθρωπος, ἀγαπώμενος καὶ ἐκτιμώμενος παρ' ὅλων ἐν γένει ἐν Ἐνετίᾳ, μᾶς παρέσχε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ συναναστροφήν, ὡς ξεναγὸς ἰδίως κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον ἐν τῇ πόλει τῶν Δογῶν διαμονὴν ἡμῶν.

Βραχεῖα ἡ μακρὰ ἡ ἐν Ἐνετίᾳ διαμονή, ζωηρὰν πάντοτε ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀφίνει ἀνάμνησιν, ἰδίως εἰς τὸν κατὰ πρῶτον αὐτὴν ἐπισκεπτόμενον. Πανάρχαια καὶ ὅμως ἀκόμη μεγαλοπρεπῆ μέγαρα ἐκατέρωθεν τῆς παραλίας ἀπλούμενα, πινακοθῆκαι, διώρυγες, πλατεῖαι Ἁγίου Μάρκου, πλατεῖα τῶν Δούλων (Piazza dei Schiavoni), Γέφυρα Στενογιῶν (Ponte dei Sospiri), ποικίλων βιομηχανημάτων καταστήματα, ὅλα ἀπαστράπτοντα, ὅσα ἐν γένει φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα δῶρα ἡ ἰδιόρρυθμος τοῦ Ἀδρία νύμφη προσφέρει τῷ διαβάτῃ, ὡς ὄνειρον θερινῆς νυκτὸς ἐπὶ μακρὸν χρόνον παρελκύουν πρὸ τῆς διανοίας του. Δι' ἡμᾶς ἰδίως τοὺς Ἕλληνας ἡ πόλις αὕτη κέκτηται ἰδιαίτεραν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα.

Ἐνταῦθα ἱδρύθη, ὡς γνωστόν, τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον καὶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ναῷ τῆς Ἐνετίας σώζονται, πλὴν ἄλλων πολυτίμων λειψάνων ἀρχαιότητος, πανάρχαια ἐπὶ περγαμηνῆς χειρόγραφα. Σήμερον ζῇ ἐν μέσῳ μόνον ἀρχαιοτήτων, περιβεβλημένη τὸ ἔνδοξον αὐτῆς παρελθὸν καὶ μεγαλεῖον, μόνον δὲ ἔργον νεωτέρας προόδου καὶ γιγαντιαίας ἀληθῶς ἀνατιθέμενος παρουσιάζει τὸ Λίδο, θαυμάσιον ἐπὶ χλοεροῦ νησιδίου ἀπέναντι αὐτῆς πρὸς παραθερισμὸν ἐνδιαίτημα. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Λίδο νομίζει ὅτι δι' αὐτοῦ ἀρχίζει σχεδὸν ἡ πόλις αὕτη ν' ἀναγεννᾶται. Ἀποικία Ἀρμενίων, πλουτισθέντων ἐξ αὐτοῦ, τὸ Λίδο κέκτηται ὡραίας δενδροστοιχίας καὶ Λεωφόρους, ξενοδοχεῖα πολυτελῆ, ἢν πρὸ πάντων τοιοῦτον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐδαπανήθησαν ἑκατομμύρια, περιέχει 400 δωμάτια, αἰθούσας πολυτελεστάτας, δικλάσιον τοὐλάχιστον τοῦ ἡμετέρου Ἀκταίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ θεώμενος τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀπλούμενον στρῶμα τῆς Ἀδριατικῆς ἐνθυμεῖται τὸ Ψαθηρον καὶ τὸν Σαρωνικόν, ἀλλ' ἐν πολλῷ εὐρυτέρῳ ὁρίζοντι.

Μετὰ πλείστης ὅσης εὐχαριστήσεως ἐπανεῖδον τὴν Τεργέστην, τὴν ἄλλην ταύτην ὡραίαν τοῦ Ἀδρία θυγατέρα, Ἑλληνικωτέραν δὲ τῶν ἄλλων παραλίων εὐρωπαϊκῶν πόλεων.

Ἐν Τεργέστῃ, πανταχοῦ σχεδὸν τῆς πόλεως, ἰδίως δὲ ἐν τῷ Corso, ἀκούει λαλουμένην τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ὑπὸ ὁμογενῶν καὶ ὑπὸ μὴ τοιούτων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς καταστήμασι ἀπαντᾷ τις νεανίας ὁμιλοῦσας τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἐπιγραφὰς ἐνιαχοῦ βλέπει Ἑλληνικάς. Τὰ ἔξωθεν τοῦ Τεργεσταίου καφενεῖα εἶναι πλήρη πολλάκις Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἐν περιλήψει πατῶν τις τὸ ἔδαφος τῆς Τεργέστης, προαισθάνεται τὴν Ἀνατολήν. Ἡ πόλις αὕτη προὐδευσε πολὺ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη. Μὲ τὰς περισταφοῦσας αὐτὴν πανταχόθεν περικαλλεῖς ἐπαύλεις προσετέθησαν καὶ ἕτεραι, ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ὑψώματος Opsima μαυμάρινος ὀβελίσκος, ἐφ' οὗ ἀνέρχεται τις δι' ἀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου, ἐνῷ εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου τὸ Miramar ἐπὶ τῆς θαλάσσης κατοπτριζόμενον, τοῦ ὁποίου δὲ τὰ μαρμάρινα κράσπεδα λείχει τὸ ἄστατον καὶ ποτὲ μὲν ἤρεμον ἄλλοτε δὲ ἄγριον τῆς Ἀδριατικῆς κῦμα, ὑπεθυμίζει ποῦ ἡ φιλοδοξία οὐδεὶ ἐνίοτε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀτυχῆ Μαξιμιλιανόν, ἐκ φιλοδοξίας τυφλῆς, καταλιπόντα τὸν ἐν Miramar ἐπίγειον αὐτοῦ παράδεισον καὶ ἀνταλλάξαντα τὸ Αὐτοκρατορικὸν στέμμα ὅπερ ἐπεδίωκε καὶ ἐπὶ τινα χρόνον περιεβλήθη μὲ δολλοφόνον τῶν Μεξικανῶν σφαῖραν.

Ἀλλ' ἡ Τεργέστη προὐδευσε καὶ ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις ἀπὸ τινων ἐτῶν, οὐσιωδῶς μάλιστα, ἡν δὲ προτέραν αὐτῆς στασιμότητα καὶ ἐν μέρει παρακμὴν διεδέχθη πορεία ὅλως ἐναντία. Μέχρι τῶν μέσων περίπου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ πόλις αὕτη διενήργει σπουδαῖον ἐμπόριον, ἰδίως διὰ μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων (transit) εἰς τὴν Ἄνω Αὐστρίαν, μέρος τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας ὡσαύτως. Τῶν ἐργασιῶν τούτων πολλὰς τῇ ἀφήρεσεν ἡ Ἰταλία διὰ συναγωγισμοῦ τῆς Ἐνετίας, τῆς Ἀγκῶνος, ἐξόχως δὲ τῆς Γενούης καὶ ἡ Τεργέστη ἤρξατο παρακμάζουσα, ἵνα δὲ τὴν ἀνορθώσῃ καὶ βαθμηδὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέραν εὐκλειαν ἡ Αὐστριακὴ κυβέρνησις ἔλαβεν ἀπὸ τινων ἐτῶν σπουδαῖα πρὸς τοῦτο μέτρα. Πλὴν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων κορωνῶν, τᾶς ὁποίας κατ' ἔτος πληρώνει ὡς ἐπιχορήγησιν τῇ ἑταιρίᾳ τοῦ Λόϋδ, τῇ παρέσχε καὶ ἑτέραν εὐκολίαν· τῇ ἔδωκε 17 1)2 ἀκέμη ἑκατομμύρια κορωνῶν πρὸς ναυπήγησιν νέων ἀτμοπλοίων μεγάλων, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἀληθῆ πλωτὰ μέγαρα, ἐπὶ πολυτελείᾳ διακρινόμενα, πρόκειται δὲ ἤδη, ὅπως μὲ διεβεβαίωσεν ὁ πλοίαρχος τῆς «Carniolia», ν' ἀγοράσῃ καὶ τὸν ἐν Sant Andrea, πλησίον τῆς Τεργέστης ναυπηγεῖον τοῦ Lloyd, χρησιμοποιοῦσα αὐτὸν δι' ἑαυτήν, καὶ διευκολύνουσα τὸ Lloyd πρὸς Ὕδρυσιν ἑτέρου πολλῷ μεγαλειτέρου καυστάθμου.

Προέβη καὶ εἰς ἑτέρας βελτιώσεις, σπουδαιοτέρας ἴσως τῆς προηγουμένης. Ὠκοδόμησε καὶ ἐξακολουθεῖ οἰκοδομοῦσα καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προκυμαίας, εὐρύνουσα καὶ ἐπεκτείνουσα ταὐτοχρόνως αὐτὴν, πελωρίους ἀποθήκας πρὸς ἀποθήκευσιν ἐμπορευμάτων καὶ γαιανθράκων, τελωνειακὰ γραφεῖα, φυλακεῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἃ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦντα τὸν νέον λιμένα (Porto Nuovo) ἐπὶ ἐκτάσεως χιλιομέτρων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς παραλίας ἁπλούμενα.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἑταιρεῖαι κεφαλαιοῦχων πρόκειται ἤδη νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ παμμέγεθες ξενοδοχεῖον, διότι ἡ Τεργέστη, καίτοι μὴ στερουμένη ξενοδοχείων, δὲν κέκτηται ὅμως τοιαῦτα ἀνάλογα πρὸς τὴν σημερινὴν αὐτῆς σπουδαιότητα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΩΡΥΞ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Καὶ παρέκει, πρὸς τὸ Miramar, ποικίλα πανδοχεῖα καὶ ὑπαίθρια ἐστιατόρια, ἐν οἷς οἱ κάτοικοι ἀδιακρίτως κοινωνικῶν τάξεων, διέρχονται τὰ δειλινὰ καὶ ἑσπέρας αὐτῶν.

Ἐν περιλήψει ἡ πόλις αὕτη ἐποιήσατο ἀπὸ χρόνου ἄλματα σχεδὸν ἀληθῆ. Τὸ μέγαρον, ἐν ᾧ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ὑπάρχει. Πανταχοῦ δὲ συναντᾷ τις τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον γοργῷ βήματι βαίνουσαν, ὁ δὲ πρὸ ἐτῶν ἐπισκεφθεὶς τὴν Τεργέστην καὶ ἐπαναβλέπων αὐτὴν ἀναγνωρίζει ἔτι μᾶλλον τὴν πρόοδον ταύτην. Ὅτε, ἐξερχόμενος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου ἐθεώμην ὅλα ταῦτα, ἐσκεπτόμην πόσον εὐδαίμονες εἶναι οἱ ὑπὸ πατρικῶν κυβερνήσεων κυβερνώμενοι λαοί καὶ πόσον κακοδαίμονες οἱ ὑπὸ ἐναντίων, ἰδίως δ' ἐκείνων, αἵτινες ὑπὸ προσωπείον συνταγματικοῦ πολιτεύματος διὰ φορολογιῶν ἐπὶ φορολογιῶν καὶ αὐθαιρέτων μέτρων ἔννοιν νὰ ἐπιβληθῶσι.

Διεπλεύσαμεν τὴν Ἀδριατικὴν ὡς ἄλλην λεκάνην στάδιαχον, ὑπενθυμίζουσαν ἡμῖν τὰς ἀληθεῖς ἀναμνήσεις τῆς Ἑλβετίας λίμνας. Ὁ πλοίαρχος ἡμῶν Δαλμασός, ἐξαίρετος ἀνήρ, μᾶς ὑπέσχετο. ἐξετάζων τὸν ὁρίζοντα, γαλήνιον μέχρι Κερκύρας τοὐλάχιστον θάλασσαν, διότι ἐπανελάμβανε συνεχῶς καὶ μετά τινος ὑπερηφανείας μάλιστα:

— Ἐγὼ εἶμαι τοῦ καλοῦ καιροῦ ὁ πλοίαρχος! Καὶ μολαταῦτα, μοὶ λέγει αἴφνης, καὶ τόσον μεγάλη γαλήνη εἰλικρινῶς δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Προτιμῶ τὴν μὲ ὀλίγην αὖραν ἢ καὶ ὀλίγον ἄνεμον γαλήνην.

— Ἀλλὰ διατί; Κύριε πλοίαρχε, τὸν ἠρώτησα.

— Διότι ἡ ὑπερβολικὴ νηνεμία στενοχωρεῖ μᾶλλον, ἀπήντησεν, ὅπως καὶ ἡ παρὰ πολὺ καλὴ καὶ ἄνευ μικρῶν τινων ἰδιοτροπιῶν γυνή. Δὲν εἶσαι σύμφωνος κατὰ τοῦτο;

— Ὅπως καὶ τὰ χωρὶς ἀκάνθας ὅλως διόλου ῥόδα δὲν εἶναι τὰ μᾶλλον εὐδαμα, τῷ ἀπήντησα. Τὸ οὐσιῶδες ὅμως καὶ δυσχερὲς εἶναι νὰ μὴ ὑπερβαίνουν αἱ ἰδιοτροπίαι τὸ ὅριον τοῦ μετρίου, τοῦτο δὲ δυστυχῶς εἶναι πολὺ σπάνιον.

Καὶ μὲ τοιαῦτας εὐφυολογίας διασκεδάζομεν τοῦ διάπλου τὴν μονοτονίαν.

Ἡ θάλασσα, λέγει ὁ Jules Verne ἐν μιᾷ τῶν μυθιστορημάτων του, εἶναι τὸ κατ' ἐξαίρεσιν πεδίον, ἐν ᾧ ἐξασκοῦνται αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις, τὸ δ' ἐκ' αὐτῆς πλέον σκάφος ἡ ἀληθῆς τοῦ πολιτισμοῦ ἅμαξα. Ἐὰν ἡ ὑδρόγειος ἦτο ἀπέραντος μόνον ἥπειρος δὲν ἠθέλομεν γνωρίζει ἴσως οὔτε τὸ χιλιοστὸν αὐτῆς μέρος, παρὰ πάσας τῶν νεωτέρων αἰώνων τὰς προόδους. Βουνὰ ἀπροσέβαστα, ἔρημοι πόλων κατεψυγμένων, λειμῶνες ἀπέραντοι, ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ, καύσωνες, ἀσθένειαι, κίνδυνοι ἀγρίων, ὅλα ταῦτα προσκόμματα ἀνυπέρβλητα. Πολλάκις εἴκοσι μῆλια ἐρήμου μᾶς χωρίζουν πλειότερον ἢ πεντακόσια ὠκεανοῦ.

Ἡ «Καρνιολία» ἐν τούτοις, ἠρέμα διασχίζουσα, φαιδρὰ καὶ ὑπερήφανος ὅπως ὁ πλοίαρχος αὐτῆς, τὰ ὑγρὰ τοῦ Ἀδρία κέλευθα, μᾶς ἔφερε παρὶ δείλην τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπέναντι τῆς περιφήμου Λίσσης ὅπου πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν συνεκροτήθη ἡ μεταξὺ Αὐστριακῶν καὶ Ἰταλῶν ἀείμνηστος ναυμαχία.

Ἐσυλλογιζόμην διερχόμενος τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅτι μερικὰ ἔθνη ἢ λαοὶ ἔχουσι τύχην ἐξαιρετικὴν ὑπενθυμίζουσαν τοὺς ἀρχαίους Εὐμενίδας, τοὺς ὁποίους ἡ νίκη ἐστεφάνωνε κοιμωμένους. Νικῶνται ἐν Λίσσῃ κατὰ κράτος οἱ Ἰταλοὶ καὶ ὅμως χάρις εἰς τὸν τότε πανισχυρὸν Ναπελέοντα Γ' τοῖς δίδεται συγχρόνως ἡ Ἐνετία. Ἔχομεν ἀπ' ἐναντίας πλησίον ἡμῶν λαόν, τὸν ὁποῖον περιττὸν νὰ ὀνομάσω, ὑπερβαίνοντα ἴσως καὶ τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν τὴν ἀνδρείαν, ἐπὶ ἡμισυ περίπου αἰῶνα μαχόμενον πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, τὴν ὁποίαν ὅμως ἡ εὐσυνειδήτος Εὐρώπη δὲν ἐνοεῖ νὰ τῷ παραχωρήσῃ, εἰμὴ ψυχίον πρὸς ψυχίον, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον αὐτῆς. Ὅτε διεκοίνωσα τὰς σκέψεις ταύτας εἰς τὸν παρ' ἐμοὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἱστάμενον πλοίαρχον, μελαγχολικῶς κατανεύσας ἠρκέσθη νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ:

— None' che pur troppo vero! Ἀληθέστατον!

Ἡ προσέγγισις ἐν Βρίντιζι, ὅπου ἀφίχθημεν περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπιούσης, οὐδὲν προσφέρει ἄλλο πλὴν τῆς ἀποβιβάσεως καὶ ἐπιβιβάσεως ἐπιβατῶν, τῆς ὁποίας καὶ αὐτῆς ἐστερήθημεν, διότι ὅλοι οἱ ἐξ Εὐρώπης ἐπιβάται κροτισμοῦν τὸ Celere, μέλλον νὰ διέλθῃ τὴν ἑκαστέριον νύκτα.

Ὁ πλοίαρχος ἄλλως τε μοὶ λέγει ἄλλο τι, ὅπερ μ' ἐκκλήττει: ὅτι τὰ τῆς ἡμετέρας γραμμῆς ἀτμόπλοια τοῦ Λόϋδ οὐδένα σχεδὸν ἐπιβάτην λαμβάνουν ἀπὸ Βρίντιζι, προσεγγίζουν δὲ μόνον πρὸς παραλαβὴν τῶν ἐξ Εὐρώπης δι' Ἑλλάδα ταχυδρομικῶν φακέλλων, διὰ δὲ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἡ ἑταιρία λαμβάνει παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως 80,000 φράγκα κατ' ἔτος, πλὴν ὅσον πληρώνεται καὶ δι' ὅσους φακέλλους λαμβάνει τὸ τὴν ἐπιοῦσαν διερχόμενον Celere. Δὲν ἦτο δίκαιον αἱ ἐπιχορηγήσεις αὗαι νὰ δίδωνται εἰς Ἑλληνικὴν Ἑταιρίαν, διότι πλὴν τῆς Πανελληνίου, ἤτις μετὰ τὴν σύγκρουσιν τῆς «Θεσσαλίας» μὲ τὴν «Ταορmina» δὲν δύναται νὰ προσεγγίσῃ εἰς Ἰταλικοὺς λιμένας, ὑπάρχουσιν ἄλλαι, ἡ τοῦ Τζῶν Μάκδοναλ μεταξὺ αὐτῶν, προσεγγίζουσαι;

Μὲ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐπιούσης βλέπομεν μακρόθεν τὰ ξηρὰ καὶ ἄγονα, ἰδίως δὲ ἄγρια τῆς Ἀλβανίας βουνά, ὑπενθυμίζοντα ἡμῖν καὶ ἴσως ἐξηγοῦντα τοὺς ἀγρίους τὴν ὄψιν ἐν μέρει κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης, διότι, ὅπως λέγει καὶ ὁ Quatrefages, ἡ τοπογραφικὴ μιᾶς χώρας θέσις ἐπηρεάζει τὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ποία τφόντι διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ἀλβανικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν τὸ δρέπανον τῆς τελληρεγείας, ἄμισσος συνέχεια τῆς σμίλης τοῦ πολιτισμοῦ, ἀκροθιγῶς μόνον ἤθιξε μέχρι τοῦδε, καὶ τῆς ἀπέναντι αὐτῆς παραλίας τῆς Μεσημβρινῆς Ἰταλίας καθ' ὅλην τὴν Manfre Jonia καὶ μέχρι τῆς Bari, ὁμαλὴς καὶ καταφόρτου, ἐφ' ἧς

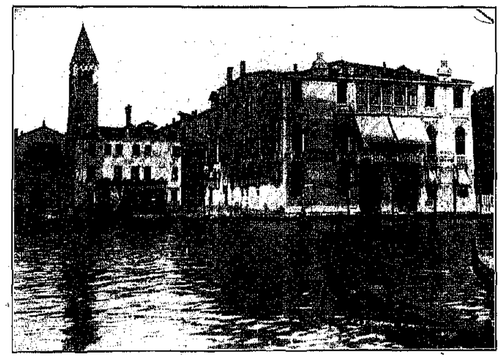

ΜΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

στερόμενον τὸ βλέμμα ἀποζημιοῦται ἐκ τῆς μονοτόνου καὶ ζοφερᾶς τῶν Ἀλβανικῶν ὀρέων θέας!

Περὶ τῆς Κερκύρας καὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων αὐτῆς καλλονῶν, ἰδίως δὲ περὶ τῶν πρώτων, ἐγράψησαν μέχρι τοῦδε τόσα, ὥστε περιττὴ καθίσταται πᾶσα νέα περὶ αὐτῆς ἀφήγησις καὶ περιγραφή, ἀφοῦ καὶ ἡγεμόνες τὸν μαργαρίταν τοῦτον τῆς Μεσογείου ἐξελέξαντο ὡς θερινὸν ἐνδιαίτημα. Ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπ' ὀλιγίστας ὥρας καὶ ταύτας ὑπὸ φλεγερὸν ἥλιον καὶ ἀφόρητον καύσωνα ἐκεῖ διαμονὴ τοῦ ἀτμοπλοίου δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ ἀπεράμιλλα αὐτῆς τοπία, πλὴν τῆς Spianata, τοῦ Γαστουρίου, τοῦ Κανονίου, ὅπου καὶ τὸ Ἀνάκτορον Mon Repos, καὶ τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἐν μέσῳ μαγευτικοῦ κολπίσκου νησιδίου, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ τίς βάρβαρος ἀνάδοχος ἐβάπτισε Π ο ν τ ι κ ο ν ῆ σ ι, ἐκτὸς ἐὰν ἄλλοτε τοιοῦτον ἦτο.

Τὸ Ἀ χ ί λ λ ε ι ο ν ἀπέχον ὅλωρον τῆς πόλεως, δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ τὸ ὁμολογῶ, οὔτε καὶ πολλὴν διάθεσιν εἶχον, συλλογιζόμενος τὴν ἄδικον ταύτην δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀπώλειαν. Θὰ ὠφελῆσῃ τοὐλάχιστον ὑλικῶς τὸν λαὸν τῆς Κερκύρας ὁ ἐν τῇ νήσῳ αὐτῶν παραθερισμὸς τοῦ πανισχύρου αὐτοκράτορος; Καὶ περὶ τούτου δύνασαί τις ν' ἀμφιβάλλῃ, ἐὰν πιστεύσω τοὺς Κερκυραίους παραπονουμένους ὅτι ἐκ Γερμανίας ἐκόμισε καὶ αὐτοὺς τοὺς κρὸς καλλωπισμὸν τοῦ Ἀ χ ι λ λ ε ί ο υ ἀπλοῦς ἐργάτας.

Ἡ ἐκ τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἀπωλείας λύπη ἡμῶν ἐμετριάσθη τοὐλάχιστον ἐκ τῆς θέας τῶν ἐν τῇ πόλει προόδων· πλατεῖαι πλακόστρωτοι καὶ ὑπὸ δένδρων κυκλούμεναι, εὐθυγραμμία ὁδῶν ἐν τῇ πόλει καὶ ἐξαίρετοι πρὸς τᾶς ἐξοχᾶς ἀμαξηταὶ δρόμοι, οἰκοδομαὶ ἐν γένει κομψαί, ἐξαιρέσει τῶν μὲ ἀψίδας λειψάνων Ἐνετικῆς ἐποχῆς, ἴδίως δὲ ἡ διακρίνουσα τοὺς Κερκυραίους μόρφωσις, ταῦτα πάντα προαγγέλλουν τὸ προσεχὲς τῆς νήσου ταύτης εὐρύτερον μέλλον.

Τὴν αὐτὴν περίπου πρόοδον εὕρομεν καὶ ἐν Πάτραις, ὅπου μετὰ νυκτερινὸν διάπλουν εὐάρεστον συνοδευόμενον ἐν μέρει καὶ ὑπὸ ὡράτας σελήνης, τοῦ πολυτίμου τούτου καὶ παρηγόρου διὰ τοὺς ναυσιπόρους συντρόφου, ἀφίχθημεν λίαν πρωὶ τὴν ἑπαύριον.

Τᾶς Πάτρας ζηλεύει ὁ διὰ θαλάσσης φθάνων, ὅταν ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου βλέπει τὴν προκυμαίαν, ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ζωῆς κρίνων καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ πόλει. Ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, ἀπὸ ὄρθρου βαθέως μᾶλλον μέχρι βαθείας νυκτὸς πολλάκις, κίνησις ἔκπακτος ἐπ' αὐτῆς. Συριγμοὶ ἠχαιοσεοχομένων σιδηροδρομικῶν συνολκῶν, φορτηγαὶ ἅμαξαι ἔνθεν κἀκεῖθεν ' διευθυνόμεναι, ἀχθοφόροι ὠσαύτως, τὰ ἐπὶ τῆς προκυμαίας καταστήματα καὶ καφενεῖα, ὀλίγιστα ὅμως ταῦτα, ἠνεῳγμένα ἤδη, ἐργάται καὶ ἐν γένει κάτοικοι πρὸς τὸ ἔργον αὐτῶν βαίνοντες, ἰδοὺ ἐν συνόψει ἡ παρουσιαζομένη τῷ ξένῳ εἰκών. Ἐὰν παραβάλητε τὴν προκυμαίαν ταύτην πρὸς τὴν ἡμετέραν, πλημμυροῦσαν σχεδὸν ὠδείων, καφενείων καὶ τοιούτων καὶ αὐτῶν πλημμυρούντων σχεδὸν τακτικῶς ἐκ κόσμου ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐν μακαριότητι διερχομένου τὴν ὥραν του, εἰς φαιδρὰς καὶ κολακευτικὰς δι' ἡμᾶς σκέψεις δὲν θέλετε βεβαίως παραδοθῆ.

Περὶ μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης διεκρίνομεν μακρόθεν τὴν Κεφαλληνίαν, πρὸ αὐτῆς δὲ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν τὸ θαλάσσιον στρῶμα ἐσπαρμένον ὑπὸ νησιδίων, ὡς νηρηΐδων βαθμηδὸν ἐξερχομένων αὐτοῦ. Κατ' ὀλίγον πλησιάζοντες βλέπομεν βουνὰ γυμνὰ καὶ ἰδιόρρυθμα, ἀνενθυμίζοντα ἐν μέρει τὰ Ἑλβετικά, ἐπὶ δὲ τῶν κλιτύων τῶν βουνῶν καὶ λόφων ἀμπελῶνας καὶ δενδρύλια, χωρὶς ἄξια λόγου, κωμοπόλεις σχεδόν, καὶ μετ' αὐτὰς τὸ Ληξούριον.

Εἰσερχόμεθα μετ' οὐ πολὺ εἰς κολπίσκον, θαυμάσιον φυσικὸν λιμένα, ἀριστερόθεν τοῦ ὁποίου κεῖται ὠκοδομημένον τὸ Ἀργοστόλιον, ἡ πρωτεύουσα τῆς Κεφαλληνίας, ἄμα δὲ τις παπῆσῃ τὸ ἔδαφος ἀναγνωρίζει ἀνὰ πᾶν βῆμα τὸν δάκτυλον τῆς προόδου. Ὡραῖα καὶ σχετικῶς μακρὰ προκυμαία καταλήγουσα εἰς γέφυραν μακρὰν ἔπίσης ἐνοῦσαν τὸ Ἀργοστόλιον μετὰ τῆς ἀπέναντι παραλίας.

Παρὰ τὴν προκυμαίαν οἰκίαι νεόδμητοι, ὀπισθεν αὐτῶν ὁδοὶ στεναὶ μὲν πλὴν κανονικῶς τετμημέναι, ἐν γένει δ' εὐθυγραμμία καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως. Ἡ καπάναις τοῦ προρρηθέντος κ. Βατιάνου, οὗτινος φέρει καὶ τὸ ὄνομα ἡ Λεωφόρος, μακρὰν ὅσον τὸ βλέμμα ἐκτείνεται, περιστοιχισμένη ὑπὸ πασχαλιῶν μεθοδικῶς καὶ ἐν σχήματι ἀλεξιβίλων τετμημένων, ὑπερτερεῖ κατ' ἐμὲ καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις τοῦ Α. Συγγροῦ. μέσῳ τῆς θαυμασίας ταύτης λεωφόρου, ὡραία δενδρόφυτος πλατεῖα, ἡ τοῦ Δικαστηρίου, κύκλῳ δ' αὐτῆς κομψαὶ οἰκίαι καὶ ξενοδοχεῖα, ἀνώτερα τῶν ἐν Ζακύνθῳ. Ἐν παμμέγεθες τοιοῦτον πρόκειται ἤδη ν' ἀνεγερθῇ διὰ συνεταιρισμοῦ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Κεφαλλήνων, ὅπως ἐν αὐτῷ διέρχωνται τοὺς πρὸς παραθερισμὸν μῆνας.

Γραφικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀπέναντι τοῦ Ἀργοστολίου παραλία. Τὸ αὐτῆς ὑποκείμενον βουνόν, ὅρατὸν μακρόθεν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, μὲ τοὺς περὶ αὐτὸ καὶ (μέσῳ αὐτοῦ λοφίσκους στεφομένους ὑπὸ χωριδίων,—ὁ ξεναγὸς ἡμῶν

ἀναβιβάζει εἰς 366 τὰ ἐν Κεφαλληνίᾳ χωρία,τοῦθ' ὅπερ φρονῶ ὑπερβολήν—συνδεομένην διὰ δρομίσκων ἑνὶ ἀκόμη δὲ καὶ ὀξὺν ἀμαξήτων, ὑπενθυμίζει ἐν μέρει τὴν Λομβαρδίαν μὲ τοὺς ἐπὶ τῶν λόφων της ἀοχαίους πύργους καὶ ἐπαύλεις, καταλήγει δὲ καὶ εἰς παραλίαν καὶ μακρὸν ἀμαξήτον, ἐν εἴδει ταινίας μακρᾶς, ἁπλούμενον ὁρίμον. Συγκοινωνεῖ ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς καὶ τὸ Λιξοῦριον διὰ μικρῶν ἀτμοπλοίων εἰς Κεφαλλῆνας ἀνηκόντων, τὸ δὲ 'Αργοστόλιον μετὰ τῶν Πατρῶν διὰ τεσσάρων 'Ελληνικῶν, πλὴν τῶν Αὐστριακῶν.

Πρὸς τὸ βόρειον τῆς πόλεως μέρος, καὶ εἰς θέσιν ἀπόστασιν εἶναι ὁ ναὸς τοῦ 'Αγίου Γερασίμου, προστάτου τῆς Κεφαλληνίας, πλησίον πλατάνου τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος ἐρύτευσε καὶ φράτος ὅπερ, κατὰ τὴν ἐγχώριον παράδοσιν—καὶ τοῦ ἐλλείπουν τοιαῦται παραδόσεις,—ἐκκεκλεῖται κατ' ἔτος τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του.

Τὸ 'Αργοστόλιον φωτίζεται ἤδη ὁλόκληρον καὶ δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἡ δὲ ἀπὸ θαλάσσης θέα τῆς πόλεως ἠλεκτροφωτίσου παρουσιάζει θαυμάσιον νυκτερινὸν πανόραμα, καθ' ἃ μ' ἐβεβαίωσαν. 'Ατυχῶς πρὶν ἢ ἐσπέρα ἐπέλθῃ, τριπλοῦς συριγμὸς τῆς «Καρνιολίας» μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι ἀναχωροῦμεν καὶ ἀπεχαιρέτησα τὴν προσιλὴ νῆσον μετὰ λύπης μὲν διότι δὲν ἀπήλαυσα τοιούτου πανοράματος, εὐνοήσου δὲ χαρᾶς δι' ὅσος ἐν αὐτῇ εἶδον πρόσδους. Μεγαλειτέραν καὶ ταύτης πρόοδον εὕρον ἐν Καλάμαις ὅπου ἀφιχθημεν τὴν ἑπιοῦσαν, περὶ μεσημβρίαν. Τί ἦτο ἡ πόλις αὕτη ἄλλοτε θὰ ἐνοήσητε ἐκ τῶν ἀκολούθων:

"Ὅτε, πρὸ πενηκόντα πέντε ἐτῶν (1855), μ' ἔστειλεν ὁ μακαρίτης πατήρ μου δι' ἐμπορικήν τινα ἐργασίαν εἰς Καλάμας, ἔφθασα ἐκεῖ διὰ τῆς «Βασιλίσσης τῆς 'Ελλάδος», τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου διὰ τὸ βραδυκίνητον αὐτοῦ σκάφους, τοῦ μετὰ δύο ἄλλων, τῆς «Ὑδρας» καὶ τοῦ «Πανελληνίου», ἀποτελοῦντος τὸν στόλον τῆς μακαρίτιδος ἀτμοπλοΐας Σύρου. Διὰ τὸ ἀβαθὲς τοῦ ὁρμου, διότι λιμὴν δὲν ὑπῆρχε τότε, τὸ ἀτμόπλοιον ἤρραξε περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς ἀπόστασίν τινα τῆς παραλίας, ἔνεκα δὲ τοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνέοντος σφοδροῦ νότου καὶ τῆς παραχῆς τῶν κυμάτων, μὴ δυνηθέντων τῶν δύο ἢ τριῶν πλοιαρίων νὰ πλησιάσωσι τὸ ἀτμόπλοιον, ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ, ὀλίγην ὥραν ἔχων νὰ παραμείνῃ, ἀπεβίβασε τοὺς ἐπιβάτας διὰ τῶν δύο τοῦ ἀκροπλοίου λέμβων. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἀποβίβασιν ἐκείνην! Σκότος βαθὺ καὶ ἀγρία θάλασσα· μᾶς παρέλαβον ὅλεν, ὡς ἐμπορευμάτων ἑξμκα, ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ ἀβαθέστερον τῶν ὑδάτων δὲν ἠδύναντο αἱ λέμβοι νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν ξηράν, οὔτε ἀποβάθρα ὑπῆρχε, μᾶς ἤρπαζον οἱ δυστυχεῖς ναῦται καὶ ἐπ' ὤμων ἀνὰ ἕνα μᾶς μετέφερον καὶ ἀπέθετον εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀχμοσκεπεῖς καλύβαι ὑπῆρχον καὶ οὐχὶ ἀνάσσον αὐτῶν μικρὸν καφενεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ διήλθομεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, πεζοὶ ἢ ἐπ' ὄνων μεταβάντες εἰς τὴν πόλιν τὴν ἑπιοῦσαν.

Σήμερον τὸ ἑπίνειον τοῦτο τῶν Καλαμῶν εἶναι ἄνευ ὑπερβολῆς, τὸ μικρὸν τῆς 'Ελλάδος Νέον Φάληρον. Προκυμαία καταλήγουσα εἰς ἀπιλὴν ἀμαρὰ ἐπιχωμάτιον ἐκ λίθων ὀγκωδῶν κλεῖει τὸν ὅρμον ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἦτο ἐκτεθειμένος καὶ μεταβάλλει αὐτὸν εἰς λιμένα, παρὰ δὲ τὴν προκυμαίαν ἀτμόπλοια φορτώνονται ἢ ἐκφορτώνονται ἐμπορεύματα ἐν τῇ παραλίᾳ, ὡραῖαι ἀπαύλαι καὶ οἰκίαι πρὸς παραθερισμόν, ἠλεκτρικοὶ τροχιόδρομοι ἀνὰ δέκα λεπτὰ ἀναχωροῦντες καὶ συνδέοντες τὴν πόλιν μετὰ τῆς παραλίας, παραλία δὲ καὶ πόλις ἠλεκτροφωτίσεσι, σιδηροδρομικὴ συνοδεῖ πρὸς τὸ ἐνδότερον τῆς Πελοποννήσου διεσθυνομένη, ἄμαξαι, ἀνθρωποι πηγαινοερχόμενοι, ἐν περιλήψει πάντα ζωὴ καὶ κίνησις. "Ὅταν βαθμηδὸν ὁ λιμὴν καταστῇ βαθύτερος, διότι ἤδη εἰς πολλὰ μέρη τὰ μεγάλα ἀτμόπλοια δὲν δύνανται νὰ προσεγγίσωσι τὴν προκυμαίαν, εἰς τὰς ὑπαρχούσας δὲ ἤδη ὁλκίδας, ἀριθμουμένας εἰς 200 περίπου, καὶ ἀποθήκας προστεθῶσι καὶ ἄταρμι, ἐλλείψει, ἐπίνειον καὶ πόλις, ἤτις καὶ αὕτη διὰ τῶν ὁδῶν καὶ οἰκοδομῶν αὐτῆς παρουσιάζει οὐκ ὀλίγας βελτιώσεις, προώρισται νὰ κατασταθῶσι ἐξαίρετος χειμερινὴ χώρα, ἄλλη Νίκαια, Menton ἢ Monaco· διότι κατὰ τὸν χειμῶνα παρέχει θερμοκρασίαν γλυκυτάτην, χάρις ἰδίως εἰς τὸν ὡς φρουρὸν προστατεύοντα αὐτὴν ἐκ τοῦ βορρᾶ Ταύγετον. Διαρκοῦντος ὅμως τοῦ θέρους ὁ καύσων καθέσταται ἔνθετε ἀφόρητος, νομίζει δέ τις ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἐνταῦθα ἀσκεῖ τὰ χαλκεῖά του. Περὶ δείλην ὁλέπομεν μακρόθεν τὰ Κύθηρα,τὴν νῆσον τῆς 'Αφροδίτης. Τὴν πλησιάζομεν βαθμηδόν, ἀλλ' οὔτε δένδρον, οὔτε πλοιάριον, ἐφ' οὗ ν' ἀναπαυθῇ τὸ βλέμμα, ἐπακρίνομεν. Εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς νήσου ὑπάρχουν βαθαίαι ἀμπελῶνες καὶ ἐλαιοφυτείαι, ἀφοῦ συγχάνει ἀμφοτέρων παραγωγής. Ἀγκυροβολοῦμεν τὴν νύκτα μὲ δυνατὸν βορρᾶν καὶ ἀγρίαν θάλασσαν κάτωθεν βουνοῦ, ὅπερ μᾶς ἀποκρύπτει τὴν θέαν τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἴδωμεν, ἀτάκτ τὸ ἀτμόπλοιον ὀλίγον παραμένει ὑπὸ ἄτμὸν. Μανθάνομεν ὅτι ἡ πόλις εἶναι ἤδη καὶ αὕτη ἠλεκτροφωτίστος, ἐπομένως ἐγένετο καὶ ἐνταῦθα πρόοδος. Ὑπὸ γεωργικὴν ἄποψιν ὅμως ἀμπελάλλω, διὰ τὸ σύμπτωμα τοῦ ἐδάφους, τοῦτο δ' ἐξηγεῖ τὸν πρὸς μεταφυτεύσιν ἔρωτα τῶν Κυθηρίων, οἵτινες, ρίζεργοι καὶ οἰκονόμοι, προτιμῶσιν πανταχοῦ, ὅπου ἀποκατεστάθησαν. "Ὅτι δὲ ἐν ἑνοῖ εἶναι κατὰ τὴ ἡμέρας ἐστὶν ἡ θεὰ τῆς καλλονῆς, ὅπως δώσωσι τ' ὄνομά της εἰς νῆσον περιφημένην φυσικῶν καλλονῶν, τὴν παρακήρυξιν δὲ ταύτην ἐπέλαμψα νὰ ὑποβάλω εἰς Κυθήριον, τὸν μένον ἐπιθέτην ἢν προσελθόμενον, μεταβάλοντα εἰς 'Αθήνας, ἄνδρα εὐπαίδευτον κατὰ τὸ φαινόμενον. 'Αλλὰ πολὺ κακῶς ὑποδέχθη τὴν παρακήρυξιν. 'Ενεθυμήθην τότε ὅτι περὶ πολλῶν ἐτῶν ἐπείλθη τοῦ Κοστελορίου, νήσου σταυρωμένης καθ' ὁλοκληρίαν καὶ δένδρων καὶ ὕδατος παραλείπω τὰ λοιπὰ—ἐσχατοῦσην μετὰ νέου ἀκ Κοστελορίου, σπουδάσαντος τὴν ἰατρικὴν ἐν Παρισίοις καὶ δι' 'Ενετίας ἐπανελθόντος, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δὲ ἀσφαρτίας ὑποστηρίζοντος ὅτι τὸ Κοστελόριζον εἶναι ἀνώτερον τῆς 'Ενετίας.

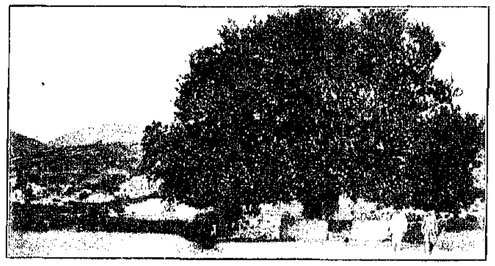

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.—Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

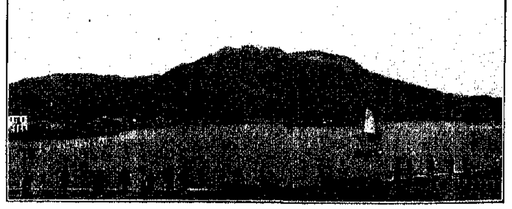

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΑΜΩΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΕΞ σκαλοπάτια ὑπάρχουν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἐπιτυχίας;

Τὸ πάντων εἶναι ἡ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ. διότι ὅταν δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην σὺ ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἑαυτόν σου μὴ περιμένῃς νὰ σὲ ἐμπιστευθῶν ἄλλοι.

Τὸ δεύτερον εἶναι ἡ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ. διότι, ὅσην ἐμπιστοσύνην καὶ ἂν ἔχῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σου, ὅταν δὲν εἶναι φιλόπονος τὸ πάλαντόν σου θὰ πάῃ χαμένο.

Τὸ τρίτον εἶναι ἡ ΕΠΙΜΟΝΗ, διότι ἡ φιλοπονία ἡ ὁποία δὲν ἐκδηλοῦται ἐπιμόνως καὶ συνεχῶς, εἶναι ὡς νὰ μὴν ὑπάρχῃ.

Τὸ τέταρτον εἶναι ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ, διότι ἐπιτυχία ἄνευ τιμιότητος εἶναι ἰσοδύναμος μὲ κολοσσιαίαν ζημίαν.

Τὸ πέμπτον εἶναι ἡ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ, διότι ὅποιος μεθᾷ εἴτε μὲ οἶνον, εἴτε μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τουβαίνει ἀναλόγως εἰς τὴν ἀπώλειαν.

Τὸ ἕκτον τέλος εἶναι ἡ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΣΙΑ, ὅταν δὲ κατορθώσῃς νὰ φθάσῃς εἰς αὐτὸ τὸ σκαλοπάτι ἀμπορεῖς νὰ ὑπαγορεύῃς τοὺς ὅρους σου εἰς τὸν κόσμον.

* * * Θέλεις νὰ πλουτήσῃς; Πάψε νὰ εἶσαι ἄρχων. Διότι μόνος ὁ ἄρχων ἐξοδεύει περισσότερα τῶν ὅσων κερδίζει.

* * *Ὅσον τελειώς καὶ ἂν κόψῃς ἕνα πρᾶγμα σήμερον, μὴ λησμονῆς ὅτι αὔριον θὰ εὑρεθῇ τρόπος, ὥστε αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα θὰ ἐμπορῇ νὰ γίνῃ καλλίτερα τελειότερον.

* * *Ὑπάρχουν τρεῖς διάφοροι τρόποι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς χρήματα. Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ κ ε ρ δ ί σῃ κανεὶς χρήματα, ὁ δεύτερος νὰ κ ά μ ῃ χρήματα καὶ ὁ τρίτος ν ὰ λ ά β ῃ κανεὶς χρήματα. Συνήθως ὅμως καλοῦμεν τὸν πρῶτον τρόπον Τιμιότητα, τὸν δεύτερον Κερδοσκοπίαν καὶ τὸν τρίτον Κλοπήν.

('Από τὸ «System»).

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος τὸ «Columbian Magazine» δημοσιεύει ἐν ἄρθρον μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Προέδρου Τάφτ:

'Ἰδοὺ μία περίληψις τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου:

Ἡ βιόρυξ τοῦ Παναμᾶ, λέγει ὁ Πρόεδρος, θὰ ἀνοίξῃ κατὰ τὸ 1915 ἢ ἐνωρίτερον. Τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν ὅπως ἐπιφέρῃ ἀληθῆ ἐπανάστασιν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν 'Ανατολικῶν καὶ τῶν Δυτικῶν ἀκτῶν τῆς χώρας ταύτης ἐμπόριον. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἤτι μετὰ τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος, ἡ μεταφορὰ τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῶν 'Αμερικανικῶν καὶ τῶν ξένων ἐμπορευμάτων, ἀπὸ μεταξὺ τῶν ἀκτῶν τοῦ 'Ατλαντικοῦ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν καὶ τἀνάπαλιν, θὰ γίνεται διὰ θαλάσσης. Οὔτω θὰ μείνουν εἰς τοὺς σιδηροδρόμους μόνον ὡρισμένα ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰμποροῦν νὰ πληρώνουν τὰ ὑψηλὰ κόμιστρα τῆς διὰ ξηρᾶς μεταφορᾶς, χωρὶς νὰ ζημιώνουν.

Ἐξ ἄλλου διὰ τὴν διώρυγα θὰ εὐκολυνθῇ μεγάλως τὸ μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν λιμένων τῆς Βορείου καὶ τῶν Δυτικῶν λιμένων τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, ἐνῷ τὰ ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ κέντρα τῆς 'Ομοσπονδίας θὰ πλησιάσουν περισσότερον πρὸς τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς ἀγορᾶς.

Ἡ Κίνα ἐξευπνῷ. Πλησιάζει ὁλονὲν πρὸς μίαν περίοδον ἀναπτύξεως, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον θὰ εἶναι οἰκονομικὴ καὶ ἐμπορικὴ καὶ ἥτις δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν χώραν ταύτην, ἥς θὰ εἶναι κοντά.

Ἀπέναντι λοιπὸν τῶν νέων ἐμπορικῶν συνθηκῶν, ἃς θὰ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι μὲ τὸ ἀνωμ τὴς διώρυγος, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἔχουν ἐμπορικὸν ναυτικόν, τοῦ ὁποίου σήμερον στεροῦνται.

Ἤμεις, λέγει ὁ Πρόεδρος Τάφτ, ἐφηυλίσαμεν δισμολόγια τὰ ὁποῖα παρέχουν εἰς τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν μας τόσον προστασίαν, ἐν τούτοις ὅμως προκειμένου περὶ τῆς ἐμπορικῆς μας ναυτιλίας δὲν ἐλάβομεν ἀκόμη κανὲν ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ ἐκείνα μέτρα, δι' ὧν αἱ ἄλλαι Δυνάμεις τοῦ κόσμου ἐνισχύουν τοὺς ἐμπορικοὺς στόλους των.

Ὅλα τὰ σκάφη τὰ ὁποῖα ἀντιγραφίζονται ἐπιτυχῶς τὴν 'Αμερικανικὴν ναυτιλίαν, λέγει ὁ Πρόεδρος, ὀφείλουσι τοῦτο εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχορηγήσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνουσιν ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις των, τὸ ὁποῖον δὲ τὸν εἰδικὸν αὐτῶν ἐπιχορηγήσεων, αἵτινες ἀφορῶσι μόνον τὴ 'Αμερικανικὸν ναυτικόν, φθάνει τὰ τριάκοντα πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια. 'Απέναντι τοῦ ποσοῦ τούτου αἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι δὲν δαπανῶσι τίποτε. Ἡ δὲ κατάστασις εἶναι ἀκόμη χειροτέρα, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ 'Αμερικανικὸν ἐμπορικὸν ναυτικὸν εἶναι τόσον περιορισμένον, ὥστε ἐν καιρῷ πολέμου, ἡ καὶ ἐνὸς ἁπλοῦ ταξιδίου τοῦ 'Αμερικανικοῦ στόλου, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι ὑποχρεωμέναι διὰ τὴν μεταγωγὴν ὑπηρεσιῶν νὰ ναυλόσουν σκάφη ὑπὸ ξένην σημαίαν διὰ νὰ ἀντακοκριθοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας των. 'Αλλ' ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ 'Ομοσπονδία περιπλέκεται εἰς πόλεμον, δύνανται ξένα σκάφη νὰ κλείσουν συμβόλαια μαζὶ της χωρὶς νὰ παραδοῦν τοὺς κανόνας τῆς οὐδετερότητος;

Τὸ μεταξὺ Βορείου καὶ Νοτίου 'Αμερικῆς ἐμπόριον ἀποφέρει σήμερον περὶ τὰ διακόσια πενήντα ἑκατομμύρια δολλάρια, ἐν τούτοις διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς 'Αμερικανικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας τὰ ἓξ αὐτοῦ κέρδη ἀποκομίζουν ξένοι.

'Ο Πρόεδρος Τάφτ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω φρονεῖ ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ὀφείλουν νὰ λάβουν νομοθετικὰ μέτρα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, παρέχουσαι ἰδίας ἐπιχορηγήσεις εἰς τὰ σκάφη της.

Διότι εἶναι περίεργον ἀλλὰ καὶ λυπηρὸν ταὐτοχρόνως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ 'Αμερικὴ τοῦ 1915 θὰ ἔχῃ ἐξοδεύσῃ πενταπλάσια ἑκατομμύρια διὰ τὴν διώρυγα τοῦ Παναμᾶ, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε μίαν ἀπ' αὐθείας γραμμὴν μεταξὺ Νέας 'Υόρκης καὶ 'Αποκατάστης 'Ανακολῆς...

ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Λόξάνει ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν ἐφ' ὅσον πολιτιζόμεθα; 'Ἰδοὺ ἕνα ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐξετάζεται μὲ πολὺ χιοῦμορ εἰς τὸ «Hampton's Magazine».

Ἂν παρακολουθήσῃ κανεὶς τὰ ἰατρικὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ἄλλα δημοσιεύματα, θὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος προοδεύει, τόσον περισσοτέρας ἀσθενείας ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα εἶναι κακὴ πολλὰ ἐσφαλμένη.

Πολλαὶ ἀπὸ τὰς ἀσθενείας, αἵτινες παρακολουθοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν βασανισμένον αὐτὸν κόσμον, ὑπῆρχον ἀνέκαθεν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν τὰς ἐγνωρίζομεν. Συμβαίνει δὲ μὲ αὐτὰς σήμερον ἡ, τι συνέβη καὶ μὲ τὴν 'Αμερικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ὅλος ἔμαθε, ἀφοῦ τὴν ἀνεκάλυψεν ὁ Κολόμβος.

Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν, εἶναι παρατηρημένον ὅτι σήμερον ἡ ἀνθρωπότης δίδει περισσοτέραν πίστιν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι πολλαὶ ἀπὸ τὰς κατατρυχούσας αὐτὴν νόσους εἶναι νέαι. Τὸ πράγμα ἐν τούτοις δὲν εἶναι παράδοξον.

Οἱ ἰατροὶ τοῦ αἰῶνος μας τόσον πολὺ λεπτολογοῦν μὲ τὰ διάφορα συμπτώματα κάθε ἀσθενείας, ὥστε ὁ πολὺς κόσμος, ἐκπληττόμενος πρὸ τῆς πληθύρας τῶν χαρακτηριστικῶν των, πιστεύει ἀκριβάνταις ὄχι μόνον ὅτι αἱ ἀσθένειαι αὗται εἶναι νέαι, ἀλλ' ὅτι εἶναι καὶ φοβερὰ διαδεδομέναι.

Διότι μὲ τὸ νὰ παρομοιάζεται ἡ ὑγεία μας κατηγόρημαν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὅλοι σχεδὸν πάσχομεν ἀπὸ κάτι τι, ἐνῷ οἱ πραγματικῶς ὑγιεῖς εἶναι σπάνια φανόμενα.

Ἔπεστα εἶναι αἱ διάφοροι στατιστικαί, αἱ ὁποῖαι συνετελοῦν πολὺ εἰς τὸ νὰ τροφίζουν τὸν κόσμον. Οὕτω προκειμένου περὶ μιᾶς καὶ μόνης ἀσθενείας, τῆς παρῳήμου νόσου τοῦ Μπράϊτ, ὑπολογίζοῦν ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἢ ἐξ αὐτῆς θνησιμότης ἐν 'Αμερικῇ ἐφθασε τὴν ἀναλογίαν 135 τοῖς ἑκατόν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἐξετάζόμενον μὲ τὴν ἁπλὴν λογικὴν, σημαίνει ὅτι ἐντὸς πέντε ἢ ἓξ δεκαετηρίδων, ἑλλόληρος ὁ πληθυσμὸς τῶν 'Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ ἔχῃ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν νόσον τοῦ Μπράϊτ.

Μία ἄλλη ἀσθένεια τῆς μόδας εἶναι ἡ ορενοκάθεια. Καὶ ἐδῶ ἡ στατιστικὴ ἔκαμε τὸ θαῦμά της, διότι ἐὰν λάβῃ κανεὶς κατὰ γράμμα τὰς διαβεβαιώσεις τῶν εἰδικῶν θὰ ἴδῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν ἔτει συστρῆφ 1966 ὅλοι αἱ εἰς τὴν 'Αμερικὴν θὰ εἶμεθα γιὰ δέσιμο.

Ἔπειτα ἔρχονται εἰς τὸ μέσον ἄλλαι ἀσθένειαι, ὅπως ἡ σκωληκοειδίτις ἢ oppendicitis, ὅπως εἶναι περισσότερον γνωστή, ὁ καρκίνος, ἡ φυματίωσις, ἡ περικ ρδῖτις καὶ ἐνδοκαρδῖτις, ἀλκοολισμός, κρυωμαγία, ζωγραφοδιαθήτης καὶ ἄλλαι αἱ δερματικαὶ νόσοι, τὰς ὁποίας ἐν ἐξετάσῃ κανεὶς μὲ τὴν στατιστικὴν θὰ εὕρῃ ὅτι ἐντὸς πενήντα χρόνων δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἀνθρώπινα ὄντα διὰ νὰ τὰς τροφοδοτοῦν...

Ποῦ πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ ἀκαταπαύστα αὐτή; Κυρίως εἰς τοὺς ἰατροὺς, οἱ ὁποῖοι, ἀπασχολούμενοι διαρκῶς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέων συμπτωμάτων χάθε ἀσθενείας τὴν ὁποίαν ἀνακαλύπτουν, ἐδημιούργησαν τὴν σημερινὴν πληθύραν τῶν κατὰ φαντασίαν ἀσθενειῶν.

Διότι ὑπάρχει σήμερον μία τάξις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν κάμνουν ἄλλο εἰ μὴ νὰ ἀναζητοῦν νὰ εὕρουν εἰς τὸν ὀργανισμόν των ὅλα τὰ συμπτώματα ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὸ τέλος πείθονται ὅτι ἔχουν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδημιουργήθησαν αἱ ἀσθένειαι τῆς μόδας... Πραγματικῶς ὅμως τοιαῦται ἀσθένειαι δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν μόνον ἀνακαλύψεις νέων συμπτωμάτων, ἐφ' ὧν βασίζονται νέαι θεραπεῖαι, δι' ὧν θὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀντὶς πανήνα χρόνων ἴδια αἱ μᾶλλον ἐπικίνδυνοι ἀσθένειαι. Ὁ πολιτισμὸς τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ ἔχῃ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τίποτε...

ΠΩΣ ΡΙΝΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Τὸ θέμα ἀπασχολεῖ τὸ «Munsey's Magazine» καὶ ἀφορᾷ κυρίως τοὺς 'Αμερικανοὺς ἢ μᾶλλον τὰς 'Αμερικανίδας, αἵτινες, ἀφοῦ ἀπέκτησαν ἀφκετὰ ἑκατομμύρια ἐδῶ, φιλοδοξοῦν ἔπειτα νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς διὰ νὰ μεταφέρουν τὴς αἴγλης τὴν ὁποίαν σκοπεῖζουν νὰ τοῦον ὀλίγον συμβιβάζόμενα μὲ τὴν ἰδέαν τῆς 'Αμερικανικῆς δημοκρατίας βασιλικὰ σέμνματα.

'Ἰδοὺ αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαι περικοπαὶ ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον:

Κάθε 'Αμερικανὸς καὶ κάθε 'Αμερικανίς, ὡρισμένης περιωπῆς, εἰμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης τῇ συστάσει τῶν κατὰ τόπους 'Αμερικανικῶν Πρεσβειῶν. 'Εφ' ὅσον εἰς πρεσβευτὴς ἐγγυᾶται διὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὴν ἠθικὴν διεύσεωιν ἑνὸς 'Αμερικανοῦ πολίτου ἢ τῆς κυρίας ἢ τῆς κόρης του, ἡ αὐλὴ παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶναι διαπεπιστευμένος δὲν φέρει ἀντιρρήσεις εἰς τὸ ζήτημα τῆς παρουσιάσεως τῶν τοιούτων 'Αμερικανῶν.

'Αλλ' εἶναι τόσον πολλοὶ οἱ 'Αμερικανοὶ πολῖται, οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς αὐλάς, ὥστε μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν οἱ ἀτυχεῖς πρεσβευταὶ εἶχον κυριολεκτικῶς πελαγώσει. Εὐτυχῶς τοὺς ἔσωσε τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Εξωτερικῶν, ὁρίσαν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν σ υ σ τ ά σ ε ω ν δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπερβῇ τοὺς εἴκοσι δι' ἑκάστην ἐτησίαν περίοδον.

'Εδῶ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι αἱ αὐλαὶ τὰς ὁποίας ἐπιφιλιμιοῦν οἱ 'Αμερικανοὶ ἀριστοκράται εἶναι αἱ πρῶται τῆς Εὐρώπης. Προηγεῖται αὐτῶν ἡ 'Αγγλική, ἔπονται δὲ ἡ τοῦ Βερολίνου, τῆς Βιέννης, Ρώμης καὶ Πετρουπόλεως.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας μὲ ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς 'Αμερικανικῆς Πρεσβείας, ἡ παρουσίασις εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω αὐλὰς δὲν κατορθοῦται. Καὶ τότε οἱ ἐνειρευόμενοι νὰ εἰσέλθουν εἰς μίαν οἱανδήποτε αὐλὴν στρέφονται πρὸς τὴν Μαδρίτη, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Στοκχόλμην, τὰς 'Αθήνας, τὴν Χάγην, τὰς Βρυξέλλας, τὴν Σόφιαν...

'Ἀρίνοντες κατὰ μέρος τὰς ἄλλας αὐλάς, λαμβάνομεν ἀπὸ τὸ «Munsey's» τὰ κατωτέρω σχετικὰ μὲ τὴν ἰδικήν μας.

«Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἐχθρότης μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων κομματικῶν μερίδων εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ὅπως μὴ δίδῃ ἀφορμὴν εἰς ζητοῦσιάς, περιορίζει τὰς σχέσεις της ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ξένον κόσμον.

«Οὕτος εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ 'Αμερικανοὶ εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτοι εἰς τὰς 'Αθήνας. 'Ἐκεῖ πλέον ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν λησμονεῖ ὅτι ἡ βάσις τῆς σημερινῆς τετρασέλας παρουσίας του ὀφείλεται εἰς τὰς μεγάλας ἐπὶ 'Αμερικανικῶν στιγμῶν καρδοκοπίας, εἰς ἃς κατὰ συμβουλὴν τοῦ στρατηγοῦ Meredith Read ἐπεδίξῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1876—1877, ὅτε ἡ Ρωσσία εἶχεν ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίας ἐξαγωγὴν σιτηρῶν».

Ταῦτα σχετικῶς μὲ τὴν 'Ἑλληνικὴν αὐλήν. 'Ἐν τούτοις οἱ 'Αμερικανοὶ πολῖται εἶναι ἐπιπλέον ἐμφανῶς ἐρρωμένοι καὶ εἰς Ἕλλας τὰς μικρὰς εὐρωπαϊκὰς αὐλάς...

Η ΑΥΓΗΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ

'Από τὸ «Everybody's Magazine» ἀποσπῶ

καὶ συγκίνησες εὐθύνονται ὡσαύτως διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀϋπνίας.

Ἔρχεται κατόπιν ἡ ἀνησυχία, ἡ ὁποία θανατώνει ὡσαύτως τὸν ὕπνον. Ἔρχονται κατόπιν ἄλλα αἴτια, τὰ ὁποῖα εἶναι κουραστικὸν ν' ἀπαριθμήσωμεν.

Ἐν τούτοις κατὰ τῆς ἀϋπνίας ὑπάρχουν πολλαὶ μέθοδοι θεραπείας.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι νὰ διαβάζωμεν κάτι τι ὀλίγον πρὸ τῆς κατακλίσεως. Νὰ μὴ σκεπτόμεθα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κατακλινόμεν. Ν' ἀφίνωμεν τὸ σῶμά μας ἐλεύθερον καὶ ἄλους τοὺς μυϊκὰς του χαλαρούς. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ ἀνεπτύσσωμεν τὴν ἀϋπνίαν...

Ταῦτα, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξωτερικὴ παθολογικὴ αἰφνιδία, διὰ τὴν ὁποίαν χρειάζεται ἰατρικὴ συμβουλή.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΝΤΖΟΥΡΙΑΝ

Πῶς εἰσέδυσαν οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν Μαντζουρίαν καὶ πῶς κατέλαβον τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχουν σήμερον εἰς τὴν Κινεζικὴν αὐτοκρατορίαν;

Τὸ ζήτημα εἶναι ἄξιον κολλῆς προσοχῆς, διότι ἀποτελεῖ τὴν πρώτην καλὰ καλὰ ἐκδήλωσιν τῆς Ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Ἀνατολὴν, τὴν κρατοῦσαν τὴν κλεῖδα τῆς μεγάλης παγκοσμίου πολιτικῆς...

Τὸ ζήτημα ἐξενυχίζεται μὲ πολλὴν τέχνην εἰς τὸ τελευταῖον «Century Magazine», ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐνεφανίσθησαν ὡς πολιτικὸς παράγων εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἀσιατικῆς Ἀνατολῆς ἀμέσως μετὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον καὶ ἰδίως κατὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Portsmouth. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Πρόεδρος Ροῦσβελτ, προσκαθὼν νὰ εὕρῃ ἔδαφος συμβιβασμοῦ μεταξὺ τῶν Ρώσσων καὶ Ἰαπώνων πληρεξουσίων, εὑρέθη ἀντιμέτωπος τῶν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεων, τὰς ὁποίας διετύπωναν ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μαρκηναίου Ἡτο Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις. Ἐν τούτοις ἡ ἄρνησις τῶν Ρώσσων, ὅπως πληρώσουν τὴν ἀποζημίωσιν, ἔκαμε τοὺς Ἰάπωνας νὰ ὑποχωρήσουν. Διότι δὲν ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῇ ἡ Ἰαπωνία ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὡς θέλουσα νὰ ἀξιοκολουθήσῃ τὴν πόλεμον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀποζημίωσιν.

Ἐγένετο μία ἀπότομα παραχώρησις τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Σακχαλίνης Ἰαπωνικῶν δικαιωμάτων εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀντὶ 7,000,000 δολλαρίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ἡ Ρωσσία δὲν εὑρέθη σύμμαχος. Ἐν τούτοις ἡ Ἰαπωνία ἔχαν ἀνάγκην ἀπόλυτον χρημάτων. Τότε ὁ Ροῦσβελτ ἐξωπατέτελεν εἰς Ἰαπωνίαν τὸν πέρυσιν ἀποθανόντα Βασιλέα τῶν Σιδηροδρόμων Harriman, ὅστις κατώρθωσε νὰ συναγρεύσῃ ἄλλον Ἀμερικανὸν κεφαλαιοῦχον νὰ φέρῃ εἰς τὰ Ἰαπωνικὰ οἰκονομικὰ τὴν ἀνακούφισιν, ἣν ἐζήτουν οἱ ἐν Portsmouth Ἰάπωνες ἐπὶ τῆς εἰρήνης πληρεξούσιοι.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐξασφαλίσας ὁ Ροῦσβελτ τὴν χιλίαν τῆς Ἰαπωνίας, ἐφρόντισε διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἀμερικανικῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων εἰς τὴν Μαντζουρίαν.

Ἡτο τότε ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Κίνα μετὰ τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον εὑρίσκετο ἀντιμέτωπος νέων περιλοκῶν εἰς τὴν Μαντζουρίαν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Κίνα εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ δύο Δυνάμεις εἰς τὴν Βορείαν αὐτὴν ἐπαρχίαν της. Ἀρ' ἑνὸς εἶχε τὴν Ρωσσίαν, ἀκολουθοῦσαν τὴν συνήθη παθητικὴν πολιτικὴν της. Ἀπὸ ἑτέου εἶχε τὴν Ἰαπωνίαν ἐπιθετικὴν καὶ ἀνήσυχον.

Ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων ἀντικρούσεων, διεκδικούντων τὸ προνόμιον τῆς δι' ἑδάφους μέσων ἀναπτύξεως τῆς Μαντζουρίας, ἡ Κίνα ἀπεφάνθη ὅτι αἰσθάνεται μετάδολή καὶ ἐν ἐπήρχετο εἰς τὴν Μαντζουρίαν θὰ διεφυλάσσατο πάντως ἡ Κινεζικὴ κυριαρχία. Ἐκ μέρους τῶν Ρώσσων παρουσιάσθησαν λόγῳ τῆς ἐπικρατούσης Ἀγγλορρωσικῆς συνεννοήσεως, Ἄγγλοι ἐπιχειρηματίαι, οἵτινες ὑπέβαλον εἰς τὴν Κίναν ἐν σιδηροδρομικὸν σχέδιον διὰ τὴν Μαντζουρίαν. Ἐπρόκειτο νὰ κλείσουν τὰ σχετικὰ συμβόλαια, ὅτε ἐκινήθησαν ἡ Ἰαπωνία διεμαρτυρήθη μὲ τὸν ἔντονον ἐκείνου τρόπον, ὅστις ἔκαμε τὴν μὲν Κίναν νὰ ὑποχωρήσῃ, τοὺς δὲ Ἄγγλους κεφαλαιοῦχους καὶ φυσικὰ τὴν ὑποστηρίζουσαν αὐτοὺς Ἀγγλικὴν κυβέρνησιν νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ ὑπὸ συμφωνίαν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἔξαιρεῖται τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν Ἰαπωνικὴν, καὶ παρεδίδετο τοῖς ὅροις ὑφισταμένης Συνθήκης.

Τότε ἡ Κίνα, εὑρεθεῖσα μεταξὺ ἀρπάγων Ἰαπώνων ἀφ' ἑνὸς καὶ Εὐρωπαίων ἀφ' ἑτέρου, ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀμερικήν. Ὁ Ροῦσβελτ ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὴς ὥστε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς παρεχομένης εἰς αὐτὸν εὐκαιρίας διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὴν Μαντζουρίαν. Συνεπῶς ἔσπευσε κατὰ πρῶτον νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν Κινεζικὴν Κυβέρνησιν ὅλην τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ διὰ τὰς βλάβας, ἃς ὑπέστησαν τ' Ἀμερικανικὰ συμφέροντα κατὰ τὰς παραχὰς τῶν Μπόξερ.

Κατόπιν σειρᾶς διαπραγματεύσεων μεταξὺ Οὐασιγκτῶνος καὶ Πεκίνου, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, τῶν ἑτοίων ἡ Ἰαπωνικὴ διπλωματία ἐκίνησε πάντα ἐμπόδια ὅπως μετακίνῃσῃ τὴν Συνομοσπονδιακὴν συνεννόησιν, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐνίκησαν.

Ἐξ τὰ 1900 ἡ Κίνα ἤξερεν εἰς τὸ μέσον τὴν κατασκευὴν ἑνὸς σιδηροδρόμου, οὐτινος εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐν Μαντζουρίᾳ. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔσπευσαν νὰ ὑποβάλουν προτάσεις. Ἀλλὰ ταύτοχρόνως ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Ρωσσία μετὰ τῶν συμμάχων της ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου. Τὸ ζήτημα ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἑξῆς ἁπλῆν μορφήν:

— Ποῖοι θὰ προτιμηθοῦν;

Τότε ἡ Ἀμερικὴ εἶπεν :

— Οὐοσδήποτε καὶ ἂν προτιμηθῇ, ἡ Κίνα θὰ μείνῃ κυρίαρχος καὶ ἡ Μαντζουρία θὰ θεωρηθῇ οὐδέτερον ἔδαφος ἐν ὅλοις. Ἡ Ἀμερικανικὴ πρότασις ἀνεστάτωσε τοὺς πολιτικοὺς καὶ διπλωματικοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Ἐπακολούθησαν μακραὶ συζητήσεις. Ἡ Ἰαπωνία ἐπρότεινεν ν' ἀκυρωθῇ ἡ Ἀμερικανικὴ πρότασις. Ἐκεῖ τέλους ἤρκεσ ὁ Πρόεδρος Ἔφτ καὶ ὁ ἀπὸ τὸν Ἐξωτερικὸν Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς κ. Knox ἔφεραν ἐπιτυχῶς εἰς πέρας τὸ ζήτημα. Τὸ πρὸς τὴν Κίναν δάνειον ἀνεὶ νὰ γείνῃ μονομερῶς ἔγεινε διεθνὲς καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι μετέσχον αὐτοῦ. Ἡ Μαντζουρία κατέσπη οὐδέτερον ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον κυρίαρχος εἶναι ἡ Κίνα, ἤλυ δὲ αἱ αὐτοῦ ἐγκαθιστάμενοι ξένοι χαίρουσεν ἀπέναντι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ δικαιώματα...

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὑρίσκονται σήμερον τὰ πράγματα καὶ ὅπως παγιάνουν εἶναι εὐνοικότατα διὰ τὴν Ἀμερικήν, ἤτις δὲν ζητεῖ ἐν Κίνᾳ ἐδαφικὰ κατακτήσεις, ἀλλ' ἁπλῶς νέας ἀγορὰς καὶ νέον στάδιον καταναλώσεως τῶν ἐξῶν της καὶ ἐξαπλώσεως τῆς βιομηχανίας της. Καὶ ἡ Κίνα τὸ γνωρίζει.

ΜΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΙΑ ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΥΣ

Ὑπάρχουν τρεῖς σχολαὶ διὰ σερβιτόρους εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην κεῖθι μᾶς πληροφορεῖ τὸ «Strand Magazine». Εἶναι χαρακτηριστικόταται αὐταὶ αἱ σχολαί, ἅπως τὰς περιγράφει αὐτόπτης μάρτυς.

Ἐντὸς ἑνὸς μακροῦ διαδρόμου, ὅπου εὑρίσκονται τρεῖς μεγάλαι τετράγωνοι τράπεζαι, ἐνδεκα μαθηταὶ ἀκούουν τὸν καθηγητὴν ὁδόντα τὸ σχετικὸν μάθημα. Βάσις τῆς μορφώσεως ἑνὸς γκαρσονίου εἶναι ἡ καθαριότης. Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ ταχύτης, καὶ κατὰ τρίτον ἡ χάρις. Σχετικῶς μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ καθηγητὴς ἐὰν ἔνοιαι ὅτι ὁ σερβιτόρος ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μεδβεδέρε οὔτε νὰ ἀκκίζεται ὡς χορευτὴς ἀστεῖος. Ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ μὴ εἶναι ἀδέξιος εἰς τὰς κινήσεις τοῦ. Ἔπειτα εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη ἵνα ὁ ἐν σερβιτόρος νὰ ἔχῃ μνημονικὸν, διότι ἐὰν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἐξάπτῃ τὸν τὸν πελάτην, ὅσον ἡ λησμοσύνη τοῦ σερβιτόρου του.

Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἀρχίζει τὸ στρόμμου τοῦ τραπεζιοῦ.... Καὶ ἐδῶ ἡ καθηγητὴ; ἀδεῖ ἀναλόγως ἠθηγίας. Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τρόποι τοῦ διπλώνειν τὰς πετσέτας, ἀπαρέθλακα ὅπως ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τρόποι τοῦ βράζειν τὰ αὐγά, ἢ μᾶλλον διὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβέστεροι ἑπτακόσιοι δεκατέσσαρες.

Ἡ τακτοποίησις ἑνὸς τραπεζιοῦ εἶναι διεξοχοτικὴ εἰς ἓν ἰδιαίτερον ν' γεύμα, εἰς γεῦμα Λάσγης, εἰς ἓν γεῦμα ξενοδοχείου, εἰς ἓν γεῦμα ἐστιατορίου, εἰς ἓν δημόσιον γεῦμα...

Ἂς λάβωμεν τώρα, ὡς προχειρότερον, τὸ γεῦμα τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ πελάτης εἰσέρχεται συνήθως φέρων τὸ παλτόν του ἢ τὸ μπ-τσούνι ἢ τὴν ὁμπρέλλαν του, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Τὸ γκαρσόνι πρόθυστον καθήσον ἔχει ν' ἀπαλλάξῃ τὸν πελάτην του ἀπὸ τὰ βάρη αὐτὰ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τοποθετηθῇ. Ἔπειτα νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μενού, ἐφ' ὅσον δὲ ὁ πελάτης τὸ διαβάζει νὰ σπεύσῃ νὰ θέσῃ ἐπιγοῦρι, μπαστούνι, καὶ καπέλλον καὶ τὴν κατάλληλον θέσιν.

Ἔπειτα θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ θὰ ἀναμείνῃ διαταγάς. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῶν φαγητῶν ὁ σερβιτόρος δὲν ἐκιτρέκεται νὰ ἐπιμένῃ, ἐκτὸς ἐὰν τὸ αὐτὸ φαγητὸν ὑπάρχει παρασκευασμένον κατὰ δύο τρόπους. Ἔπειτα εἶναι τὸ σερβίρισμα, τὸ καθάρισμα τῆς τραπέζης, ἡ στάσις τοῦ σερβιτόρου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορά του.

Δὲν ἐπιτρέκεται εἰς τοὺς σερβιτόρους νὰ γελοῦν εἰς ὅσα λέγουν ἢ κάμνουν οἱ πελάται. Ἓν μειδίαμα εἶναι ἀρκετόν. Τὸ παρακάνω εἶναι αὐθαδεῖα καὶ παράτυπον. Ἀλλὰ δὲν θὰ μεταφέρωμεν ἐδῶ ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον τοῦ «Strand».

Ἐν τούτοις θ' ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφόν του σχετιζομένην μὲ τὸ πουρμπουάρ.

Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν, ὁ σερβιτόρος δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἄλλο τι παρὰ μίαν βαθεῖαν ὑπόκλισιν καὶ νὰ ἀποσυρθῇ μειδιῶν. Ἐὰν φαίνεται γλίσχρον, ἂς κάμῃ τὴν ἀνάγκην φελοτιμίαν καὶ ἂς φανῇ εὐγενὴς μὲ κάποιαν ἐπιδεξιὰν ἐλπρᾶς ἀδιαφορίας διὰ τὸ ποσὸν, τὴν ὁποίαν ἔνας νοῆμων πελάτης θὰ ἀντιληφθῇ.

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ ΑΕΡΟΝΑΥΤΑΙ

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ «Pearson's Magazine», εἰς χιλίους ἀνέρχονται οἱ καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ἐρασιτέχναι ἀεροναῦται.

Ἡ γνῶμη τῶν ὁποίων ἐξασκεῖ τὸ ἀνέρειον παζιτέβιον εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ παρασύρῃ μαζὶ τῆς πάσης τάξεως καὶ πάσης κατηγορίας φιλάθλους. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ νέοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἐστροὶ καὶ τραπεζῖται, διωγήροι καὶ ἐπιστήμονες παντὸς ἄλλου κλάδου, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῖται πάσης κατηγορίας, ὅλοι ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰ γαλανὸν πεδίον τῆς ἀεροπορίας. Ἡ Ἡ Mineola καὶ ἡ Garden City, τὰ δύο ὡραιότατα αὐτὰ ἐξοχικὰ προάστεια τῆς Νέας Ὑόρκης, φιλοξενοῦν ἑκατονάδας ὅλας τοιούτων ἀεροπόρων. Ἐκεῖ τὰ ὑπόστεγα τῶν ἀεροπλάνων φυτρώνουν κυριολεκτικῶς ὡς μανιτάρια. Διότι εἶναι μέγα ἀεροναυτικὸν κέντρον τὸ Long Island.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἐρασιτεχνῶν ἀεροπόρων, οὶς δὲν κρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος τοιούτους, εἶναι πολλάκις καὶ κατασκευασταὶ τῶν ἀεροπλάνων των. Τοὺς βλέπετε ἐκεῖ ἐπὶ ἑβδομάδας καταγινομένους εἰς τὴν συναρμολόγησιν τῶν πτηνῶν των μηχανῶν. Ἔκειτα κάμνουν ἀποπειρὰς νὰ πετάξουν... Τινὲς ἐπιτυγχάνουν, ἄλλοι ὀρίστανται κανόνα τὸ σωμὸν συνήθως ἀκίνδυνον, ἀφοῦ δὲν πετοῦν ὑψηλὰ καὶ ἐγκαταλείπουν τὸ σκάρτ, καθιστάμενοι ἐν ταῦτῇ γνωστικώτεροι.

Τὸν ἀποτυχόντων τὰ ὀνόματα δὲν εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἡ ἱστορία. Ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν νικητῶν μᾶς παρουσιάζει τὸν Clifford B. Harmon, τὸν J. C. Mars, τὸν Charles K. Hamilton, οἵτινες ὅλοι ἤρχισαν ἀπὸ τὴν ἐρασιτεχνὶν πρὶν βάλουν τὰ γιαλιὰ εἰς τοὺς ἐπαγγελματίας.

Ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἴδιον πράγμα γίνεται εἰς τὴν Καλιφόρνιαν, Ὀχάιο, Κάνσας, Μασσαχουσέτην, Ἀριζόνα, παντοῦ...

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐρασιτέχναι ἐπιμένουν νὰ κατασκευάζουν μόνοι των τὰς μηχανάς των; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλουστάτη. Διότι ἕνα ἀεροπλάνον Wright ἢ Curtiss κοστίζει ὁ—7,000 δολλάρια. ἐνῷ ἕνα ἄλλο ἴδιας κατασκευῆς κοστίζει μόνον τὸ ὑλικά του.

Ὀξακολουθεῖ λοιπὸν ὁ ἀγὼν τῶν ἐρασιτεχνῶν... Καὶ ἐχει μὲ ἕλα του τὰ σοβαρὰ καὶ τὴν κομψόν του ὄφιν, διότι ἡ μοῖρα πολλῶν ἐν τῶν ἐρασιτεχνῶν τούτων λαμβάνει διαστάσεις ἀληθοῦς λόξας, ἐκάστοτε μενόμενης εἰς τὰ περιεργότερα αὐτοσχέδια πτηνικὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ κατελάβουν θέσιν μόνον παρὰ τὸ ἀεικίνητον καὶ τὰ σχέδια τοῦτεραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου.....

Ἐν τούτοις αὐτὰ ἔχει κάθε νέα ἀνακάλυψις...

ΧΕΙΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΝ

Ἡ λάξις χιονῶν, προκειμένου περὶ τῆς νήσου Santa Catalina ἀποτελεῖ ὅρον ἡμερολογιακὸν καὶ τίποτε ἄλλο, λέγει τὸ «Sunset Magazine».

Ἡ ἀρκετὰ αὕτη νῆσος τοῦ Κεργκιοῦ μὲ τὴν θελκτικὴν της κωμόπολιν τοῦ Avalon εἶναι ἕνα κομμάτι παραδείσου, ὅπως εἶναι παράδεισος ὁλόκληρος ἡ Καλιφόρνια.

Ἐκεῖ τὸ θερμόμετρον δὲν κατέρχεται ποτὲ κάτω τῶν 40 βαθμῶν Φάρενχαϊτ, τοῦτο δὲ συμβαίνει μόνον κατὰ τὰς πρωϊνὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας. Εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν ἐσωτερικῶν λόξων εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ κάποιαν ἀκόμη ἀκριβῶς Φάρενχαϊτ, τοῦτο δὲ συμβαίνει μόνον κατὰ τὰς πρωϊνὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας. Εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν ἐσωτερικῶν λόξων εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ κάποιαν ἀκόμη ἀκριβῶς Φάρενχαϊτ. Ἀλλ' ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς εἰς τὸ Avalon δὲν θὰ ἐπιζητήσῃ περιπάτους εἰς τὰ βουνά, ὅταν ἔχῃ τὴν ὡραιοτέραν ἀκρογιαλιὰν τῆς Δυτικῆς ἠμπρός του. Καὶ ἔκειτα εἶναι αἱ ἐξοχαὶ τοῦ νησιοῦ ἀναθνῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος τὰ ρόδα καὶ τὰ γεράνια καὶ τὰ μεγάλα ἡλιοτρόπια.

Εἶναι τόσον γλυκὸ ἐκεῖ τὸ κλίμα καὶ τόσον ὑαλπερὰ ἡ ἀτμόσφαιρα, ὥστε καὶ τὰ λουλούδια νομίζει κανεὶς ὅτι ποτὲ δὲν μεκραίνονται.

Ἔτσι δὲ βλέπετε τοὺς μονήμους νησιώτας νὰ σᾶς ἐπιδεικνύουν ἐν μέσῳ Δεκεμβρίου ἀνθισμένες ντοματιές, τὰς ὁποίας δὲν ἀκούσθη κανένα κρύο....

Ἡ σειὰν ἐν τούτοις τῆς νήσου Santa Catalina ἀρχίζει τὸν Ἰούνιον καὶ διαρκεῖ ἕως τὸν Σεπτέμβριον. Τότε τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ διάφορα καταλύματα γεμίζουν ζωὴν καὶ κίνησιν. Τότε τὰ βαποράκια, τὰ ὁποῖα κάμνουν τὸ μικρὸν μεταξὺ San Petro καὶ Santa Catalina ταξείδιον, πηγαινοέρχονται κατάμεστα. Διὰ θαλάσσια λουτρὰ, διὰ ψάρεμμα, διὰ λεμβοδρομίας καὶ διὰ περιπάτους, ἡ νῆσος αὕτη εἶναι ἰδεώδης. Ἐξοχικὰ σπίτια εὑρίσκει κανεὶς πάμφθηνα, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἀπίστευ ἀκριβὴ καὶ ὁ κτηρὶς περνᾷ γρήγορα εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ νησί. Ἐν τούτοις οἱ ρομαντικοὶ δὲν ἀγαποῦν τὸν θόρυβον τοῦ καλοκαιριοῦ, τὸν γεμίζοντα τὴν Santa Catalina, καὶ προτιμοῦν νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ τὸν χειμῶνα καὶ περνοῦν ἐκεῖ κολυμβῶντες καὶ ψαρεύοντες δύο καὶ τρεῖς μῆνας, ἐνῷ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὸ χιόνι καὶ ἡ παγωνιὰ κυριαρχοῦν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην...

BURNING DAYLIGHT

JACK LONDON

JACK LONDON.

(COPYRIGHT 1910, BY THE NEW YORK HERALD CO.—ALL RIGHTS RESERVED)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Εὑρισκόμεθα [εἰς τὸ Circle City τῆς Ἀλάσκας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ «χρυσοῦ πυρετοῦ», ὅταν ἀπὸ κάσης γωνίας τοῦ κόσμου οἱ χρυσοθῆραι ἔσπευδον πρὸς τὴν ἀπώτατην ἐκείνην τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου ἄκραν ζητοῦντες τὴν τύχην των καὶ ἀθισφορούντες δι' ὅλα.

Εἰς τὸ κρότων κεφάλαιον βλέπομεν τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς Ἀλασκανοῦ Μπάρ, ὅπου κουρασμένοι ἀπὸ τὴν δουλειὰν τοῦ καλοκαιριοῦ παιρνοῦν τὰς ὥρας των οἱ χρυσοθῆραι πίνοντες, χαρτοκαίζοντες καὶ χορεύοντες μὲ τὰ τρία κορίτσια τοῦ συνοικισμοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κάμνει τὴν ἐμφάνισίν του ὁ Elam Harnish, ὅστις φέρει τὸ παρεκκίνουμον Burning Daylight. Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις, σημαίνουσαι «μεγάλο φῶς ἡμέρας», ἔχουν δοθῆ εἰς τὸν Elam Harnish, διότι εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐξυπνᾷ τὸ πρωὶ τοὺς συντρόφους του, ἀφαιρῶν τὰς κουβέρτας των μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐξημέρωσε κι' ἔκαιεν..... Ἤκαιεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν!... Αὐτὸ ἦτο τὸ περίεργον τῆς ἐκφράσεως, ἥτις τοῦ εἶχε μείνῃ παρατσούκλι.

Ὁ Elam Harnish εἶναι τύπος ἰδεώδους βιοκαλαισταῦ καὶ θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους διὰ τὴν χαρακτῆρά του καὶ τὴν ρώμην του. Θαυμάζεται ἔμμεσα ἀκόμη καὶ ἀπὸ μίαν νέαν τοῦ Μπάρ γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Παρθένα, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι τὸν ἀγαπᾷ. Ἐν τούτοις ὁ Burning Daylight εἶναι ἀδιάφορος. Τὴν ἀδιαφορίαν του αὐτὴν βλέπομεν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ φίλοι του τὸν προσκαλοῦν νὰ παίξῃ μαζύ των χαρτιά, ἐνῷ ἡ Παρθένα θέλει νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.. Ἐκείνος πείθεται πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ μετανοεῖ γράγοραχ:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐπανὰ ἠσθάνθη τὸ χέρι της νὰ τοῦ πιέζῃ τὸν βραχίονα. Ἤτο καὶ αὐτὸ ἕνα εἶδος δεσμοῦ, ποῦ ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιδέλῃ.... Διὰ μίαν στιγμὴν ἔγινε θηρίον. Ἔνοιε κύμα τρόμου καὶ μία βίᾳ αἵμασος ἐγέμισαν τὴν ὑπαρξίν του κατὰ τὸ ἐλάχιστον ἐκείνο χρονικὸν διάστημα. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Daylight δὲν ἤτο ἄνθρωπος, ἀλλὰ τίγρις τρομαγμένη, ἡ ὁποία καταλαμβάνεται ἀπὸ φρίκην καὶ λύσσαν, ὅταν ἀντιληφθῇ τὴν παγίδα!.. Ἐὰν κατὰ τὸ δευτερόλεπτον ἐκεῖνο τὸ ἀγρίου τοῦ ἐνστίκτου ὑπερίσχυεν, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ὥρμα εἰς τὴν κόρην καὶ θὰ τὴν κατεξέσχιζεν. Ἀλλ' ἀκριβῶς τότε ἠσθάνθη μέσα του τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας τὸ ὁποῖον, διὰ τῶν αἰώνων καλλιεργηθὲν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ζῷον κοινωνικὸν καὶ σχετικῶς ἥμερον. Ἤσυχα τώρα ἐστράφη ἐκείνος πρὸς τὴν Παρθένα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο εἰς τὰ χείλη τῆς εἶπε συμπαθῶς.

— Πηγαίνετε ὅλοι τώρα καὶ πάρετε μιὰ βούκα. Ἐγὼ δὲν πεινῶ. Θὰ χορεύσωμεν ἀκόμη λίγο ὕστερα ἀπὸ κομμάτι. Ἀλόμη εἶναι ἐνωρίς. Πήγαινε νὰ φᾷς καλὸ κορίτσι.

Ἔτραβηξε τὸν βραχίονά του, τῆς ἐκτύπησε φιλικῶς τὸν ὦμον καὶ παύτοχρόνως ἐπλησίασεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ πόκερ.

— Παίζετε ὡς ἐκεῖ ποῦ πάει; ἠρώτησεν.

— Ὡς ἐκεῖ ποῦ πάει, εἶπεν ὁ Jack Kearns.

— Πᾶμε καὶ παραπέρα;

Οἱ παίκται ἐκύτταξαν ἀλλήλους καὶ ὁ Kearns ἀνήγγειλε: «Πᾶμε καὶ παραπέρα».

Ὁ Elam Harnish ἐκάθισεν εἰς τὴν ἀνεμένουσαν τὸν πέμπτον παίκτην καθέκλαν, ἔδταλεν ἀπὸ τὸν κόρρον του τὸν σάκκον του μὲ τὴν χρυσόκονιν καὶ ἠσυμάσθη. Ἡ Παρθένα ἐπερίμενεν ἕνα λεπτό, καὶ ἔπειτα ἠκολούθησε τοὺς ἄλλους παίκτας. «Θὰ σοῦ φέρω ἕνα σάνδουιτς Daylight», προσέθεσε φεύγουσα.

Ἐκεῖνος ἔνευσε καταφατικῶς. Δὲν εἶχε πέσῃ εἰς τὰ δεσμά της καὶ τὴν συνεχώρει μειδιῶν εὐχαριστημένος, διότι δὲν τὴν εἶχε προσβάλῃ.

— Ἂς παίξωμεν ὁ καθένας μὲ δικές του μάρκες, ἐπρότεινεν ὁ Daylight. Αὐτὲς ἡ ἄλλες γεμίζουν τὸ τραπέζι καὶ μᾶς ζαλίζουν. Θέλετε;

— Ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ Hal Campbell. Αἱ δικές μου πᾶν ἔως τὰ πενταπόσια.

— Καὶ ἡ δικές μου, προσέθεσεν ὁ Harnish, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔδωκαν κατὰ βούλησιν ἰδικάς των ἀξίας εἰς τὰς μάρκας των, τοῦ French Louis μετριοφρόνως δρίσαντος τὴν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς του εἰς ἑκατὸν δολλάρια.

Εἰς τὴν Ἀλάσκαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχαν παλιανθρώποι χαρτοπαίκται, οὔτε φαυλόβιοι ἐξ ἐπαγγέλματος. Τὰ τυχηρὰ παιγνίδια ἦσαν τίμια καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἐμπιστοσύνην ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ λόγος ἑνὸς ἀνδρὸς ἠξίζεν ὅσον καὶ ὁ χρυσὸς του. Ἡ μάρκα ἦτο ἕνα ἁπλοῦν κοκκαλάκι ἀξίας ἴσως ἑνὸς σέντ.

τὰς στιγμάς, τὰς ὁποίας οἱ παῖκται περιμένουν πάντοτε μὲ δέος. Ἡ εἴδησις ὅτι ἐπαίζοντο δυνατὰ ποσὰ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ πόκερ ἐγέμισε τὸ Τίβολι. Οἱ ἀπ' ἔξω παρακολουθοῦντες τὸ παιγνίδι ἐσιώπησαν. Οἱ συζητηταὶ ἀπὸ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ μπὰρ συνεκεντρώθησαν πέριξ τῶν παικτῶν. Ὅλα τὰ ἄλλα παιγνίδια ἐγκατελείφθησαν, ὁ χορὸς διεκόπη καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἑκατὸν ἄνθρωποι, σιωπηλοὶ καὶ ἥσυχοι, προσηλώθησαν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ πόκερ. Οἱ παῖκται εἶχαν ἀρχίσει νὰ μεγαλώνουν τὰ ποσά των, πρὶν ἀκόμη ἀνοιχθοῦν τὰ χαρτιὰ καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ πλειοδοτοῦν...

Ὁ Kearns ἐμόρασε καὶ ὁ French Louis ἐποντάρησε μὲ μίαν μάρκαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἐπήγαινε ἑκατὸ δολλάρια. Ὁ Campbell δὲν εἶχεν ἀκόμη προφάσεις νὰ ἴδῃ τὸ χαρτί του, ὅτε προλαβὼν ὁ Harnish προεκάλεσε τοὺς δύο μὲ πεντακόσια δολλάρια κάτω, ἐνῷ ταὐτοχρόνως εἶπεν εἰς τὸν Mac Donald νὰ μεγαλώσῃ τὸ ποσόν, ὅσον ἤθελεν.

Ὁ Mac Donald εἶδε τὸ χαρτί του καὶ ἔρριψε μάρκες χιλίων δολλαρίων εἰς τὸ πιάτο. Ὁ Kearns ἔρριψε τότε μίαν ματιὰ εἰς τὸ χαρτί του καὶ ἐθήλωσεν ὅτι «ἐπήγαινε». Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ὁ French Louis ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ ἐννεακόσια δολλάρια ἀκόμη εἰς τὰ πρῶτά του ἑκατὸ διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ παίξῃ. Ἄλλα τόσα ἠναγκάσθη νὰ καταθέσῃ ὁ Campbell διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸν πάγκον, ἀλλὰ πρὸς ἔκπληξιν πάντων δὲν ἠρκέσθη εἰς τὰ χίλια δολλάρια. Ἀλλ' ἐδιπλασίασε τὸ ποσόν.

— Δόξα τῷ Θεῷ, κάτι γίνεται, εἶπεν ὁ Daylight, αὐξάνων τὴν κατάθεσίν του εἰς χίλια πεντακόσια δολλάρια καὶ προσθέτων ἄλλα χίλια.

«Πῶ! πῶ! μοιρασιά, ἐφώναξε. «Κάποιος θὰ μπαλωθῇ αὐτὴ τὴ φορά!»

— Χίλια! εἶπεν ὁ Mac Donald, ὅστις, ἀφοῦ εἶχε μεγαλώσει τὸ πιάτο κατὰ δύο χιλιάδας διὰ νὰ παίξῃ, προσέθετε ἄλλα χίλια διὰ νὰ κτυπήσῃ.

Ἐδῶ οἱ παῖκται ἐκάθησαν καλλίτερα καὶ ἐκατάλαβαν ὅτι τὰ μεγάλα κονδύλια εἶχον ἀρχίσει νὰ κάμνουν τὴν ἐμφάνισίν των. Ἀσυνειδήτως κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἔγινε προσεκτικώτερος. Τὰ προσχήματα εἶχον ἐξαφανισθῆ πλέον καὶ κάθε παίκτης ἐφάνη, ὁποῖος φυσικὸς ἦτο. Τότε ἔγινεν αὐξολόγον τὸ διακρίνῃ τις ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους. Ὁ Hal Campbell ἔγινε προσεκτικώτερος καὶ μετρημένος. Ὁ French Louis ἐξεσθήλωσεν ἐνδιαφέρον. Ὁ Mac Donald ἐξηκολούθησε νὰ μένῃ καλοδιάθετος, κατεστὸ τόνος τῆς φωνῆς του ἔγινε ἐλαφρῶς τραχύτερος. Ὁ Kearns παρέμεινε

Ἕνα γλέντι μὲ χιονιὰς ἔξω ἀπὸ τὸ Τιβόλι.

ψύχραιμος σχεδὸν καὶ ἀδιάφορος, ἐνῷ ὁ Elam Harnish παρέμεινεν ὁ ἴδιος, φιλοπαίγμων καὶ χωρατατζής, ὅπως πάντοτε.

Ἑνδεκα χιλιάδες δολλάρια ἦσαν ἤδη εἰς τὸ πιάτο καὶ αἱ μάρκαι ἐγέμιζαν τὸ κέντρον τοῦ τραπεζιοῦ.

— Δὲν ἔχω ἄλλες μάρκες, εἶπεν ὁ Kearns, ὡς παραπονούμενος. Ἂς ἀρχίσωμε τὰ ὁμόλογα.

— Μετὰ χαρᾶς, τοῦ ἀπήντησεν ἐγκαρδίως ὁ Mac Donald.

— Ἀκόμη δὲν ἔρθασε ἕως ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Kearns. Ἔχω ἀκόμη χίλια τάλληρα. Τί ἔχομε τώρα;

— Τρεῖς χιλιάδες, γιὰ νὰ ἰδῇς τὸ χαρτί, ἀλλὰ εἰμπορεῖ ὅποιος θέλει νὰ τὸ μεγαλώσῃ.

— Μεγάλωσέ το διάβολε! Μπᾶς καὶ νομίζετε πῶς εἶμαι ξεστιναγμένος; εἶπεν ὁ Kearns. Ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὰ χαρτιὰ του καὶ προσέθεσε:

— Νὰ σοῦ πῶ Mac, ἔχω κέφι καὶ θὰ τὸ ἰδῶ...

Ἔγραψε τὸ ποσὸν εἰς ἕνα κομματάκι χαρτὶ, τὸ ὑπέγραψε καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπεζιοῦ.

Τώρα ὅλα τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὸν French Louis, ὅστις ἐνήργαζε καὶ ἐξανακόπταζε τὰ χαρτιά του.

— Διάβολε, πάρτο! Δὲν μοῦ πάει ποτὰ τίποτε, ἐφώναξε ρίπτων τὰ χαρτιά του εἰς τὰ ἐξώφυλλα.

Ὁ ἀμέσως ἐπόμενος ἦτο ὁ Campbell, ὅστις εἶπε:

— Δὲν σὲ προσδέλλω, Jack. Δύο χιλιάδες!... Ἔθεσε τὸ ποσὸν κάτω καὶ ἡ σειρὰ ἐπέρασεν εἰς τὸν Harnish.

— Ἐδῶ δὲν κάμνομε πήρυγμα φιλανθρωπίας, ἐφώναξεν οὗτος. Συνεκὸς Jack τὰ βλέπω καὶ μεγαλώνω τὸ χαρτὶ χίλια τάλληρα. Ἔτσι γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃς Mac.

— Σωστό, ἀπήντησεν ὁ Mac Donald. Ἡ καθιστικὴ ζωὴ χοντραίνει τὸν ἄνθρωπο. Τὰ βλέπω καὶ τάω ἄλλα χίλια. Πῶς τὰ πᾷς, Jack, ἔχεις κέφι;

— Βέβαια ἔχω, ἀπήντησεν ὁ Kearns. Ἀλλὰ μία στιγμὴ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω κάτι τι, κοστίζει εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα. Ἔπειτα ἔχω τὸ μεταλλεῖό μου εἰς τὸ Sixty Mile, μὲ πέντε χιλιάδες μετάλλευμα. Καὶ ἔχω καὶ τὸ χρυσοκιστῆρι, ποὺ ἔρχεται. Εἰμαι καλός;

— Βούτα καὶ εἶσαι καλός, ἀπήντησεν ὁ Daylight. Καὶ ἀφοῦ μιλοῦμε περὶ περιουσίας, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ἔχω εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα εἰς τὴν κάσσα τοῦ Mac Donald καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὸ ἔσαφος τοῦ Moosehide. Τὸ ξεύρετε τὸ μέρος Campbell. Ἔχει ἢ δὲν ἔχει τόσο μάλαμα;

— Τὸ ἔχει, Daylight.

— Καλά. Καὶ πῶς πᾶμε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Kearns.

— Δύο χιλιάδες γιὰ νὰ παίξῃς.

— Θὰ παίξωμε ὅλοι ἂν ἀρχίσῃς, εἶπαν ὁ Daylight ἐν εἴδει προειδοποιήσεως.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Kearns, προσθέτων ἄλλο ὁμόλογον διὰ δύο χιλιάδες εἰς τὸ ὁλονὲν αὐξάνον ποσόν. Ἔχω μία προαίσθησι πῶς θὰ μοῦ πάῃ καλά. Νοιώθω τὴν τύχη ὀπίσω μου.

Δὲν ἔχω μὲν τόσο μεγάλα πράγματα ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ἄσχημα, κάτοι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κτυπήσω.

— Ἐγὼ ἔχω, εἶπεν ὁ Daylight. Πηγαίνω τὰ χίλια σου καὶ σοῦ κάνω ἄλλα χίλια.

Ἡ Παρθένα, ἥτις ἐστέκετο ὀπισθέν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔκαμε κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν δικαιοῦται νὰ κάμῃ οὔτε ὁ ἀδελφικὸς φίλος ἑνὸς ἀνδρός. Πλησιάσασα ἀθορύβως ἄπῃρε τὸ χέρι του καὶ εἶδε τὸ χαρτί του, τὸ ὁποῖον ἔκρυψεν ἀμέσως. Ὅ,τι εἶδεν ἦσαν τρία κορίτσια καὶ ἕνα ζεύγος ἀκάρδια. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐκατάλαβε τίποτε. Ὅλοι τὴν εἶδαν κατὰ πρόσωπον διὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὸ χαρτί τοῦ Daylight. Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία της ἔμεινεν ἀπαθής. Τὰ χαρακτηριστικά της χωρὶς ἄλλο θὰ ἦσαν ἀπὸ πάγον, διότι ἡ ὄψις της ἦτο ἡ αὐτὴ καὶ πρὶν ἴδῃ τὸ χαρτί του καὶ ἔπειτα ἀφοῦ τὸ εἶδε. Ὀλίγες ἐκ τῶν μυϊώνων της ἐκινήθη, οὐδεμία λάμψις ἐξαιρετικὴ ἐφώτισε τὸ βλέμμα της. Οἱ ἄνδρες ἀπέσπασαν ἀπὸ αὐτὴν τὰ βλέμματά των χωρὶς νὰ μάθουν τίποτε.

Ὁ Mac Donald ἐμειδίασε συγκαταβατικῶς καὶ εἶπε:

— Δεκτὰ τὰ χίλια σου, καὶ σοῦ πάω δύο χιλιάδας. Πῶς τὰ πᾷς, Jack?

— Ἀκόμη ἔχω τὴν προαίσθησιν Mac, καὶ γιὰ νὰ σὲ γλυττώσω σοῦ πάω τρεῖς χιλιάδες. Καὶ ἀκόμη ἔχω τὴν προαίσθησιν ὅτι ὁ Daylight θὰ τὸ μεγαλώσῃ.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Daylight, ἀφοῦ ὁ Campbell ἐπέταξε τὰ χαρτιά του. Πηγαίνω δύο χιλιάδες καὶ τραβῶ.

Μία νεκρικὴ σιωπὴ ἐπεκράτησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ τρεῖς παῖκται ἐτράβηξαν χαρτιά. Τριάκοντα τέσσαρες χιλιάδες τάλληρα ἦσαν εἰς τὸ πιάτο καὶ τὸ παιγνίδι ἀκόμη εἰς τὴν μέσιν. Καὶ τότε ἡ Παρθένα πρὸς μεγάλην της κατάπληξιν εἶδε τὸν Daylight νὰ κρατήσῃ ἀπὸ τὰ χαρτιά του τρεῖς ντάμες καὶ γ' ἀλλάξῃ τὰ δύο ὀκτάρια. Τὴν φορὰν ταύτην ἡ νέα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἴδῃ τὰ δύο νέα χαρτιά. Οὔτε ὅμως ὁ Daylight τὰ εἶδε, ἀρκεσθεὶς νὰ τὰ σύρῃ πρὸς τὸ μέρος του καὶ νὰ τὰ κρατήσῃ κλειστά.

— Χαρτιά; Ἠρώτησεν ὁ Kearns τὸν Mac Donald.

— Ἔχω ἀρκετά, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Εἰμπορεῖς νὰ τραβήξῃς ἂν θέλῃς, τοῦ εἶπεν ὁ Kearns πάλιν.

— Ὄχι, δὲν θέλω.

Ὁ Kearns ἐτράβηξε δύο χαρτιὰ ἀλλὰ οὔτε τὰ εἶδε. Ὁ Harnish ἐκείνης δὲν τὰ εἶχεν ἀνοίξῃ.

— Μὴ βασίζεσθε ποτὲ σὲ μοιρασιά, ἠκούσθη ὁ διευθυντὴς τοῦ μπάρ. Ξαναμετρήσετε τὰ χαρτιά σας.

Ὁ Mac Donald προσεκτικὰ ἐμέτρησε τὰ χαρτιά του καὶ τὰ εὗρῆκε σωστά. Ἔπειτα ἔπῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ, ἔγραψεν ἕνα ἀριθμόν, τὸν ὑπέγραψε καὶ εἶπε:

— Πέντε χιλιάδες.

Ὁ Kearns ἐκύτταξε τὰ δύο του χαρτιά, ἐξαναμέτρησε τὴν χαρτωσιά του διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε περισσότερα ἀπὸ πέντε καὶ ἔγραψε ἄλλο ἕνα ὁμόλογον.

— Ἄλλα χίλια, εἶπε, διὰ νὰ κρατήσω ἔξω τὸν Daylight.

— Σὲ βοηθῶ, εἶπεν ὁ Mac Donald μὲ ἄλλες πέντε χιλιάδες γιὰ νὰ βγάλωμεν ἔξω τὸν Daylight. Ἡ φωνὴ τοῦ Mac ἦτο τραχυτέρα τὴν φορὰν αὐτήν. Ὁ Kearns ἦτο ὠχρὸς καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν, ὅταν ἔγραψεν ἀκόμη ἕνα ὁμόλογον. Ἡ φωνὴ του ὅμως ἦτο ἀτάραχος, ὅταν εἶπεν:

— Ἄλλες πέντε χιλιάδες.

Τώρα ὁ Daylight ἦτο τὸ κέντρον. Ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἔρριπτεν ἡ ἀνωθεν τῶν παικτῶν κρεμασμένη λάμπα τοῦ πετρελαίου, μεγάλοι θρόμβοι ἱδρώτος ἔλαμπον εἰς τὸ μέτωπόν του. Τὰ χαλκᾶ χείλη του ἐμαύρισαν ἀπὸ τὰ νέλιθν εἰς τὸ κεφάλι του αἷμα. Τὰ μάτιά του ἔγιναν ζωηρότερα καὶ οἱ ρῶθωνές του διεστάλησαν ἀποτόμως...

Ἐν τούτοις ἡ φωνὴ του δὲν ἦτο τραχεῖα, ὅπως ἡ τοῦ Mac Donald, οὔτε τὸ χέρι του ἔτρεμεν ὅπως τοῦ Kearns.

— Δέκα χιλιάδες Mac, εἶπε, ὄχι διότι σὲ φοβοῦμαι, ἀλλὰ διότι μὲ πειράζει τὸ κέφι τοῦ Jack.

— Γι' αὐτὸ τὸ κέφι του τὸν πηγαίνω ἄλλες πέντε χιλιάδες ἀκόμη, εἶπεν ὁ Mac Donald. Εἶχα τὸ καλλίτερο χαρτὶ πρὶν τραβήξω καὶ θαρρῶ πῶς τὸ ἔχω ἀκόμη.

— Ξεύρεις ὅτι κάμριὰ φορὰ τὸ τράδηγμα σιάζει τὸ κέφι, εἶπεν ὁ Kearns. Ἔξαφνα τὸ πηγαίνω ἑκάνω ἄλλες πέντε χιλιάδες.

Ὁ Daylight ἐστήριξε τὸ νῶτα του εἰς τὸ κάθισμά του, ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὴν λάμπαν καὶ ἐλογάριασε δυνατά:

— Ἔχομεν ἐννέα χιλιάδες πρὶν ἀπὸ τὴν τραδηξιά, τὸ ἐπῆγα ἔνδεκα χιλιάδες ἐγώ—ἔχομε τριάντα. Ἔχω ἀκόμη δέκα χιλιάδες. Ἔσκυψε πρὸς τὸν Kearns καὶ εἶπεν: «Τὸ πηγαίνω δέκα χιλιάδες μονάχα».

— Εἰμπορεῖς νὰ τὸ πᾷς καὶ ποιὸ πολύ, εἶπεν ὁ Kearns. Οἱ σκύλοι σου κάμνουν πέντε χιλιάδες σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι....

— Ὄχι οἱ σκύλοι, ἀκήντησεν ὁ Daylight. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πάρετε ὅλη μου τὴ χρυσόσκονη καὶ ὅλο μου τὸ μετάλλευμα. Τὰ σκυλιὰ ὅμως δὲν τὰ παίζω. Λοιπὸν, εἶσθε ἕοιμοι; Ἀνοῖξτε τὸ χαρτί.

Ὁ Mac Donald ἐσυλλογίσθη κάμποσῃ ὥρα. Οἱ θεαταὶ ἤμειναν ἀπαθεῖς καὶ ἀσυγκίνητοι. Κανεὶς δὲν ἤλλαξε θέσιν μέσα εἰς τὸ μπάρ, ἀλλὰ ἤμεινε καρφωμένος ὅπου εἶχεν εὑρεθῆ. Μία ἱερὰ σιγὴ ἐπεκράτησε διακοπτομένη μόνον ἀπὸ τὸν βόμβον τῆς καιούσης θερμάστρας καὶ ἀπὸ τὰ μακρυνὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων τοῦ συνοικισμοῦ. Τέοιοι τζόγοι δὲν ἐπαίζοντο κάθε βράδυ εἰς τὸν Γιουκών, τὸ παιγνίδι δὲ ἐκείνης τῆς βραδυᾶς ἦτο πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόκου. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπὰρ ἐπὶ τέλους ὠμίλησεν:

— Ἂν κερδίσῃ κανεὶς ἄλλος, θὰ ἔχῃ ἕνα δικαίωμα εἰς τὸ Τίβολι.

— Πάει καλὰ Mac, εἶπαν οἱ δύο ἄλλοι παῖκται.

— Ἀνοίγω λοιπὸν κι' ἐγώ, εἶπεν ὁ Mac Donald, προσθέτων ἕνα ὁμόλογον διὰ πέντε χιλιάδες εἰς τὸ πιάτο. Οὐδεὶς ἔζήτησε τὸ πιάτο καὶ οὐδεὶς εἶδε τὸ χαρτί του. Ταὐτοχρόνως ὅμως καὶ ἐν σιωπῇ καὶ οἱ τρεῖς των ἀνεμετώπισαν τ' ἀνοικτὰ χαρτιὰ των εἰς τὸ τραπέζι, ἐνῷ ὅλοι οἱ θεαταὶ προέτειναν τοὺς λαιμοὺς των διὰ νὰ ἴδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Daylight παρουσίασε τέσσαρες ντάμες καὶ ἕνα ἄσσον, ὁ Mac Donald τέσσαρες βαλέδες καὶ ἕνα ἄσσον. Ὁ Kearns εἶχε τέσσαρες ρηγαίους καὶ ἕνα τριάρι. Ὁ Kearns ἤκλισε τὸ χέρι του, τὸ ὁποῖον ἔτρεμε, πρὸς τὸ πιάτο, καὶ τὸ ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Daylight ἐπῆρε τὸν ἄσσον του καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ἄσσον τοῦ Mac Donald, λέγων:

Ὁ Daylight ἔσκυψε πρὸς τὸν Jack Kearns

— Αὐτὸς μοῦ ἔδιδε θάρρος, Mac. Μόνον οἱ ρηγαῖοι μποροῦσαν νὰ μὲ κτυπήσουν, καὶ αὐτοὺς, βλέπεις, εἶχεν ὁ Kearns.

— Μὰ τί εἴχατε σεῖς ποιειά; εἶπε στρεφόμενος ὅλος ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν Campbell.

— Flush ἀπὸ τεσσάρι καὶ ἀπὸ ἕνα χρῶμα. Καλὸ χαρτί.

— Βέβαια καλὸ χαρτί.

— Καλὸ λέει; καὶ μὲ τὸ παρακάνω. Μποροῦσες νὰ κάμῃς χρῶμα, flush, ἢ flush καὶ χρῶμα μαζύ.

— Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, εἶπεν ὁ Campbell. Ἔβαλα ὅμως κάτω ἓξ χιλιάδες πρὶν νὰ τραδηχθῶ....

— Θὰ κάμνατε καλλίτερα, ἂν τραδιώσταν ὅλοι, εἶπε γελῶν ὁ Daylight. Τώρα ἔχω νὰ παίρνω τὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ τὸ κουβαλῶ εἰς τὸ Dyea. Θὰ ξαναπάρω τὸ κοντράττο τοῦ Billy Rawlins. Τί σκότωσες μωρὲ Jack, στὸ Θεό σου, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Kearns.

Ὁ Kearns ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ τὰ κέρδη του, ἀλλ' ἦτο πολὺ ταραγμένος.

Ὁ Daylight ἐπῆρεν ἐμπρός του τὸ πιάτο, καὶ ἕνα πρὸς ἕνα ἐξεχώρισε μὲ προσοχὴν μάρκες καὶ ὁμόλογα. Ἔπειτα ἀταράχως ἔκαμε τὴν πρόσθεσιν.

— Ἑκατὸν εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες τάλληρα, εἶπεν. Kearns, φίλε μου, μπορεῖς νὰ ξεκάμῃς τώρα καὶ νὰ πᾷς στὸ σπιτάκι σου καὶ στὸν τόπο σου.

Ὁ νικητὴς ἐκίνησε τὸ κεφάλι του καταφατικῶς μειδιῶν, χωρὶς ὅμως νὰ εἰμπορῇ ἀκόμη νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Θὰ σᾶς κερνοῦσα, εἶπεν ὁ Mac Donald, ἀλλὰ τὸ Τίβολι δὲν εἶναι πειὰ δικό μου.

— Εἶναι καὶ καρὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Kearns. Ἡ νότα σου εἶναι καλὴ γιὰ ὅσον καιρὸν θέλεις. Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ κεράσω.

—Λέτε, μωρέ! Τί φραμάκι θὰ πιῆτε; Ὁ κερδισμένος κερνᾷ! ἐξεφώνησεν ὁ Daylight πρὸς ὅλους τοὺς πέριξ του, ἐγειρόμενος ταὐτοχρόνως ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ περιδάλλων τὴν ὀσφὺν τῆς Παρθένας μὲ τὸν βραχίονά του. Πᾶμε νὰ χορέψωμε ἔλα! εἶπεν εἰς τοὺς χορευτάς. Ἀκόμη εἶναι νωρὶς καὶ ἔπειτα ἔχω τὸ συμβόλαιο στὴν τσέπη μου γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο αὔριο πρωί. Ἔλα ἐδῶ Rawlins, ξαναπαίρνω ἑπάνω μου τὸ ἴδιο κοντράττο καὶ φεύγω εἰς τὰς ἐνέα τὸ πρωί.. Σύμφωνοι!... Καὶ τώρα πᾶμε στὸ χορό.... Μωρὲ ποῦ εἶναι ὁ βιολιτζῆς;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἦτο ἡ βραδυὰ τοῦ Daylight. Ἐκεῖνος ἦτο τὸ κέντρον καὶ ὁ κορυφαῖος τῆς διασκεδαστικῆς ὁλονυχτιᾶς, διαρκῶς γλεντζὲς καὶ χωρατατζῆς, πηγὴ ἀνεξάντλητος εὐθυμίας. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπολλαπλασίαζε τὸν ἑαυτόν του καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸν καὶ τὴν διασκέδασιν. Δὲν ὑπῆρξε σχέδιον τρελλὸν, τὸ ὁποῖον νὰ τοῦς ὑποδάλῃ καὶ νὰ μὴ τὸ δεχθοῦν μὲ φωνὰς θριάμβου....Καὶ ὅλοι γλεντοῦσαν ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀποκάμει τραγουδοῦντες καὶ φωνάζοντες καὶ τώρα ἐκοιμῶντο ὡς ἠλίθιοι.... Ἔν τούτοις μεῦ' ὅλην τὴν φασαρίαν καυγᾶς δὲν ἔγινεν.

Ἦτο γνωστὸν ἄλλως εἰς ὅλον τὸν Γιουκὼν, ὅτι ὅπου ἐγλεντοῦσεν ὁ Daylight, δὲν ἐχωροῦσε παρεξήγησις. Εἶχε τὲς βραδυές του, ὅπως ἔλεγε, καὶ ἐκείνες τὲς βραδυὲς καυγᾶς δὲν ἐχωροῦσε. Ἀπὸ τὰ παλῃὰ χρόνια ἤξευραν τί θὰ εἰπῇ γλέντι τοῦ Daylight. Καὶ ἤξευραν ἀκόμη ὅτι, ἐν περιπτώσει καυγᾶ, ἔπιπτε ράδδος, καὶ ὁ Daylight ἦτο χειροδύναμος. Μίαν τέτοιαν βραδυὰ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τὴν περάσουν γελῶντας. Ἀλλοιῶς τὸ καλλίτερο τοῦ θὰ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦτο νὰ πᾶν εἰς τὸ σπιτάκι των...

Ὁ Daylight ἦτο ἀνεξάντλητος.... Εἰς τὰ διαλείμματα τῶν χορῶν ἐπλήρωσαν εἰς τὸν Kearns εἴκοσι χιλιάδας τάλληρα εἰς χρυσῆν σκόνιν, καὶ τοῦ μετεβίβασε τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ μεταλλείου του εἰς τὸ Moosehide. Ταυτοχρόνως ἔκλεισε καὶ τὸ κοντράττο του μὲ τὸν Billy Rawlins διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὴν Dyea καὶ ἔκαμε τὰς ἑτοιμασίας του διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἔστειλεν ἕνα παιδὶ νὰ φωνάξῃ τὸν Kama, ἕνα Ἰνδὸν, ὅστις τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγὸς τοῦ ἐλκήθρου του, καὶ δὲν διέκοψε τὴν διασκέδασιν παρὰ ὅταν ὁ ἐρυθρόδερμος ἦλθεν. Ὁ Kama ἐμπῆκεν εἰς τὸ Τίβολι, ὑψηλός, ξηρός, μυώδης, τυλιγμένος μέσα εἰς τὰ γουναρικά του, καὶ ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Daylight, ὅστις τοῦ ἔδωκε τὰς διαταγάς του.

— Οὔμ, εἶπεν ὁ Kama, μετρῶν τὰς ὁδηγίας εἰς τὰ δάκτυλά του. Παίρνω γράμματα ἀπὸ τὸν Rawlins. Φόρτωμα εἰς τὴ σάνια, ψωμὶ καὶ φαγὶ ἕως τὸ Selkirk.—Θέλει ἀρκετὸ φαγὶ γιὰ τὰ σκυλιά; Θὰ σταθοῦμε εἰς τὸ Selkirk?

— Γιὰ τὰ σκυλιὰ νὰ εἶναι ἀρκετό, εἶπεν ὁ Daylight.

— Οὔμ. Φέρνω τὴ σάνια ἐδῶ ἡ ὥρα ἐνωρὶς.... Φέρνω καὶ τὰ τσαρούχια... Τέντα... Ὄχι τέντα....Φέρνω καὶ σόμπα.....

— Ὄχι σόμπα, Kama, εἶπεν ὁ Day-

light ἀποφασιστικῶς.

— Κάνει κρῦο.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται πολλὰ φορτία, καταλάβες; Ἄμα κάνει κρῦο θὰ περπατοῦμε ποιὸ πολύ.....all right?...

— All right, ἐγρύλισεν ὁ Κama. Τὸ κρῦο δὲν πειράζει. Ἤρχομαι ἡ ὥρα ἐννιά....

Ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἔφυγεν ἀγέρωχος, σκυθρωπός, ὡς Σφίγξ, ὅπως ἔμπῆκε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ ἴδῃ οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά.

Ἡ Παρθένα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐτράβηξε τὸν Daylight εἰς μίαν γωνίαν.

— Ἄκουσε, Daylight, τοῦ εἶπεν. Ἔμεινες ἀπένταρος.

— Κάτι παραπάνω! ἐγέλασεν ἐκεῖνος.

— Ἔχω ὀκτὼ χιλιάδες στὴν κάσσα τοῦ Μac, εἶπε δειλὰ ἡ νεάνις.

Ἀλλ' ὁ Daylight τὴν διέκοψεν. Ἠσθάνθη ὀμέσως ὅτι ἔζήτει νὰ τὸν τυλίξῃ εἰς τὰ δίκτυά της, καὶ ἔμεινεν ἀκλόνητος ὡς βράχος.

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, εἶπεν εἰς τὸ τέλος. Ἀπένταρος ἦλθα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπένταρος φεύγω, καὶ πάλιν θὰ ξαναφτειάσω παράδεις καὶ πάλι θὰ ξαναμείνω ἀπένταρος. Πᾶμε νὰ χορέψωμε, Παρθένα!...

— Μὰ ἄκουσέ με! εἶπεν ἐκείνη. Τὰ τάλληρά μου ὅπως μένουν ἐκεῖ κλεισμένα μοῦ εἶναι ἄχρηστα. Σοῦ τὰ δανείζω....προσέθεσε φοβισμένη, διότι εἶδε τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν του.

— Κανεὶς δὲν μοῦ δανείζει ἐμένα, ἦτο ἡ ἀπάντησις. Ἐγὼ δανείζω στὸν ἑαυτό μου καὶ ὅ,τι ἐγάλω εἶναι ὅλο δικό μου. Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ κοπέλλα. Σ' εὐχαριστῶ πολύ. Μὰ ἔκεινα ἔχω τὸ ταχυδρομεῖο. Θὰ τὸ πάγω, θὰ τὸ φέρω κίσω, καὶ νάμαι πάλι μὲ τάλληρα!

— Daylight! τοῦ εἶπεν ἐκείνη, παρακαλοῦσα τώρα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

P. C. RALLI & CO.

123-133 Pine St. NEW YORK

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ κ.τ.λ.

ΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ

Ἰδιαιτέρα φροντὶς καταβάλλεται διὰ τοὺς Ἕλληνας πελάτας ἡμῶν.

Ἀσφαλίσατε τὰ καταστήματα καὶ τὰς ἐργασίας σας

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

"ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΣ"

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ὑλη πρωτότυπος ἐκλεκτή, Εἰκόνες καλλιτεχνικαί.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΙΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ $2.00

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 15.00

«ATLANTIS» P. O. STATION E., NEW YORK

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ἀναπαυτικὰ δωμάτια, ἐξαίρετος τροφή, ἠλεκτροφωτισμὸς κτλ. κτλ. ΑΘΗΝΑΙ

BANK OF CRETE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΡΗΤΗΣ

(ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ)

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 10,000,000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

Ὑποκαταστήματα:

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ, ΡΕΘΥΜΝΗ, ΑΓΙΩ ΝΙΚΟΛΑΩ καὶ ΒΑΜΩ

πρὸς 3 0/0	εἰς πρώτην ζήτησιν.	Ἀνάλογον ἴδιον	Δρ.	25,000
» 3 1/2 4 0/0	δι' ἓν ἔτος	» »	»	25,000
» 3 1/2 0/0	διὰ δύο ἔτη	» »	»	25,000
» 3 3/4 0/0	διὰ τρία ἔτη	» »	»	50,000
» 4 0/0	διὰ τέσσαρα ἔτη	» »	»	100,000
» 4 1/2	διὰ πέντε ἔτη	» »	»	100,000

Ἐν τῷ Ταμιευτηρίῳ δέχεται καταθέσεις μέχρι ποσοῦ Δραχ. 2,000 ἐπὶ ἐτησίῳ τόκῳ 4 0/0

ΤΩΡΑ ΕΙΝΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΔΙΑ ΚΕΡΔΗ

ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

$18-35 ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Διαθήκατε ἐκ τῶν μηχανῶν μας Ferrotype σᾶς ἀποφέρει κέρδη καὶ δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποδείξομεν. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΕΝΤΟΣ 1/2 ΛΕΠΤΟΥ. Ἡ τελευταία μας μηχανὴ ἀριθ. 4 Wonderful Ferrotype Machine, φωτογραφίζει εἰς 3 μεγέθη, ἀπὸ κομβίου μέχρι δελταρίου καὶ μεγάλων συμπλεγμάτων. Ἡ μηχανὴ μὲ τριπόδιον, φάρμακα, πλάκες, ὁδηγίαι καὶ ὅλα τὰ χρειώδη διὰ 300 Φωτογραφίας $20.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ. — ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

NEW YORK FERROTYPE CO.,

Dep. No. 62, 168 1/2 Delancey St., New York

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΛΜΠΑΝΗ

134 West 28th Street, NEW YORK

ΠΛΗΣΙΟΝ SIXTH AVENUE. - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 5087 MADISON

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Μὲ εἰδικὸν τμῆμα διὰ παραγγελίας οἰκογενειῶν καὶ ἐσωτερικοῦ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

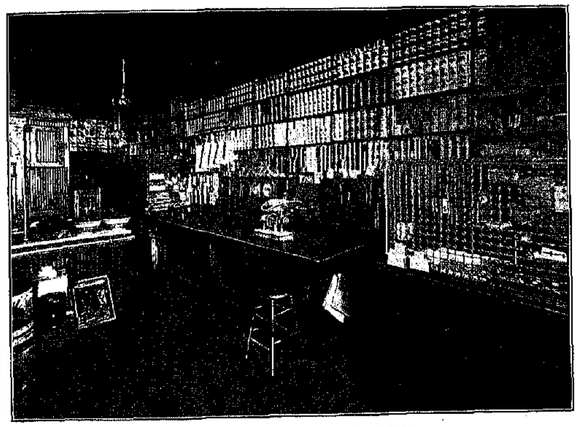

ΤΜΗΜΑ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΧΑΒΙΑΡΙ ΜΑΥΡΟ
ΓΑΩΣΣΑ
ΤΑΡΑΜΑΣ
ΑΥΓΟΤΑΡΑΧΟΝ
ΟΚΤΑΠΟΔΙ
ΝΗΤΙΚΑ
ΛΥΚΟΥΡΙΝΟΙ
ΧΑΛΒΑΔΕΣ
ΤΑΧΥΝΙ
ΜΕΛΙ

ΜΠΑΜΝΙΕΣ
ΚΟΥΚΙΑ
(Φρέσκα εἰς κυτία)
ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ
ΠΙΠΕΡΙΕΣ
(Τουρσί)
ΒΟΡΒΟΙ
ΕΛΑΙΟΝ
ΕΛΑΙΑΙ
ΤΥΡΙΑ

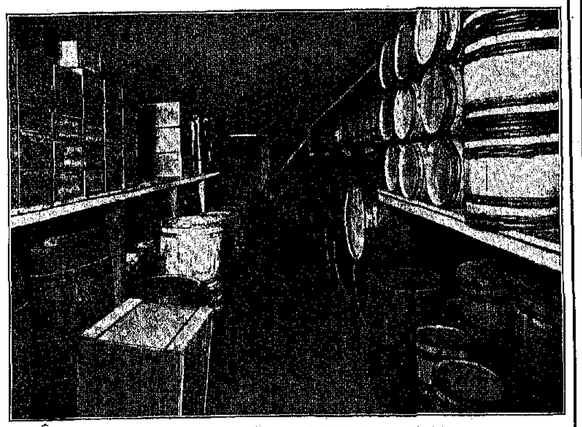

ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΛΑΙΟΛΑΔΩΝ ΚΑΙ ΕΛΑΙΩΝ

TRUE FRUIT ΣΙΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΡΩΣΤ ΦΡΟΥΤΣ

TRUE FRUIT ΣΙΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΡΩΣΤ ΦΡΟΥΤΣ

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΣΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΠΟΙΟΤΗΣ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ

ΕΠΙ ΤΙΝΙ ΛΟΓΩ ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΝ ΑΠΟ ΕΜΕ;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀπηύθυνεν ὁ διευθυντὴς μεγάλου καταστήματος εἰς ἕνα ἐκ τῶν πωλητῶν μας.

«Ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ «TRUE FRUIT» Σιρόπια καὶ κρῶστ φρούτς τῶν J. Hungerford Smith Co. εἶναι ἀνωτέρας ποιότητος καὶ συνεπῶς εἶναι οἰκονομικώτερα διὰ τὴν ἐργασίαν σας» ἦτο ἡ ἀπάντησις.

«Αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρει· ἐπειδὴ δὲν τὰ ἔχω δοκιμάσει, δύνασθε νὰ τὸ ἀποδείξετε;»

«Μάλιστα, κύριε, σᾶς τὸ ἀποδεικνύω διὰ δοκιμῆς καὶ συγκρίσεως μὲ ἄλλα[ξεῖδη.»

Ἡ δοκιμὴ ἐγένετο καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράζῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ μέλλον «TRUE FRUIT» φλέϊβορς καὶ φρούτα. Δὲν ἐχρειάσθη πολὺς χρόνος διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἦσαν ἀνωτέρας ποιότητος τῶν συνήθων, ὅτι εἶχον φυσικὸν καὶ λεπτὸν ἄρωμα καὶ ὅτι ἡ ποιότης ἦτο πάντοτε ἡ αὐτή. Ἐὰν δὲν χρησιμοποιῆτε «TRUE FRUIT» σιρόπια καὶ κρῶστς φρούτς ὀφείλετε νὰ τὰ δοκιμάσετε μίαν φορὰν τοὐλάχιστον διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε ὁ ἴδιος τὴν διαφοράν. Γράψατέ μας καὶ θὰ σᾶς δώσωμεν ὅλας τὰς πληροφορίας.

ΕΡΩΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ JOBBER ΣΑΣ

J. Hungerford Smith Co.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΥΑΙΚΩΝ ΦΛΟΥΝΤΑΙΝ
ΜΑΡΚΑΣ «TRUE FRUIT».

Rochester, N. Y.

Γραφεῖον Νέας Ὑόρκης
27 E. 22nd St.
M. I. Root, διευθ.

Δυτικαὶ Πολιτεῖαι
H. T. Haintz, Dwigh Bldg.
Kansas City, Mo.

TRUE FRUIT ΣΙΡΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΡΩΣΤ ΦΡΟΥΤΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΕΛΛΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΕΣΤΙΑΣ»	ΑΘΗΝΑΙ
Χ. Π. ΒΑΡΙΑΝΤΖΑΣ καὶ Σία	ΠΑΤΡΑΙ
ΠΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ	ΣΥΡΟΣ
Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΚΕΡΚΥΡΑ
Α. ΜΑΤΣΑΣ	ΧΑΛΚΙΣ
Γ. Π. ΑΛΕΞΟΥΔΗΣ	ΑΡΓΥΙΑ
ΣΠ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΣΠΡΙΜΠΑΣΗ	ΛΕΥΚΑΣ

ΚΡΗΤΗ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΚΙΩΤΗ	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΚΙΩΤΗ	ΧΑΝΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΙΚΙΩΤΗ	ΡΕΘΥΜΝΟΝ
ΙΩ. Π. ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ	ΣΗΤΕΙΑ

ΣΑΜΟΣ

ΚΩΝΣΤ. Π. ΓΑΡΑΙΟΣ	ΒΑΘΥ

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΑΓΑΘΟΝΙΚΗ ΜΗΕΛΛΑ	ΚΩΝΠΟΛΙΣ
ΙΩ. Π. ΚΡΙΤΖΑΣ	ΣΜΥΡΝΗ
Θ. ΒΑΛΛΟΥΡΗΣ	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ	ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ
ΙΩ. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ
ΠΟΛΥΡΙΑΛΑΣ καὶ ΥΙΟΣ	ΧΙΟΣ
ΕΥΣΤΡ. ΠΕΠΠΑΣ	ΚΥΔΩΝΙΑΙ

ΡΩΣΣΙΑ

ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΚΕΛΗΣ	ΟΔΗΣΣΟΣ
ΙΩ. Κ. ΚΑΠΠΙΔΗΣ	ΒΑΤΟΥΜ
Δ. Π. ΚΑΨΑΛΟΣ	ΚΟΥΡΣΑΡΚΑ
Π. ΖΑΦΕΙΡΗΣ	ΒΕΣΑΡΑΒΙΑ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Γ. ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ καὶ ΣΙΑ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΒΑΣ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ	ΚΑΪΡΟΝ
ΙΩ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΟΡΤ ΣΑΪΤ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ	ΒΑΡΝΑ
Κ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ	ΠΥΡΓΟΣ

ΡΩΜΟΥΝΙΑ

Γ. Π. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ	ΣΟΥΛΙΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΡΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΒΛΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΡΤΖΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ"

ΣΕΛΙΔΕΣ 580

ΜΕΤΑ 48 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΟΛΟΣΕΛΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΧΑΡΤΗΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ, ΣΤΕΡΕΩΣ ΔΕΔΕΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. ΧΡ. 10

Ἀποστέλλεται παντὰχοῦ ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιεροῦται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα διὰ νὰ μάθῃ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ παραδείγματα ἐνὸς Ἔθνους τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔγεινε μέγα.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ ἴδουν οἱ ἀναγνῶσται παρελαυνούσας ὅλας τὰς μεγάλας ἡμέρας, ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα, ὅλας τὰς μεγάλας φυσιογνωμίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μιᾶς πρὸ πέντε αἰώνων ἀγνώστου ἠπείρου ἐθεμελίωσαν τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν προπύργιον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας τὸ ὁποῖον θαυμάζει σήμερον ὁ κόσμος ὅλος

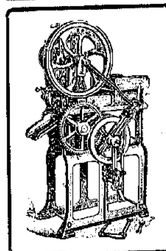

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΕΙΡΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΚΟΠΤΗΤΕ ΚΑΠΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ

ΜΗΧΑΝΗΝ ΚΟΠΤΗΣ ΚΑΠΝΟΥ

τοῦ συστήματός μας. Μικραὶ ἢ μεγάλαι χειροκίνητοι ἢ μὲ κινητήριον δύναμιν. Κατάλληλοι διὰ κοπὴν πρώτης ποιότητος Τουρκικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ καπνοῦ. Ζητήσατε τὸν κατάλογόν μας.

HIMOFF MACHINE COMPANY
128—138 Mott St., New York.

ΤΥΡΟΚΟΜΟΙ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΥΡΟΚΟΜΙΑΣ
POLLY Brothers
21 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 1366 Orchard

ΛΕΚΑΣ ΚΑΙ ΔΡΙΒΑΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
17 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Telephone 1464 worth

ΑΔΕΛΦΟΙ ΖΑΧΑΡΙΟΥ
109-111 BROAD STREET, NEW YORK
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ
CONSIGNATIONS
INFORMATIONS COMMERCIALES

Π. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1892
48 NEW BOWERY, NEW YORK
Telephone 3302 Worth.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΝΑΤΟΛΗΣ
Χονδρικὴ Πώλησις
ΠΙΝΟΤΣΙΩΝ ΧΟΥΡΜΑΔΩΝ, ΣΥΚΩΝ ΚΤΛ.
1-5 NEW BOWERY
27 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Tel. 1221 Worth

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΕΘΝΙΚΩΝ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ
Κατασκευασμένων εἰς τὸ καλλίτερον Λιθογραφεῖον τοῦ Σικάγου. Πωλοῦνται λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
JAMES VAFAKOS
634 BLUE ISLAND AVE., CHICAGO ILL.
Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

NATIONAL BANK OF GREECE

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ εἰς: Αἴγιον, Ἀγρίνιον, Ἁλμυρόν, Ἄμφισσαν, Ἀμαλιάδα, Ἄρταν, Ἀταλάντην, Βόλον, Γύθειον, Δημητσάναν, Ζάκυνθον, Θήβας, Θήραν, Ἰθάκην, Καλάβρυτα, Καλάμας, Καρδίτσαν, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν, Κόρινθον, Κύμην, Κυπαρισσίαν, Κύθηρα, Λαμίαν, Λάρισσαν, Λεβάδειαν, Λευκάδα, Μεγαλόπολιν, Μεσολόγγιον, Μεσσήνην, Ναύπακτον, Ναύπλιον, Παξοὺς, Πάτρας, Πειραιά, Πύρον, Πύλον, Πύργον, Σπάρτην, Σύρον, Τρίκκαλα, Τρίπολιν καὶ Χαλκίδα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - BANQUE NAT. DE GRECE

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

Δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας ἀποδοτέας ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ, ἢ διαρκεῖς, ἐπὶ τόκῳ :

1 1)2 ο)ο	κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μηνῶν	τοὐλάχιστον		
2 ο)ο	»	»	»	»	1 ἔτους	»
2 1)2 ο)ο	»	»	»	»	2 ἐτῶν	»
3 ο)ο	»	»	»	»	4 »	»
4 ο)ο	»	»	»	»	5 »	

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧΜΑΙ 33.500,000

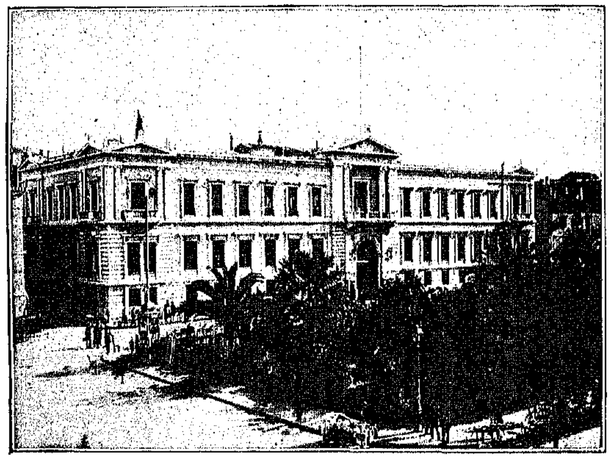

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 170,000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἐξῆς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

National Bank of Commerce	New York
American Express Co.	» »
Bankers Trust Co.	» »
Irving National Exchange Bank	» »
Russo-Chinese Bank	» »
Commercial National Bank	Chicago
First National Bank	» »
First National Bank	Pittsburg
First National Bank	Milwaukee
Canadian Bank of Commerce	Montreal Canada

Συνιστᾶται θερμῶς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης συναλασσομένους ὅπως, πρὸς ταχυτέραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀποφεύγωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν :

NATIONAL BANK OF GREECE
ATHENS (Greece)

ΑΠΟΨΙΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

BANK OF ATHENS

ATHENS GREECE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΚΑΤΑΒΛΗΘΕΝ ΔΡ. 60,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

··ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ··

ΕΛΛΑΔΟΣ: Πειραιώς, Πάτραι, Καλάμαι, Τρίπολις, Σύρος, Βόλος, Λάρισσα, Καρδίτσα, Ἀργύριον.

ΚΡΗΤΗΣ: Χανιά, Ἡράκλειον, Ρέθυμνον.

ΤΟΥΡΚΙΑΣ: Κωνσταντινούπολις, (ἐν Γαλατᾷ καὶ Σταμπούλ), Ἀμισός, Μπάφρα, Τραπεζοῦς, Κερασοῦς, Σμύρνη, Χίος, Μυτιλήνη, Τυρσός, Ἄδανα, Θεσσαλονίκη, Σέρραι, Καβάλλα, Ξάνθη καὶ Ἰωάννινα.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ: Ἀλεξάνδρεια, Κάιρον, Ζαγαζίκ, Μανσούρα, Μίτ Γαμίρ, Τάντα, Μανι-Σουέρ.

ΣΑΜΟΣ: Βαθύ.

ΚΥΠΡΟΣ: Λεμεσός.

ΣΟΥΔΑΝ: Χαρτούμ καὶ Πόρτ Σουδάν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: 22 Fenchurch Street.

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ: Monckebergstr 18.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Σ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΗΣ, Διευθυντής τῆς Ἑταιρίας Σιδηροδρόμων Πειραιῶς Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου, ὡς πρόεδρος, Ι. ΜΠΟΤΑΣΗΣ, Πρόεδρος τῆς Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀντιπρόεδρος, ΕΜΜ. Α. ΜΠΕΝΑΚΗΣ, Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Βιομηχανίας, τοῦ Οἴκου Χωρέμη-Μπενάκη καὶ Σία, καὶ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας, Ἰω. Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΥ, τοῦ Οἴκου Κ. Ἠλιάσκου καὶ Σία Κωνσταντινουπόλεως, Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, διευθυντὴς τῆς Τραπέζης, πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὑπερωκεανείου Ἀτμοπλοΐας καὶ πληρεξούσιος τῆς Ἡνωνομένης Σταφιδικῆς Ἑταιρίας, Ε. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ, πρώην ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ἀτμοπλοΐας τῆς Ἑλλάδος, ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ, Τραπεζίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ΖΑΦ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ, γενικὸς διευθυντὴς τῆς Τραπέζης, πρόεδρος τῆς Ἡνωνομένων Σταφιδικῆς, Βαρῶνος ANDRE DE NEUFLIZE, Διοικητὴς τῆς Banque de l' Union Parisienne, Μαρκήσιος de REVERSEAUX, Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, Σάμουηλ τῆς Banque de l' Union Parisienne καὶ Πρόεδρος τῆς Banque Nationale τῆς Haiti κτλ. ΕΜΜ. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ, τραπεζίτης ἐν Λονδίνῳ, ΜΙΧ. ΣΑΛΒΑΓΟΣ, τῆς Τραπέζης Κ. Σαλβάγου καὶ Σία Ἀλεξανδρείας, Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Αἰγύπτου κτλ. ΑΙΟΝ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, πρώην ἀρχηγὸς τοῦ Πολιτικοῦ Οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, πρώην ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. GH. WEHRUNG, Διοικητὴς τῆς Banque du Nord, τῆς Ἑμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ρουμανίας κτλ. ΑΘΑΝ. ΖΑΡΙΦΗΣ, Τραπεζίτης Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ATHENOCLES"

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΖΑΦ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ ἐκτελεῖ ἅπασας τὰς Τραπεζιτικὰς ἐργασίας, ὡς Προεξοφλήσεις, Εἰσπράξεις, Προκαταβολὰς ἐπὶ ἐμπορευμάτων καὶ Χρεωγράφων, Πιστωτικὰς Ἐπιστολὰς, Συναλλάγματα, Τραβηκτικὰς, Τηλεγραφικὰ ἐμβάσματα κ.τ.λ. ὅπου τὰ μέρη τοῦ Κόσμου, Φύλαξις Χρεωγράφων καὶ Ἀξιῶν, Ἔντοκοι καταθέσεις, Ἀνοικτοὶ τρεχούμενοι λογαριασμοί, κτλ. κτλ.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν δέχεται καταθέσεις εἰς Χρυσὸν ἢ Χαρτονομίσματα μὲ πολὺ συμφέροντας ὅρους, μὲ εἰδικὴν ὑπηρεσίαν Ταμευτηρίου.

Εἰδικὸν τμῆμα Ἐμπορικῶν πληροφοριῶν καὶ εἰδικὸν τμῆμα διὰ τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνδιαφερομένους μὲ αἴθουσαν ὑποδοχῆς, ἀναγνωστήριον, αἴθουσαν ἀλληλογραφίας καὶ τηλεφωνικὴν ὑπηρεσίαν.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ ΜΠΕΛΛΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΒΙΒΛΙΑ, ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ, ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ. ΚΤΛ. ΚΤΛ.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΦΗΣ
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 29, ΑΘΗΝΑΙ.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΠΑΣΑΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ.

F. TSITSAS & VALAOURES
SALONIQUE, TURQUIE D'EUROPE
Ἐμπορικὴ ἐμφάρυθμος Ἑταιρία ἀσχολουμένη εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγήν, δι' ἴδιον λ)ομὸν καὶ διὰ λ)ομὸν τρίτων.
ΦΩΤΙΟΣ Ι. ΤΣΙΤΣΑΣ ΚΩΝΣΤ. Ν. ΒΑΛΑΟΥΡΗΣ

CHR. J. KANETSOS & FILS
DEDEAGATCH, TURKEY IN ASIA
Ἐνταλοδόχος καὶ ἀντιπρόσωπος καθ' ὅλην τὴν Θρᾴκην διαφόρων Ἑλληνικῶν καὶ Εὐρωπαϊκῶν Ἐργοστασίων. Ἀποθήκη Γεωργικῶν Ἐργαλείων, Μηχανῶν.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΘΡΑΚΗΝ

GEORGE B. VALSAMIDES
ALEXANDRIA - EGYPT
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: BOITE POSTALE 1226
Τηλεγραφήματα: GVALSAMIDES
Κώδιξ A. B. C., 4η καὶ 5η Ἔκδοσις.

FRATI F. GIACUMATO
CONSTANTSA - ROUMANIA
Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: GIACUMATO
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΕΞΑΓΩΓΗ - ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ

DEMETRE PHOTIADES
COMMISSIONS & REPRESENTATIONS
ENGRAIS CHIMIQUES ET TOUT PRODUIT D'EGYPTE
ZAGAZIG, EGYPT
Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ εἰσαγάγωσι τὰ εἴδη των δι' ἐμοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀς στείλωσιν ὄρους, τιμὰς καὶ ὀδηγίας μεταὶ τῶν σχετικῶν δειγμάτων.

Κ. ΠΟΤΕΣΣΑΡΟΣ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΓΟΡΟΠΩΛΗΣΙΑΙ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ, ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1875

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
HAN SAINT PIERRE 10, GALATA,
CONSTANTINOPLE.
ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

ALEXANDRE ROSSIDES
SAMSOUN (MER NOIRE)
Οἶκος ἱδρυθεὶς τῷ 1892.
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ROSSIDES
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΕΞΑΓΩΓΗ
ΕΞΑΓΩΓΗ ΩΩΝ ΧΟΝΔΡΙΚΟΣ

AGAPIOS E. ALONEFTES
NICOSIA, CYPRUS
Ἐξαγωγὴ προϊόντων Κύπρου, Εἰσαγωγὴ βιομηχανικῶν προϊόντων. Πρακτορεῖα ἐν Λάρνακι, Λεμεσῷ Ἀμμοχώστῳ καὶ Πάφῳ.
Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις «MARIOS», Nicosia.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑΣ"
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΑΡΟΣ, ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ.
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.
Ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ ἐκδόσεις. Βιβλία παλαιά. Γενικὸς Τιμοκατάλογος ἀποστέλλεται δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

MONTHLY ILLUSTRATED ATLANTIS

VOL. III, NO. II
NOVEMBER 1912

ΑΓΑΘΟΝΙΚΗΣ ΜΠΕΛΛΑ
ΠΕΡΑ, ΑΤΝΑΛΙΑ
ΕΜΙΝ - ΣΤΑΜΙ
ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡ. 11
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1912

PUBLISHED EVERY MONTH BY ATLANTIS PUB. CO 113-117 WEST 31st ST. NEW YORK

ATLANTIS PUBLISHING CO.
P. O. Station E. NEW YORK, U. S. A.
OFFICE: 113-115-117 West 31st Stre-t, New York
SOLON J. VLASTO, President
D. J. VLASTO, 1st Vice-Pres. A. POLYZOIDES, 2nd Vice-Pres.
J. C. DEMETRIUS, Treas. M. CHRISTOFIDES, Sec'y.

Annual Subscription United States	$2.00	ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ	$2
Foreign	$3.00	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	$3

Per Copy 20 Cents ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 20 ΣΕΝΤΣ
Entered as 2nd class matter Jan. 17, 1910, at the P. O. at New York

COPYRIGHT BY ATLANTIS PUB. CO. N. Y. 1912

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1912

ΜΕΣΟΥΡΑΝΕΙ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὁρίζοντα ἡ συμπάθεια καὶ ἐμπνέουσα φυσιογνωμία τοῦ Νικητοῦ Διαδόχου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον καὶ ἀπὸ κατακτήσεως εἰς κατάκτησιν βαδίζει δαφνοστεφὴς ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός. Ὁ πόλεμος τοῦ 1912 ὑπῆρξεν ἐμπνευσις Ἑλληνική, ὅπως δημιούργημα Ἑλληνικὸν ὑπῆρξεν ἡ διεξαγαγοῦσα αὐτὸν Βαλκανικὴ συμμαχία.

Ἀπέμενε τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας, καὶ αὐτό, κατὰ τὰς θετικωτέρας τῶν πληροφοριῶν, ἀνήκει εἰς τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον, τὸν Ἀρχιστράτηγον τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Πόσον ὁ σχέδιον τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του ἐπιτυχές, τὸ γνωρίζει ὁ κόσμος ὅλος, καὶ περισσότερον, τὸ γνωρίζει ὁ Ἑλληνισμός ὅσις παρηκολούθησε μὲ ὅλον τὸν αὔξοντα ἐνθουσιασμὸν κάθε βῆμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἔνοπλον Ἔθνος μὲ Ἀρχηγὸν τὸν μέλλοντα Βασιλέα αὐτοῦ.

Τσαρίτσανη, Ἐλασσών, Δεσκάτη, Σαρανταπόρον, Κοζάνη, Τριπόταμος, Βέρροια, Γιαννιτσὰ εἶναι μερικὰ μόνον ἀπὸ τὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα πλαισιώνουν τὸ μέγα ἔργον τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον πόλεμον, τὸν εἰσάγοντα τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν δρόμον μιᾶς νέας ἐθνικῆς ζωῆς.

Καὶ ἔπειτα ἡ Θεσσαλονίκη!.. Τὸ μέγα ἔπαθλον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς νέας ἐθνικῆς Ὀλυμπιάδος, ὁ πρῶτος ἀνεκτίμητος μαργαρίτης εἰς τὸ διάδημα μιᾶς νέας Ἑλλάδος, νικηφορίας καὶ κραταιᾶς.

Ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, ὁ Κωνσταντῖνος τῶν ἐθνικῶν ἀνείρων καὶ τῶν πανεκλαμπροτάτων παραδόσεων καὶ θρύλλων τῆς φυλῆς, ὑπῆρξεν ὁ πρωτεργάτης τοῦ μεγάλου ἔργου μετὰ ὁποῖον ἀκόμη σχεδὸν δὲν ἔχομεν ἐξοικειωθῆ. Τὸ ὄνομα τοῦ Διαδόχου ἐγένετο τῆς νίκης ταυτόσημον εἰς πᾶσαν σελίδα τῶν τελευταίων μας Μακεδονικῶν μαχῶν. Αὐτὸς νικητὴς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος, αὐτὸς τοῦ ἐχθροῦ ὁ τρόμος, αὐτὸς τῆς Μακεδονίας ὁ Ἐλευθερωτής. Αὐτὸς ὁ γλυκὺς καὶ ἀδρὸς καὶ ἀφελὴς καὶ δημοκράτης ἡγεμονίδης, αὐτὸς ὁ μέγας τὴν ψυχὴν καὶ μετριόφρων τοὺς τρόπους, ὁ πλούσιος εἰς αἰσθήματα καὶ εἰς διαφήμισιν φειδολός, αὐτὸς ὁ εὐνοούμενος τῶν Ἀθλῶν τῆς Ἐδρώπης καὶ ὁ λαϊκώτερος τῶν Ἀθηνῶν ἀστός, ἐχρειάζετο μίαν πολεμικὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο στρατιώτης ἐκ τῶν σπανίων καὶ ἄριστος στρατηγός.

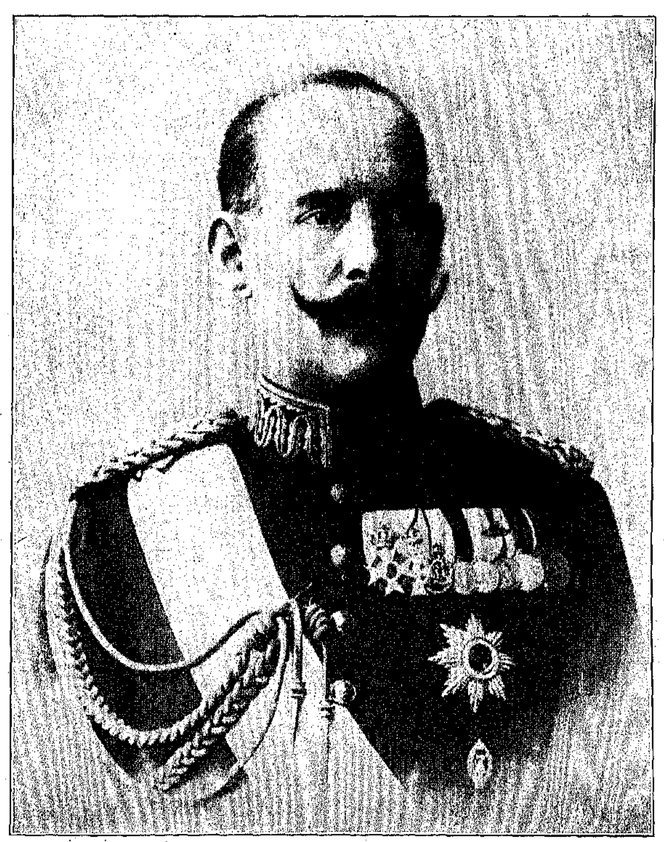

Σήμερον ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, δὲν ἀποτελεῖ ἁπλοῦν συμβολισμὸν τοῦ μεγάλου μας ἐθνικοῦ ἰδεώδους. Δὲν σημειώνει τὴν χαρακτὴν ἑνὸς μακρυνοῦ μέλλοντος. Διότι τὸ μέλλον ἔγινε πλέον παρόν, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος μεσουρανεῖ. Μὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐγράφη τὸ πρῶτον μέγα κεφάλαιον τῆς σημερινῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Ἐλέχθη περὶ τῆς ἱστορίας ὅτι ἀγαπᾷ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἑαυτήν.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται, ἀλλὰ μὲ ἄλλα πρόσωπα καὶ ὑπὸ ἄλλους οἰωνούς.

Ἡ Θεσσαλονίκη βλέπει μίαν νέαν κατάκτησιν μετὰ πενηκοντάετιν ἐτῶν σκλαβιάς. Καὶ ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος εἶναι ὁ κατακτητής!

Εὐτυχεῖς οἱ ζήσαντες ὅπως ἴδουν ἐκπληρούμενον τὸν μέγαν Ἑλληνικὸν κόδιον καὶ πραγματοποιούμενον τὰ ὄνειρον τῆς φυλῆς. Καὶ τρὶς εὐτυχεῖς καὶ τρισευδαίμων εἶσαι, Σὺ Κωνσταντῖνε Διάδοχε, ὁ στρώσας τὸν πρὸς τὸν ἔνδοξον Θρόνον Σου δρόμον μὲ τὰς δάφνας τῶν ὡραιοτέρων τῆς κοινῆς μας Πατρίδος νικῶν...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ στρατὸς [καὶ στόλος κατέλυσαν ὁμοῦ τὴν Τουρκικὴν τυραννίαν εἰς ἔκτασιν μὴ ὑπολειπομένην πολὺ τῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἀπὸ τῶν Ἀκροκεραυνίων μέχρι τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἐκείθεν πέραν τῆς Χαλκιδικῆς καὶ ἀπὸ τῆς Θάσου μέχρι τῆς Ἰκαρίας αἱ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν πολεμικαὶ δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος κατέρριψαν τὴν εἰδεχθῆ ἡμισέληνον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ἐκεῖνα ἐδάφη τὴν κυανόλευκον σημαίαν μας. Μέγιστον μέρος τῆς Μακεδονίας καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἤπειρος ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δοξασμένων Ἑλληνικῶν ὅπλων, ἡ ὁποία ἐπεξετάθη ἐπίσης ἐπὶ δέκα ἐκ τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Μετὰ φυτοζωΐαν ἐνενήκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς γιγαντομαχίας τοῦ 21, ηὐτυχήσαμεν νὰ ἴδωμεν μίαν Μεγάλην Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἡ προσεχὴς φάσις, ἐὰν τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον ἐργασθῇ συντόνως καὶ σοφίμως ἐν τῷ παρόντι ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ, ἐὰν ἐκπαιδευθῇ καὶ ἐξαγνισθῇ τελείως, ἀποκαθαιρόμενον ἐκ τῶν μαρασμωδῶν αἰτίων τῆς ἐν ἔτει 1453 πτώσεώς του, ἐὰν λάβῃ νέαν ζωτικότητα ἐκ τῆς διὰ παντοειδοῦς προπαρασκευῆς κτωμένης αὐτοπεποιθήσεως καὶ δύσῃ συνάμα νέαν καὶ σφριγώσαν ζωὴν εἰς τὰ ἀνακτηθέν μέρος τῆς κληρονομίας του, ἐὰν τέλος ἀναδειχθῇ, ὡς εἶναι πλέον βέβαιον κατόπιν τῆς πλήρους ἀφυπνίσεώς του, διὰ ὁράσεως ἀξίας τοῦ μεγάλου ὀνόματος ὅπερ φέρει μέγας καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὸν ἑν γένει ὀργανισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος παράγων πολιτισμοῦ, ἔσται ἀναμφιβόλως—οὐδεὶς ἂς μὴ διστάσῃ καὶ θεωρήσῃ τοῦτο ὡς βέβαιον—ἡ Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Διότι μία τοιαύτη Ἑλλὰς εἶναι ἀπαραίτητος προσθήκη εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων ἐθνῶν τῆς γῆς, ἐν δὲ παρακελεύσθωμεν ὅτι ἡ Ἰόγγυς Ἀνατολὴ δὲν εἶναι καταδεδικασμένη νὰ μείνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων εἰς τὸ σημερινὸν στόσος καὶ τὴν κακοδαιμονίαν της, τότε ἀπαιτεῖται ἡ Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ νὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου μέρους τῆς δημιουργίας τὴν κατάραν ἥτις πιέζει ἀπὸ πέντε αἰώνων ἑκατομμύρια εὐημερούντων ἄλλοτε λαῶν ὑπὸ μορφὴν δουλείας, ἀμαθείας, πενίας καὶ ὀπισθοδρομικότητος.

Ἐξ ὅλων τῶν κρατῶν τὰ ὁποῖα ἐπεξέτειναν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τὰ ὅριά των, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τριῶν συμμάχων μας Σλαυϊκῶν ἐθνῶν, ἄτινα ἡμείφθησαν δι' ἐδαφικῶν ἐπεκτάσεων, ἡ Ἑλλὰς ἔσχε τὸ ἐξαιρετικὸν εὐτύχημα ὅτι περιέλαβεν εἰς τὴν εὐρυθείσαν ἀγκάλην της κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμαίμονας, ὁμογλώσσους καὶ ὁμοθρήσκους πληθυσμούς, μὴ καταπήσασα ἀλλ' ἀνακτήσασα ἁπλῶς διὰ τῶν ὅπλων ὅ,τι ἄνηκεν εἰς αὐτὴν ἱστορικῶς καὶ ἐθνολογικῶς. Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ὁ βίος τῶν κατοίκων αὐτῶν νὰ εἶναι ἄξιος μνημονεύσεως μέχρι σήμερον, εἶναι ἱστορία Ἑλληνική. Μία κατοικία, μία γλῶσσα, μία μυθολογία, μία θρησκεία πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν, εἰς πολιτισμός, κοινὸν μεγαλεῖον, κοιναὶ τύχαι καὶ περιπέτειαι, κοινοὶ πόθοι καὶ κοινὰ ἤθη καὶ ἔθιμα συνδέουσι μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος ὅλους τοὺς ριφθέντας εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τῆς πληθυσμούς.

Ἀπὸ τὴν εὐάνδρον Ἤπειρον, τὴν προσεταιρισθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον, προῆλθεν ἡ μοναδικὴ ἐκείνη ἐν τῷ κόσμῳ φυλή, ἡ ἀντικαταστήσασα τοὺς ἀγροίκους Πελασγοὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διαλάμψασα ὡς φωτοβόλος ἥλιος εἰς τὸ ζενὶθ τοῦ παγκοσμίου ἱστορικοῦ στερεώματος ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἐποχῆς τῶν Φοινίκων καὶ τῶν πρώτων βασιλέων τοῦ Ἰσραήλ. Εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν πρᾶξιν, εἰς τὸν οἰκοδομικὸν καὶ τὸν ἐνεργόν, τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν ἰδιωτικὸν βίον, εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολογίαν, εἰς τὴν αἴσθησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικευσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡ φυλὴ ἐκείνη, ἡ ἐκ τῆς Ἠπείρου προελθοῦσα καὶ μεταγγίσασα βαθμηδὸν τὸ αἷμά της μέχρι τῆς Κρήτης πρὸς νότον καὶ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς ἀνατολάς, ὑπῆρξεν ἐπὶ πλέον τῶν τρισχιλίων ἐτῶν ὁ κεντρικὸς ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον περιεστράφη ὁλόκληρος ὁ διανοητικὸς καὶ ὁ ἐνεργὸς βίος τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξεν ἡ σκυτάλη περὶ τὴν ὁποίαν περιετυλίχθη ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ κόσμου. Καὶ σημειώσωμεν τὰ γνωστὰ ταῦτα πράγματα ἵνα μὴ ὑποτιμηθῇ εἰς τὸ πνεῦμά τινος ἡ σημασία τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἠπείρου, εἰς τὴν ἐδρείωσιν τοῦ ὁποίου συντρέχουσι πλεῖστα ἄλλα γεγονότα. Ἡ Ἤπειρος ἦτο ἡ πρώτη κοιτὶς τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας καὶ τῆς θρησκείας τῶν πρὸ Χριστοῦ προγόνων μας. Ἐκεῖ ἔκειτο ἡ Δωδώνη, ὅπου τὸ μαντεῖον τοῦ Διός, πολὺ ἀρχαιότερον τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰς τὴν Ἤπειρον ἔθετον ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία τὸν Ἀχέροντα καὶ τὴν Ἀχερουσίαν, δι' ὧν διεπορεύοντο οἱ νεκροὶ εἰς τὸν Ἅδην. Εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτὴρ τῆς Ἠπείρου ἔμεινεν ἀπαραμείωτος. Οἱ Μολοσσοί, παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν ὁποίων κατέφυγεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἦσαν Ἕλληνες τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καταγωγὴν καὶ κατῴκουν εἰς τὴν Ἤπειρον. Ἐπεξετάθη δὲ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους καὶ βορειότερον τῆς Ἠπείρου, εἰς αὐτὴν τὴν σημερινὴν Ἀλβανίαν, εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς παραλίας τῆς ὁποίας Κερκυραῖοι ἄποικοι ἔκτισαν τὴν πλουσίαν τὸ πάλαι πόλιν τῆς Ἐπιδάμνου (τὸ σημερινὸν Δυρράχιον), ἥτις ἔγεινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀφορμὴ τοῦ ὀλεθρίου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης, καὶ ἀπελεῖ πάλιν μετὰ πάροδον εἰκοσιετιῶν καὶ ἡμίσεως ὡς ἔγγιστα αἰώνων νὰ γείνῃ ἀφορμὴ Αὐστροαβρδιτικοῦ πολέμου καὶ Παγευρωπαϊκοῦ πολέμου. Ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κοσμοκρατορίας, ὅτε ὁ Πύρρος ἐδόξασε τὸ ὄνομα τῆς Ἠπείρου καὶ ἔφερε τοὺς γενναίους πολεμιστάς της νικηφόρους μέχρις αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, ἐξηκολούθει ἡ χώρα ἐκείνη νὰ κατοικῆται ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ νὰ λαλῇ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀφοῦ πρότερον εἶχεν ἀποτολέσει μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὅταν ἡ μὲν Μικρὰ Ἀσία ὑπέκυψεν εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐκ τῶν στεππῶν τοῦ Τουρκεστὰν ἐπελθόντος βαρβάρου κατακτητοῦ, ἡ δὲ ἐντὸς τῶν πρὸ τοῦ πολέμου συνόρων Ἑλλὰς εἶχε γείνῃ κατὰ τὸ πλεῖστον λεία τῶν ἐκ τῆς Δύσεως ἀρπακτικῶν λύκων τῶν Σταυροφοριῶν, καὶ ὁ ὑπονομευθεὶς ἐξ αὐτῶν θρόνος τοῦ Βυζαντείου ἐκλονίζετο, ἡ Ἤπειρος ὄχι μόνον ἐξηκολούθει διατηροῦσα τὸν Ἑλληνικὸν της χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἀπετέλεσεν ἰδιαίτερον Ἑλληνικὸν κράτος, τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Δεσποτᾶτον τῆς Ἠπείρου. Ἔκλινε κατόπιν καὶ ἡ Ἤπειρος μοιραίως τὸν αὐχένα της εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, συνεμερίσθη ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας τὰ δεινὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ ἐγένετο παλλακὴ τῆς «Τίγρεως τοῦ Τεπελένου». Ἀλλ' ἰδοὺ τὰ τέκνα τῆς εὐάνδρου Ἠπείρου ἀποδεικνύοντα πάλιν ἔχι μόνον διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Παλιγγενεσίας ἀλλὰ καὶ δι' ἀνδραγαθημάτων, μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἰδιαζόντων τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων κοινότητα τοῦ αἵματος. Ἡ δόξα τοῦ Σουλίου εἶναι ἀναπαλλοτρίωτος ἰδιοκτησία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, τοῦ ἑλληνικωτάτου τῶν λυτρωτῶν τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐμπνέῃ πάντοτε τοὺς Ἕλληνας ἐφ' ὅσον ἡ ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐταπάρνησις καὶ ἡ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὁμαιμόνων θυσία θὰ θεωρῶνται ὑψίστα ἀρετσί. Ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων ἀπηχεῖ ἀχόμη εἰς γλῶσσαν Ἑλληνικὴν τὴν ποίησιν τοῦ λαϊκοῦ διστίχου, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλληνική Μοῦσα ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν θυμάτων τῆς θηριωδίας τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ:

«Χίλια κανάρια ζάχαρι
θὰ ρίξω μέσ' σὴν Λίμνη,
νὰ γλυκαθοῦνε τὰ νερά
νὰ πιῇ ἡ Κυρὰ Φροσύνη.»

Τὸν ἑλληνικώτατον χαρακτῆρα τῆς Ἠπείρου συμπληροῖ ἡ οὐσιωδεστάτη συμμετοχὴ τῶν εὐγενῶν τέκνων της εἰς τὴν γένεσιν τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἀρχαιρείῳ καὶ τῆς τέφρας ἀναδημιουργίαν τῆς εὐέλπιδος νεοτέρας Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἄρχαν οἱ Τοῦρκοι μετὰ τὴν μεγάλην Ἐπανάστασιν δενδροτομημένην, πυροκολημένην, ἔρημον σχεδὸν κατοίκων, ἀπαίδευτον, πάμπτωχον, ἀνερμάτιστον καὶ χωρὶς ἄλλην προῖκα διὰ τὸ μέλλον της ἐκτὸς τῆς ἐνδοξοτάτης ἱστορίας τοῦ παρελθόντος, διὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν κατὰ τὸ 1912 μικρὰν μὲν εἰσέτι ἐδαφικῶς, γιγαντωμένην ὅμως ἠθικῶς καὶ κραταιὰν ἐν τῇ πεποιθήσει της εἰς τὰς πολεμικάς της δυνάμεις. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν ὁμοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς δράσεως καὶ τῆς ζωτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους αἱ μεγάλαι Ουσίαι τῶν τέκνων του, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλὰς ἐφοιτίσθη μὲ παντοειδῆ καθιδρύματα καὶ ἄλλα σπουδαῖα ἔργα, θέσαντα αὐτὴν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐθνῶν τῆς νοτιανατολικῆς Εὐρώπης. Εἰς τὰς θυσίας ταύτας τὰ τέκνα τῆς Ἠπείρου ἐπρωτοστάτησαν, κατέχοντα τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν. Ἀλλ' ἤρκει ἴσως νὰ ἀναφέρωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι ἐν Ἠπείρῳ Ἀλβανοί, Ἑβραῖοι καὶ Τοῦρκοι ὁμιλοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅπως ἀποδειχθῶσι κακόπιστοι καὶ γελοῖοι οἱ μετὰ τὴν Βερολίνειον Συνθήκην ἐπινοήσαντες τὴν μέθοδον τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ὁ ὅματος τῆς Ἀλβανίας νοτιώτερον τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων πρὸς παραγραφὴν τῶν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου ἀναμφισβήτητων δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος.

Ὅπως εἰς τὴν Ἤπειρον οὕτω καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν ὡς ἐλευθερωτὴς καὶ ἐκδικητὴς τῶν προκαιωνίων Τουρκικῶν ὀργίων κατὰ τῶν Μακεδονικῶν πληθυσμῶν. Οἱ Μακεδόνες ἐδέχθησαν τοὺς στρατιώτας τῆς Ἑλλάδος ὡς πρεσβυτέρους καὶ δυνατωτέρους ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ὅπως τοὺς σώσωσιν ἐκ τῶν ἀνύχων αἱμοβόρου θηρίου. Λαὸς καὶ κοινοτικαὶ ἀρχαί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνήλικες καὶ παιδία, γέροντες καὶ μαθηταί, κλῆρος καὶ διδάσκαλοι, ἐξῆλθον εἰς τὰς εἰσόδους τῶν πόλεων αὐτῶν ὅπως ὑποδεχθῶσι μὲ ὄπκρυα χαρᾶς καὶ ραντίσωσι μὲ ἄνθη τῶν Μακεδονικῶν λειμώνων τὸν γενναῖον στρατὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν ὁμώνυμον τοῦ τελευταίου τῶν Παλαιολόγων Διάδοχον τοῦ ἀναλαμπρυνθέντος Ἑλληνικοῦ Θρόνου. Ἐκδιωκόμενοι ἐκ τῆς Μακεδονίας λὰξ καὶ πὴξ οἱ Τοῦρκοι ἔσφαζον καὶ ἔβασάνιζον τοὺς Ἑλληνικοὺς

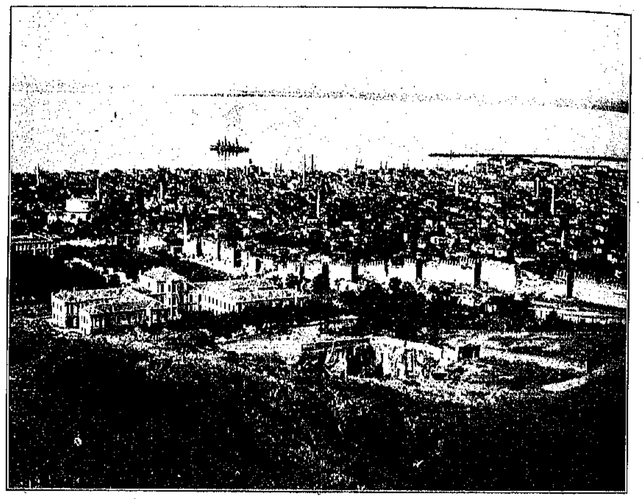

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΝ ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΗΣ ΜΕΛΟΥΝΑΣ

Η ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

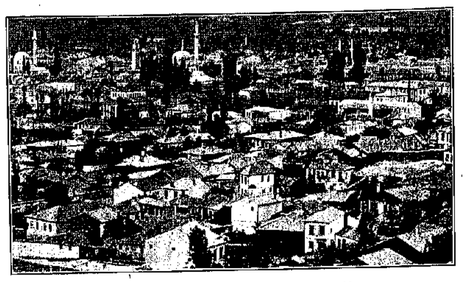

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ ΕΝ ΚΟΖΑΝΗ

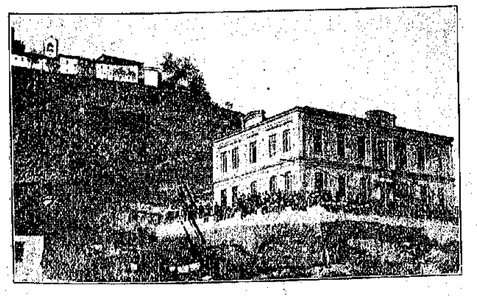

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

πληθυσμούς ὡς νομίμους ἰδιοκτήτας τῆς χώρας καὶ κληρονόμους τῆς κυριαρχίας ἣν παρήτησεν εἰς τὸν Σταυρὸν ἡ πέραν τοῦ Βοσπόρου δύσσασα ἡμισέληνος. Ἀποδιώκοντες τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς βαρβαροκρατίας οἱ Μακεδόνες παρέδιδον τὰς πόλεις αὐτῶν εἰς τὸν μέλλοντα Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ προσφέροντο νὰ θρέψωσι τὸν ἐλευθεροῦντὴν Ἑλληνικὸν στρατὸν εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. Τί ἄλλο σημαίνουσι πάντα ταῦτα παρὰ ὅτι οἱ ἀπελευθερωθέντες ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ Μακεδόνες αἰσθάνονται ῥέον εἰς τὰς φλέβας τὸ ἴδιον αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυνον ὑπὲρ αὐτῶν οἱ ἐλευθεροῦται.

Ἀφ' ὅτου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἱστορικοῦ βίου ἡ Μακεδονία, γλῶσσα αὐτῆς ἦτο ἡ Ἑλληνική. Οἱ Μακεδόνες ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀρῖῖν καὶ μεγαλοφυᾶ φυλήν, ἥτις διηρημένη ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, τῆς κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ βαθμοὺς ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τόπους, τῆς ἀπολύτου ἐλλείψεως πάσης ἄλλης ἐξ ἴσου πεπολιτισμένης φυλῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν νὰ ἀμιλλᾶται ὡς σύνολον, ἄλλων τινῶν προσωρινοῦ χαρακτῆρος λόγων, κατάλκαι ἀνέκαθεν ἢ ἐξηπλώθη πρὸ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, ἐπεκταθεῖσα βραδύτερον διὰ τῆς μεταθέσεως τῆς ἕδρας τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸ Βυζάντιον, ἔτι βορειότερον, καταστήσασα σύνορον αὐτῆς τὸν Ἴστρον. Ἡ προσοχὴ τῶν Ἑλλαδικῶν ἐστράφη πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὅταν αὕτη, ἕνεκα λόγων ἐδαφικῆς κατασκευῆς, πλημμυριζομένη ἐξ Ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ χειμάρρου, ἐγίνετο ὁρμητήριον Ἀσιατικῶν ὁρδῶν αἵτινες ἐπέδραμον τὴν Ἑλλάδα, μάτην πειρώμεναι ἐπανειλημμένως νὰ πνίξωσι τὸν πολιτισμὸν εἰς τὸ κέλαγος τοῦ βαρβαρισμοῦ. Τὸ γεγονὸς τοῦτο συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀποξένωσιν τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλληνοφώνων λαῶν καὶ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἰδέας ἐκείνης ἐκ τῆς ὁποίας ὁρμώμενος ὁ Δημοσθένης εἶχεν ἐκφανδονίσει εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν τὴν περίφημον ἐρώτησιν «Οὐ βάρβαρος ὁ Φίλιππος;» Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Δημοσθένους ὁ Πίνδος ἐσήμειου τὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς βορρᾶν. Ὁ Φίλιππος ὅμως ἀνήρεσεν ὁ ἴδιος τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Δημοσθένους ὅταν διεξεδίκησεν ἀνόπλως τὸ δικαίωμα ὅκως συμμετέχῃ, ὡς Ἕλλην βασιλεύς, τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, ὅπερ ἦτο εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἤτοι περίπου τὸ Κογκρέσσον τῆς Ὁυασιγκτώνος εἰς τὸ ὁποῖον στέλλουν τοὺς ἀντιπροσώπους των ὅλαι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι πρὸς ῥύθμισιν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων τοῦ κατὰ Πολιτείας διηρημένου Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἀντιπροσώπευεν ἓν ἡνωμένον ἔθνος, ἡ δὲ περίοδος τῶν ἐργασιῶν του ἦτο βραχεῖα. Ἀλλ' ἂν ὁ Φίλιππος ἀντιπροσωπεύων τὴν παλαιοτέραν Μακεδονίαν, τὴν ἀποξενωμένην πρὸς τὸ λοιπὸν Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ ἀποτελοῦσαν τὸ μεταξύμιον μεταξὺ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ τῆς Σκυθίας καὶ τῆς ἀντίκραν Ἀσίας, διεξεδίκησε τὴν τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς ὀνομασίας ὅτὰ τοῦ ξίφους, ὁ υἱὸς του ὅμως Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἐξεπροσώπει τὸν τέλειον τύπον τοῦ Ἕλληνος, μετέχων τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Περικλέους, τῆς ἠγεμονικότητος τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῆς εὐγενείας τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ Λεωνίδα, τῆς ζωηρότητος τοῦ Ἀλκιβιάδου, τῆς ἀρχαιότητος τοῦ Μενελάου, τῆς συνέσεως τοῦ Νέστορος, τῆς πολιτικῆς περινοίας τοῦ Σόλωνος, τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ Κίμωνος, τῆς φιλοδοξίας τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς σοφίας τοῦ μεγάλου διδασκάλου του, Ἀριστοτέλους τοῦ Σταγειρίτου. Ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο ὁ γενικώτατος τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο ὁ γενικώτατος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἐναρκωμένον σύνολον τῶν εὐγενεστέρων στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος. Μόνον εἰς τοιοῦτος Ἕλλην ἠδύνατο ἀληθῶς νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ μέγιστον μέρος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν, ἣν ἐξεπροσώπει, καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτὴρ τῆς Μακεδονίας εἶναι τόσον σαφὴς καὶ ἐμφαντικὸς ὅσον καὶ ὁ τῶν Ἀθηνῶν. Μήπως ἄλλως τε δὲν ἦτο ὁ Μακεδονικὸς Ἑλληνισμὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐπέβαλε τὸ ἑλληνίζειν εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὰς χώρας τῶν Σκυθῶν, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν; Δὲν μετεφύτευσεν ὁ Μακεδονικὸς Ἑλληνισμὸς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ δὲν ἦτο ὁ αἴτιος τῆς εἰς τὴν ἀθάνατον ἡμῶν γλῶσσαν συγγραφῆς τοῦ Εὐαγγελίου; Ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Φιλίππου ἡ Μακεδονία ἐγένετο κεφαλὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν διαδόχων αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπιγόνων των ἐγένετο πρόμαχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοῦ Ῥωμαϊσμοῦ καὶ διετέλεσε τοιαύτη μέχρις ὅτου ἀνέλαβον τὸ ἔργον τοῦτο ἐπί τινα χρόνον ἡ Ἀχαϊκὴ καὶ ἡ Αἰτωλικὴ ὁμοσπονδία, μὲ τὸν Λυκόρταν καὶ τὸν Φιλοποίμενα ἀμυνομένους ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος. Διαπιστώσασα οὕτω τὸν Ἑλληνικόν της χαρακτῆρα πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ἡ Μακεδονία διετήρησεν αὐτὸν ἀπαραμείωτον καὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἀνθρωποκαταλυσμοῦ τῆς Εὐρώπης, ἥτις εἶναι γνωστὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Ἐποχὴ τῆς Μεταναστεύσεως τῶν Ἐθνῶν. Ὁλόληρος ἡ Εὐρώπη μετέβαλε τότε

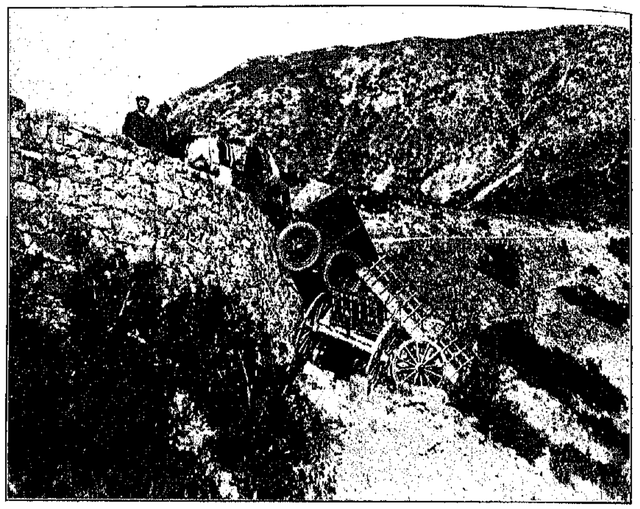

ΜΕΤΑΓΩΓΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΘΕΝ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΕΡΒΙΑ

Η Α. Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ ΕΙΣ ΤΑ ΣΕΡΒΙΑ

ἄρδην ἐθνολογικὴν ὄψιν πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, τὸ κέντρον τοῦ βορείου μέρους τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἡ Μακεδονία. Μόνον κατὰ τὸν ἕκτον μ. Χ. αἰῶνα ἐδέχθη ἡ Ἑλληνικὴ Χερσόνησος βαρβαρικὰς εἰσβολάς, οὐδέποτε ὅμως οἱ ἐπιδρομεῖς ἐγκατεστάθησαν μονίμως ἢ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰς καθ' ἑαυτὸ Ἑλληνικὰς χώρας, αἵτινες περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ὡς κατακτηταὶ οἱ σημερινοὶ σύμμαχοι ἡμῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ ἐπιδρομεῖς τοῦ Ἕκτου αἰῶνος, οὐδέποτε ἔμειναν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην ὥστε νὰ ὀνομάζωσι τὰς χώρας ταύτας πατρίδα αὐτῶν. Ἐπήρχοντο καὶ ἐξεδιώκοντο, μὴ κατορθώνοντες νὰ μείνωσιν ὅσον κἂν ἔμειναν οἱ μεταγενέστεροι αὐτῶν Φράγκοι ἐπιδρομεῖς τῶν Σταυροφοριῶν εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους. Μόνον ὡς δοῦλοι τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἐγκατεστάθησαν σποραδικῶς εἰς ὡρισμένα μέρη τῆς Μακεδονίας μετὰ τὴν ἅλωσιν, ἀποτελέσαντες τὸν πυρῆνα τῶν σημερινῶν Βουλγαρικῶν καὶ Σερβικῶν πληθυσμῶν τῆς Βορείου Μακεδονίας, οἵτινες, συνοικοῦντες εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα μετὰ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Τούρκων καὶ ὀλίγων Ἀλβανῶν, μόνον κατ' ἀσημάντους ὁμάδας ἐπεξετάθησαν πρὸς νότον καὶ πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας. Τόση ἦτο ἡ ἀριθμητικὴ, πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ ὑπεροχὴ τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἀπέναντι τῶν Βουλγαρικῶν, ὥστε οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀπέβαλον βαθμηδὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἐθνικήν των συνείδησιν, ἀποκαλούμενοι δὲ Βούλγοι εἰθεώρουν τοῦτο ὡς ὕβριν μέχρι πρὸ μιᾶς ἀκόμη γενεᾶς. Ἕλλην ἐσήμαινε τότε πατριώτης καὶ Βούλγαρος ἐσήμαινε πληθεῖος ἢ δουλοπάροικος. Ἡ ἀφύπνισις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν Βουλγάρων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀποτελούντων τὸν πληθυσμὸν τοῦ σημερινοῦ Βουλγαρικοῦ Βασιλείου, ἦτο ἀποτέλεσμα τεχνητῶν μᾶλλον μέσων παρὰ αὐτομάτου ἐσωτερικῆς δράσεως ἐντῇ ψυχῇ τῆς φυλῆς, ἡ δὲ διατήρησις ἰδιαιτέρας Βουλγαρικῆς ἐθνότητος ἐν Μακεδονίᾳ ὡφέλετο ἐπίσης εἰς πολιτικὰς ἐνεργείας. Αἱ ἐνέργειαι αὗται, ἀπειλήσασαι καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας, μικρὰ μειονότης τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἐπέφεραν τὸ Σχίσμα καὶ τὸν μόλις πρὸ τριετίας λήξαντα ἄγριον ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Βουλγαρισμοῦ. Εἰς τὸ πεδίον τῆς διαμάχης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Βουλγαρισμοῦ ἀνεφύη αἴφνης ὡς μανιτάριον—τεχνητὸν προϊὸν τοῦ Ρουμανογερμανικοῦ θερμοκηπίου—τρίτος εἰς παράγων, ἐντελῶς κωμικὸς πλέον καὶ περιφρονητέος, ὅστις μάτην ἐποτίσθη καὶ ἐκαλλιεργήθη μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ ἀντὶ ἀδροτάτης δαπάνης ὅπως ἀπὸ μόκτος ἐξελιχθῇ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς φύσεως εἰς δένδρον καὶ ρίψῃ τὴν σκιὰν τῶν κλάδων του ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας. Ἡ Ρουμανία ἔχει τέσσαρα ἑκατομμύρια ὁμαιμόνων της πληθυσμῶν εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Μέχρι πρό τινων ἐτῶν οἱ Ρουμάνοι πατριῶται διεξῆγον προπαγάνδαν εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν, ἀποβλέποντες εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν τῆς Αὐστρουγγαρικῆς δρυὸς κιπαρισσῆς πᾶς γέλκων ξυλευθήσεται. Αἱ προπαγανδιστικαὶ αὗται ἐνέργειαι ἠνάγκασαν τὴν Αὐστρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀπαραίτητον ἀμύνασιν ἐν γένει. Περὶ τὸν Πίνδον βοσκοὶ τινες ὁμιλοῦσι γλῶσσάν τινα ἥτις ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Ρουμανικήν. Ὀνομάζονται Κουτσόβλαχοι, ἤτοι ἀγρόται, οὐδέποτε δὲ ἐσκέφθησαν μόνοι των ὅτι ἦσαν ξένοι πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν. Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἐνοχλήσεων τῆς Ρουμανίας ἡ Αὐστρία ὑπέδειξεν εἰς αὐτὴν τοὺς Κουτσόβλαχους τούτους, τῇ βοηθείᾳ δὲ καὶ τῆς Γερμανίας ἔπεισε τὸν Χαμῆν νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ Ρουμανικὴν ἐθνότητα ἐν Μακεδονίᾳ. Θῦμα τῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς γενομένη ἡ Ρουμανία ἐδαπάνησεν ἑκατομμύρια πρὸς ἐκρουμανισμὸν τῶν Κουτσοβλάχων, ὠργάνωσε συμμορίας, ἐγκλήματησε πολυειδῶς ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διέκοψε τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος σχέσεις διπλωματικῶς, μόλις πρό τινος χρόνου ἐπαναληφθείσας. Τὸ μανιτάριον δὲν ἔγεινε δένδρον. Οὕτως, ἐπεκτεινομένη εἰς τὴν Μακεδονίαν ἡ Ἑλλὰς, προσαρτᾷ Ἑλληνικὴν χώραν καὶ ἀποκτᾷ ἀπλῶς ὅ,τι ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν γεωγραφικῶς, ἱστορικῶς καὶ ἐθνολογικῶς.

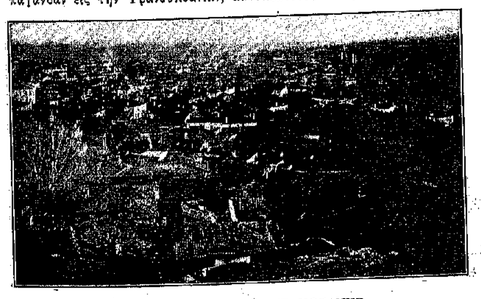

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΘΗΡΙΩΔΙΑΙ—ΑΟΠΛΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΡΕΟΥΡΓΗΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΕΝ ΣΕΡΒΙΟΙΣ

Ἂν τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτὴρ ἀποδεικνύεται εὐκόλως ἐκ τῆς ἱστορίας, τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως τῶν κατοίκων καὶ τῆς ἐπιτοπίου ἀμερολήπτου ἐξετάσεως, τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου τῶν ἀπολυτρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου οὔτε ἠμφεσβητήθη κἂν ποτὲ ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτήρ. Εἶναι τόσον Ἑλληνικαὶ αἱ νῆσοι αὗται ὅσον καὶ ἡ Κρήτη, ὁμοῦ μετὰ τῆς ὁποίας θὰ προσθέσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν συμπεριληφθῶν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καταληφθέντα Δωδεκάνησα, ἀγνόστους Ἑλληνικὸν πληθυσμὸν ὀκτακοσίων χιλιάδων. Ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία καὶ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα ἀκμάζουν εἰς ὅλας τὰς νήσους ταύτας, μεγάλας καὶ μικρὰς, πλουσίας καὶ πτωχάς, ἐξ αὐτῶν δὲ προῆλθον πλεῖστοι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τιμώντων τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ζαπλούτων ὁμογενῶν ἐμπόρων.

Εἰς τὴν Χίον εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐδιδάχθη νὰ ἀγαπᾷ τὸ Ἔθνος του ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ὁ ἀλήστου μνήμης πατὴρ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας Ἀδαμάντιος Κοραῆς, τοῦ ὁποίου ἡ πνευματικὴ παραγωγὴ ἦτο τὸ προανάκρουσμα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. Ἡ Μυτιλήνη ἔδωκεν εἰς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον τὴν δεκάτην τῶν Μουσῶν Σαπφώ, καὶ ἡ ἱστορία ψάλλει τὴν δόξαν πολλῶν ἄλλων Λεσβίων ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα κατέστησαν πολὺ πρὸ τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηνῶν περίφημον τὴν ὡραίαν καὶ πλουσίαν Αἰολικὴν μεγαλόνησον. Τῆς Λήμνου τὸ ὄνομα συνεδέθη μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ φαντασία παρέστησε τὸν Δία κατακρημνίζοντα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου διὰ τὴν ἀσχημίαν του τὸν Ἥφαιστον κατὰ τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν, τῆς ὁποίας οἱ ἥρωες ἀφῆκαν ὅπισθέν των μίαν γενεὰν ἐκ τῆς ὁποίας ὁ χωλὸς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς σιδηρουργικῆς εἶχε τὰ συνεργεῖά του.

Ο ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΡΑΚΤΙΒΑΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΑΣ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

Μέσα σὲ βίλια κι' ὀδέων κρότους
ἔπεσαν νεκρὰ μὲ 'στὴν ἀνθό τους.
Πάνε λεβέντηδες, πάνε κορμιά,
κι' ἄγνωστα τάφηψαν στὴν ἐρημιά.

Κανεὶς δὲν ξεύρει ποῦ τάχουν θάψει,
κανεὶς δὲν 'πάγε γιὰ νὰ τὰ κλάψη,
κανεὶς δὲν ἔκαψε γι' αὐτὰ λιβάνι,
κανεὶς δὲν ἔπλεξε γι' αὐτὰ στεφάνι.

'Ανώνυμ' ἥρωες, ἄγνωστοι τάφοι,
κανένας ὄνομα σ' αὐτοὺς δὲν γράφει,
μήτε τὸ χῶμά τους φιλοῦνε χείλη,
σταυρὸ δὲν ἔχουνε, μήτε καντήλι.

Μόνο μιὰ κόρη μαργαριτάρια
κυλοῦν σὲ τάφους, ποῦ κάποια 'μέρα
θὰ γίνουν κόσμου προσκυνητάρια,
καὶ φέρει Νίκης γιὰ μιὰ μητέρα.

Γ. ΣΟΥΓΗΣ

Λοχαγὸς Ὑλικοῦ Πυροβολικοῦ
ΖΕΡΒΟΣ
δολοφονηθεὶς ἐν Σερβίοις.

Ἀνθυπολοχαγὸς Πεζικοῦ
ΣΑΜΠΟΛΑΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ὑπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ
ΙΩ. ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ
πεσὼν ἐν Γεννιτσῷ.

Ἀνθυπολοχαγὸς Πεζικοῦ
ΣΑΜΠΙΛΗΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ἀνθυπολοχαγὸς Πεζικοῦ
ΑΧΙΛ. ΕΔΙΠΙΔΗΣ
πεσὼν ἐν Ἐλασσόνι.

Λοχαγὸς Πεζικοῦ
ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ
πεσὼν ἐν Γρηβένῳ.

Ὑπολοχαγὸς Πεζικοῦ
ΧΡΥΣΟΜΑΛΗΣ
πεσὼν ἐν Γεννιτσῷ.

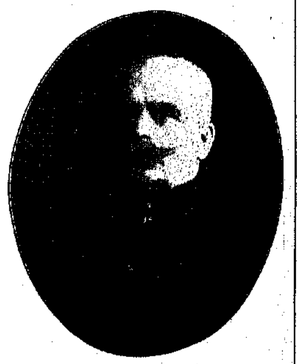

Ὑπολοχαγὸς Πεζικοῦ
ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΘΙΑΦΗΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ταγματάρχης Πυροβολικοῦ
ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ
πεσὼν ἐν Σερβίοις.

Λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΣΚΙΝΑΣ
πεσὼν ἐν Μπανίτσᾳ.

Ταγματάρχης Πεζικοῦ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ταγματάρχης πεζικοῦ
ΗΛ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Πεσὼν εἰς Γεννιτσᾶ.

Ταγματάρχης Πεζικοῦ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ταγματάρχης Πεζικοῦ
Ν. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ
πεσὼν εἰς Γεννιτσᾶ.

Ἀντισυνταγματάρχης Πεζικοῦ
ΜΠΑΓΡΑΣ
πεσὼν ἐν Γεννιτσᾷ.

Λοχαγὸς Πεζικοῦ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
πεσὼν ἐν Σαραντακόρῳ.

Ἔπαρχος ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ
Ἀγρίως βασανισθεὶς καὶ κατασπαραγγισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ καθ' ἣν ὁ ὑπόδουλος Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐν γένει τῆς τέως Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας χειραφετεῖται καὶ τὸ Γένος ἑτοιμάζεται πρὸς πανηγυρισμὸν τῶν ἐπινικίων, ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ἀγωνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1453 ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῆς ἀκεραιότητος, τῆς ἐθνικῆς γλώσσης καὶ τῆς θηρησκείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐστερήθη τοῦ ἀρχηγοῦ της, ἀπελθόντος εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μὲ τὸ «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν Σου» εἰς τὰ χείλη.

Ὁ ἐπὶ ἑνδεκα συναπτὰ ἔτη κρατήσας ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰς τὴν στιβαρὰν του χεῖρα τὸν σάλπα τοῦ σκάφους τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπεδήμησε πρὸς Θεὸν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς δαφνίλου καρποφορίας ἑνὸς ἔργου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀφιέρωσε τὴν μεγάλην διάνοιαν αὐτοῦ, τὸ ἀτρόμητον θάρρος του καὶ τὴν πατριωτικωτάτην ἐθνικοθρησκευτικήν του δράσιν. Ἡ ἐκλιποῦσα ἐπιδεξιοτάτη φυσιογνωμία Ἰωακείμ τοῦ Γ'. συνεπλήρου τὴν μεγαλουργὸν τριανδρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἀμέσως ἡ ἔνδοξος Δευτερανάστασις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ ἀποθανὼν Ἐθνάρχης παρεσκεύασε διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ σθεναρᾶς πολιτικῆς αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς ἀπέναντι τῶν κατακτητῶν τοῦ Γένους καὶ διὰ τῶν ἐπιλέκτων στρατιωτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου ἐν ταῖς ἀπελευθερωθείσαις ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ χώραις τὸν μέγαν ἀγῶνα, τοῦ ὁποίου τὸ πολιτικὸν μέρος ἀνέλαβεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος καὶ τὸ στρατιωτικὸν φέρει εἰς αἴσιον πέρας ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἠδυνήθη κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἁλώσεως μαύρους καὶ χαλεποὺς αἰῶνας νὰ περισώσῃ διὰ τὸ Ἔθνος κλέον τῶν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων ἐν τῇ δουλωθείσῃ αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς Τουρκικῆς θηριωδίας καὶ δολιότητος, κατὰ τῶν νεοφανῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτοῦ χώραις καὶ κατὰ τῶν ἀνθελληνικῶν τάσεων τῆς Χριστιανικῆς Εὐρώπης, ἀποδεικνύει ὅτι οὐδέποτε ἀπετέλεσε γνώρισμα αὐτῆς ἡ λειψανδρία καὶ ἐμπνέει τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου ἐπὶ τῶν τυχῶν τῶν ὑπολειφθέντων ὑποδούλων Ἑλλήνων ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἱεράρχαι. Τοῦτο ὅμως οὐδόλως μειώνει τὸ μέγεθος τῆς ἀπωλείας ἣν ὑπέστη ἡ ἐν Φαναρίῳ ἀκρόπολις τοῦ Γένους διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Εἰς τὸ ἑβδομηκονταοκταετὲς διάστημα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὁ ἀποθανὼν Πατριάρχης ἠνδρώθη ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὁποίου κατὰ τέσσαρα μόλις ἔτη εἶχε προηγηθῆ τῆς γεννήσεώς του, παρηκολούθησεν ὅλας τὰς ἔκτοτε ἐθνικὰς περιπετείας, εἶδε τὴν Ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐπεκτεινομένην πρὸς βορρᾶν κατὰ ξηρὰν καὶ πρὸς δυσμὰς κατὰ θάλασσαν, ἡγωνίσθη ὡς στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεότητος, ὅστις, διατηρηθεὶς μέχρι τοῦ 78ου ἔτους τῆς ζωῆς του, ἀπέκτησεν ὡς συντρόφους καὶ συμμάχους κολοσσιαίαν πεῖραν καὶ σπανίαν πολιτικὴν ἀξιοθαύμαστον, καὶ ἀντιπροσώπευσε τὰς ἀλληλενδέτους ἰδέας τῆς Ὀρθοδόξιας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Βλαχίᾳ, ἐν Βιέννῃ καὶ ἐν Φαναρίῳ ὡς διάκονος, εἶτα δὲ ὡς Πρωτοσύγκελλος, ἐν Βάρνᾳ καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὡς Μητροπολίτης, κατόπιν ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ Ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς ἐρημίτης ἐν Ἄγίῳ Ὄρει καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου πάλιν, ὃν ἐκόσμησεν ἐπὶ δεκαεπτὰ ὅλα ἔτη, ἑνδεκα ἐν τῶν ὁποίων ἦσαν διὰ τὸν ἐκλιπόντα Ἐθνάρχην ἀξιάλληπτος νυχθήμερος ἀγών, ὑπὸ τὰς χαλεπωτάτας τῶν περιστάσεων ἀλλὰ καὶ μετὰ καρτερίας καὶ ἀποφασιστικότητος διεξαχθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ Γένους, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καιροῦ ἐπεδουλεύοντο ἐχθροὶ ἐπικινδυνότεροι καὶ πολυαριθμότεροι τῶν Κυκλώπων καὶ τῶν Κικόνων, τῶν Σειρήνων καὶ τῶν μνηστήρων, οἵτινες μάτην εἶχον ζητήσει ἄλλοτε τὴν ζωὴν τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως. Ὁ θάνατος τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ, ὡς καὶ ὁ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐπῆλθε κατόκιν τοῦ θριάμβου του.

Ὡς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης εἶχε ζητήσει δύναμιν παρὰ τοῦ Ὑψίστου ὅπως ἀντιταχθῇ ὡς στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους κατὰ πάσης βεβήλου ἀποπείρας πρὸς ἐκδυναμώσιν τοῦ Μακεδονικοῦ ἀκείνου Λστεως. Ἡ εὐχή του εἰσηκούσθη ὑπ' Ἐκείνου, ὃν ὑπηρέτησεν ἐπὶ ἑξήκοντα ὡς ἔγγισα ἔτη, ὡς ἀρχὴν καὶ τέλος τῶν δεήσεων αὐτοῦ ἔχων τὸ «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου». Εἶδε τὴν Θεσσαλονίκην ὡς Πατριάρχης Ἑλληνικὴν καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα δοξάζων Τὸν νίκας κατὰ βαρβάρων δωρούμενον καὶ προτρέπων τοὺς περὶ αὐτὸν Συνοδικοὺς νὰ κρατῶσι πάντοτε ὑψηλὰ καὶ σφιγκτὰ τὴν σημαίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι καὶ σημαία τοῦ Γένους.

Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ, γεννηθεὶς τὴν 18 Ἰανουαρίου τοῦ 1834 ἐν Ἠαφεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ἐκ γονέων πτωχῶν μέν, ἀλλ' ἐναρέτων καὶ χριστιανικωτάτων, ἐξεποιεῖθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ προεχειρίσθη νεώκορος εἰς διάκονον. Ἡ μόρφωσις ἣν ἀπέκτησε χωρὶς ταυτοχρόνως μετὰ τῆς μεγίστης πείρας αὐτοῦ ἐν τῷ μακρῷ καὶ λαμπροτάτῳ σταδίῳ του, ἦτο ἀξιοθαύμαστος. Ἡ μελέτη καὶ ἡ ὀξυτάτη ἀντίληψις εἶχον καταστήσει αὐτὸν ἐγκυκλοπαιδικώτατον καὶ ἑτοιμότατον τὸ πνεῦμα. Ὁμιλῶν ἢ ἐνεργῶν, ἀποφασίζων ἢ γνωμοδοτῶν ὁ Ἰωακείμ Γ' ἐνεπόιει πάντοτε μεγάλην ἐντύπωσιν. Καίτοι ὁ ἴδιος μελετηρότατος, δὲν εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τοὺς ἀντλοῦντας τὴν μάθησίν των ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν, ἦτο δὲ ὑπὲρ τῆς ὅσον ἔνεστι τελειοτέρας συμπληρώσεως τῆς βιβλιομαθείας διὰ τῆς πείρας τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔῃ καὶ ὁρᾷ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὡς ἀντιπρόσωπος ὄχι μόνον τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ. Εἷς ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ κλίματος, ἱεράρχης θαυμαστῆς θεωρητικῆς μορφώσεως, ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου «ξεσκονιστὴς βιβλιοθηκῶν.» Οἱ λόγοι τοῦ Ἰωακείμ Γ', ἐκ τοῦ προχείρου πάντοτε ἐκφωνούμενοι, ἦσαν ἀποφθεγματικώτατοι, δυνατοί, προσφυέστατοι τῇ ἑκάστοτε περιστάσει καὶ πάντοτε βαρυσήμαντοι. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐρρύθμιζε διαρκῶς κατὰ τὴν τελευταίαν ἑνδεκαετίαν τὴν πορείαν του τὸ ὑπόδουλον Γένος, βέβαιον ὅτι ἦσαν πρὸ ἐν βαθυτάτης πείρας, ἀσφαλοῦς κρίσεως, πατριωτισμοῦ τοῦ σοβαρωτάτου εἴδους καὶ σπανίας προορατικότητος. Ὅταν τῷ 1901 ἐκλήθη ἐκ δευτέρου ὑπὸ τοῦ Ἔθνους ὅπως ἀναλάβῃ εἰς τὰς στιβαρὰς του χεῖρας τὰ ἡνία τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἶχεν εὕρῃ τὴν κουφίαν νεοτουρκικὴν δρᾶσιν, ἥτις ὑπόδυλος καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πολλῶν παρεσκευάζεν ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀναροπῆς τοῦ Χαμὶς ἐν ἐπικίνδυνον πανισλαμιστικὸν κίνημα, ἀρκετὰ προχωρημένην ὥστε νὰ διακρίνῃ σαφῶς τὰς τάσεις της καὶ ἀντιληφθῇ τὸν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ πολιτικωτάτη ἐπιφύλαξίς του κατὰ τὸ νεοτουρκικὸν κίνημα τοῦ 1908 ἐδικαιολογήθη πληρέστατα ἐκ τῶν κατόπιν γεγονότων, ὧν συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ παρὼν πόλεμος.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΤΩ ΣΤΡΑΤΩ

ΟΝΙΚΗΦΟΡΟΣ πόλεμος τοῦ 1912 μεταξὺ τῶν Ἕλλων τοῦ ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων ἔσχε καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν ἑνὸς ἀδικήματος, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἔθνος πάντοτε εἶχε διαμαρτυρηθῆ. Ἡ ἐπανόρθωσις τοῦ ἀδικήματος ἀπέδωκε τοὺς Βασιλόπαιδας εἰς τὸν Στρατὸν, καὶ ἐνεθουσίασε τὸν Ἑλληνισμὸν ὁλόκληρον.

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀγαπᾷ τὴν Δυναστείαν του, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν συνδέει κοινὴ ἐθνικὴ ἱστορία πενταετῶν ἐτῶν.

Ἀλλ' ἂν αἴσθημα σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως συνδέει τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν μὲ τὸν Γεώργιον καὶ τὴν Ὄλγαν, μία ἀγάπη περισσότερον ἀφελὴς καὶ ἴσως διὰ τοῦτο περισσότερον τολμηρὰ ἐνδηλοῦται εἰς τὰς σχέσεις αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μεταξὺ τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν Βασιλοπαίδων.

Τοῦτο ὀφείλει κυρίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν Ἑλληνικώτατον καὶ διὰ τοῦτο δημοκρατικώτατον χαρακτῆρα τῶν πρίγκηπων. Ἀπὸ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου μέχρι τοῦ ἐσχάτου μόλις φορέσαντος τὰς ἐπωμίδας τοῦ ἀξιωματικοῦ Πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου, ὅλοι οἱ Βασιλόπαιδές μας εἶναι Ἕλληνες φανατικοί, εἰς τὴν ὁμιλίαν, τὸν χαρακτῆρα, τὰς φιλοδοξίας, τοὺς πόθους καὶ... τὰ ἐλαττώματα.

Διὰ τὸν τελευταῖον ράλιστα λόγον ὤφειλε τὸ Ἔθνος νὰ μὴ εἶναι ποτε πολὺ αὐστηρὸν ἀπέναντι τῶν ἐστεμμένων τούτων παιδιῶν του, τὰ ὁποῖα εἰς κάθε περίστασιν ἔδειξαν ὅτι εἶναι ἄξια ὅλης του τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἡ στρατιωτικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1909 ἐλησμόνησε τοῦτο. Τὸ Ἔθνος ὅμως ἐνεθουσιάσθη ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Βενιζέλος, ὡς Πρωθυπουργός, ἐπηγώρίωσε τὸ ἀδίκημα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ πολέμου. Οὕτως ὁ Στρατὸς ἐπανεῖδε μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς τάξεις του τὰ τέκνα τοῦ Βασιλέως.

Τὸ Ναυτικόν, τὸ λατρεῦον τὸν Γεώργιόν του, τὸν εἶδε ἐπανερχόμενον εἰς τὸν Στόλον μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀντιναυάρχου.

Τὸ πυροβολικὸν ἐχαιρέτησε μὲ ἀγαλλίασιν τὸν Νικόλαον, ἐπιστρέψαντα εἰς τὸ σῶμά του μὲ τὸν βαθμὸν ὑποστρατήγου.

Η Α. Β. Υ. Ο ΕΠΙΔΟΞΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Τὸ Ἱππικὸν ἐδεξιώθη μὲ ζωηρότητα τὸν Ἀνδρέαν ὡς Ἀντισυνταγματάρχην.

Τὸ Πεζικὸν τέλος, αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Διαδόχου, δὲν εἶδε μόνον τὸν Ἀρχηγόν του ἀνερχόμενον εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιστρατήγου, ἀλλ' εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιλάβῃ λοχαγὸν τὸν Χριστόφορον καὶ ὑπολοχαγὸν τὸν Γεώργιον, Ἐπίδοξον Διάδοχον τοῦ Θρόνου.

Οἱ Βασιλόπαιδες ὅλοι εὑρίσκονται σήμερον μαζὶ μὲ τὸν νικηφόρον μας στρατὸν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μετέχουν τῆς ἐθνικῆς χαρᾶς, καὶ λησμονοῦνες τὰς πικρίας τοῦ παρελθόντος ἀνεγείρουν πρὸς τὸ διανοιγόμενον ἐνώπιον τῆς κοινῆς Πατρίδος εὐρύτατον μέλλον. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Βασιλοπαίδων εἶναι ἀγνός, καὶ ὡς τοιοῦτος μεταδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὸ στράτευμα καὶ τὸ ἔθνος καὶ συγκινεῖ καὶ ἐμπνέει.

"Οσοι ζητοῦν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τούτου δὲν ἔχουν ἢ νὰ παρακολουθήσουν τὸν Διάδοχον εἰς τὸν νικηφόρον του δρόμον, δὲν ἔχουν ἢ νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν Ἀνδρέαν προσφέροντα τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ στράτευμα ἅμα τῇ κηρύξει τοῦ πολέμου, δὲν ἔχουν ἢ νὰ ἀναγνώσουν τὸ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ὁ Γεώργιος ἔστειλεν εἰς τὸν κ. Βενιζέλον ἐκ Παρισίων, δὲν ἔχουν τέλος ἢ νὰ ἴδουν τὸν Νικόλαον διοικοῦντα τὴν Θεσσαλονίκην.

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΝΔΡΕΑΣ

Σταματοῦμεν ἐνταῦθα τὴν ἄνευ ἀξιώσεων σκιαγραφίαν.

Καὶ ὅμως αἱ γραμμαὶ αὗται εἶναι αἱ ὀλιγώτεραι, ἃς δύναται τις ν' ἀφιερώσῃ εἰς τοὺς Βασιλόπαιδάς μας.

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

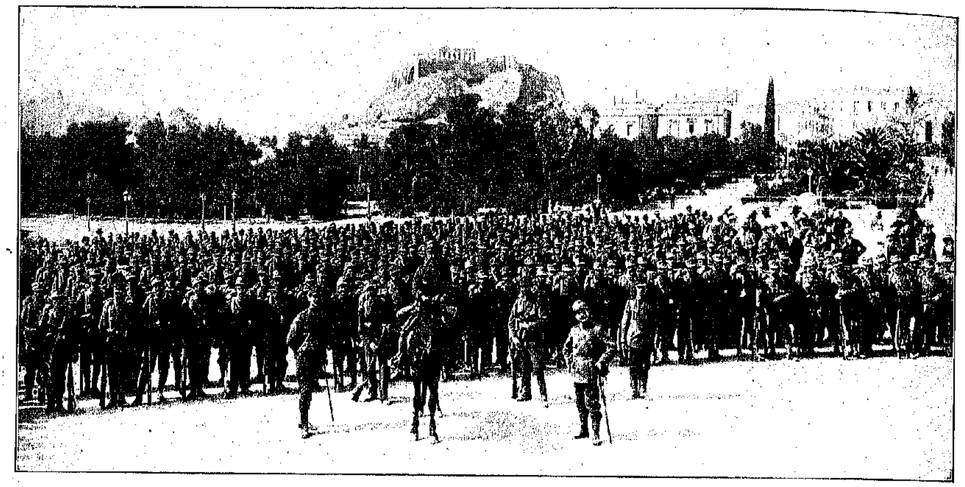

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ.—ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Η ΚΑΤΑ ΞΗΡΑΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΒΑΛΚΑΝΟΤΟΥΡΚΙΚΩ ΠΟΛΕΜΩ

ΟΤΕ ΠΑΕΩΝ τὰ θύματα τῆς Τουρκικῆς ὑαίνης ἐτελοῦνταν ἐν Μακεδονίᾳ, Ἠπείρῳ καὶ Θράκῃ, αἱ δι·πιέσεις τῶν ὑποδούλων νησιωτῶν ἔφθασαν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ἡ Ἑλλάς, ἐκτελοῦσα ὑπέρτατον καθῆκον, ἐπιβαλλόμενον οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως, ἔδραξε τὰ ὅπλα καὶ ἐξεστράτευσεν.

Ἀ, διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ δορυκτήτορας ἐκστρατεία ἐσήμαινε τὴν κατάκτησιν καὶ ὑποδούλωσιν χωρῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς διαδόσεως τῶν φώτων, ἡ παροῦσα Ἑλληνικὴ ἐκστρατεία εἶναι ὅλως διάφορος τῶν ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἀναφερομένων, διότι εἶναι αὐτόχρημα ἡρακλεῖον ἔργον, σκοποῦν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν καταδυναστευομένων ἀδελφῶν.

Τὸ ἐξαιρετικὸν εὐτύχημα εἶναι ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει τὸ ἀπελευθερωτικὸν ἔργον τῆς Ἑλλάδος συνέβραμον καὶ τὰ λοιπὰ Βαλκανικὰ Κράτη, μεθ' ὧν ἡ Ἑλλὰς συμμαχεῖ. Ὁποῖον ἀληθῶς τὸ μέγεθος τοῦ ἀναληφθέντος ἀγῶνος! Καὶ ὁποία μεταβολὴ συνθηκῶν!

Τὰ Βαλκανικὰ Κράτη συνήνεσαν τὰς προσπαθείας των ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος, ἐκεῖ ἔνθα ἡ τέως πανοῦργος διπλωματία τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ κατώρθωνεν ἀδιαλείπτως νὰ παίζῃ τὴν Βουλγαρίαν κατὰ τῆς Σερβίας καὶ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ἡ Ἑλλὰς, ἀποδυθεῖσα εἰς τὸν πόλεμον, ἦτο δεδοτῶς παρασκευασμένη. Τὸ κορύφωμα ὅμως τῆς παρασκευῆς αὐτῆς ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Βασίλεία ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐμελέτησαν καὶ ἐσχεδίασαν μετ' ἀποφάσεως τὴν συμμετοχὴν τῆς χώρας εἰς τὸν ἀγῶνα.

Αἱ κατὰ ξηρὰν στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος, ὑπολογισθεῖσαι εἰς 150,000 ἄνδρας περίπου, ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν Ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Ὁ ὅλος στρατὸς διῃρέθη εἰς δύο τμήματα μὲ κέντρα ἐνεργείας τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἤπειρον. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Μακεδονικοῦ στρα-

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

τοῦ ἐτέθη αὐτὸς ὁ Διάδοχος, φέρων τὸν βαθμὸν Ἀντιστρατήγου, μὲ τὸν ὑποστράτηγον Παναγιώτην Δαγκλῆν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Περὶ τῆς στρατηγικῆς ἱκανότητος τοῦ Διαδόχου δὲν χωρεῖ οὐδεμία συζήτησις, καθόσον αὐτὴ ἐθαυμάσθη καὶ ἀνωμολογήθη ὑφ' ὅλων τῶν περὶ τὰ στρατιωτικὰ εἰδημόνων. Περὶ τοῦ κ.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΣΤΑΘΜΟΝ

Δαγκλῆ ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὀρειβατικοῦ πυροβόλου, τοῦ κατασκευαζομένου ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου Κρεζῶ καὶ φέροντος τὸ ὄνομα Σνάϊδερ-Δαγκλῆ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξωπλισμένος ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρωσσίας, καὶ τὸ ὁποῖον θεωρεῖται σήμερον ὡς τὸ ἄριστον τοῦ εἴδους του.

Τὸ Ἠπειρωτικὸν τμῆμα ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀντιστρατήγου Κωνστ. Σαπουντζάκη· οὗτινος ἡ στρατιωτικὴ μόρφωσις καὶ ἡ περὶ τὸν πόλεμον πεῖρα, καθὼ μετεσχόντος τῆς μεγάλης Κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὑπηρετήσαντος ὡς ἐπιτελάρχου ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Διαδόχου κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897, ἐξ ἀρχῆς ἐνέπνευσε τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἔθνους.

Τὸ τμῆμα τοῦτο, ἀποτελούμενον ἐκ δύο Μεραρχιῶν, διοικεῖται ὑπὸ τῶν Μεράρχων, Ἀλαξ. Σούτσου ὑποστρατήγου ἐν ἐφεδρείᾳ, ἀνακληθέντος ἐσχάτως εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, καὶ Κωνστ. Δαμιανοῦ, ὑποστρατήγου ἐν ἐνεργείᾳ.

Τὸ Μακεδονικὸν τμῆμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓξ Μεραρχίας, ἤτοι δύο τῶν Ἀθηνῶν, δύο τοῦ Ναυπλίου καὶ δύο τῆς Λαρίσσης, διοικεῖται κατὰ σειρὰν ὑπὸ τῶν ἑξῆς Μεράρχων: Κωνστ. Καλλάρη, ὑποστρατήγου, καὶ Κ. Μηλιώτου Κομνηνοῦ, συνταγματάρχου τοῦ Ἱππικοῦ, Κωνστ. Μοσχοπούλου, ὑποστρατήγου, καὶ Κλ. Κλεομένους, συνταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ, Ἐμ. Μανουσογιαννάκη, ὑποστρατήγου, καὶ Δημ. Ματθαιοπούλου, συνταγματάρχου τοῦ Μηχανικοῦ.

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ἡ Τουρκία ἐννοήσασα, κἄπως ἀργά, τὰ ὑπὸ τῶν συμμάχων Βαλκανικῶν Κρατῶν τεκταινόμενα, κατέσχεν ἓν φορτίον πυρομαχικῶν, μεταφερομένων σιδηροδρομικῶς εἰς Ἰβελιγράδιον καὶ ἀνηκόντων εἰς τὴν Σερβίαν, κατεκράτησεν ἐν τῷ Βοσπόρῳ περὶ τὰ 150 Ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, καὶ συνήθροισε μεγάλην δύναμιν στρατοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει μὲ προφανεῖς ἐπιθετικὰς διαθέσεις κατὰ τῆς Βουλγαρίας, οὗτω δὲ ἐπέσπευσε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Οἱ Ἕλληνες περισσότερον πάντων τῶν ἄλλων συμμάχων ἔπρεπον μένεα κατὰ τοῦ τυράννου, καὶ ἕνεκα τῶν προαιωνίων βασάνων τοῦ γένους καὶ ἕνεκα τῶν ἀξιαλείπτων καταδιώξεων τῶν ἐν τῇ ὑποδούλῳ χώρᾳ ὁμαιμόνων, ὁμοθρήσκων καὶ ὁμοφύλων λαῶν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἕνεκα τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ὃν κατ' ἀνωτέραν βίαν ὑπέστη ἡ χώρα ἐκ μέρους τῶν ἀμάχων καὶ ὀρασυδείλων στιφῶν τοῦ Ἐτὰμ Πασᾶ κατὰ τὸ ἔτος 1897.

Καὶ ὅτε τὴν 17)30 Σεπτεμβρίου ἡ Ἑλληνικὴ

Η ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ. ΕΠΙΒΙΒΑΣΙΣ ΕΠΙ ΜΕΤΑΓΩΓΙΚΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Κυβέρνησις, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῶν συμμάχων, ἐκάλεσεν εἰς τὰ ὅπλα ἀπάσας τὰς κλάσεις τῆς ἐφεδρείας τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ καὶ τινας τῶν τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, διώρισε δὲ τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον Ἀρχιστράτηγον τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεών της, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ἐλεύθερον καὶ δοῦλον, μιᾷ ψυχῇ ἠλάλαξεν ἐξ ἀγαλλιάσεως, συναισθανθὲν ὅτι ἤγγιζεν ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως.

Πανταχόθεν ἤρχισαν συρρέοντες ἐν τῷ ἅμα ἐφεδροι καὶ ἐθελονται κατὰ χιλιάδας, καταλλύζοντες τὰ διάφορα στρατολογικὰ γραφεῖα. Καὶ ἐγένετο εθνικὴ ἅμιλλα τίς πρῶτος καὶ κάλλιον νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα τῆς πατρίδος.

Οἱ βασιλόπαιδες πάντες ἔσπευσαν νὰ καταταχθῶσιν ἐκ τῶν πρώτων, καὶ ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Διαδόχου, Πρίγκηψ Γεώργιος, φορτωμένος τὸν γυλιόν, συνανεμίχθη μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἀναχωρούντων ἐπιστράτων ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῶν Ἀθηνῶν, προπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς μητρός του, ὡς ὑπὸ ἀρχαίας Σπαρτιάτιδος, κατὰ τὰς ἱερὰς ἐκείνας στιγμὰς νέος ὁρίζων ἀνέτελλε διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Αἱ λαοφιλεῖς Πριγκήπισσαι ἐν συγκινητικῇ ἀμίλλῃ ὑφρουν νοσοκομεῖα χάριν τῶν μελλόντων τραυματιῶν τοῦ πολέμου, οἱ πλουσιοι ἠνέῳξαν τὰ βαλάντιά των, καταθέτοντες μεγάλα ποσὰ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐργάται δὲν ἔλειψαν εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ μεγάλου ἔργου.

Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οὕτω δὲ τὸ ἑσπέρας τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου (13 Ὀκτωβρίου) ἡ Ἑλλὰς ὑπέδειξεν ἐγγράφως πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Τοῦρκον Πρέσβυν Μουχτὰρ Βέην ὅτι ἡ παρουσία του ἦτο περιττή, τὴν ἀπαύριον ἠνέῳξε τὰς ἀγκάλας της πρὸς τὴν περιπόθητον καὶ πολυδασανισμένην Κρήτην της διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν Κρητῶν βουλευτῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον, τὴν 3)16 Ὀκτωβρίου διέκοψεν ἐπισήμως τὰς διπλωματικὰς μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεις, ἀνακαλέσασα τὸν ἐν Κῳ πόλει Πρέσβυν κ. Ἰω. Γρυπάριν, τὴν 4)17 αἱ Ἑλληνικαὶ κανονιοφόροι Α καὶ Δ παρεδίδοσαν τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἐπιθεωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Βενιζέλου ἀπέπλευσε πρὸς τὸ Αἰγαῖον, ὁ δὲ στρατὸς τοῦ Διαδόχου ὑπὸ τὰς διαπύρους εὐχὰς δέκα ἑκατομμυρίων ἑλληνικῶν ψυχῶν δῄλθε τὰ στενὰ τῆς Μελούνας, φέρων μετὰ τῆς σταυροφόρου κυανολεύκου, ὡς βάλσαμον παρηγορίας, τὸν ἀσασμὸν τῆς ἐλευθερίας πρὸς τοὺς πέραν τοῦ Ὀλύμπου στενάζοντας ὑποδούλους.

Ὁ πόλεμος, εἰς ὃν ἀπεδύετο ἡ Ἑλλὰς ἦτο σταυροφορία ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ἐναντίον τῆς Ἀσιατικῆς τυραννίας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Τὸ ἠθικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὡς εἰκός, ἦτο ἀκμαιότατον, ἡ δὲ ταχεῖα προέλασίς του ἀπὸ τῆς κρούνης στιγμῆς ἐνέπνευσεν εἰς πάντας τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Ὑψηλὸν Ἀρχηγόν, ὅστις εἶναι καὶ ὁ μέλλων Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Πάντες εἶχον πεποίθησιν περὶ τῆς τελικῆς ἐκβάσεως. Ἡ προέλασις αὕτη ὑπῆρξε ταχυτάτη ἐπὶ τῇ βάσει τακτικῆς τοῦ Διαδόχου, ὅστις, ὡς ἐγνώσθη κατόπιν, ἦτο καὶ ὁ διοργανωτὴς τῆς ὅλης ἐκστρατείας τῶν τεσσάρων Βαλκανικῶν Κρατῶν κατὰ τῆς Τουρκίας.

Ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ στρατὸς ἠρίθμει 85,000 ἄνδρας, καὶ ἦτο ἄριστα παρασκευασμένος.

Ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀντιπολιτευομένων μερίδων, Θεοτόκης καὶ Μαυρομιχάλης, ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιδοκιμάζουσι καὶ συντρέχουσι τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ Πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος ἀνέγνωσε Διάγγελμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διαλαμβάνον ὅτι: μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν εἰρηνικῶν μέσων χάριν τῶν κατοπιζομένων ἀδελφῶν τὰ δίκαια τοῦ κοινοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἡ Ἑλλὰς, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἑτέρων Βαλκανικῶν Κρατῶν, ἠναγκάζετο νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα ὅπως σώσῃ τοὺς Χριστιανικοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἐκ τῶν χειρῶν τῶν τυράννων.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ὁ κ. Βενιζέλος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ στρατὸς τῆς Θεσσαλίας κατέλαβε τὸ χωρίον Δαμάσι καὶ τὰ Στενὰ τῆς Μελούνας, βαδίζων ἐντὸς τοῦ Τουρκικοῦ ἐδάφους ἄνευ ἀντιστάσεως ἐκ διαφόρων σημείων πρὸς τὰ χωρία Γκόλα, Μολκοχούσσαν καὶ Ταριτσάνην.

Ἡ Γκόλα εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλλίων βορειοανατολικῶς τοῦ Δαμασίου, ἡ δὲ Τσαριτσάνη ἀπέχει τὰ αὐτὸ σχεδὸν διάστημα ἐκ τῆς Ἐλασσόνος, εὑρισκομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης ἐκ τῶν Στενῶν Μελούνας πρὸς τὴν πόλιν ταύτην.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ πρώτου καὶ εὐσταθοῦς κινήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, κατὰ τηλεγράφημα τοῦ κ. Δαγκλῆ, ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

«Σταθμὸς Προφήτου Ἠλία, Παρασκευή, 5)18 Ὀκτωβρίου, 1912.

Τὴν 3 καὶ 1)2 ὥραν τῆς πρωΐας ἀφυπνίσθη τὸ 1ον πεζικὸν Σύνταγμα. Πρὸς τὸν ἀντισυνταγματάρχην Γ. Μέξην ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τὸ διάταγμα τῆς ἐκκινήσεως.

ΟΜΙΛΟΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

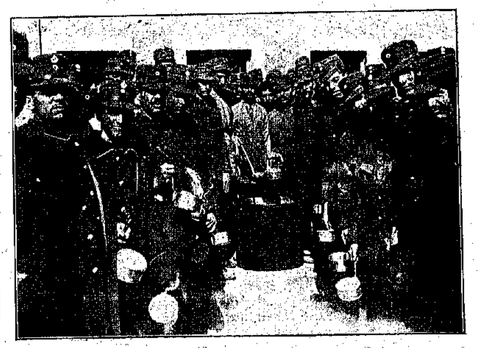

ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

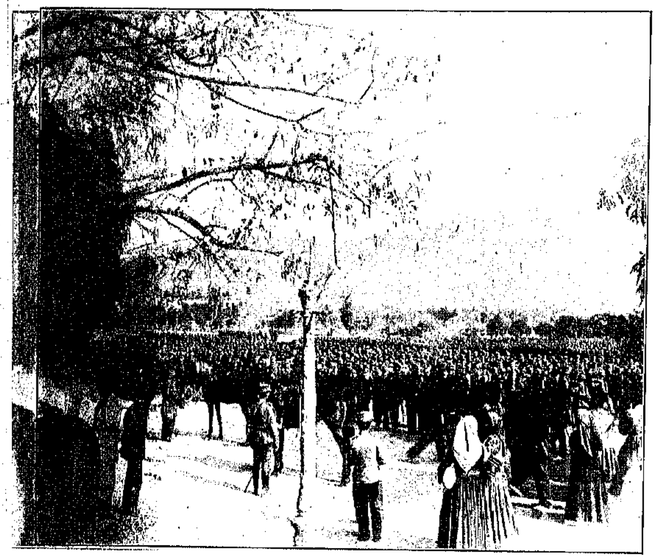

ΤΟ ΠΡΩΙΡΟΤΟΝ ΠΕΖΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟ ΔΡΑΣΑΝ ΚΙΣ ΤΟΣΑΣ ΜΑΧΑΣ

Τὴν Τὴν ἀνωτέρω προβολικὸν διῆλθε τοῦ Τυρνάβου [illegible] ἐν τῷ 7ον πεζικὸν Σύνταγμα.

Τὴν [illegible] τὴν ἐν τάγμα τοῦ 1ου συντάγματος [illegible] καὶ τὴν πρώτην τουρκικὴν σημαίαν, [illegible] ἐγκατέλειψαν οἱ Τοῦρκοι. [illegible] ταύτης [illegible] οἱ Ἕλληνες εὗρον [illegible] καὶ φυσίγγια,—τὰ πρῶτα [illegible].

Τὴν Τὴν [illegible] Μουτούσης ἐξετέλεσεν [illegible] τοῦ Μενεξὲ καὶ Μουγαζίου.

Τὴν Τὴν [illegible] ὑπίλαρχος μετὰ 16 ἱππέων [illegible] τοῦ Τουρκικοῦ σταθμοῦ Δαμα- [illegible] Θωρακίου φυγόντες ἄφησαν εἰς χεῖρας [illegible] Μάο Μάουζερ, 7 ξίφη, 3 ἡμιόνους [illegible] αἰχμάλωτον Τοῦρκον.»

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἄπαξ εἰσελθὼν εἰς τὸ [illegible], ἔδειξεν ἀκράτητον ὁρμήν, [illegible] οὗτος δὲ γενόμενος κύριος [illegible] κατὰ τῆς πρώτης ἀξιολόγου θέσεως τῆς Ἐλασσώνος.

Εἰς [illegible] ἔλαβον μέρος [illegible] ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα [illegible] τὴν [illegible] διοίκησιν τοῦ Δια- [illegible] ὁ Χασὰν Ταχσὶν Πασᾶς [illegible] Τοῦρκων στρατοπεδεύων ἐν [illegible] ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὸ [illegible] τῶν ἀπεγνωσμένων διπλωματικῶν [illegible] Τουρκίας ὅπως καὶ κατὰ τὴν [illegible] ἀποσπάσῃ τὴν Ἑλλάδα [illegible] συμμαχίας καὶ προλάβῃ τὴν [illegible] τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐν [illegible] ἐπιστολὴ μέσῳ Θεσσαλονίκης εἰς [illegible] ἡ Ταξιαρχία τοῦ Ἰκονίου, οἱ [illegible] Κωνσταντινουπόλεως ἔχαιρον ἐν- [illegible] πεσιστώσει ἡ βραδύτης τῆς [illegible] ἐκ μέρους τῶν συμμάχων [illegible] Τουρκίαν καιρὸν ὅπως μεταφέρῃ [illegible] ἀφεστρεμμένα στρατεύματα εἰς πάσας [illegible] μάς.

Πολλοὶ [illegible] εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος ἡ [illegible] τοῦ Μανουσογιαννάκη ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους ἐδάδιζε κυκλοτερῶς πρὸς τὴν Ἐλασσώνα, καθ' ὃν χρόνον ἡ Δευτέρα ἐπλησίαζεν ἐκ νότου.

Τὴν 6/19 Ὀκτωβρίου ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς περιεκύκλωσε τὴν Ἐλασσώνα, ὁ δὲ ἐν αὐτῇ Τουρκικὸς στρατὸς, κατόπιν ὀλιγοῤῥου ἀντιστάσεως, ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν καὶ ἐτράπη πρὸς βορρᾶν. Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἐλασσώνα ἐχαιρετίσθη ὡς προάγγελος μεγάλων νικῶν καὶ τελικῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀγῶνος.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΑΓΚΛΗ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου κ. Δαγκλῆς ὡς ἑξῆς ἀνήγγειλε τὴν κατάληψιν τῆς Ἐλασσώνος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν:

«Μετὰ τετράωρον ἀγῶνα ἡ Πρώτη Μεραρχία βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Δευτέρας ἐξεδίωξε τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν παρὰ τὴν Ἐλασσώνα ὀχυρωματικῶν αὐτοῦ θέσεων καὶ κατέλαβε ταύτην. Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος διηύθυνεν αὐτοπροσώπως τὸν ἀγῶνα. Ὁ ἐπίδοξος Διάδοχος ἔλαβε τὸ βάπτισμα τοῦ πυρὸς, ὁ δὲ στρατὸς ἔδειξεν ὁρμὴν καὶ γενναιότητα ἀπαράμιλλον.»

Κατ' ἀρχὰς ἡ μάχη εἶχε περιορισθῆ εἰς μονομαχίαν μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων πυροβολικῶν, ἀλλ' ὅτε ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν τὸ ἱππικὸν καὶ πεζικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, κατόπιν ἐπανειλημμένων ἐφόδων, ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ἐκ τῶν Τούρκων 80 μὴ προφθάσαντες νὰ φύγωσι συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι, καθὼς καὶ πλεῖστοι τραυματίαι καὶ 7 πολυχρηστικὰ πυροβόλα. Ἀλαγκαί, αἵτινες συνέδησαν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Μακεδονικὰ χωρία εἶναι ἀπερίγραπτοι. Οἱ κάτοικοι δακρύοντες ὑπεδέχθησαν τοὺς στρατιώτας κατασπαζόμενοι αὐτούς, ἐνῷ οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκρούοντο χαρμοσύνως. Τὰ στρατιωτικὰ ἀεροπλάνα, πετάξαντα τότε πρὸς τὸ μέρος, πρὸς ὃ ἔφυγον ὁ Τουρκικὸς στρατὸς, ἔφερον τὴν πληροφορίαν ὅτι οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὰ Σέρβια καὶ ὅτι κατεγίνετο εἰς κατασκευὴν ὀχυρωμάτων εἰς τὸ Σαραντάπορον, ὀκτὼ μίλια νοτίως τῶν Σερβίων. Εἰς τὸ Σαραντάπορον ἐτοποθετήθησαν περίπου 9,000 Τοῦρκοι, ἐνῷ ὁ ἐν Σερβίοις συγκεντρωθεὶς στρατὸς μετὰ τῶν νέων ἐνισχύσεών του ἤδη ὑπερέβαινε τὰς 30,000.

Τὰ στενὰ τοῦ Σαραντάπορου κεῖται περὶ τὰ 15 μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλασσώνος ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ Σέρβια ἀμαξιτῆς ὁδοῦ καὶ 5 μίλια νοτιοδυτικῶς τοῦ Βλαχολεπιάδου.

Κατὰ τὴν πρὸ τῆς Ἐλασσώνος συγκροτηθεῖσαν ἀψιμαχίαν ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων 2 ἀξιωματικοὶ καὶ 15 στρατιῶται, ἐπληγώθησαν δὲ 65. Ἡ εἴδησις γνωσθεῖσα ἐν Ἀθήναις προὐξένησε φρενῖτιδα ἐνθουσιασμοῦ, καθ' ἅπαν δὲ τὸ Κράτος ἀνεπέμφθησαν δεήσεις πρὸς τὸν ὕψιστον ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἔργου.

Οἱ Τοῦρκοι ὑποχωρήσαντες πρὸς βορρᾶν ἐκέκλεισαν τὴν Δεσκάτην, ἥτις κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, κατόπιν μικρᾶς συμπλοκῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν τουρκικῶν ὀπισθοφυλακῶν, καθ' ἣν ἐφονεύθη εἷς Ἕλλην ὑπαξιωματικὸς καὶ ἐπληγώθησαν δέκα στρατιῶται.

Ἡ ὑποχώρησις τῶν Τούρκων ἐκ Δεσκάτης ἐγένετο ἀτάκτως, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς στρατὸς καταδιώξας αὐτοὺς πρὸς βορρᾶν εὗρε καθ' ὁδὸν μεγάλην ποσότητα πυρομαχικῶν.

ΟΙ ΕΦΕΔΡΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἐλασσώνος ἐθαυμάσθη ἡ ἀνδρεία τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου παρ' ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ. Οὗτος ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς ἐνθέων διαρκῶς τὸν ἑαυτόν του εἰς προφανῆ κίνδυνον. Οἱ παρατυχόντες ξένοι πολεμικοὶ ἀνταποκριταὶ ἐσχημάτισαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀφ' ἑνὸς μὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ πρωτοφανὲς καὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν παρὰ τῷ ἐξωτερικῷ ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν σχηματισθεῖσαν γνώμην ἀναφορικῶς τῆς ἀνδρείας του κατὰ τὸν προηγούμενον πόλεμον. Ἐπὶ πλέον διεδόθη ὅτι καὶ ὁ Ἵππος τοῦ Διαδόχου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτὸν ἐν τῇ μάχῃ, αὐτὸς δὲ πεσὼν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠγέρθη πάραυτα ἐμπνεύσας ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ στράτευμά του.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΓΡΙΜΠΟΒΟΥ

Ἀλλ' ὅπως μὴ μείνῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι ὄντως ἠγγίκειν ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως προαιωνίων καταπιέσεων καὶ ἐκπληρώσεως τῶν Ἑλληνικῶν πόθων, ταυτοχρόνως σχεδὸν μετὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀνατολικοῦ στρατοῦ, ὁ ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς μεθορίοις στρατὸς τοῦ Σαπουντζάκη διῆλθε τὴν γέφυραν τῆς Ἄρτης καὶ κατέλαβε τὸ Γρίμποβον, κείμενον πέντε περίπου μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Ἄρτης, ἐγγὺς τῆς κωμοπόλεως Γρεμινίτζης.

Ἡ Τουρκία, στενοχωρημένη ἤδη εἰς ἄκρον ἐκ τῶν εἰσβολῶν τῶν Βουλγάρων, Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων, διὰ τελευταίαν φορὰν προέτεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ παύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας, προσφέρουσα ὡς ἀντάλλαγμα τὴν Κρήτην καὶ τὴν ἕνωσιν τῶν Θεσσαλικῶν Σιδηροδρόμων, εἰς τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε μετὰ τόσης πεισμονῆς εἶχεν ἀντισταθῆ.

ΑΦΙΞΙΣ ΤΩΝ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΩΝ ΛΟΧΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ
Ο ΛΟΧΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἀρνητική. Ὁ Ἠπειρωτικὸς στρατὸς ἐξηκολούθησε προχωρῶν καὶ καταλαμβάνων τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο διάφορα στρατηγικὰ σημεῖα, ἐνῷ οἱ Τοῦρκοι ὑπεχώρουν πρὸς τὰ Ἰωάννινα.

Ὁ κ. Σαπουντζάκης ὡς ἑξῆς ἀνήγγειλε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν τὴν κατάληψιν τοῦ Γριμπόβου:

«Ἐκρίθη ἀναγκαῖον ν' ἀπωθηθῇ ἡ πρὸ τοῦ Ἀράχθου ἐχθρικὴ δύναμις καὶ νὰ καταληφθῇ ἡ ἀμυντικὴ γραμμὴ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Γριμπόβου. Σήμερον, 6/19, τὴν 2 μ. μ. ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ δήλθον τὴν γέφυραν τῆς Ἄρτης ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως δύο τάγματα πεζικοῦ. Τὰ τάγματα ταῦτα μετὰ δύο ὀρειβατικῶν πυροβολαρχιῶν κατέχουσιν ἤδη τὰ ὑψώματα τοῦ Γριμπόβου.»

Τὸ Γρίμποβον εἶναι μικρὰ λοφοσειρά, κειμένη μεταξὺ Ἰμαρέτ καὶ Φιλιππιάδος, δεσπόζουσα τῆς περὶ ἐκτεινομένης πεδιάδος. Εἶναι ὀχυρὰ θέσις, ἥτις κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 εἶχεν ἐπίσης καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατόπιν τριημέρου μάχης, τὴν 3ην Μαΐου.

Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπεδέχθη μετὰ θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τὰς εἰδήσεις τῶν πρώτων τούτων ἐπιτυχιῶν τοῦ στρατοῦ, ἐν δὲ τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς πρωτευούσης ἐτελέσθη πάνδημος δοξολογία καθ' ἣν ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος ἐν μέσῳ πρωτοφανοῦς συγκινήσεως ἐδέγητα τὰ βάσανα καὶ αἱ καταπιέσεις [illegible] Τούρκων δυναστῶν, ἐντὸς τῆς κατρδὸς τῶν [illegible] καὶ τῶν Ζωσιμαδῶν.

Καὶ τίς δύναται πλέον ν' ἀναζ[illegible] ἡμῶν τῶν νεωτέρων Σπαρτιατῶν, [illegible] πορεύεται, ὁδηγοῦσα τὸν Κωνσταντῖνον [illegible] τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου, κοῖον Ἑλληνικὸν [illegible] ἀτάραχον καὶ ποῖος ὀφθαλμὸς δὲν [illegible]

Καὶ παρέσχη ἡ Εὐρώπη κ[illegible] ὅλως μάρτυρες θαύματος, διότι τόσον [illegible] ἐρρίφθη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Εὐρ[illegible] λοιμοκτονίας ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ Ἑλλὰς [illegible] εἶναι εἰς θέσιν νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν [illegible] ἐλευθέρα, ἀρκεῖ νὰ λείψῃ ἡ ὑπὸ [illegible] Μεγάλων Δυνάμεων.

Τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἐλασσ[illegible] ἐπηκολούθησαν ἀθρόα καὶ ἀλλε[illegible] μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος.

Τὴν 8/21 Ὀκτωβρίου ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Δεσκάτην καὶ κατεδίω[illegible] Τούρκους πρὸς βορρᾶν φεύγοντας πρὸς τὸ [illegible] Καθ' ὁδὸν ὁ στρατὸς προελαύνων συνήντησ[illegible] ποσότητα ἐγκαταλελειμμένων [illegible] ὡς σάκκους περιέχοντας σιτηρά, [illegible] σκεπάσματα, ὀχυρωματικὰ ἐργαλεῖα [illegible] τὸ τηλεβόλα, ἔτι δὲ περὶ τὸ ἓν ἑκατομμύριον [illegible] Μάουζερ καὶ χάρτας τοῦ Τουρκικοῦ [illegible] λείου.

Ἐν τῇ γενομένῃ συμπλοκῇ ἐφονεύθη [illegible]

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΟΙ ΛΟΧΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

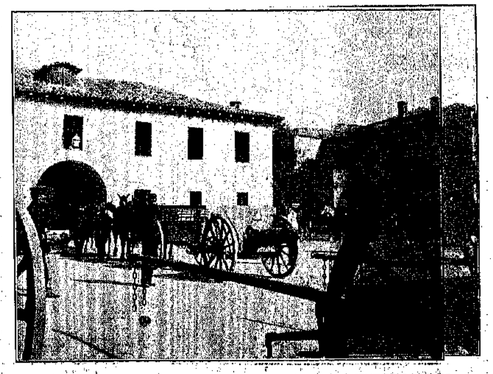

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

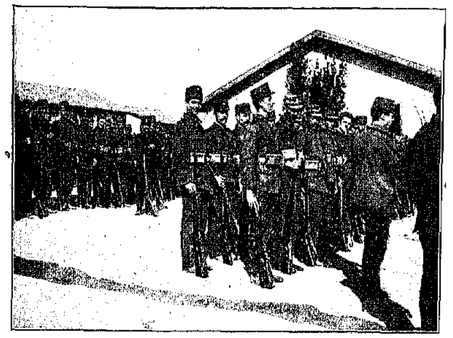

ΕΦΕΔΡΟΙ ΕΚΓΥΜΝΑΖΟΜΕΝΟΙ

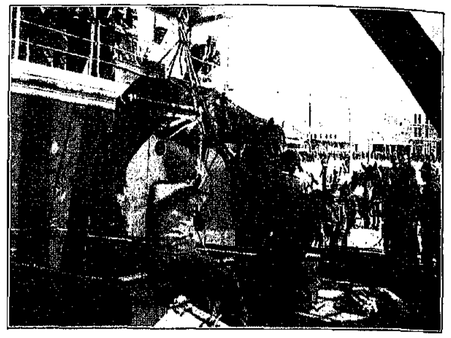

ΠΑΡΑΛΛΑΙΗ ΠΗΚΩΝ ΕΠΙ ΜΕΤΑΡΩΙΚΩΝ

ΕΛΛΑΦΡΟΝ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

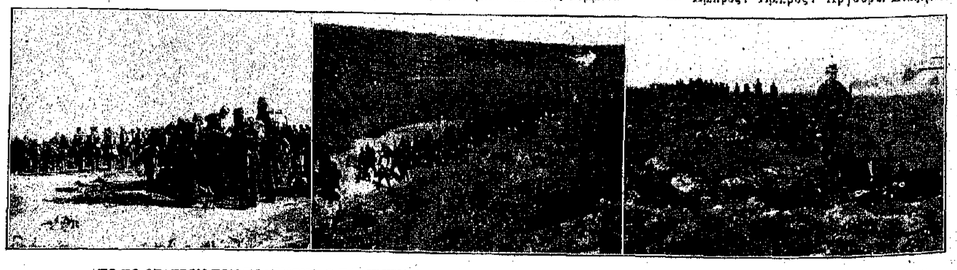

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.—Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΡΟΧΩΡΩΝ ΠΡΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.

τοῦ πεζικοῦ Δήμοσθ. Μανουσάκης, οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ Μπούκης καὶ Μαυροδήμος, εἰς δεκανεὺς καὶ 15 ὁπλῖται, ἐκληγώθησαν δὲ 75.

Ταυτοχρόνως ὁ ἐν Ἠπείρῳ στρατὸς, κατόπιν λυσσώδους ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, κατέλαβε τὴν Φιλιππιάδα καὶ κατέσχεν ἐκεῖ 5 τοπομαχικὰ τηλεβόλα. Ἐνταῦθα ἐφονεύθησαν ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Ροδόπουλος καὶ 4 στρατιῶται, ἐκληγώθησαν δὲ περὶ τοὺς 50.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΡΟΥ

Καθ' ὃν χρόνον κατελαμβάνετο ἡ Δεσκάτη, ὁ στρατὸς τοῦ Διαδόχου ἀνατολικώτερον καταδιώκων ἔφθασε τοὺς Τούρκους ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαραντα-πόρου, νοτίως τῆς Πόρτα Πέτρας. Ἡ Τουρκικὴ δύναμις ἀπηρτίζετο ἐξ 22 πεζικῶν ταγμάτων καὶ 6 πυροβολαρχιῶν. Ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἔπαυσαν κτυπῶντες ἀσπλάγχνως τὸν ἐχθρόν, ὅτε δὲ περὶ τὸ ἑσπέρας τὸ εὐζωνικὸν προχωρήσαν ἐκ Δεσκάτης ἠπείλει νὰ ὑπερφαλαγγίσῃ αὐτούς, οἱ Τοῦρκοι ἐγκατέλειψαν τὰς θέσεις των καὶ ἐτράπησαν ὡσαύτως πρὸς τὰ Σέρβια, καταδιωκόμενοι πανταχόθεν.

Λυσσώδης ὑπῆρξεν ἡ μάχη τοῦ Σαραντα-πόρου, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι ἀντέταξαν πεισματώδη ἀντίστασιν. Ὁ Διάδοχος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἐμάχετο εἰς τὰς πρώτας γραμμάς. Εἰς τὴν μάχην ταύτην ἔλαβον μέρος καὶ χίλια γενναῖα τέκνα τῆς Κρήτης πολεμήσαντα μετὰ προτοφανοῦς ἀνδρείας.

Κατ' αὐτὴν διεκρίθη ἡ εὐστοχία τοῦ Ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ. Πρὸς παράστασιν τῆς ὁρμητικότητος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σαραντα-πόρου ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο γεγονὸς ὅτι, ἐάν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ξένων ἀνταποκριτῶν, ἡ ὁρμητικότης αὕτη ἦτο μετριωτέρα, θὰ κατέφθανον καὶ οἱ ἐν Δεσκάτῃ ἐρχόμενοι εὐζωνοι, ὁπότε τρισχίλιοι περίπου Τοῦρκοι ἢ θὰ ἐφονεύοντο ἢ θὰ παρεδίδοντο.

Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ἡ μάχη τοῦ Σαραντα-πόρου εἶναι μία ἔτι σελὶς ἐκ τῶν ἐνδόξων ἐκείνων τοῦ 21, καθ' ἃς ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ ἀγῶν δείλοτε ἐστέφθη ὑπὸ τῆς νίκης.

Τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων διεγερθὲν ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς ἐξεσθηλοῦτο πλέον διὰ ρευμάτων ἐφέδρων καὶ ἐθελοντῶν, σπευδόντων εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ διὰ ποταμοῦ χρημάτος χυνομένου εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

ΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Τὰ στενὰ ὅρια τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν ἀνέλλογον περιγραφὴν τῶν φοβερῶν μαχῶν αἵτινες συνέβησαν πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ καθ' ἃς πλεῖστοι λεονταθυμοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται μας εὗρον ἔνδοξον θάνατον.

Ἡ στρατιωτικὴ μας, ὡς Ἀνταῖοι, ἐγερθέντες ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ 1807, μανιώδεις συνεπλέκοντο τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ προπύργια τῆς Τουρκικῆς δυναστείας, ἐλευθεροῦντες διὰ βήματος τροχάδην τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ τέλος κυριεύουσιν αὐτὴν τὴν Θεσσαλονίκην, τὸν ἐπισημότερον λιμένα τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Οἱ Τοῦρκοι, διωκόμενοι ὡς δαίμονες, φεύγουσι πρὸς τὴν Ἀσίαν, ὁπόθεν εἶχον ἔλθει κατὰ τὴν ὅραν τῆς ρραστώνης τοῦ Βυζαντινοῦ ἀθόνους· φεύγοντες ὅμως βυθίζουσι καθ' ὁδὸν τὰ δείλαια ξίφη των εἰς τὰ στήθη ἀθώων Χριστιανῶν γερόντων καὶ παρθένων καὶ νηπίων.

Τοῦτο εἶναι εἷς ἔτι λόγος, ὅπως οἱ ἀήττητοι Ἑλληνόπαιδες, ἀδιάφοροι πρὸς τὰς κακουχίας, σπεύδωσιν ὑπὸ τὸ πρόσταγμα τοῦ Διαδόχου:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἀργοῦμε. Βιάζομαι!

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

Ἐν μέσῳ τῶν γοργῶς ἐξελισσομένων μεγάλων ἐθνικῶν γεγονότων, ἅτινα, διαδεχθέντα ἄλληλα μετ' ἐκλεκτοῦ τάχους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκρήξεως τοῦ παγκοσμίου πολέμου, συνεκράτησαν περὶ ἑαυτὰ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν καὶ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρῆλθε σχεδὸν ἀπρατήρητος ἡ διὰ τῶν ὁπλων ἀποκατάστασις τῶν καταπατηθεισῶν ἐλευθεριῶν τῆς ἡρωϊκῆς νήσου Σάμου.

Ο ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΣΑΜΙΟΣ ΠΟΛΙΤΕΥΤΗΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὴν πατρίδα τοῦ Πυθαγόρα, πρῶτον, ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἀποικισθεῖσαν ἐξ Ἐπιδαύρου τῆς Ἀργολίδος καὶ ταχέως καταλαβοῦσαν ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν τῆς ἀρχαιότητος, κέντρον καταστᾶσαν τοῦ ἐμπορίου καὶ κοιτίδα τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν. Ἐπιδοθέντες οἱ Σάμιοι εἰς τὴν ναυτιλίαν ἐτηνοίξαν τὰς πρὸς τὴν Εὐξεινον Πόντον καὶ τὰ Αἰγυπτιακὰ παράλια θαλασσίας ὁδοὺς, πλεύσαντες αὐτοὶ πρῶτοι, κατὰ τινα παράδοσιν τῆς ἱστορίας, μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Περὶ τὸν ἕβδομον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα ἡ Μίλητος διεξοδεύσασα παρὰ τῆς Σάμου τὰ πρωτεῖα τῆς κατὰ θάλασσαν ὑπεροχῆς, ἀτίνα ὅμως ὀλίγον βραδύτερον περιῆλθον καὶ τῶν ἄλλων εἰς τοὺς Σαμίους, ἀνακτήσαντες τὴν κατὰ θάλασσαν δύναμιν καὶ καταστάντας διὰ τοῦ στόλου αὐτῶν κυρίους τοῦ Αἰγαίου. Ἡ κατάλυσις τῆς ἐπὶ Πολυκράτους ὀλιγαρχίας, περὶ τὸ 535 π.Χ., ἐσημείωσε τὴν ἀπαρχὴν τῆς μεγαλειτέρας ἀκμῆς τῆς Σάμου. Φημιζομένη ἐπὶ πλούτῳ καὶ εὐμαρείᾳ ἡ δύρακα νήσος, ἡ κινοῦσα τὸν θαυμασμὸν διὰ τὰ περικαλλῆ αὐτῆς κτίρια καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας ἐπίδοσιν τῶν πολιτῶν της, ἐπέσυρε τὸν φθόνον τῆς ἰσχυρᾶς Περσίας καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων ὑποδούλωσιν τῆς Σάμου.

Τῷ 494, καὶ βραδύτερον τῷ 479, ἡ Σάμος ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς κατὰ τῆς Περσίας ἐπαναστάσεως τῆς Ἰωνίας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Σάμος διετήρησε τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

Τὴν νέαν κατάστασιν ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποφέρωσιν οἱ Σάμιοι ἐπὶ μακρόν. Μνήμονες τῆς ἐνδόξου αὐτῶν ἱστορίας, ἔλαβον τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ τυράννου.

Ἡ τιμὴ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ τόπου, διὰ τῆς ἐκδιώξεως τῶν Τούρκων καὶ τῆς ἀναθωρήσεως τῶν προνομίων, ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸ εὐγενὲς τέκνον τῆς Σάμου, τὸν Θεμιστοκλέα Σοφούλην, τὸν ταχθέντα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν καὶ διακινδυνεύσαντα τὴν ζωήν του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σοφούλη ἐπανάστασις τῶν Σαμίων προσθέτει μίαν ἔτι λαμπρὰν σελίδα εἰς τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, τὴν ἀποίαν καθιστᾷ ἔτι λαμπροτέραν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Σαμιακὸς λαὸς μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν πρώτην νίκην ἔρχεται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὴν κηρύσσων τὴν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος Ἕνωσιν.

ΟΙ ΣΑΜΙΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΙ ΕΝ ΒΛΑΜΑΡΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ

ΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΥΠΑΣΠΙΣΤΩΝ ΤΟΥ κ. ΣΟΦΟΥΛΗ

φίλα τοῖς Ἀθηναίοις φρονοῦσα καὶ μετ' αὐτῶν συναγωνισθεῖσα κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, μέχρι τοῦ 394 π. Χ., ὅτε περιῆλθε καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν βαρβαρικὸν ζυγόν. Ἔκτοτε ἡ ἱστορία τῆς νήσου ἀναγράφει συνεχεῖς ἀγῶνας, ἐπιδρομὰς καὶ κατακτήσεις Αἰγυπτίων, Ἀσιατῶν, Ρωμαίων κτλ. μέχρι τῶν χρόνων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτε βλέπομεν τὴν Σάμον ἀνεξάρτητον, ἀποτελοῦσαν μέρος αὐτῆς, προσδεδεσμευσαν καὶ διοικουμένην μετὰ τῆς Ἐφέσου καὶ τῆς Σμύρνης τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων. Ἀργότερον ὑπόπτη τὴν τύχην τῶν ἄλλων νήσων τοῦ Αἰγαίου, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Γενουηνῶν καὶ Ἰωνιῶν. Αὕτη ἐν συντόμῳ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς νήσου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος τοῦ 1821 εὑρίσκομεν τὴν Σάμον εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, συμμαχοῦσαν δι' ἀνδρῶν, χρημάτων καὶ πλοίων εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα. Πρὸς στιγμὴν ἡ Σάμος ἤλπιζον ὅτι θ' ἀποτέλει μέρος τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος, εὐτυχήσασα ν' ἀποκτήσῃ ἐπί τινα χρόνον καὶ Ἕλληνα κυβερνήτην. Ἀνταλλάγματά τινα ὅμως, παρασχεθέντα τῇ Ἑλλάδι ἐν Εὐβοίᾳ, ἴσχυσαν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν Σάμον ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1835, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν μεγάλων θυσιῶν εἰς ἃς ὑποβλήθησαν οἱ Σάμιοι χάριν τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν, τῇ μεσολαβήσει τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας, ἡ Τουρκία ἐξηναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ ἀνεξάρτητον πολίτευμα ὑπὸ Ἕλληνα Ἡγεμόνα, ἐπιζιζόμενον παρ' αὐτῆς.

Τὰ τελευταῖα γεγονότα, τὰ ἀπὸ τῆς καθόδου εἰς τὴν νῆσον τοῦ ἀπαισίας μνήμης τυράννου Κοκάσση, εἶναι εἰσέτι πρόσφατα εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν. Τὰ δι' ὑπερανθρώπων θυσιῶν ἀποκτηθέντα προνόμια κατ' ὄνομα μόνον διεσώζοντο κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν καὶ ἡ πολυπαθὴς νῆσος ἠναγκάζετο καὶ πάλιν νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγόν.

ΤΟ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΟΙΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ μερικαὶ ἰδέαι, τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἔχει ριζώσῃ εἰς τὸν νοῦν μας ἡ παράδοσις καὶ ὁ χρόνος, ὥστε, ὅταν θελήσωμεν νὰ τὰς ὑποβάλωμεν, νὰ αἰσθανώμεθα ὅτι παλαίομεν πρὸς ὄνειρα καὶ χιμαίρας. Πόσον εἶναι ἀληθὲς τὸ ἄξίωμα τοῦτο, τὸ ἀντελήφθημεν τὴν πρώτην στιγμὴν καθ' ἣν ἠθελήσαμεν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ παύσῃ νὰ εἶναι τουρκική. Πρὸς τὴν πιθανότητα αὐτὴν ἔφερον τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου. Ἴσως μάλιστα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὗται μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους, νὰ ἔχῃ συντελεσθῇ τὸ μέγα γεγονός, τὸ ὁποῖον πρὸ ἑνὸς ἀκόμη μηνὸς ὡς ὄνειρον μόνον ἠδύνατο νὰ συζητηθῇ..

Τοῦτο συμβαίνει, διότι, κατ' ἀντίθεσιν ἄλλων τουρκικῶν μερῶν, ἡ Κωνσταντινούπολις ὑπῆρξεν ἡ μόνη Εὐρωπαϊκὴ πόλις, ἐπὶ τῆς ὁποίας τόσον ζωηρὸς ἀπετυπώθη κατὰ τὸ διάστημα πέντε περίπου αἰώνων ὁ τουρκικὸς χαρακτήρ.

Ἠδυνήθημεν νὰ φαντασθῶμεν μίαν Χριστιανικὴν κατοχὴν εἰς κάθε γωνίαν τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Ἠπείρου. Μία Ἀδριανούπολις Βουλγαρικὴ δὲν ἐξέπληξε. Τὰ Σκόπεια περιερχόμενα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Σέρβων δὲν προὐκάλεσαν τὴν ἀπορίαν μας. Οὔτε ἡ Σκόδρα, καταστᾶσα πόλις Μαυροβουνιστική, παρουσιασέ τι τὸ φυσικῶς ἀδύνατον ἢ παράδοξον ἢ καταπληκτικόν. Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, μεταξὺ ἡμῶν, ὅστις δὲν προεβλέπε τὰ Ἰωάννινα ὡς μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὴν Θεσσαλονίκην Ἑλληνικήν;

Διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κάμωμεν κανένα ἀνάλογον ὑπολογισμόν.

Ὁ διαβατικὸς ταξιδιώτης, ὅστις ἐπισκέπεται τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν θαυμαστὴν τῶν Σελίδα, ἐκπλήσσεται πρὸ τῶν λειψάνων τῆς Βυζαντινῆς τῆς δόξης, ἀποκαλυπτεται πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ρεμβάζει πρὸ τοῦ Πύργου τοῦ Λεάνδρου καὶ μένει ἄναυδος πρὸ τῶν θελγήτρων τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς γαλανῆς Προποντίδος.

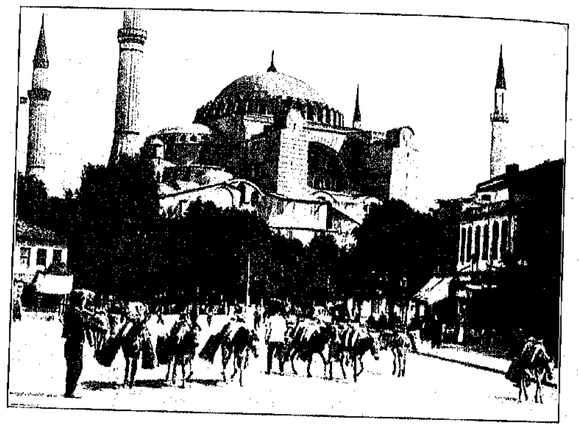

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΜΙΛ ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΑΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ μόνον τὸν Ἑλληνικὸν της χαρακτῆρα. Περιμένει νὰ τὴν ἴδῃ Ἀνατολίτισσα, μὲ τὴν καθεαυτὸ Κωνσταντινουπολίτην, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τοῦ νοός του ἡ σκέψις ὅτι ἡ «Πόλις», ὅπως τὴν λέγει, θὰ γείνῃ συντόμως Χριστιανική, ὅταν εἰς κάθε του ψῆμα εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἀγέρωχον καὶ πάνοπλον κατακτητήν;

Τὸ Δοβλέτιον ἠμπορεῖ νὰ καταρρεύσῃ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου καὶ τοῦ Αἰγαίου μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς.

Ὅπως ἐχάθη διὰ τὴν Τουρκίαν ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ρωμυλία, ἡ Βοσνία, ἡ Ἀνατολικὴ Ρουμελία καὶ ἡ Τριπολίτις, ἠμπορεῖ νὰ χαθῇ ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἀλβανία, ἡ Μακεδονία, τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ ἡ Θράκη.

Ἀλλ' ἡ Κωνσταντινούπολις... Αὐτὴν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὴν φαντασθῶμεν μὴ τουρκικήν. Ὀδάμοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας δὲν εἶναι τόσον ἰσχυρὰ καὶ τόσον ἐπιβάλλουσα καὶ τόσον βαρεῖα ἡ κυριαρχία τοῦ Ἰσλάμ.

Ἀναρίθμητοι εἶναι ἐδῶ οἱ μιναρέδες, ἐφ' ὧν λάμπει ἡ ἡμισέληνος. Ἀναρίθμητοι οἱ Τοῦρκοι, οὓς ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τῆς πόλεως στραφῇ. Ἀναρίθμητα τὰ στρατεύματα τὰ ὁποῖα βλέπει τις εἰς τὸ ἑβδομαδιαῖον προσκύνημα τῆς Παρασκευῆς.

Εἰς τὸν ξένον, τὸν ἐπισκεπτόμενον τὴν Κωνσταντινούπολιν δι' ὀλίγων ἡμερῶν διαμονήν, κάμνει ἐντύπωσιν ὁ Ἑλληνικός, ἢ, ἀκριβέστερον, ὁ βυζαντινὸς τῆς πόλεως χαρακτήρ.

Εἰς τὸν ἐντόπιον Κωνσταντινουπολίτην κάμνει ἐντύπωσιν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν Πόλεων τουρκικὴ κατοχὴ ἔχει ριζωθῇ.

Οἱ Τοῦρκοι ἐδῶ ἀναθρώσκουν εἰς πᾶν βῆμα, εἴτε ὡς μεγιστᾶνες, εἴτε ὡς πασσάδες, εἴτε ὡς βέηδες, εἴτε ὡς ἀξιωματικοί, εἴτε ὡς χαμάλαι, εἴτε ὡς ζαπτιέδες, εἴτε ὡς στρατιῶται, εἴτε ὡς ἐκμισθοι ὑπάλληλοι, εἴτε ὡς ἀχθοφόροι, εἴτε ὡς ἐπιτηδευματίαι, εἴτε ὡς ἔμποροι, εἴτε ὡς σπουδασταί.

Τὸ κόκκινον χρῶμα κυριαρχεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅσον πουθὲ ἄλλοῦ. Καὶ ἡ γλῶσσα, ἡ πληροῦσα τὴν ἀτμόσφαιραν, εἶναι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν οἱ μουεζίναι ἀπὸ τὰ τεμένη καλοῦν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχήν, καὶ ἐκείνη ἣν μετεχειρίσθη ὁ Μωάμεθ, συνομιλῶν μετὰ τοῦ Ἀλλάχ.

Μὲ τὴν ἀποβίβασιν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατᾶ, ἢ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκετζῆ, ἀρχίζει ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκείνη τὴν ὁποίαν οἱ ξένοι μόνον βλέπουν καὶ τὴν ὁποίαν γνωρίζουν καλὰ μόνον οἱ Ἑλληνες. Τοῦτο διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ ξένος ἔρχεται μὲ προκαταλήψεις, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν ὁ ἐντόπιος γνωρίζει τὴν Πόλιν του σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμήν. Οὕτω πέραν τοῦ σταθμοῦ καὶ τῆς προκυμαίας ἡ ἐπίσημος Κωνσταντινούπολις εἶναι φανατικῶς τουρκική, καὶ δὲν λέγεται Βυζάντιον, ἀλλὰ Ντὲρ Ἀλιέ, Ντὲρ Σαακτὲτ καὶ Σταμπούλ.

Τὰ ἱπποκίνητα τραὶν μὲ τοὺς περιέργους ἀριθμούς, αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν καταστημάτων μὲ τὰ ἰδιότροπα γράμματα, τὰ ἔχοντα ὅλους τοῦ ἔρεως τοὺς

ἐλιγμούς, καὶ αἱ μυριάδες τῶν φεσοφόρων διαβατῶν δίδουν εἰς τὸν ξένον ἀμυδρὰν μόνον ἰδέαν τοῦ πραγματικοῦ χαρακτῆρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς πρωτευούσης.

Ἀλλ' ὁ Κωνσταντινουπολίτης, γνωρίζει ὅτι ὅπου στραφῇ θ' ἀπαντήσῃ τὸν κατακτητήν. Θὰ τὸν ἀπαντήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐγκατασταθῇ εἰς μίαν συοικίαν, καχύποπτον καὶ ἐρευνητικόν, ζητοῦντα, ἐν ὀνόματι τοῦ Δοβλετίου, τοὺς λόγους τῆς ἐγκαταστάσεώς καὶ τῆς ἐν λόγῳ συοικίας διαμονῆς του. Θὰ τὸν ἀπαντήσῃ ὡς εἰσπράκτορα φόρων παντοειδῶν. Ὡς κλητῆρα καὶ ὡς δικαστήν, ὡς ἄρχοντα αὐθαίρετον καὶ ὡς ἐκδικαστήν. Θὰ τὸν ἀπαντήσῃ ὁρασὺν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγγυᾶται μία πενταηνοντὰς στρατιώνων μὲ ἰσαρίθμους χιλιάδας στρατοῦ, οὐδένα ἄλλον προορισμὸν ἔχοντος ἢ τὴν φρούρησιν τοῦ Σουλτανοῦ καὶ τῆς Σταμπούλ.

Ὁ μὴ Μουσουλμάνος καὶ ὁ μὴ Εὐρωπαῖος εἶναι ἐν Κωνσταντινουπόλει ραγιᾶς.

Εἰς κανὲν μέρος τῆς Αὐτοκρατορίας ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος τοῦ ὑποδούλου δὲν εἶναι τόσον ζωηρὸς, ὅσον εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πόλιν μὲ τὰς ἑξακοσίας χιλιάδας τῶν τουρκοκρατουμένων τῆς Χριστιανῶν.

Πατριάρχαι, κοινοτικοὶ ἄρχοντες, ἰδιῶται, ζῶντες διὰ τῆς περιουσίας ἢ τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ὅλοι ἵστανται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου διὰ τὸν Ὀσμανλῆν. Πενταακόσια περίπου ἔτη παρῆλθον ἀφ' ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ Πορθητής.

Σουλτάνοι ἦλθον καὶ παρῆλθον εἰς τὸ διάστημα τῶν πενταακοσίων τούτων ἐτῶν, καθεστῶτα πολιτικὰ μεταβληθήσαν, ἀκολουθοῦντα τὸ πνεῦμα τῶν ἐποχῶν. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ ραγιᾶ παρέμεινε καὶ σήμερον ἡ αὐτή, ὡς ἦτο καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς Τουρκικῆς ἐν Βυζαντίῳ κατοχῆς. Κατόπιν ὅλων τούτων, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θεωρῇ ὁ Κωνσταντινουπολίτης ὡς ὄνειρον ἀπραγματοποίητον τὴν πιθανότητα ὅτι ἡ γενέτειρά του συντόμως θὰ γείνῃ χριστιανική;....

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι, ἔστω καὶ μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, θὰ γείνῃ δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Βυζάντιον χριστιανικοὶ στρατοί;...

Ὁ Τοῦρκος εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του ἔκαμε πᾶν ὅ,τι τοῦ ἦτο δυνατὸν διὰ νὰ κείσῃ ἐπὶ πλέον τοὺς ραγιάδες του, ἀλλὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις θὰ εἶναι ἰδική του ἐσαεί.

Ὁ Τοῦρκος εἶναι ὁ αὐθέντης, ὁ κύριος, ὁ ἄρχων.

Ὁ Εὐρωπαῖος εἶναι ὁ συναυθέντης, ὁ συγκύριος καὶ ὁ συνάρχων αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ ραγιᾶς, ὁ μὴ Μουσουλμάνος τοῦ Τούρκου, ὑπήκοος εἶναι καὶ τῶν δύο ὁ θεράπων καὶ ὑποχείριος.

Ὁ Εὐρωπαῖος εἰς πολλὰς περισσάσεις ἐπιβάλλει τὰς ἀξιώσεις του εἰς τὸν Τοῦρκον αὐθαιρέτως, δικαιώματα τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν Πατρίδα του, χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Τοῦρκος, φοβούμενος νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν ἰσχυρὸν ξένον, ὑποκύπτει εὐχαρίστως εἰς πᾶσάν του ἀξίωσιν, τὴν ἀνάγκην ποιούμενος φιλοτιμίαν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

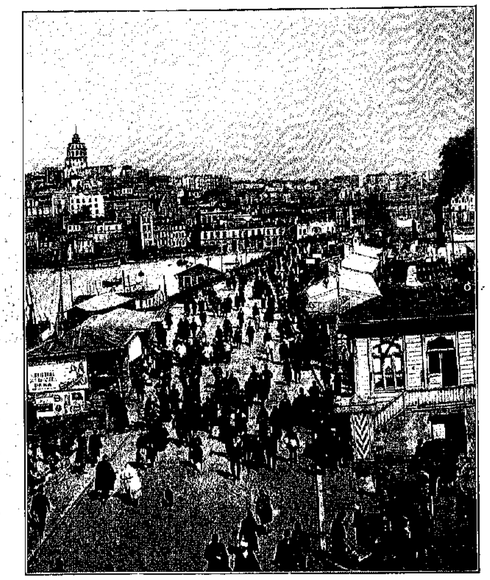

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

Διὰ τὰς ταπεινώσεις ὅμως τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἀπὸ τὸν Φράγκον ἀποζημιοῦται ὁ Τοῦρκος εἰς βάρος τοῦ ἀπροστατεύτου καὶ ἀνυπερασπίστου ραγιᾶ, ὅστις οὕτω καθίσταται ὁ δοῦλος πάντων.

Τὸ καθεστὼς τοῦτο διαρκεῖ πενταακόσια τώρα ἔτη. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μεταβολαὶ ριζικαὶ ἐπῆλθον εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Καμμία ὅμως ἐξ αὐτῶν δὲν ἔτεινεν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ραγιᾶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Καὶ οὕτως, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, μεταδιδαχομένη, ἐμορφώθη καὶ ἐρριζώθη εἰς τὴν ἐθνικήν μας συνείδησιν ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Τοῦρκος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἶναι στερεωμένος καὶ ἀκλόνητος.

Ἐσφαλμένη εἶναι ἴσως ἡ ἰδέα καὶ τὸ σφάλμα πιθανὸν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ καταδειχθῇ.

Ἐν τούτοις πενταακόσια ἔτη ἀποτελοῦν καὶ διὰ τὴν ζωὴν ἀκόμη ἑνὸς ἔθνους περίοδον χρόνου σεβαστήν, ἧς ἰδέαν πρόχειρον δίνεται κανεὶς νὰ λάβῃ, σκεπτόμενος ὅτι πρὸ πενταακοσίων ἐτῶν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ ἡ Ἀμερική.

Εἰς τὸ διάστημα ἐν τούτοις αὐτὸ ὁ Νέος Κόσμος ἀπῳκίσθη, διεμορφώθη πολιτικῶς, διηρέθη εἰς Κράτη ἓν ἕκαστον, ἔχει ἰδίαν ἱστορίαν καὶ ἰδίους πόθους, καὶ παρουσιάζει σήμερον ἐν τῇ Ὁμοσπονδίᾳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μίαν τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου Δυνάμεων. Εἰς μέγας ἀγὼν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας, εἰς μέγας ἐμφύλιος πόλεμος καὶ μία ἔνδοξος κατὰ τῆς Ἱσπανίας ἐκστρατεία, ἔχουν γραφῇ εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἀμερικανικῆς ἱστορίας εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε τούτων ἑκατονταετηρίδων.

Διατί νὰ κατηγορῶμεν κατόπιν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὸν κινοῦντα δυσπίστως τὴν κεφαλήν, ὅταν τοῦ λέγωμεν ὅτι ἡ Τουρκία θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Σταμπούλ;... Ἀλλὰ ποῖος ἐξ ἡμῶν, τῶν τε γραφόντων καὶ τῶν ἀναγινωσκόντων τὰς γραμμὰς αὐτάς, πιστεύει ἐνδομύχως ὅτι μὲ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης θὰ παύσῃ ἡ τουρκικὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατοχή;...

Τὰ γεγονότα μίαν ἡμέραν ἴσως μᾶς φέρουν ἐνώπιον τῆς τοιαύτης πραγματικότητος. Ἴσως ἀξιωθῶμεν νὰ ἴδωμεν ἐκπληρούμενον τὸν πόθον, ὅστις ἐλίγμησεν ὁλοκλήρους γενεάς. Εἰς τὸν αἰῶνά μας δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁ ποῖον νὰ μὴ εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ πιθανόν. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἴδωμεν ἐκ νέου τὸ Βυζάντιον ἐλεύθερον— καὶ διατί ὄχι Ἑλληνικόν;

Ἀλλ' ἡ Κωνσταντινούπολις δὲν εἶναι ζήτημα· εἶναι ὄνειρον. Καὶ ὡς ὄνειρον δὲν γνωρίζει κανεὶς πότε ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ.

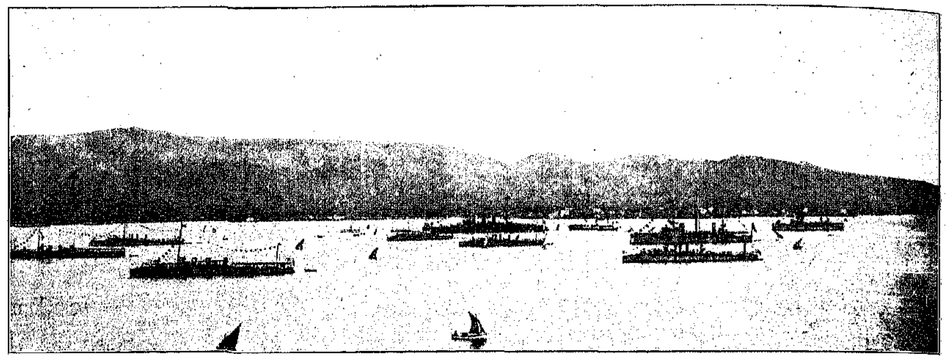

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ ΕΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΜΟΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Η ΚΥΡΙΑΡΧΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΜΕ ΟΛΙΓΑΣ μονάδας ὄχι φοβερῶν διαστάσεων καὶ μὲ μίαν δράκα ναυτῶν ὁμοίους τῶν ὁποίων μάτην θὰ ἀνεζήτει τις εἰς τοὺς στόλους τῶν ναυτικῶν δυνάμεων, ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητος καὶ ἀπόλυτος θαλασσοκράτειρα εἰς τὸν τεράστιον Βαλκανικὸν ἀγῶνα.

Διὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει Τουρκικὸς στόλος. Ἡ περίφημος ἁρμάδα εἶναι διὰ τοὺς ναυτίλους μας ἐν ἄθροισμα μεγάλων καὶ μικρῶν μηδενικῶν. Δὲν ἀξίζει ὅσον κἂν ἡ μελάνη τῆς ὁποίας ἐξώδευσαν Τοῦρκοι καὶ Εὐρωπαῖοι δημοσιογράφοι διὰ νὰ τὴν ἐξυμνήσουν. Κρυμμένη ὄπισθεν τῶν τοπομαχικῶν πυροβόλων καὶ τῶν ὑποβρυχίων τορπιλλῶν τῶν Δαρδανελλίων διὰ τὸν φόβον τοῦ στόλου μας, τὸν ὁποῖον ἠκεῖλει μέχρι τρὶς ὀλίγων ἑβδομάδων ὅτι θὰ ἀδήγει δεμένον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔγειναν ὁ περίγελως τοῦ κόσμου καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέρας τὰς θαλάσσας. Θὰ ἐβομβάρδιζε τὸν Πειραιά, κατὰ τοὺς ταρταρίνους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατήντησε νὰ βομβαρδίζῃ φάρους καὶ μονοστήρια εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Ἐπεχείρησε νὰ ἀποκρούσῃ τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν Ραιδεστὸν καὶ συνεμάχησε μαζύ των εἰς τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν Τούρκων ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως. Διαρκούσης τῆς Ἰταλοτουρκικῆς πολεμικῆς ὀπερέττας εἶχον σταισάσει τοὐλάχιστον τὰ πληρώματα τῆς ἁρμάδας, ζητοῦντα νὰ ὁδηγηθοῦν κατὰ τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου. Τὸν πολὺ μικρότερον Ἑλληνικὸν στόλον οὔτε κἂν μὲ μίαν στάσιν δὲν ἐτόλμησαν νὰ προκαλέσουν οἱ βομβαρδισταὶ τῶν φάρων καὶ τῶν μονασταρίων. Καὶ κατήντησε περίεργος ἡ στρειδοκόλλητος ἁρμάδα νὰ γείνῃ περισσότερον τῆς περιφήμου ἐκείνης ἁρμάδας τοῦ Φιλίππου Ε'. τῆς Ἱσπανίας ἀξία τῆς ὀνομασίας τῆς ἀηττήτου, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἀποφεύγει τὸν Ἑλληνικὸν στόλον ὡς ὁ διάβολος τὸ λιβάνι, μὴ δίδουσα εἰς τὰ ναυτόπουλά μας τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν σύρουν διακομπευτικῶς εἰς τὸν Ναύσταθμον τῆς Σαλαμῖνος.

Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἀπεδείχθη ὄχι διὰ τῆς ἀποφυγῆς τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς δυνάμεώς του καὶ διὰ τῆς ἐν ἀπολύτῳ ἐλευθερίᾳ δράσεώς του ἀήττητος ἀπέναντι τῆς ἁρμάδας καὶ διετήρησεν ἀπέραιον καὶ ἀπαραμείωτον τὸν τίτλον τοῦτον, τὸν ὁποῖον φέρει ἀφ' ὅτου ἐπεξέτεινεν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πολέμους κατὰ θάλασσαν. Εἶναι ἀξιοσημείωτον καὶ τιμητικώτατον, μοναδικὸν δὲ διὰ τὴν ναυτικὴν Ἑλλάδα, τοῦτο. Ἡ Ἱστορία, ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου μέχρι σήμερον, εἰς διάστημα πλέον τῶν τριάκοντα αἰώνων, οὔτε μίαν κἂν ἦτταν στόλου Ἑλληνικοῦ ὑπὸ ἀλλοφύλου στόλου ἀναφέρει. Καὶ κατ' αὐτὸ τὸ 97 ὁ Ἑλληνικὸς στόλος δὲν συνεμερίσθη τὴν παρασκευασθεῖσαν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἧτταν, κυριαρχήσας ἀπολύτως τῶν θαλασσῶν πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ναυτικοῦ ὀνόματος τοῦ Ἔθνους.

Ἡναγκασμένος ἀφ' ἑνὸς ὁ Ἑλληνικὸς στόλος νὰ περιμένῃ εἰς μάτην τὴν ἁρμάδαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων, παρέσχεν ἀφ' ἑτέρου μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας τὰς κολυσιμοτάτας ὑπηρεσίας εἰς κάθε σημεῖον τῶν παραλίων τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου ὅπου ἐχρειάσθησαν, κυριολεκτικῶς δὲ ἐκράτησε τὴν κλεῖδα τοῦ πολέμου καὶ ἀναστιρρήτως ἔκρινε τὴν ἔκβασιν αὐτοῦ, καταστήσας ἀδύνατον τὴν διὰ τοῦ Αἰγαίου μεταφορὰν τοῦ ἡμίσεος στρατοῦ τῆς Τουρκίας ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν. Ἄνευ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ὁ πόλεμος θὰ εἶχεν ἐντελῶς διάφορον ἔκβασιν, καὶ ἄνευ τῆς Ἑλλάδος τὰ Βαλκανικὰ Κράτη θὰ διέκρατον ὀλεθρίαν μωρίαν ἂν ἀπεδύοντο εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ καὶ αὐτῶν τῶν λευψάνων τοῦ ἡμίσεως στρατοῦ τῆς Τουρκίας, τοῦ ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ στόλου μας, ἡ κατασύντριψις ἀποδείχθη δύσκολον ἔργον διὰ τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν Τσατάλτζαν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πολέμου ὁ Ἑλληνικὸς στόλος κατέστησεν εὐέλιμος αἰσθητὴν τὴν ὕπαρξίν του εἰς τὸν ἐχθρόν, εἰς τοὺς συμμάχους καὶ εἰς τὸν κόσμον ἐν γένει. Πρὶν ἀκόμη ληφθῇ ἡ εἴδησις τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς Τουρκίας ἐνεθουσίασε τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ χαρμόσυνος εἴδησις ὅτι δύο Ἑλληνικαὶ κανονιοφόροι, αἱ διακρινόμεναι διὰ τῶν γραμμάτων Α καὶ Δ, εἰσῆλθον ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον ὑπὸ τὰ τετυφλωμένα ὄμματα τῶν Τούρκων τῆς Πρεβέζης καὶ ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸν ὁρμίσκον τῆς Βονίτσης. Οἱ Τοῦρκοι στρατιῶται κατεγίνοντο εἰς τὴν ἀνέγερσιν ὀχυρωμάτων ἐπὶ τῆς τέως (διεκῆς των παραλίας τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ὑπὸ τὸ φῶς μεγάλων πυρῶν. Τὸ τουρκικὸν τορπιλλοβόλον «Ἀστάλεια» καὶ δύο βενζινάκατοι μεταβληθεῖσαι εἰς κανονιοφόρους ἠγκυροβόλουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ κόλπου. Εἶχον καταφύγῃ ἐκεῖ ἀφ' ὅτου ὁ Ἰταλικὸς στόλος κατεδίωξε τὰ εἰς τὴν Ἀδριατικὴν εὑρεθέντα Τουρκικὰ τορπιλλοβόλα καὶ κατέσκαψέ τινα ἐξ αὐτῶν. Ἡ εἴσοδος τοῦ κόλπου ἦτο κατάφωτος ἐκ τῶν πυρῶν, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὁποίων ἐργάζοντο οἱ Τοῦρκοι ὀχυρωταί. Τὸ στόμιον εἶναι τόσον στενὸν καὶ τὰ ὕδατα τόσον ρυχά, ὥστε ὁ ἐχθρὸς οὐδέποτε ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἐτόλμων Ἑλληνικὰ πολεμικὰ σκάφη νὰ ἀποπειραθῶσιν εἰσβολὴν εἰς τὸν κόλπον, ἥτις ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ γείνῃ ὑπ' αὐτὰ τὰ στόμια τῶν Τουρκικῶν πυροβόλων. Ἔσφαλεν ἄμως ὁ ἐχθρός, μὴ ἀναλογισθεὶς ὅτι ὁ στόλος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο ὁ Ἑλληνικός, μὲ τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τῆς Ὕδρας καὶ τῶν Ψαρῶν. Ἀποχωρισθεῖσαι τοῦ στόλου τοῦ Ἰονίου αἱ κανονιοφόροι Α καὶ Δ, τὴν 2:30 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 16 πρὸς τὴν 17 Ὀκτωβρίου, εἰσώρμησαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου καὶ μετὰ δύο ὥρας καὶ δέκα λεπτὰ ἦσαν ἠγκυροβολημέναι εἰς τὴν Βόνιτσαν, ὅπου ἔφθασαν σῶαι καὶ ἀβλαβεῖς. Δύο ὑποπλοίαρχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, ὁ Μ. Μακκᾶς καὶ ὁ Κ. Μπούμπουλης, ἦσαν οἱ ἥρωες τοῦ πρώτου κατὰ θάλασσαν κατορθώματός μας εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον. Οἱ Τοῦρκοι τῆς Πρεβέζης ἔμαθον τὴν εἴσοδον τῶν κανονιοφόρων μας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον ἐξ ἀκοῆς. Ἡ λάμψις τῶν πυρῶν ἀπετύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κατασκευαζόντων εἰς τὴν παραλίαν τὰ ὀχυρώματα καὶ αἱ κανονιοφόροι διήλθον ἀθέατοι διὰ τῶν ἐπικινδυνοτάτων στενῶν. Αἱ κανονιοφόροι ἐξηφάνισαν τὸν τακτικὸν ἐφοδιασμὸν τοῦ εἰς τὰ νότια τῆς Ἠπείρου ἐνεργοῦντος Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, συνέπραξαν εἰς τὴν κατὰ τῆς Πρεβέζης καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐκλίσεων καὶ ἐβύθισαν τὰς δύο Τουρκικὰς βενζινακάτους, τοῦ τορπιλλικοῦ «Ἀστάλεια» βυθισθέντος ὑπ' αὐτῶν τῶν Τούρκων ὅπως μὴ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα τῶν δύο κανονιοφόρων ἤρχισεν ἡ ἀκώλυτος δρᾶσις τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Καὶ πρῶτον μὲν πάντων ὁ στόλος μας ἐξήσκησε μὲ ἀπόλυτον αὐθεντίαν τὸ δικαίωμα τοῦ veto ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταφορὰν Τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου διὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Ἔμεινεν οὕτως εἰς τὴν Τουρκίαν μόνον ἡ ἀναπαραστάτη πρὸς στρατιωτικὴν κινητοποίησιν σιδηροδρομικὴ γραμμή, ἡ καταλήγουσα εἰς Χαϊδὰρ Πασᾶ, ὅπως μεταφέρῃ τὸ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἥμισυ μέρος τοῦ στρατοῦ της. Αἱ διὰ τῆς γραμμῆς ταύτης φθάσασαι εἰς τὸν Βόσπορον ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου ἐνισχύσεις ἐλάχιστα μετέβαλον τὴν ἀρχικὴν στρατιωτικὴν κατάστασιν. Μὲ τὸ Αἰγαῖον γεμισμένον ἐχθρικοῦ στόλου καὶ μὲ ὀλίγας δεκάδας μεταγωγικῶν ἡ Τουρκία θὰ ἔρριπτεν εἰς τὰς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν παρελθούσας ἑβδομάδας τόσον στρατὸν εἰς τὴν ἀμυντικὴν γραμμὴν τῆς Τσατάλτζας, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν θέσιν τῶν συμμάχων ἀπελπιστικήν. Κολοβώσας διὰ τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας τῶν θαλασσῶν τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς Τουρκίας, ὁ Ἑλληνικὸς στόλος κατέστησεν ἐπίσης ἀδύνατον τὴν προμήθειαν πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ παντὸς χρεώδους διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, κρατοῦντῶν ὕποπτον πλοῖον καὶ ἐνεργῶν νηφίας, κατέσχε δὲ ὡς λείαν πολέμου πᾶν τὸ εὑρισκόμενον.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ ὑπὸ τὴν ἀντιναύαρχον Κουντουριώτην στόλος τοῦ Αἰγαίου διὰ τῆς καταλήψεως τῆς νήσου Λήμνου, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς στρατηγικωτάτης θέσεώς της εἶναι ἡ κλεὶς τῶν Στενῶν καὶ τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀγούσης ὑγρᾶς ὁδοῦ. Τὴν πρωΐαν τῆς 21 Ὀκτωβρίου οἱ Λήμνιοι μαζὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶδον καὶ τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας. Περὶ τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ στόλος μας ἀπεβίβασεν εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Μούδρου ἄγημα 500 ἀνδρῶν, τὸ ὁποῖον περιζώσαν τὴν μικρὰν Τουρκικὴν φρουρὰν τῆς παλαιᾶς νήσου τοῦ Ἡφαίστου ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ παραδοθῇ. Ὑπὸ τὰς φρενητιώδεις ζητωκραυγὰς χιλιάδων Λημνίων Ἑλλήνων, δακρυόντων ἐξ ἀρρήτου συγκινήσεως καὶ εθνικῆς ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς νήσου των μετὰ μακραίωνα δουλείαν, ἡ κυανόλευκος σημαία τῆς ἐλευθέρας Ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἀνεπετάσθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν Κάστρον, ἐξαπλώσασα τὸ θαλάσσιον Ἑλληνικὸν κράτος μέχρι τῶν προθύρων τῶν Δαρδανελλίων.

Ὁ Μουτεσαρίφης καὶ αἱ λοιπαὶ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῆς Λήμνου ἠχμαλωτίσθησαν καὶ ὑφηγήθησαν μετὰ 270 ὅπλων Μάουζερ καὶ τῆς μικρᾶς Τουρκικῆς φρουρᾶς εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐγκατεστάθη δεμάλισας Ἑλληνικὴ διοίκησις εἰς τὴν νῆσον ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Ὑπὸ τοὺς Τούρκους, τῶν ὁποίων ὁ πούς ἀφῆκε τὸν μαρασμὸν παντοῦ ὅπου ἐπάτησεν, ἡ Λῆμνος, ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σπουδαιοτάτη ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ νήσῳ, περιέκεσεν εἰς ἀσημότητα καὶ πενίαν, τὰ δὲ τέκνα τῆς ἠναγκάζοντο νὰ ζητοῦσιν ἄρτον ἐν τῇ ξένῃ, ὅπου ἡ φιλοπονία των ἀνέδειξεν αὐτοὺς καὶ ἡ φιλοπατρία των ἐγένετο τὸ στήριγμα τῆς ἱστορικῆς πατρίδος των. Ἡνωμένην μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος τὴν Λῆμνον περιμένει μέλλον λαμπρόν, καὶ ὡς ἐκ τῆς παρὰ τὰ Δαρδανέλλια θέσεώς της καὶ ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεώς της πρὸς τὴν Θρᾳκικὴν παραλίαν ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀφ' ἑτέρου. Ἡ Λῆμνος εἶναι τὸ μεταξύμιον τῶν δύο ἠπείρων καὶ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἂν εἰς τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα αἱ ὑκηρεσίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ὑπῆρξαν πολυτιμότατοι καὶ ἐξησφάλισαν τὴν λαμπρὰν νίκην τῶν Χριστιανικῶν ὅπλων, ἔτι πολυτιμότεροι ὑπῆρξαν διὰ τὸν ἐθιαίτερον ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, ὅστις ἤρχισεν, ὡς εἴπομεν, μὲ τὴν κατάληψιν τῆς Λήμνου καὶ θὰ καταλήξῃ, ἂν ἡ Ἰταλία ἀποφασίσῃ νὰ συμπεριφερθῇ ἐντίμως, μὲ τὴν ἀναπέρασιν τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὸ Καστελλόριζον καὶ τὴν Κάσον. Τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, μὲ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν του, εἶναι ἀναμφισβήτητον μέρος τῆς ἐθνικῆς μας κληρονομίας.

Ἀπὸ τῆς Θάσου μέχρι τῆς Ἰκαρίας, ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ νῆσοι, τὰς ὁποίας ἀπὸ αἰώνων ἐμίανεν ὁ ποῦς

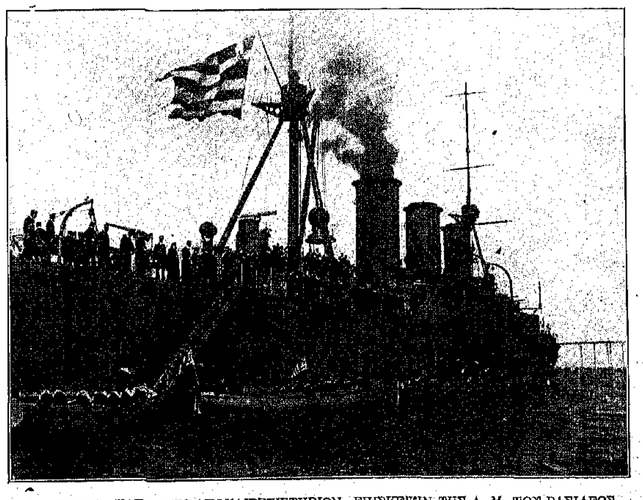

Ο «ΑΒΕΡΩΦ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

τοῦ Τούρκου, ἐσαρώθησαν ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος προσοδεύσασι εἰς τό ἅρμα τοῦ θριάμβου τῆς μητρός Ἑλλάδος. Ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας ἀνέτειλεν εἰς τούς ἐν σκότει καί σκιᾷ καθημένους Ἕλληνας τοῦ βορειανατολικοῦ μέρους τοῦ Αἰγαίου, ὑποδεχθέντας ἐν ἀφάτῳ χαρᾷ τούς λυτρωτάς ναυτίλους τῶν πολεμικῶν μας. Δέκα καθαρῶς Ἑλληνικαί νῆσοι ἀπηλευθερώθησαν μέχρι τούδε, δέν θά μείνῃ δέ βεβαίως ἔξω τῶν συνόρων τῆς Ἠλευθέρας Μεγάλης Ἑλλάδος καί ἡ Σάμος, ἡ κηρύξασα ἤδη τήν ἕνωσιν κατόπιν μιᾶς ἐπιτυχοῦς ἐπαναστάσεως ὑπό τήν ἀρχηγίαν τοῦ ἐπικτητοῦ τῶν Τουρκικῶν ἐν τῇ αὐτονόμῳ νήσῳ ὀργίων Θεμιστοκλέους Σοφούλη.

Τήν 31 Ὀκτωβρίου ὁ Ἑλληνικός στόλος προσέθεσεν εἰς τά πολυτιμαλάφυρά του τήν Θάσον καί τήν Ἴμβρον, ἐπηκολούθησε δέ ἡ κατάληψις τῆς Σαμοθράκης, τῆς Τενέδου καί τοῦ Ἁγίου Εὐστρατίου, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ τό ὑπ' ἀριθμόν ἕνδεκα Ἑλληνικόν τορπιλλοβόλον διά μιᾶς παρατολμοτάτης νυκτερινῆς ἐπιδρομῆς εἰς τόν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης ἐτορπίλλισε καί ἐβύθισεν ἐν Τουρκικόν θωρηκτόν. Τό Δεδέαγατς καί ἡ Καβάλλα εἶχον βομβαρδισθῆ ἐπίσης ἐν τῷ μεταξύ ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, ἀπεβιβάσθησαν δέ ὑπό τήν προστασίαν τῶν πυροβόλων του Ἑλληνικά στρατεύματα εἰς τήν Ἀλεξτρόιην ἐπί τῆς παραλίας τῆς νοτιανατολικῆς Μακεδονίας καί διηνοιλοῦθη οὕτως ἡ κατάληψις τῆς Βερροίας ὑπό τοῦ στρατοῦ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ μοῖρα τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέκλεισε τά Ἠπειρωτικά παράλια καί συνεπέλεσεν εἰς τήν κυρίευσιν τῆς Πρεβέζης.

Ἡ ἀθάνατος Ἑλληνική δόξα τοῦ 21, ἡ ὁποία, στεφανωμένη μέ ἀτά ὀλίγα χορτάρια π' οὐχαν μείνῃ 'στό ἔρημο νησί», ἐμελετοῦσεν ἔκποτε τά λαμπρά παλληκάρια, ἐφόρεσε πάλιν τόν δάφνινον στέφανον καί ἐσάλπισε τό ἐγερτήριον εἰς τάς σκιάς τῶν ἡρώων, μεταξύ τῶν ὁποίων ἔμεινε κατηγής ὡς ἐξόριστος ἐπί ἕνα σχεδόν αἰῶνα 'στῶν Ψαρῶν τήν ὁλόμαυρη ράχι. Ἐσκίρτησαν εἰς τούς τάφους των τά κόκκαλα τά ἱερά τοῦ Κανάρη καί τῶν συντρόφων του, ἀπό τά ὁποῖα ἐβγῆκεν ἡ Λευτεριά. Ἀπόγονος τοῦ Κανάρη ἔφερε τήν ἐλευθερίαν εἰς τήν ἔνδοξον νῆσον τῶν Ψαρῶν. Τό ἱερόν προσκύνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τό ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ἡ ἄκαρδος Εὐρωπαϊκή διπλωματία ὑπό τό ἄτιμον πέλμα τοῦ Τούρκου, ἐγένετο μέρος τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

Ἀπό τῶν Ψαρῶν ὁ Ἑλληνικός στόλος προυχώρησε νοτιώτερον καί προσήρτησεν εἰς τήν Ἑλλάδα τήν Ἰκαρίαν, ἥτις εἶχεν ἀποσείσει τόν Τουρκικόν ζυγόν διαρκοῦντος ἀκόμη τοῦ Ἰταλοτουρκικοῦ πολέμου, πετάξασα μίαν ἡμέραν ὡς σκουπίδια ἐπί τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας τούς ἀντιπροσώπους τῆς Τουρκικῆς τυραννίας. Διά τῆς καταλήψεως τῆς Ἰκαρίας ὁ Ἑλληνικός στόλος ἔδειξε τήν ἀπόφασίν του ὅπως σαρώσῃ ὁλόκληρον τό Αἰγαῖον. Τήν 20 Νοεμβρίου μαγευτικόν θέαμα παρουσιάσθη εἰς τούς ὀφθαλμούς τῶν Μυτιληναίων μόλις ἡ ροδοδάκτυλος ἠώς ἐρύσσωσε τά γραφικά βουνά τῆς Ἑλληνικοτάτης μεγαλονήσου τοῦ Αἰγαίου. Ἕνδεκα πολεμικά πλοῖα, ἡγουμένου τοῦ «Ἀδέρωφ» καί ἑπομένων τῶν «Ψαρῶν, τῆς «Ὕδρας» καί τῶν «Σπετσῶν», μέ ἑπτά ἀντιτορπιλλικά καί τορπιλλοβόλα ἐκατέρωθέν των, παρεκάγθησαν τήν αὐγήν ἐκείνην περί τήν δην ὥραν ἀπέναντι τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Τέσσαρα μεταγωγικά μέ ἓν σύνταγμα στρατοῦ ἠκολούθουν τόν στόλον, ὅστις ἐζήτησε τήν παράδοσιν τῆς νήσου. Ὁ Μουτεσαρίης τῆς Μυτιλήνης, ἀνελθών ἐπί τῆς ναυαρχίδος, κατέθεσε τήν ἐξουσίαν του, ἐνῷ ἡ τουρκική φρουρά ἀπεσύρθη εἰς τό ἐσωτερικόν τῆς νήσου. Ὀλίγον μετά τήν μεσημβρίαν τό σύνταγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἀποβιβάσθη ὑπό τάς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγάς τῶν Μυτιληναίων εἰς τήν πόλιν των καί ἡ Ἑλληνική σημαία ἀνεπετάσθη εἰς τό μεγαλοπρεπές διοικητήριον, εἰς τό παλαιόν Ἐνετικόν φρούριον καί εἰς ὅλα τά δημόσια κτίρια ὑπό τούς κανονιοβολισμούς τῆς ναυαρχίδος καί ὑπό τούς ἤχους τῶν κωδώνων.

Τῆς καταλήψεως τῆς Ἰκαρίας καί τῆς Μυτιλήνης προηγήθη ἡ ἀποβίβασις στρατευμάτων ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου εἰς τήν Χαλκιδικήν Χερσόνησον. Πρό τῆς κυρίευσεως ἀκόμη τῆς Θεσσαλονίκης ὑπό τοῦ στρατοῦ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου στόλος πολεμικῶν καί μεταγωγικῶν ἔρριψε μίαν μεραρχίαν ὑπό τόν ἀντιστράτηγον Σμολένσκην εἰς τόν Σταυρόν, κείμενον ἐπί τῆς παραλίας τοῦ Στρυμωνικοῦ κόλπου, τῆς καταλογούσης εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, πασούσης δέ τῆς Μακεδονικῆς μητροπόλεως ἀπεβίβασεν ἄλλας στρατιωτικάς δυνάμεις εἰς τήν Ἀθωνα καί εἰς τήν Κασσάνδραν. Ὁλόκληρος ἡ Χαλκιδική Χερσόνησος κατελήφθη οὕτω τῇ βοηθείᾳ τοῦ στόλου τοῦ Αἰγαίου καί ἀνεπετάσθη ἡ Ἑλληνική σημαία εἰς τά ἱστορικά μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου ἐπί πολύν χρόνον εἶχον εὕρῃ ἄσυλον τά Ἑλληνικά γράμματα κατά τούς σκοτεινούς χρόνους τῆς δουλείας. Οἱ ἀγορίται καλόγηροι, θεματοφύλακες τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας εἰς τάς ἀκροτόλεις ἐκείνας τῆς Μακεδονίας, ἐπεφύλαττον εἰς τούς ἀπελευθερωτάς ναύτας μας μίαν τῶν ἐπιδλητικωτέρων ὑποδοχῶν, τῶν ὁποίων ἔτυχον ἐν τῷ λυτρωτικῷ ἔργῳ των. Σημαιοστόλιστος καί ἀντηχῶν ἐκ τῶν κανονιοβολισμῶν καί τῶν κωδωνοκρουσεῶν, μέ τούς πατριώτας καλογήρους του πανηγυρίζοντας καί δοξάζοντας τόν Ὕψιστον, ἐδέχθη ὁ κρυσταλλωμένος Ἄθων τήν ἐλευθερίαν τήν ὁποίαν ἐκάμισαν εἰς τούς προμαχῶνας ἐκείνους τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ οἱ νικηφόροι ναῦται μας.

Μέ τήν κατάληψιν τῆς Χίου, ἥτις ἐπῆλθε μετά τήν τῆς Μυτιλήνης, ὁ Ἑλληνικός στόλος ἀπέδωκεν εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλας τάς πρός βορρᾶν τῆς Πάτμου καί πρός δυσμάς τῆς Σάμου θυγατέρας της. Πέραν τῆς σκιᾶς τῆς κυανολεύκου, ἥτις συμβολίζει τήν ἐλευθερίαν καί τήν ἐθνικήν ἀποκατάστασιν, ἐξακολουθεῖ νά ρίπτῃ τήν σκιάν της ἡ Ἰταλική σημαία, ἥτις συμβολίζει εἰς τάς νήσους ἐκείνας τήν δουλείαν καί τήν ἀρπαγήν. Θά ἀποφασίσῃ ἡ Ἰταλία νά συμπεριφερθῇ ἐντίμως ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνισμοῦ;

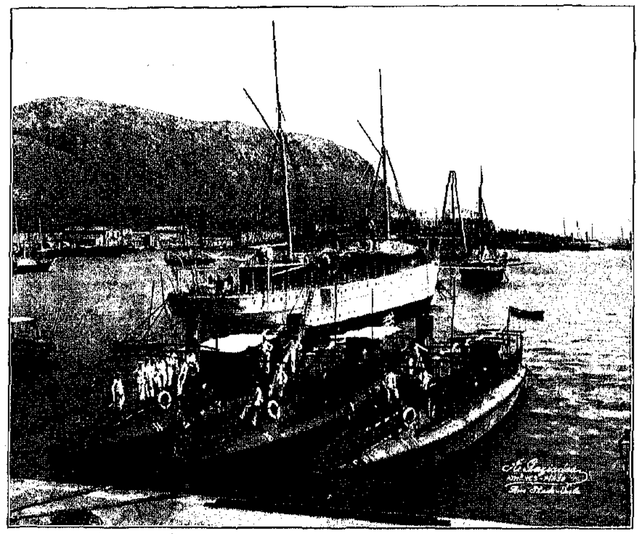

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΟΡΠΙΛΛΙΚΑ ΜΑΣ ΕΝ ΤΩ ΝΑΥΣΤΑΘΜΩ—ΤΟ ΓΙΟ ΤΟΥ ΒΟΤΣΗ ΚΥΒΕΡΝΩΜΕΝΟΝ ΑΡΙΘ. 11 ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΡΙΟΥ.

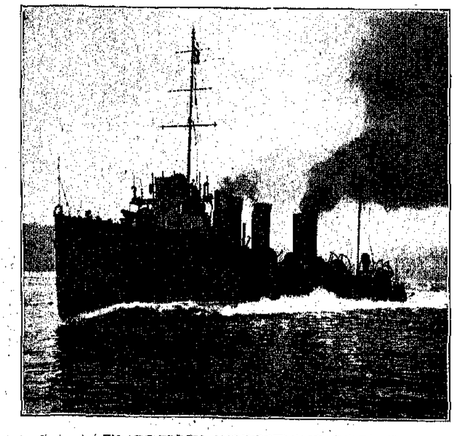

ΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΛΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΙΣ ΤΟΥ "ΦΕΤΧΙ-ΜΠΟΥΛΕΝΤ"

ΔΕΝ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΝ οὔτε μαραίνονται τά ἔθνη ἐφ' ὅσον αἱ ἀρεταί μέ τάς ὁποίας διέπρεψαν εἰς τό στάδιον τῆς παγκοσμίου ἀνθρωπίνης δράσεως διατηροῦνται ζωνταναί καί ἀκμαῖαι, κοχλάζουσαι εἰς τήν καρδίαν των ὡς λάβα εἰς τά ἔγκατα ἠφαιστείου.

Οἱ Σαλαμινομάχοι σώζουν τήν Ἑλλάδα ἀπό τῆς Περσικῆς ἐπιδρομῆς. Ὁ Κανάρης, ὁ Μιαούλης, ὁ Σαχτούρης καί οἱ ἄλλοι θαλασσόλυκοι τοῦ 21 ἐλευθερώνουν μέ τούς γίγαντας τῆς ξηρᾶς τήν τουρκοκρατουμένην Ἑλλάδα. Καί ἰδού ὁ λαμπρός Βότσης, ἕνος Ὑδραῖος ἀπό ἐκείνους ποῦ πιστεύουν εἰς τό παντοδύναμον τοῦ ἀνθρώπου ὅταν τοῖς ἐκέλθῃ ἡ ἔμπνευσις ἑνός τολμήματος, θέτων μέ τό κατόρθωμά του τόν συνδετικόν κρίκον μεταξύ τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1912, τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1821 καί τῆς Ἑλλάδος τοῦ 480 π. χ.

Οἱ πυροπληταί τοῦ 1821 ἦσαν οἱ μετενσαρκωμένοι Σαλαμινομάχοι τοῦ 480 π. χ. καί ὁ Βότσης εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῶν δύο ἐκείνων ἀπομεμακρυσμένων γενεῶν τῆς ναυτικῆς Ἑλλάδος. Ἀπό τῆς καταναυμαχήσεως τοῦ Ξέρξου εἰς τήν Σαλαμῖνα μέχρι τῆς ἀνατινάξεως τοῦ «Φέτχι-Μπουλέντ» εἰς τόν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης οἱ ἴδιοι θεοειδεῖς ἥρωες, τά ἴδια θαυμαστά κατορθώματα, αἱ ἴδιαι θαυματουργοῦσαι ἀρεταί. Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορική ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους κατά τάς διαφόρους περιόδους του.

Οὔτε γίγας τήν σωματικήν κατασκευήν οὔτε ἄγριος τήν ὄψιν ὁ ὑποπλοίαρχος Νικόλαος Βότσης. Ὑψηλός μέν, λεπτοκαμωμένος ὅμως. Μέ τόν κρεμνόν τῆς ἀπεριορίστου τόλμης ἐκρηγνύμενον καί ἀστραπτοντα εἰς κάθε ἐξαγνικόν ἀνοιγόκλεισμα τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του, ἀλλά καί μέ τήν γλυκυτέραν μορφήν καί τήν πρωτέραν ἔκφρασιν τοῦ συνόλου του. Λεπτός τούς τρόπους, προσηνέστατος, μετριόφρων καί ὑποχρεωτικός ὁ νεαρός μας ἥρως τῶν θαλασσῶν, ὅ ἦτο ἐν ἀληθεύοι κόσμημα διά τό ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἤ διά μίαν πρεσβείαν, ἄν ἡ γυμνή ρίς καί τό θρασέως προεξέχον μέτωπόν του δέν προέδιδον ὑπό τά ἀγαστά ἐκεῖνα σημεῖα τοῦ τελείου τύπου τοῦ Ἕλληνος gentleman τόν παραδλόττον Ἕλληνα θαλασσόλυκον.

Ὁ Βότσης ἀπεδείχθη εἰς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν περιττόν διά τούς ἰδικούς των καί ἀνωφελές διά τούς ἐχθρούς τό μέγεθος καί τό πλῆθος. Ὀλίγοι ναῦται τοῦ τύπου Βότση με μερικά σαπιοκάραβα τοῦ τύπου «11» ἀνακληρώνουν διά τήν πατρίδα των τήν ἔλλειψιν κολοσσιαίων στόλων καί κάμνουν τά ἐκατομμύρια τά ὁποῖα ἐξοδεύει ὁ ἐχθρός διά τόν ἰδικόν του στόλον νά πᾶνε χαμένα, ὡς νά ἐπετάχθησαν εἰς τήν θάλασσαν. Τό ὀπ' ἀριθμόν 11 τορπιλλοβόλον, ἐν ἀπό τά παλαιά Γερμανικά τοῦ 1896, ὀγδοντα-πέντε μόλις τόνων, θά ἠμποροῦσε κάλλιστα νά διεκδικήσῃ μίαν θέσιν εἰς τό ἱστορικόν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν κοντά εἰς τά θαλασσινά λείψανα τοῦ 21, λόγῳ ἡλικίας. Εὗρεν ἔμπροσθέν του ἓν τουρκικόν θωρακωτόν 2,710 τόνων καί τό ἐβύθισεν. Ἂν ἀκήντα εἰς τόν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης ἓν θωρηκτόν τοῦ τύπου τοῦ «Ἀδέρωφ» δέν θά τοῦ ἐξέφευγαν. Ἂν εἰς τήν θέσιν τοῦ «Φέτχι-Μπουλέντ» ἦτο ἓν Δρέθνωτ μέ πυροβόλα τῶν 14 δακτύλων καί μέ ὅ,τι ἄλλο ἠμποροῦσε νά τό ἐφοδιάσῃ ἡ νεωτέρα ναυπηγική, ἡ τύχη του θά ἦτο ἡ ἴδια. Δέν ἦτο τό μικροσκοπικόν καί ἀπηρχαιωμένον τορπιλλοβόλον τό ὁποῖον ἔστειλεν εἰς τά βάθη τῆς θαλάσσης τό Τουρκικόν πολεμικόν, ἀλλ' ὁ Βότσης μέ τούς ἀτρομήτους συντρόφους του. Ὁ Βότσης καί τό ὀλιγάριθμον πλήρωμά του δέν ἐχρειάζοντο παρά κάτι τι τό ὁποῖον νά τούς κρατῇ εἰς τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἡ ζωηρά ἀκτινοβολία τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων τοῦ Καραμπουρνοῦ διέλυε τά σκότη τῆς νυκτός εἰς τήν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῆς Θεσσαλονίκης, τήν ὁποίαν ὡς ἀνάριθμοι Κέρβεροι, ἐφρούρουν τά βαρέα ἐπάκτια προβόλα καί αἱ ὑποδρύγιαι τορπίλλαι. Ἀλλ' ἰδού ὁ Βότσης μέ τούς γενναίους του, ἐπικαλούμενος τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἀραιῶν σκιῶν αἱ ὁποῖαι ἔμειναν τοῦ κοῦ τοῦ ἀδιαπέρασται ἀπό τήν *προσδοκιμήν ἀκτινοβολίαν*, ὅπως στείλῃ εἰς τά ἀνήλια βάθη τῆς θαλάσσης τό «Φέτχι-Μπουλέντ».

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἀληθῶς. Δέν εἶναι ἐπανάληψις τῆς ἱστορίας τοῦ τέλους τῆς ναυαρχίδος τοῦ Καρᾶ Ἀλῆ Πασᾶ ἡ ἱστορία τῆς κατασπονδίσεως τοῦ «Φέτχι-Μπουλέντ». Ἔπλεε καί ἡ ναυαρχίς τοῦ Καρᾶ Ἀλῆ Πασᾶ εἰς πέλαγος ὑδάτων καί εἰς πέλαγος φωτός ἐμπροσθεν τῆς Χίου, ὅταν διαιούμενα τό εὔθυμον τραγοῦδί του ὁ Κανάρης καί περιτυλιχθεῖς περισσότερον μέ τό σκότος τῆς φοβερᾶς του ἀποφάσεως παρά μέ τάς σκιάς τάς ὁποίας δέν εἶχεν ἐκδιώξει ἡ φωταγώγησις τοῦ ὀργιάζοντος Τουρκικοῦ σκάφους, διωλίσθησε παρά τό πλευρόντου, προσέδεσε τό πυροπλικόν, ἀσάθη ὅσον ἔπρεπε διά νά βεβαιωθῇ πέραν πάσης ἀμφιδολίας ὅτι ὁ ἐχθρός θά παρεδίδετο εἰς τόν θάνατον, ἀπομακρύνθη ὀλίγον μόνον διά νά ἀπολαύσῃ τήν τραγικήν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θριάμβου του, εἶδε τό τεράστιον πολεμικόν ἀνατινασσόμενον εἰς μυρία κομμάτια καί ἤκουσε τάς κραυγάς τοῦ πασᾶ καί τῶν Τούρκων του, καί ἐπανέλαβε μέ τόν Πιπίνον τό διακοπέν τραγοῦδί του ὅτα τά ἱστία τοῦ πλοιαρίου του ἤνοιζαν κάλιν τάς λευκάς ἀγκάλας των εἰς τήν μυροφόρον νυκτερινήν αὔραν τῆς Χίου.

Τήν ἀγραν ποίησιν τῆς τραγικῆς ἐκείνης διά τούς Τούρκους νυκτός ἐνθυμεῖται ἡ ἐκποίησις τῆς εἰσβολῆς τοῦ Βότση εἰς τόν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης καί τῆς ἀνατινάξεως τοῦ «Φέτχι-Μπουλέντ». Μάλιστα, ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται αἰωνίως καί ἡ ψυχή τοῦ Ἔθνους κυραντοῦται καί ὀφυηλατεῖται καί κρατύνεται μέσα εἰς αὐτήν τήν ἀπέρας ἐόσιωνον διά τό μέλλον τῆς φυλῆς μας ἐπανάληψιν.

Ὁ πηδαλιοῦχος τοῦ «11» διευθύνει μέ σταθερᾶν χεῖρα τό μικρόν σκαφίδιονεἰς τά ἐνδότερα τοῦ λιμένος καί οἱ τορπίλληται κρατοῦν δέσμον τόν θάνατον, ὅστις τούς ἠπείλει τήν νύκτα ἐκείνην εἰς κάθε σπιθαμήν διανυομένης ἀποστάσεως, διά νά τόν ἐξαποστείλουν μέ τόν τορπιλλοβλητικόν σωλήνα κατά τοῦ Τουρκικοῦ θωρηκτοῦ. Εἰς ἀπόστασιν 150 μέτρων ἀπό τοῦ «Φέτχι - Μπουλένς» ἡ πρώτη τορπίλλη ἐξακολοῦθεται ἀναντίον του ἀπό τούς ἄνδρας τοῦ Βότση, ἀκολούθησε δευτέρα καί τρίτη, ἔκλινε τό θωρηκόν, πρός τό ἓν μέρος, ἀνεζήτησε τόν ἐχθρόν μέ τούς προβολεῖς του, ἠτοίμασε τά πυροβόλα του πρός ἄμυναν, ἔκλινε περισσότερον, ἐκλονίσθη βιαίως καί ἀπελπιστικῶς, καί εἰς διάστημα πέντε λεπτῶν εὑρέθη εἰς τόν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ἀτάραχος καί εὐχαριστημένος ἀπό τό ταξείδιόν του εἰς τά πρόθυρα τοῦ "Ἅδου ὁ Βότσης ἔστρεψε τό μικρόν του σκάφος πρός τήν ἔξοδον καί, πλέων ὑπό τό κτερύγισμα πάντοτε τοῦ θανάτου, ἀπεμακρύνθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐνῷ οἱ ἠλεκτρικοί προβολεῖς ἐξηκολοῦθουν νά τόν ἀναζητοῦν. Διά νά ἀπαλλάξῃ τούς Τούρκους ἀπό τόν κόπον τῆς ἀναζητήσεως ἔστειλεμίαν ὀδίδα εἰς τό Καραμπουρνοῦ. Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τούς γενναίους ναύτας του αὐτήν τήν ἐσχάτην περιφρόνησιν πρός τά φοβερά τοπομαχικά τῶν Τουρκικῶν φρουρίων.

Ὁ ΗΡΩΣ ΒΟΤΣΗΣ, ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΤΟΡΠΙΛΛΙΚΟΥ ΑΡΙΘ. 11

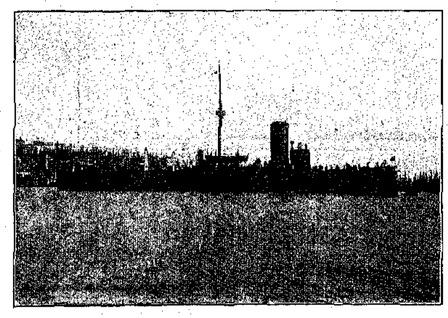

ΤΟ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΡΠΙΛΛΗΘΕΝ «ΦΕΤΧΙ-ΜΠΟΥΛΕΝΤ»

ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΩΤΑΤΟΝ γεγονὸς τοῦ πολέμου τοῦ 1912, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἡ ἀρίστη νοσοκομειακὴ ὑπηρεσία. Αὕτη κυρίως διεξάγεται ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, οὗτινος ἐπίτιμος πρόεδρος εἶναι ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ὄλγα καὶ πρόεδρος ὁ κ. Ι. Α. Βαλαωρίτης, διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἦτο λίαν ἀτελές, ἐὰν ἰδιαιτέρως δὲν ἐκινεῖτο ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ μητρικὸν ὄντως ἐνδιαφέρον αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης καὶ τῶν τεσσάρων φιλοστόργων νυμφῶν της, τῶν Πριγκηπισσῶν Σοφίας, Μαρίας, Ἑλένης καὶ Ἀλίκης.

Αἱ λαοφιλεῖς αὗται Πριγκήπισσαι, χοροστατοῦσης τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας, λατρευτῆς συζύγου τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, ἀφοῦ ἐξήντλησαν πᾶσαν τὴν ἐπιροὴν αὐτῶν παρὰ ταῖς ἀριστοκρατικαῖς τάξεσι τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπὲρ τῆς εἰσπράξεως γενναίων ποσῶν χάριν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου, ἔδωσαν ἀξιομίμητον ὄντως παράδειγμα αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνησίας, ἀφερώσασαι τὴν προσωπικήν των ἐπιδεξιότητα καὶ μέριμναν ἐπὶ τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ

Ἡ Βασίλισσα Ὄλγα, τὸ πρότυπον τούτο ἀναρέτου μητρὸς καὶ Βασιλίσσης, ἡ ἀείποτε εὑρισκομένη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πάσχοντος Ἕλληνος, κολλαχοῦ εὐεργετοῦσα καὶ σώζουσα αὐτὸ ὡς ἐπίγειος προστάτης ἄγγελος, ἰδοὺ τί εἶπεν εἰς συνέντευξίν της ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτε ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευδεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος:

«Πολλαὶ οἰκογένειαι θὰ ὑποσῶσι τὰ δεινὰ τῶν στερήσεων, διότι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν βιοπαλαιστῶν μας οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκλήθησαν κατὰ τὸν νόμον εἰς τὰ ὅπλα προσῆλθον εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὡς ἐθελονταί. Θὰ μείνουν πολλαὶ χῆραι καὶ πολλαὶ γυναῖκες θὰ κλαύσωσι τοὺς υἱούς των, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω. Στερήσεις, ἴσως δὲ καὶ λιμοκτονίαι, θὰ προστεθῶσιν εἰς τὴν κενὴν θέσιν ἐκείνου, ὅστις δὲν θὰ ἔλθῃ ὀπίσω ἐκ τοῦ πολέμου.

«Ἡ Ἑλλὰς θὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι δύνανται διὰ τοὺς ἐν ἐνδείᾳ κατοίκους της, ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς εἶναι τόσον μικρὰ καὶ ἡ δυσπραγία της θὰ εἶναι τόσον μεγάλη!

«Αἱ γυναῖκές της, θὰ πωλήσωσι τὰ κοσμήματά των καὶ πᾶν ὅ,τι πολύτιμον ἔχουσιν, ὅπως φροντίσωσι διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους ἄνδρας, ὅπως ἔκαμαν καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Ἂν αἱ γυναῖκες τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν Ἐθνῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν καλοῦνται ὅπως θυσιάσωσι τοὺς ἄνδρας των εἰς τὴν παροῦσαν σταυροφορίαν, ἤθελον θυσιάσει ἓν ἐλάχιστον μέρος τῶν ἀνέσεών καὶ ἀπολαύσεών των ἐπ' ὀλίγας ἑβδομάδας, τότε οἱ ἄνδρες μας θὰ ἐπολέμουν μὲ ἐλαφροτέρας τὰς καρδίας, γνωρίζοντες ὅτι αἱ προσφιλεῖς των ὑπάρξεις δὲν πεινοῦσιν εἰς τὰς οἰκίας των.»

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ

Ἡ Πριγκήπισσα Σοφία ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὅλου ἔργου καὶ τῆς συλλογῆς τῶν ἐράνων, εἶναι δὲ συγκινητικὸν ὄντως τὸ θέαμα ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔθνους σπεύδοντος εἰς τὴν φιλόστοργον φωνήν της νὰ προσφέρῃ τὸ χρῆμά του, ὅπως διατεθῇ ὑπ' αὐτῆς καθ' ὃν τρόπον ἡ εὐαίσθητος καρδία της κάλλιον παντὸς ἄλλου γνωρίζει νὰ βοηθῇ, περιθάλπῃ καὶ παρηγορῇ.

Πρὸς τὴν Πριγκήπισσαν Σοφίαν ἡ ἡμερησία «Ἀτλαντὶς» ἀπέστειλε διὰ καθημερινῶν τηλεγραφικῶν ἐμβασμάτων, ἐκ 10,000 ἕως 50,000, περὶ τὰς 700,000 φράγκων, προερχομένων ἐκ συνεισφορᾶς τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων. Συγχρόνως διὰ τῶν ἀτομικῶν ἐνεργειῶν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀτλαντίδος» συνεστήθη μεγάλη Ἐπιτροπὴ ἐξ ἑκατομμυριούχων Ἀμερικανῶν πρὸς τὸν σκοπὸν εἰσπράξεως βοηθημάτων μεταξὺ τῶν πλουσίων Ἀμερικανικῶν τάξεων, χάριν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Ἐξ ἄλλου ὁ «Κῆρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης» δι' ἐρώτησιν συνέλεξε περὶ τὰ δισχίλια δολλάρια, ἐδόθη δὲ οὐκ ὀλίγοι, τόσον ἐξ Ἀμερικῆς, ὅσον καὶ ἐξ Αἰγύπτου, Ρωσσίας καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τῆς γῆς ἀπέστειλαν κατ' εὐθεῖαν μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἔργου.

Εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας προσετέθησαν καὶ αἱ ἐνέργειαι τῆς ἐν Ἀθήναις συσταθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ Σύνδεσμος τοῦ Στρατιώτου» καὶ οὕτως ἀπηρτίσθη μεγάλη ἐπιτροπή, τῆς ὁποίας ἰδιαίτερος σκοπὸς ὡρίσθη νὰ προσφέρῃ μὲν πρὸς τοὺς ἐφέδρους διάφορα χρήσιμα εἴδη ὡς φάρμακα, σιγαρέττα, καπνόν, λουκούμια, μαστίχαν, κονιάκ, οὔζον, οἶνον, σῦκα, κάλτσες, σπίρτα, παξιμάδια, βαζελίνην, τσοκαλάτες, ἐπώδρακα, κτλ., ἐξ ἄλλου δὲ νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων, ὅσαι θὰ ἔμενον ἄνευ προστατῶν καὶ θὰ εἶχον ἀνάγκην βοηθείας.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Ἑλένη, σύζυγος τοῦ Βασιλόπαιδος Νικολάου, ἔδρυσε δι' ἰδίων ἐξόδων της τὰς νοσοκομειακὰς ἀμαξοστοιχίας ἢ «λευκὰ τραῖναι», ὡς τὰ ὀνόμασεν ὁ λαός, καὶ δι' αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν ἐπίβλεψίν της μετεφέροντο ἐκ Λαρίσης εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις νοσοκομεῖα, οἱ τραυματίαι τοῦ πολέμου.

Πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἀμαξῶν προωρίσθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἑκάστη ἐξ αὐτῶν περιέχει ὀκτὼ κλίνας καὶ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα ἐργαλεῖα, διατελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μιᾶς πεπειραμένης νοσοκόμου μετὰ μιᾶς βοηθοῦ. Εἰς τὰς πλείστας τῶν ἀμαξῶν αὐτῶν ὡς βοηθοὶ χρησιμεύουσι γυναῖκες τῆς Ἑλληνικῆς ἀριστοκρατίας ἐξ ὧν πολλαὶ προσέφεραν ἐθελουσίως τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ ἔργον τῶν πρώτων βοηθειῶν. Ἑκάστη ἀμαξοστοιχία φέρει δύο χειρουργοὺς μὲ πλήρη πανοπλίαν χειρουργικῶν ἐργαλείων, συνοδεύεται δὲ καὶ ὑπὸ ἰδιαιτέρας ἀμάξης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔχει ἐγκατασταθῆ μαγειρεῖον διὰ τὴν παρασκευὴν παντὸς ὅ,τι ἤθελε χρειασθῆ τις, κατὰ τὸ δεκαπεντάωρον ἐκ Λαρίσης ταξείδιον. Ἑκάστη ἀμαξοστοιχία φέρει καὶ ἀρκετὴν ποσότητα πάγου καὶ φαρμάκων, καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ πεῖρα ἢ πρόνοια ἤθελε συστήσῃ..

Ἐρωτηθεῖσα ἡ Πριγκήπισσα ὑπὸ ξένου ἀνταποκριτοῦ, ἐὰν τὸ ἔργον της εἶναι συγκινητικόν:

— Εἶναι, ἀπήντησε θλιβερῶς ἡ Πριγκήπισσα. Ὅτε μετέβαινον εἰς Λάρισσαν, διήλθομεν ἐκ τινος σταθμοῦ ἔνθα κοινὴ ἀμαξοστοιχία παρελάμβανε πληγωμένους στρατιώτας διὰ τὰς Ἀθήνας. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα. Οἱ πληγωμένοι ἐτίθεντο ἐντὸς τῶν βαγονίων ἐπὶ φορείων, ἐκεῖ δὲ ἐγκατελείποντο εἰς τὴν τύχην των, μὴ δυνάμενοι νὰ κινηθῶσι. Νοσοκόμος δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' οὔτε χὰν ὀλίγον ὕδωρ ὅπως καταπαύσῃ τὴν δίψαν των. Ἐπράξαμεν ὅ,τι ἠδυνήθημεν. Ἠλλάξαμεν τοὺς ἐπιδέσμους των καὶ προσεπαθήσαμεν ν' ἀνακουφίσωμεν τοὺς πόνους των, τοποθετήσασαι τοὺς στρατιώτας εἰς καλλιτέρας στάσεις, ἐθέσαμεν δὲ καὶ μίαν νοσοκόμον ὅπως συνοδεύσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν μέχρις Ἀθηνῶν.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων ἦτο ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς. Τότε ἠννόησα τὴν τρακτικὴν ἀξίαν τῶν νοσοκομειακῶν τραίνων.»

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΛΙΚΗ

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Ἀλίκη, σύζυγος τοῦ Βασιλόπαιδος Ἀνδρέου, ἀνέλαβε τὴν πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν μαχομένων στρατιωτῶν διὰ τῆς συλλογῆς ἐράνων δι' ἐσωτερικὰ θερμὰ ἐνδύματα χάριν τῶν στρατιωτῶν. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πριγκηπίσσης Ἀλίκης ἔσπευσαν πλεῖσαι, καὶ ἰδίᾳ γυναῖκες τοῦ πτωχοκόσμου, προσφέρουσαι παντοειδῆ ἐνδύματα, πλεκτὰ ἢ ἐρραμμένα. Βραδύτερον δὲ μεταβᾶσα καὶ ἡ ἰδία εἰς Λάρισσαν ἵδρυσε τὸ ἐκεῖ νοσοκομεῖον τῶν τραυματιῶν, τοῦ ὁποίου καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπιστασίαν αὐτοπροσώπως. Καὶ ἦτο εἰς ἄκρον συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῆς ὡραίας ὄσον καὶ ἀγαθῆς Πριγκηπίσσης, φορούσης τὴν ποδιὰν τῆς νοσοχόμου καὶ παρεχούσης πᾶσαν περιθαλψὶν καὶ παρηγορίαν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πληγωμένους.

Περὶ τῆς λαοφιλοῦς Πριγκηπίσσης Ἀλίκης ἐδοὺ πῶς ἐκφράζονται οἱ εἰς Ἀθήνας μεταφερθέντες τραυματίαι στρατιῶται:

«— Στὴ Λάρισσα μάλις φτάσαμε, ἔτρεξε καὶ μᾶς ὑπεδέχτηκε ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη. Αὐτὴ δὲν εἶναι πριγκηποποῦλα, εἶναι ἀγία... Ἦρθε καὶ μὲ ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ ὑποστήριξε νὰ μπῶ στὸ νοσοκομεῖο.»

«— Ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη μᾶς φέρθηκε σὰν ἀδερφή. Ὅταν μὲ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο στὴν Ἐλασσώνα ἦρθε μονάχη της καὶ μοῦ ἔλυσε τὰ παπούτσια. Ἐγὼ ντρεπόμουν καὶ μοῦ φαινότανε πῶς λαδώθηκαβλλη μιὰ φορά...»

Καὶ ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς νικηφόρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Κοζάνην, συναποκομιζων καὶ πλῆθος τραυματιῶν, ἡ λατρευτὴ πριγκήπισσα, συνοδεύουσα τὸν σύζυγόν της, δὲν ἔχασε καιρόν, ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα συνεκάλεσε τὰς κυρίας καὶ τὰς κόρας τῆς Κοζάνης καὶ συνέστησεν ἐξ αὐτῶν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν περιθαλψὶν τῶν τραυματιῶν. Τὰς ὡδήγησε, τὰς ἐδίδαξεν ἐπιδεσμολογίαν καὶ κατεμέρισε τὰς ἐργασίας μιᾶς ἐπάσης, ὡς ἑξῆς:

«Σεῖς εἰς τὰ στρώματα, σεῖς εἰς τὴν ἀπολύμανσιν, ἄλλη στὴν κουζίνα, κάθε μιὰ κάτι χωριστό. Μὴ κάνετε ὅλαι μαζὺ τὴν ἴδια δουλειά. Χάνεται καιρὸς ἄδικα.»

Καὶ αἱ εὐφυεῖς Κοζανιώτισσαι εἰς ὀλίγα λεπτὰ μετεβλήθησαν εἰς τελείας νοσοκόμους.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

Ἡ Α. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Μαρία, σύζυγος τοῦ Βασιλόπαιδος Γεωργίου, δι' ἰδίας δαπάνης κατήρτισε τέλειον πλωτὸν νοσοκομεῖον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀλβανίας», τεθεῖσα ἡ ἰδία ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἔργου, χάριν τῆς μεταφορᾶς τραυματιῶν. Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζονται οἱ τραυματίαι μας τόσον περὶ τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας, ὅσον καὶ περὶ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας:

«Ἡμεῖς οἱ τραυματίαι ἐμείναμεν εἰς τὴν Ἀλκατερίνην ἕως τὴν Πέμπτην τὸ μεσημέρι ποὺ ἐπεβιβάσθημεν εἰς τὴν «Σφακτηρίαν» δεκατέσσαρες ἐν ὅλῳ, καὶ μετὰ ἑνδεκάμισυ ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Βόλον. Ἐπεὶ μᾶς ἐπεσκέφθη ἡ Βασίλισσα καὶ μᾶς προσέφερεν ἀπὸ ἕνα πακέτο σιγάρα. Μᾶς παρηγόρησε καὶ μᾶς ἔδωσε θάρρος ὅλων. Θυμοῦμαι μάλιστα τοῦ μοῦ εἶπε ἐμένα:

«—Βῆσαι στὴν καλλίτερη θέσι τοποθετημένος. Σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἔβαζα τ' ἀγγόνιά μου ὅταν ταξειδεύαμε μὲ τὴν «Σφακτηρία».

«Εἰς τὸν Βόλον μᾶς μετεβίβασαν ἀπὸ τὴν «Σφακτηρίαν» εἰς τὴν «Ἀλβανίαν» μὲ τὴν ὁποίαν καὶ ἤλθομεν ἕως τὸν Πειραιά. Ἤλθε μαζύ μας καὶ ἡ πριγκήπισσα Μαρία. Τί καλωσύνη εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔχει, τί γλόκα, τί ἴσιο! Ἀζούρωστη παρέστεκε στὸ προσκεφαλό μας φροντίζουσα νὰ μὴ μᾶς λείψῃ τίποτε. Σήμερα τὸ πρωὶ λίγο μετὰ τὴν τοκοθέτησίν μας ἐδῶ, ἦλθε καὶ μᾶς εἶδε πάλιν. Ἀληθινὴ πριγκήπισσα.]

ΤΙ ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΟΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Οἱ ἐν τῇ εἰς νοσοκομεῖον μεταβληθείσῃ Γερμανικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ τῶν Ἀθηνῶν νοσηλευόμενοι τραυματίαι ἀξιωματικοὶ ὡς ἑξῆς ἐξεφράσθησαν περὶ τῶν Ἑλληνίδων Πριγκηπισσῶν:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε εἰς ποίους κόπους, μόχθους, ἀϋπνίας καὶ ταλαιπωρίας ὑποβάλλονται γιὰ μᾶς αἱ Πριγκήπισσαί μας. Καθ' ὅλον τὸ δεκαπεντάωρον διάστημα, τὸ ὁποῖον διηνύσαμεν νύκτα, ὄχι μόνον δὲν ἀνεπαύθη ἡ Πριγκήπισσα Ἑλένη, ἀλλὰ τὸ διῆλθε σχεδὸν χωρὶς νὰ καθήσῃ εἰς τὸ κάθισμα, παρηγοροῦσα ἡμᾶς.

— Ἡ Πριγκήπισσα Ἀλίκη ἔχουσα ὑπὸ τὰς διαταγάς της προσωπικὸν ἐκ κυριῶν, ἰατρῶν καὶ νοσοκόμων καταρτίζει τὰ πράχειρα νοσοκομεῖα εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην, δίδουσα ὁδηγίας, τρέχουσα παντοῦ καὶ διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν περιθάλπουσα τοὺς τραυματίας.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῇ τὸ πόσον ἐρρόντιζεν ἡ Πριγκήπισσα Μαρία εἰς τὸ ταξεῖδί μας καὶ μὲ ποίαν προσοχήν, μὲ ποίαν ἀγάπην μᾶς ἐρωτοῦσε τί θέλομεν, τί μᾶς πονεῖ. Διαρκῶς μᾶς ἐκυττοῦσε στὰ μάτια σάν μητέρα, σὰν ἀδελφή».

Μὲ τοιαύτας μητέρας καὶ ἀδελφὰς νοσοκόμους ποῖοι στρατιῶται δὲν ἀνδροῦνται;

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ ΕΠΙΣΤΑΤΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΝ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

ΑΙ ΕΙΔΙΚΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΑΙ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΑΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΤΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΣαΙ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΩΝ ΑΜΑΞΩΝ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

ΤΗΝ ἐπαύριον τῆς κηρύξεως τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ἐν ἐνθουσιώδες τηλεγράφημα τοῦ Γάλλου βουλευτοῦ Henry Rochefort, χαιρετῶντος μὲ τὴν Γαλλικὴν ἐκείνην θέρμην τῶν Hugo, τῶν Beranger καὶ τῶν Laprade τὸν ἀγῶνα τῆς νέας Ἑλλάδος. Τὸ τηλεγράφημα ἀπηυθύνετο εἰς τὴν νεαρὰν Ἀτθίδα, ἧς τὴν εἰκόνα ἐνταῦθα δημοσιεύομεν. Ὁ λόσμος τῶν αἰθουσῶν, ὄχι πλέον τῶν Ἀθηναϊκῶν μονον, ἀλλὰ καὶ τῶν Παρισινῶν, θὰ χαιρετίση εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀδρᾶς Ἑλληνίδος φυσιογνωμίαν πολὺ γνώριμον. Διότι αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βαλσαμάκη, ἤτις, κἄν τοι νεαρωτάτη, κατώρθωσε τόσον ἐν Παρισίοις, ὅσον καὶ ἐν Ἀθήναις ν' ἀποκτήσῃ εὐρὺν κύκλον θαυμαστῶν καὶ φίλων, οὓς νὰ ἐνθουσιάζῃ μὲ τὸ ὄνειρον μιᾶς Ἑλλάδος ἐλευθέρας καὶ μεγάλης.

Σήμερον τὸ ὄνειρον εἶναι πραγματικότης καὶ ἂν ὑπάρχουν ξένοι οἱ ὁποῖοι νὰ μετέχουν τῆς Ἑλληνικῆς χαρᾶς κατὰ τὰς σημερινὰς ἡμέρας οὗτοι βεβαίως θὰ εἶναι οἱ Γάλλοι φίλοι τῆς δεσποινίδος Βαλσαμάκη.

Ἡ νεαρὰ Ἑλληνὶς εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν εἶχεν ἀσπασθῆ ὡς σκοπὸν τῆς δράσεώς της τὴν δημιουργίαν φιλελλήνων.

Τὸ ἔργον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν δυσκολίαν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες ὅσοι ἔχουν ζήσῃ εἰς τὴν ξένην, ἐξήσκουν μέχρις ἐσχάτως σχεδὸν μονοπωλιακῶς οἱ ἐθνολόγοι μας καὶ οἱ δημοσιογράφοι μὲ διαλέξεις, μὲ βιβλία, μὲ ἄρθρα.

Ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἠκολούθησεν ἰδικόν της σύστημα διὰ τὴν προπαγάνδαν της.

Ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. Ἤρχισε μὲ γαλλικὰ τεμάχια εἰς τὸ οἰκογενειακὸν σαλόνι, καὶ ὅταν κρυσείλκυσε τὴν προσοχὴν εὐρυτέρου κύκλου ἐπρόβαλε μὲ Ἑλληνικὰς ἀπαγγελίας. Κατέστησε τοιουτοτρόπως γνωστὴν εἰς τοὺς ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτευούσῃ φιλολογικοὺς κύκλους τὴν μοῦσαν τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Βαλαωρίτου, καὶ προσκάλεσε τὰ χειροκρότήματα ἐνὸς θαυμάζοντος καὶ καταμαγευμένου κοινοῦ διὰ τὰ δημώδη μας τραγούδια.

Ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις εἰς ἡλικίαν νεαρωτάτην κατὰ τὴν ἐπαύριον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐν Ρουμανίᾳ διωγμοῦ. Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι καιρὸς νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ Ἑλληνὶς εἶναι θυγάτηρ τοῦ κ. Ἀντωνίου Βαλσαμάκη, ἐξ εὐγενοῦς τῆς Κεφαλληνίας οἰκογενείας καταγομένου καὶ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἐργασθέντος ὡς γαιοκτήμονος ἐν Ρωμουνίᾳ. Ἕνεκα τοῦ ἀνδρικοῦ του χαρακτῆρος καὶ τῶν ἀκραιφνῶν του πατριωτικῶν αἰσθημάτων ὁ κ. Βαλσαμάκης ἀπηλάθη ἐκ Ρωμουνίας καὶ ἐγκατεστάθη μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς γνωστῆς ἐπὶ τὸν ἔξω κόσμον διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς πατριωτικὰ αἰσθήματα Ἑλληνίδος, ἐν Παρισίοις.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ ΦΕΡΟΥΣΑ ΑΡΧΑΪΚΗΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΝ

Ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἐπέδειξε τοσοῦτον τάλαντον εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ὥστε νὰ θεωρῆται ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτευούσῃ ὡς μία τῶν ἀρίστων ἐρασιτεχνίδων καλλιτεχνῶν. Εἶχεν ὡς διδάσκαλους καὶ διδασκαλίσσας τοὺς μεγαλειτέρους ἀσκέρας τῆς σκηνῆς. Εἶναι ἑλληνικωτάτη μορφή, τύπος Ἑλληνικῆς κοκλονῆς, ἀρίστης μορφώσεως, ὁμιλοῦσα δὲ καὶ ἀπαγγέλλουσα ἀπαίστως τὴν Γαλλικήν, συγκινεῖ καὶ κατακυριεύει τὰ ἀκροατήρια της εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας τῆς οἰκίας της, ἐν τοῖς ὁποίοις συναντᾷ ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Γαλλικὴ πρωτεύουσα εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν φιλολογίαν.

Ἐσχάτως ὁ κ. Βαλσαμάκης μετὰ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου του, τῆς χαριτοβρύτου θυγατρός του καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἐπαμεινώνδα, τοῦ ὁποίου ὁ ἰσχυρὸς κλάδος πολλάκις ἐστιλοξενήθη εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας, ἀγωνιζόμενος πρὸς ὑπερασπισιν τῶν ἐθνικῶν μας ἰδεωδῶν, μετέβη εἰς Ἀθήνας ἔνθα προτίθεται νὰ ἐγκατασταθῇ. Ἐν Ἀθήναις ὁλόκληρος ἡ κοινωνία μετὰ χαρᾶς ἤκουσε τὴν ἐγκατάστασιν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς ἑλληνικωτάτης καὶ φιλοπάτριδος αὐτῆς οἰκογενείας, καὶ τὴν ἐδέχθη ἐνθουσιωδῶς. Εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αἰθούσας τοῦ ξενοδοχείου «Palace Hotel» ἔνθα κατέλυσε προσκαίρως ἡ κυρία Βαλσαμάκη ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ κόσμου ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἀπαγγέλλει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, εὐλόγως δὲ θαυμάζεται καὶ καταχειροκροτεῖται.

Ἡ κυρὶς Βαλσαμάκη μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρός της καὶ τῆς κυρίας Ἑλένης Μεταξᾶ, συζύγου τοῦ κ. Ἀντωνίου Μεταξᾶ, τοῦ μοναδικοῦ μας ἀρχιτέκτονος καὶ ἰδιαιτέρου ἀρχιτέκτονος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἀνέλαβον ὅπως κατασκευάσωσι τὴν κυανόλευκον σημαίαν τὴν ὁποίαν ὑπερηφάνως θὰ φέρῃ τὸ σκάφος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῆς α' Ἀτλαντίδος» καὶ τοῦ Μασσούλα, τοῦ ἐμπνευσμένου μας ποιητοῦ καὶ ἐθνοπατρίδος, ἐδώρησαν εἰς τὴν Πατρίδα, καὶ τὸ ὁποῖον φέρει, ὡς γνωστόν, τὸ ὄνομα τῆς «Νέας Γενεᾶς». Ἐὰν ἐκ τούτου ἡ οἰκογένεια Βαλσαμάκη ἀρρήκτως συνδέεται σήμερον πρὸς τοὺς φιλοπάτριδας "Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῆς σημαίας μας, τὴν ὁποίαν θὰ ἀναπετάσῃ ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἐπὶ τοῦ ὡραίου σκάφους τῶν ξενητευμένων τέκνων τῆς φίλης πατρίδος του, περικλείοντος τοὺς πόθους καὶ τοὺς παλμοὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἦλθεν. Αἱ Ἑλληνίδες, μετέχουσαι τοῦ ἁγίου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἀναφλέξαντος τὸ Ἔθνος, ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς τὸ ἔργον πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀγωνιζομένων καὶ τραυματιζομένων μας στρατιωτῶν.

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θ' ἀπορήσῃ ὅτι ἡ δεσποινὶς Βαλσαμάκη ἐργάζεται εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸ ἔργον αὐτῶν, τὸ τόσον μέγα καὶ τόσον πατριωτικόν;...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ, ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΕΚΤΕΘΕΙΣΑΝ ΕΝ ΤΩ SALON ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ τῶν βορείων συμμάχων μας ἔβαινεν ἐξίσου πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν αἰσίως πρὸς τὸ πέρας της καὶ ὁ στρατὸς τῆς Βουλγαρίας ἡμισελήνου, μὲ τὸν ὁποῖον διάφοροι Σερκέτηδες καὶ Ναζίμηδες ἠπείλουν κομπορρημόνως πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ὅτι θὰ ἔκαμνον παρελάσεις εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν Σόφιαν καὶ τὸ Βελιγράδιον, ἠττημένος, ἐξηντελισμένος, ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος, ὡς ἀγέλη ψωραλέων σκύλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως διωκόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἐπλησίαζεν εἰς τὴν μέχρις ἑνὸς ἐξόντωσιν, ζώγρησιν καὶ παράδοσίν του, ὅτε ὑπεγράφη ἡ ἀνακωχή, ἐνῷ ἡ Ἑλλὰς ἐπέμενε νὰ

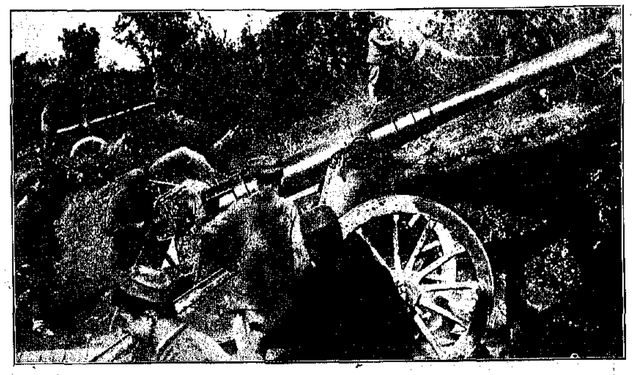

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΙΚΟΝ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΚΟΔΡΑΝ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΜΙΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

πεταχθῇ ἡ Τουρκία ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν ὡς φοφῆμι.

Ὁ πόλεμος τῶν συμμάχων Χριστιανικῶν Κρατῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἄλλην ὄψιν εἶχεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν του θέατρον καὶ ἄλλην εἰς τὸ δυτικόν. Εἰς τὴν Θράκην ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ Βουλγαρικὸς στρατὸς συνήντησεν ἀμέσως ὁλόκληρον τὸν ἀνατολικὸν στρατὸν τῆς Τουρκίας εἰς τὰ μεταξὺ Μουσταφᾶ Πασᾶ καὶ Μαύρης Θαλάσσης Βουλγαροτουρκικὰ σύνορα, καὶ διεξήγαγε τὴν ἐκστρατείαν του διὰ γενικῶν, ὀλίγων καὶ κρισίμων μαχῶν, αἱ ὁποῖαι συγκροτηθεῖσαι μετὰ μεγάλων ἐν τῷ μεταξὺ διαλειμμάτων ἐπὶ τριῶν γραμμῶν—μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν, Λουλὲ Μπουργάζ καὶ Ἐσκὶ Μπαμπά, Μπουγιοὺκ Τσεκμετζὲ καὶ Δέρκιν—μὲ τινας μικροτέρας συγκρούσεις, ἀψιμαχίας μᾶλλον χαρακτῆρος, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἐσταμάτησαν ἀπροσδοκήτως πρὸ τῆς τελευταίας καὶ πλέον δυσυπερβλήτου ὀχυρωματικῆς γραμμῆς τῶν Τούρκων, τῆς Τσατάλτζας, διὰ νὰ δώσουν καιρὸν εἰς τὰς περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΣΠΤΣΙΝΙΚ ΠΑΡΑ ΤΟ ΤΟΥΖΙ ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Εἰς τὸ δυτικὸν θέατρον τοῦ πολέμου ἡ ἐκστρατεία διεξήχθη κατ' ἄλλην τακτικήν. Ἕλληνες, Σέρβοι καὶ Μαυροβούνιοι εἰσέβαλον εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος ἐκ διαφόρων σημείων μὲ κατατετμημένας τὰς δυνάμεις των, διεξάγουσι δὲ τὰς πολεμικάς των ἐνεργείας ἐπὶ εὐρυτάτης ἐκτάσεως, κυκλώντες δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοὺς Τούρκους καὶ ἐξοντώνοντες αὐτοὺς τμηματικῶς, ὄχι ἐκ διαλειμμάτων διὰ γενικῶν μαχῶν, ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς τοπικὰς συγκρούσεις.

Οἱ Ἕλληνες προσέβαλον καὶ ἀπεδεκάτισαν τοὺς Τούρκους εἰς τὴν Ἐλασσῶνα, εἰς τὸ Σαραντάπορον, εἰς τὴν Δεσκάτην, εἰς τὰ Σέρβια, εἰς τὸν Τριπόταμον καὶ τὸ Ναλμπάντκιοϊ πρὸ τῆς Βεροίας, εἰς τὴν Αἰκατερίνην, εἰς τὴν Γιαννιτσᾶν, εἰς τὸ Ρυδᾶ, ἐξιῶδεν τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ Καλλὲρ καὶ τὸ Σόροβιτς ἐκανειλημμένως, εἰς τὴν Κατρανίτσαν, εἰς τὸ Ὄστροβον, εἰς τὴν Φλωρίναν, εἰς τὸ Ποσιδέρι καὶ εἰς τὴν Καστορίαν, ἐνῷ διαρκῶς μάχονται ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Τουρκαλβανῶν ὀλίγαι χιλιάδες Ἑλλήνων στρατιωτῶν, ἐθελοντῶν καὶ ἀνταρτῶν, ἐτέθησαν δὲ οὕτως ἐπὸς μάχης μὲ τὰς καθημερινὰς μάχας τοῦ στρατοῦ μας, φονευθέντες, τραυματισθέντες, αἰχμαλωτισθέντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἢ παραδοθέντες, περὶ τὰς 60,000 Τούρκων, ἐνῷ περιμένει ἐπίσης αἰχμαλωσία ἢ θάνατος τὰς Τουρκικὰς φρουρὰς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τὰς ὁποίας κατέλαβεν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΚΟΠΕΙΑ.—ΤΟΥΡΚΟΠΑΙΔΕΣ ΧΑΙΡΕΤΩΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΣ

Τὴν ἰδίαν τακτικὴν ἠκολούθησαν καὶ οἱ Σέρβοι. Ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Τούρκων διηρημένοι εἰς τρία στρατεύματα καὶ συγκροτοῦντες συχνὰς μερικοῦ χαρακτῆρος μάχας. Μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτῶν εἰσέβαλεν εἰς τὸ Σαντζάκιον τοῦ Νόβι Παζάρ ὅπως καθυποτάξῃ ἀφ' ἑνὸς τοὺς συνοικοῦντας ἐκεῖ μετὰ τῶν Σερβικῶν πληθυσμῶν Τουρκαλβανοὺς καὶ προλάβῃ ἀφ' ἑτέρου Αὐστριακόν τι πρᾶξικόπημα, τὸ δὲ κύριον σῶμα τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν Κουμανόβου—Σκοπείων—Βελεσσῶν—Πριλάπου—Μοναστηρίου, καὶ τρίτη δύναμις εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀλβανίαν, μὲ προορισμὸν τὸ Δυρράχιον, τὸ ὁποῖον καὶ κατέλαβε πρό τινων ἡμερῶν παρὰ τὰς φωνασκίας καὶ τὰς

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΒΔΟΥΛΑΧ ΠΑΣΑΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ

ἀκοιλὰς τῶν Berchthold, Φραγκίσκου Ἰωσήφ, Νόε Φρὰ Πρές, Κίνδερλεν Μπάχτερ, Τζολίττι & Co.

Καὶ ἡ μία τακτικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀπεδείχθησαν ἐξίσου ἐπιτυχεῖς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ των ὑπὸ τὰν συμμαχωνστρατῶν. Ἦν εἶναι καὶ εἰς τὸ θυτικὸν καὶ εἰς τὸ ἀναστολικὸν θέατρον τοῦ πολέμου τὸ ἀποτέλεσμα: νίκη καὶ θρίαμβος διὰ τοὺς συμμάχους, ἥττα καὶ ἐξολόθρευσις διὰ τοὺς Τούρκους. Ὁλόκληρος ἡ μέχρι τῆς Τσατάλτζας Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία ἐσαρώθη ὑπὸ τῶν Χριστιανικῶν στρατευμάτων, οἱ δὲ Τοῦρκοι ἀφῆκαν ὀπισθέν των ὡς ἐξιλαστήριον θυσίαν εἰς τὴν Νέμεσιν διὰ τὰ κατὰ τῶν Χριστιανῶν κακουργήματα πέντε ὅλων αἰώνων οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν 200,000 νεκρῶν, τραυματιῶν καὶ αἰχμαλώτων.

Ἐκ τῶν τριῶν συμμάχων μας οἱ Σέρβοι ἀνέπτυξαν τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολεμικοῦ προγράμματός των, τὸ ὁποῖον ἔφεραν ἐπιτυχῶς καὶ συντομώτατα εἰς πέρας, καλύψαντες διὰ τοῦ στρατοῦ αὐτῶν ἐν διαστήματι ἑπτὰ ἑβδομάδων ὅλην τὴν ὑπὸ τῶν Βελεσσῶν, τῆς Πριλάπου, τοῦ Μοναστηρίου, τῆς Ὀχρίδος, τοῦ Ἐλβασὰν καὶ τοῦ Δυρραχίου ὁριζομένην χώραν. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε βεβαίως τόσον ἡ γενναιότης τῶν Σέρβων ὅσον καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι μέγα μέρος τῆς ἐχθρικῆς δυνάμεως ἡ ὁποία ἀνθίστατο εἰς τὴν νικηφόρον προέλασίν του ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτάκτων Ἀλβανῶν, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἐδυσχέραιναν τὰς ἐνεργείας τοῦ τακτικοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔκριναν καλὸν νὰ καταθέσωσι τὰ ὅπλα εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας νίκας τῶν Σέρβων, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι μία ἀρκετὰ μεγάλη δύναμις τοῦ ἐναντίου των σταλέντος Τουρκικοῦ στρατοῦ ἐτράπη πρὸς νότον, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Μοναστηρίου ἴσως, καὶ ἡνώθη μετὰ τῆς δυνάμεως καθ' ἣς ἐμάχετο ἐν τῇ προελάσει του ὁ ὑπὸ τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον Ἑλληνικὸς στρατός.

Ὅσην ἐντύπωσιν ἔκαμαν αἱ πρῶται μεγάλαι νίκαι τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Θράκην, κερδηθεῖσαι διὰ ταχυτάτων κινήσεων, ἄλλην τόσην ἔκπληξιν προυκάλεσεν ἡ σταμάτησις τῆς νικηφόρου προελάσεώς των πρὸ τῆς ὀχυρωματικῆς γραμμῆς τῆς Τσατάλτζας καθ' ἣν στιγμὴν ὅλοι ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔπιπτεν ἡ γραμμὴ αὕτη καὶ θὰ εὑρίσκετο ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΕΝ ΣΚΟΠΕΙΟΙΣ

ΝΑΖΙΜ ΠΑΣΑΣ, ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ, ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΣΑΤΑΛΤΖΑΝ

ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

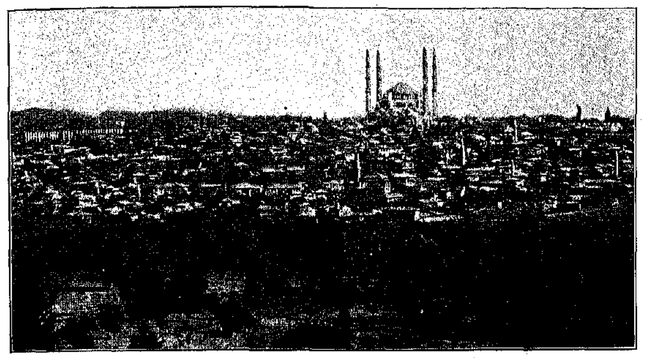

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

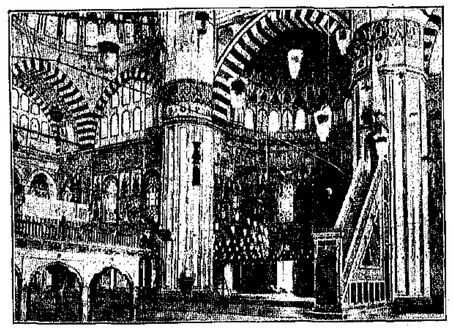

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΤΖΑΜΙΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΗΜ ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ

ὁ Ταραμπὸς μὲ τὰς ὁμηρικὰς ἐφόδους των. Ἡ ὑπογραφὴ τῆς ἀνακωχῆς εὗρε τὰς Μαυροβουνίους, πολιορκοῦντας ἀκόμη τὴν Σκόδραν καὶ προσπαθοῦντας νὰ τὴν ἐξαναγκάσωσιν εἰς παράδοσιν διὰ τῆς πείνης πρὸς ἀποφυγὴν ματαίας αἱματοχυσίας, τὴν ὁποίαν εἰς στρατὸς τοῦ μεγέθους τοῦ Μαυροβουνιωτικοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀψηφήσῃ. Τὴν περίφημον γενναιότητα τῶν Μαυροβουνίων ἐκπροσωπῶν ὁ υἱὸς καὶ Διάδοχος τοῦ βασιλέως Νικήτα Πρίγκηψ Δανίηλος, ἐτραυματίσθη βαρέως εἰς μίαν τῶν πρὸς τοὺς Τούρκους μαχῶν. Οἱ δύο ἀδελφοί του ἐπολέμησαν μὲ ἴσην γενναιότητα, δειχθέντες ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων πολεμιστῶν τῶν Μαύρων Ὀρέων ἀντάξιοι τῶν παραδόσεων καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ Μαυροβουνίου.

Μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἀνακωχῆς τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ πίστις τῶν τριῶν Βαλκανικῶν συμμάχων μας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἥτις δὲν θεωρεῖ εἰσέτι

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΑΡΧΙΣΤΡΑΝΗΓΟΣ ΣΑΒΩΦ

τὸν ἀπολυτρωτικὸν ἀγῶνα ὡς λήξαντα. Θὰ ἦτο θλιβερὸν βεβαίως ἂν διελύετο, ἕνεκα τῆς ἀδικαιολογήτου σπουδῆς ἣν ἐπέδειξαν οἱ σύμμαχοί μας εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὁ συνεπλῆσας τὴν Τουρκίαν συνασπισμός, ἀλλὰ θὰ ἦτο πάλιν πρόωρον νὰ λεχθῇ ἀπὸ τοῦδε ὅτι περὶ τούτου πρόκειται, ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἡ Ἑλλὰς ὄχι μόνον δύναται νὰ λέγῃ μεθ' ὑπερηφανείας ὅτι ἐφέρθη ἰκποτικώτατα πρὸς τοὺς συμμάχους της, μείνασα πιστὴ εἰς αὐτοὺς μέχρι τέλους, ἀλλ' ἔχει καὶ πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν μαχιμότητά της.

Τοῦ Μαυροβουνίου ὁ ρόλος εἰς τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον ἦτο, ὡς ἀνεμένετο, ἡρωϊκὸς καὶ εἶχεν ἐξαιρετικῶς ἐπικὸν χαρακτῆρα, περιορισθὴ δὲ κατ' ἀνάγκην εἰς τὰ βορειότερα μέρη τῆς Ἀλβανίας καὶ εἰς μέρος τοῦ Νόβι Παζάρ, μὲ τὴν Σκόδραν ὡς κέντρον τῶν πολεμικῶν ἐνεργειῶν τοῦ στρατοῦ τοῦ βασιλέως Νικολάου. Τοῦρκοι καὶ Ἀλβανοὶ ἀντέταξαν ἀπεγνωσμένην ἀνείσασιν κατὰ τῶν γενναίων Μαυροβουνίων, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν περίφημον

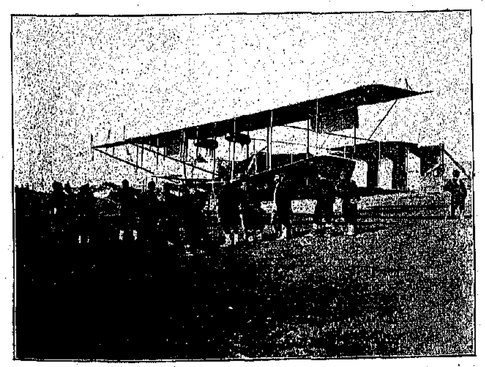

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΕΝ ΤΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΑΜΑΞΗΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ τοῦ παρόντος τεύχους θέλει εὕρῃ ἄλλαγοῦ περιγραφὴν τῆς νικηφόρου πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐν μέρει ἐντὸς τῆς Ἠπείρου. Ἰδοὺ ὅσον ὅμως οὗτος ἐβάδιζε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰ Ἰωάννινα, ὁ Τουρκικὸς στρατὸς, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῇ ἀλυσιτρώτῳ ἔτι χώρᾳ τῆς Ἠπείρου, ἐπεδόθη εἰς παντοίας καὶ ἀκατονομάστους θηριωδίας. Κατὰ διαταγὴν τῶν Τούρκων ἀξιωματικῶν, ὅοπλοι χωρικοὶ ἐσουφεκίζοντο, ἐνῷ γυναῖκες, παρθένοι καὶ παιδία ἐφράζοντο, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπεβάλλοντο εἰς φρικτὰς βασάνους. Ὁ ὑπὸ τὸν κ. Σαπουντζάκην Ἑλληνικὸς στρατὸς, παλαιῶν ἐναντίων ἀπείρων δυσκολιῶν, κατώρθωσε νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Τούρκους πρὸς βορρᾶν καὶ κατέλαβε τὸν Λοῦρον, τὸ Ἐλευθεροχώριον, τὴν Στρεβίναν καὶ τὰ Πέντε Πηγάδια, ἀποδίδων οὕτως εἰς τοὺς ἐπιζῶντας Χριστιανοὺς κατοίκους τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐπὶ μακρὸν ὠνειροπόλουν.

ΤΑ ΣΕΡΒΙΑ ΚΑΙ Η ΚΟΖΑΝΗ

Ἐν τῷ μεταξὺ, τὴν 10)23 Ὀκτωβρίου, ἡ ἐν Μακεδονίᾳ στρατὸς τοῦ Διαδόχου κατέλαβε τὴν πόλιν Σέρβια, ἣν οἱ Τοῦρκοι, ἰδόντες τὸ ἀδύνατον τῆς ἀντιστάσεως, ἐκένωσαν, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ἔσφαξαν ἀνηλεῶς 70 ἀπλοῦς Χριστιανοὺς τῆς πόλεως, ἐν οἷς καὶ τὸν ἱερέα. Τὴν ἐπαύριον ὁ Διάδοχος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ζητωκραυγῶν τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι ἔσπευσαν μὲ δάφνας τὸν δρόμον, ἔλαιον δὲ ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ἀπολύτρωσίν των.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ στρατὸς τοῦ Διαδόχου εἰσήρχετο εἰς Κοζάνην, ὁ δὲ Βασιλεὺς Γεώργιος, μεταβὰς τὴν ἑπαύριον εἰς τὴν ὡραίαν Μακεδονικὴν κωμόπολιν, ἀπέστειλεν ἐκεῖθεν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Βενιζέλον:

«Σᾶς πέμπω χαιρετισμὸν ἐκ Κοζάνης. Εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸν ἀνδρεῖον στρατόν μου, ὅστις ὑπὸ τὴν ἐπικυρὴν ἡγεσίαν τοῦ προσφιλεστάτου μου υἱοῦ Διαδόχου ἐφάνη ἀνάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς φιλτάτης Πατρίδος καὶ ὅστις πλήρης ἐνθουσιασμοῦ χωρεῖ ὅπου ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθῆκον τὸν καλεῖ.»

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΛΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΛΜΠΑΝΚΙΟΥ

Τὴν 14)27 Ὀκτωβρίου μετὰ τρίωρον μάχην κατελήφθη ἡ Λίκατερίνη, ἐνῷ ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τοῦ στρατοῦ μετὰ πείσμονα ἀντίστασιν κατέλαβε τὰ Γρεβενὰ καὶ τὸ Ναλμπάνκιοϊ, ἀφοῦ ὁ ἐχθρός, καταληφθεὶς ὑπὸ πανικοῦ, ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐγκαταλείψας δύο σημαίας καὶ μεγάλην ποσότητα πυρομαχικῶν.

Ἰδοὺ πῶς ἀνήγγειλεν ἐκ Κοζάνης ὁ Βασιλεὺς τὴν ἐν Ναλμπάνκιοϊ νίκην τῶν Ἑλλήνων:

«Ἀριστερὰ πτέρυξ στρατοῦ νικήσασα σήμερον καὶ καταδιώξασα τὸν ἐχθρὸν εἰς Ναλμπάνκιοϊ μετὰ πεισματώδη μάχην ἐκυρίευσε τὰς σημαίας δύο τουρκικῶν ταγμάτων, τὰς ὁποίας κομίζω μοι παρέδωσεν εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς. Ἐπίσης ὁ Διάδοχος μοὶ παρέδωσε τὴν σημαίαν τοῦ τάγματος τῆς Δράμας κυριευθεῖσαν κατὰ τὴν μάχην τῶν Σερβίων. Τὰ ἐνδόξα ταῦτα τροπαια τοῦ γενναίου στρατοῦ μας μὲ πληροῦσι χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας, ἃς σπεύδω νὰ μεταδώσω εἰς ὑμᾶς καὶ τὸν λαόν μου.»

Ἐνῷ ταῦτα ἐγίνοντο ἐν Μακεδονίᾳ, οἱ ἐν Ἠπείρῳ Τοῦρκοι ἐξεδικοῦντο αὐτοὺς σφάζοντες,

Ο κ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΙΣ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ἀγεληδὸν τὰ χριστιανικὰ γυναικόπαιδα καὶ πυροβολοῦντες τὰ ἀπροσάτευτα χωρία των.

Ἡ Εὐρώπη ἐφρίκιασεν ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν βασάνων τῶν νεωτέρων αὐτῶν ἐθνομαρτύρων.

Ὁ αὐτόθι στρατὸς κατέλαβε τὸ χωρίον Ἀνώγι βορειοδυτικῶς τῶν Πέντε Πηγαδίων. Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ στρατοῦ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ἅπασαι αἱ οἰκίαι αὐτοῦ εὑρέθησαν καιόμεναι.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ, ΤΗΣ ΝΙΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΑΡ

Μετὰ τὴν Κοζάνην, κατελήφθη ἡ Βέρροια, ἡ Νιάουσα καὶ τὸ Κατάαρ.

Τὰ ἐν τῷ μεταξὺ χωρία, τὰ ὀνομαζόμενα «Κοντάρικα», ὑπετάχθησαν ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐδέχθη τὴν ὑποταγὴν των χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὸν ἀφοπλισμόν των.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἐστοίχισεν ἀκριβὰ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν, καθ' ὅσον ὅτε, γενομένης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Καλλαρίου, οἱ ἐν αὐτῷ Τοῦρκοι στρατιῶται ὑψωσαν σημαίαν λευκὴν καὶ ὁ στρατός μας ἐβάδιζε ὅλως ἀνύποπτος διὰ νὰ καταλάβῃ ταῦτα, οἱ κάτοικοι τῶν ἀνωτέρω χωρίων ὡπλισμένοι ἐπετέθησαν ἐκ τῶν ὄπισθεν κατὰ τοῦ στρατοῦ, ἐνῷ συγχρόνως ὁ ἐκ Καλλαρίου τουρκικὸς στρατὸς ἤρχετο σφοδρὸν πυρός.

Ἐγένετο σφοδρὰ μάχη, καθ' ἣν μετὰ ἀξιοθαύμαστον ἀνδρείαν οἱ ἡμέτεροι κατώρθωσαν, μετὰ σημαντικῶν ἀπωλειῶν, νὰ τοὺς τρέψουν εἰς φυγήν. Μετὰ τὴν κατάπτυστον ταύτην διαγωγὴν τῶν Τούρκων συνελήφθησαν περὶ τοὺς 400 ἐκ τούτων, οἵτινες ὁδόμιοι ἐστάλησαν εἰς Κοζάνην ὅπως δικασθῶσιν.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Τὴν 21)3 Νοεμβρίου ὁ στρατὸς τῆς Ἠπείρου κατέλαβε τὴν Πρέβεζαν, παραδοθείσης τῆς Τουρκικῆς φρουρᾶς. Ὁ ἀρχηγὸς κ. Σαπουντζάκης ὡς ἐξῆς ἀνήγγειλε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν κατάληψιν τῆς Πρεβέζης.

«Ἐθνικὴ σημαία κυματίζει ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ φρουρίου τῆς Πρεβέζης. Τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ Σπηλιάδου τμῆμα στρατοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησίν του ἐθελοντῶν Κρητῶν καὶ Ἠπειρωτῶν, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε γενναίως τὸ καθῆκόν του διεξαγαγὸν ἐν Νικοπόλει ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπεγνωσμένως, πεισμόνως ἀντιστάντος, εἰσῆλθε σήμερον τὴν 2αν ὥραν μ. μ. εἰς τὴν πόλιν, γενόμενον ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸν ὑπὸ τῶν κατοίκων Πρεβέζης.

«Παρεδόθησαν αἰχμάλωτοι 450 τακτικοὶ στρατιῶται μετὰ 40 ἀξιωματικῶν, καὶ 150 Τουρκαλβανοὶ συμπολεμήσαντες μετὰ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ. Περιῆλθον εἰς χεῖράς μας πυροβόλα καὶ ἄλλο ὑλικὸν πολέμου. Ὁ ἐχθρὸς κατὰ τὸν χθεσινὸν ἀγῶνα ὑπέστη μεγάλας ἀπωλείας. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν 20, καὶ ἐπληγώθησαν 56.»

ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ

Ἤδη ὁ Διάδοχος ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐν τούτοις ἐθεώρησε σκόπιμον ἀπαλλαγὴ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, καθ' ὅσον μάλιστα ἐγνώσθη ὅτι ἐστάλησαν ἤδη νέαι ἐνισχύσεις. Διὰ τοῦτο ἐβάδισε κατὰ τῶν ὀχυρωμένων εἰς Γιαννιτσὰ ἰσχυρῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων. Καὶ ὄντως οἱ Τοῦρκοι ἐνταῦθα ἀντέταξαν ζωηροτάτην ἀντίστασιν. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐμάχετο ὁ στρατός μας πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις καὶ ἠτταθεὶς τὴν 21)3 Νοεμβρίου ἐτράπη εἰς φυγήν, ὁ δὲ Διάδοχος καὶ πάλιν τροπαιοῦχος κατέλαβε τὴν ἱερὰν ταύτην πόλιν τῶν Μωαμεθανῶν, κυριεύσας καὶ 22 πυροβόλα.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΙΜΝΗΣ

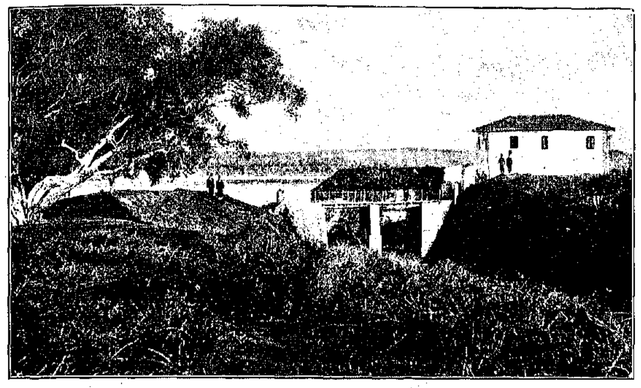

ΑΠΟ ΤΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΞΟΧΑΣ ΤΗΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Εἰς τὴν μάχην ταύτην διεκρίθησαν ἐν γένει καὶ τὸ πεζικὸν καὶ τὸ εὐζωνικὸν καὶ τὸ πυροβολικόν μας. Αἱ ἀπώλειαι τῶν Τούρκων ὑπῆρξαν μεγάλαι, καθόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν καὶ τραυματιῶν αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς 2,000. Κατ' αὐτὴν συνελάβομεν 500 αἰχμαλώτους. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν περὶ τοὺς πεντακοσίους, ἠνοιχθὴ ὅμως τελείως ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΗΓΑΔΙΩΝ

Ἄξιαι ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι αἱ πολυήμεροι μάχαι τῶν Πέντε Πηγαδίων, περὶ ὧν ἐτένετο ἤδη λόγος ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

Τὴν πολεμικὴν ἐπιχείρησιν τῆς Νικοπόλεως διεδέχθη ἐν Ἠπείρῳ σειρὰ πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὰ πολυθρύλητα Σετενά. Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐμάχετο εἰς τὰς ὀχυρὰς τοποθεσίας κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ, ἀνερχομένου εἰς πέντε περίπου χιλιάδας ἀνδρῶν. Οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ὀχυρωμένοι εἰς τὰς κλιτύας τῶν στενῶν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθοῦν ν' ἀποκρούσουν τὴν προέλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, διότι δὲν ἐφαντάζοντο ποτὲ ὅτι οἱ ἡμέτεροι θὰ κατελάμβανον ἑτέρας ἐπίσης ὀχυρὰς θέσεις, ἐξουδετεροῦντες οὕτω τὴν ἐκ τοῦ ἐδάφους ὑπεροχήν των. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ πρὶν ἀκόμη ἀρχίσουν αἱ ἀψιμαχίαι τὴν ὀροσειρὰν τῶν Ξηροβουνίων, ὅπου μάλιστα ἔφερε καὶ ὀρεινὸν πυροβολικόν. Τοῦτο θεωρεῖται μεταξὺ τῶν γνωριζόντων τὰ πράγματα ὡς μέγα κατόρθωμα, διότι ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων ἐκείνων κορυφῶν εἶναι δύσκολον νὰ ἀνέλθουν καὶ πεζοί. Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Σαπουντζάκη καὶ τοῦ αὐτοπροσώπως διευθύνοντος τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἐπιτελεστάρχου κ. Ἰωάννου κατώρθωσε καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο.

Ὁ Τουρκικὸς στρατός, ὅστις δὲν ἤλπιζέ ποτε ὅτι θὰ ἀνέλθῃ πυροβολικὸν εἰς τὰ Ξηροβούνια, ἐξεπλάγη ἅμα ἤκουσε τὸ πρῶτον πυροβόλον.

Κατὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους συμπλοκὰς εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Πέντε Πηγαδίων ἐφονεύθη ὁ λοχαγὸς Παραμυθιώτης.

Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἡμετέρων ἦτο σφοδρά· τὸ δεξιὸν μάλισα προὐχώρησεν ἐπὶ πολύ, τοῦτο δὲ ἠνάγκασε τοὺς Τούρκους νὰ ὀπισχωρήσουν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, ὑποστάντες πολλὰς ἀπωλείας.

Κατὰ τὴν μάχην ταύτην ἐβαπτίσθη εἰς τὸ πῦρ καὶ ὁ Κρητικὸς τακτικὸς στρατός, μετασχόντος ἑνὸς τάγματος αὐτοῦ. Τὸ τάγμα τοῦτο τῶν Κρητῶν ὡς καὶ τμῆμα τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Πολυμενάκον 15ου συνεστάγματος ἀπετέλει τὴν πρωτοπορείαν.

ΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Ἕτερα ἀξιομνημόνευτα γεγονότα εἶναι ἡ κατάληψις τῆς Χαλκιδικῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς Φλωρίνης καὶ τῆς Καστορίας, ἐν Ἠπείρῳ δὲ ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ἱστορικοῦ Δουλίου τοῦ Ζαλόγγου, τοῦ Μετσόβου καὶ τῆς Χειμάρρας.

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος ἐξακολουθεῖ, ὁ δὲ στρατός μας βαδίζει πρὸς τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, περιάγων διὰ μέσου τῶν δαφνοστεφάνων ὁδῶν τῶν ἀπελευθερωθεισῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας σελαγίζουσαν τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ καὶ ἀναμένων τὴν θείαν εὐλογίαν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοῦ πατροπαραδοτοῦ τοῦ ἐδάφους.

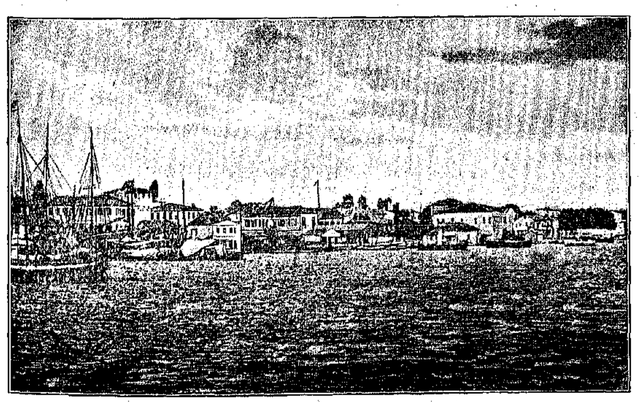

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

«Τὸ μάτι κλαίει ἀδάκρυτο νὰ μὴ θρηνήσῃ τὸ στόμα
γι' αὐτοὺς ποὺ φύγαν σὰν ἀγγελοι κι' ἀφήσανε στὴν πολυτιμὴ
Μακεδονία τὸ σῶμα.»

Πέρα ἀκ' τὴ θεῖο τὸν Ὄλυμπο νικητήρια πάει ἡ Σημαία.
Ὅλα εἶναι ἀθάνατα, ἱερὰ' ἐκεῖ εἶναι ὁ θάνατος χορὰ
κι' ἡ ὀλίγη τόσο ὡραία!

Ὅλη τὴ νιότη ἐστείλαμε, Μακεδονία, σὲ σένα!
Γιὰ τὸ βωμό σου ξεκινοῦν τὰ πλάσματά μας νὰ γινοῦν
θυσία τὰ λατρευμένα!

Χιλιάδων χρόνων αἷματα μᾶς δένουνε μαζί σου.
καὶ τώρα ἀκόμη μὲ φορὰ βάφουμε πάλι αἱματορὰ
τὰ βότανα τῆς γῆς σου.

Κι' ἂν κλάψουν τὸ σπίτι μας σκλαβὰ τὸ κλαίνει ἡ ὀρφάνια,
δὲν τὸ γκρεμίζει ἡ συμφορὰ· ψηλὰ τὸ πάν κάποια φτερὰ
ψηλ. ἀ τὸ πάν στὰ οὐράνια!

Καὶ ξαναζῇ τὸ πνεῦμά σου, Σπάρτη, τὸ ἀθάνατο πάλι:
Γιὰ τὸ νεκρό της τὸ παιδὶ στολίζει ἡ μάνα μὲ κλαδὶ
μυρτιᾶς τὸ ἀχνὸ λεφάλι.

Κι' ἐνῷ στὸν πόνο ἀλύγιστο κρατάει τὸ τίμιο σῶμα,
μόνη ἡ ψυχή της περπατεῖ λιβάνι γιὰ νὰ πάῃ σκυφτὴ
στὸ ἐλευθερό του χῶμα!

ΣΤ. ΔΑΦΝΗΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΥΑ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Copyright, 1910, by the New York Herald Co. All rights reserved.

ὑπὸ H. RIDER HAGGARD

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα καὶ ἡ Πατρίς, σοῦ τοῦ διακηρύττοντος ὅτι εἶσαι σωτήρ μου;...

— Εἶμαι ὁ Sir Οὔγος de Cressi ἐκ Dunwich τῆς Ἀγγλίας, εἶπεν ὁ Οὔγος ἀργὰ-ἀργά.

— Τῆς Ἀγγλίας... Ἔχω ἀκούσῃ ἄλλοτε δι' αὐτὴν τὴν χώραν, καὶ διὰ τὸ Dunwich, ἔκαμεν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος.

Καί μάλιστα, ἐξηκολούθησε, πηγαίνω ἤδη πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἔχων νὰ συναντήσω μίαν παλαιάν μου γνωρίμιαν. Ἀλήθεια, νεαρὲ ἱππότα, κύτταξέ με προσεκτικὰ καὶ εἰπέ μου, ποῖος εἶμαι;...

Ὁ Οὔγος τὸν παρετήρησε καὶ ἔκίνησε τὴν κεφαλήν του ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἐν τέλει, ἂν σᾶς ἔχω ἰδῇ ποτε.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλ' ἂν κυττάξῃς προσεκτικώτερα...

Τότε μία λάμψις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Οὔγου. Προσήλωσε τὸ βλέμμα του εἰς τὸν μυστηριώδη ξένον καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἀντελήφθη ὅτι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπέτων δύο ἀετόμορφοι σειραὶ περιστερῶν, ὧν τὸ πτερύγισμα ἐπλήρου θορύβου τὴν ἤρεμον ἀτμόσφαιραν τῆς νυκτός.

Τότε ὁ νοῦς του ἐφωτίσθη διὰ μιᾶς ἀπὸ μίαν μακρυνὴν καὶ φοβερὰν ἀνάμνησιν.

Εἶσαι ὁ Μώργκ, εἶπε συνερχόμενος ἐν τέλει, εἶσαι ὁ Μώργκ, ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου, ὁ ἴδιος τὸν ὁποῖον ὁ κατὴρ Ἀρόλδος εἶδεν εἰς τὴν μακρυνὴν χώραν ἣν ὁ κόσμος ὀνομάζει Κίναν ἡ Callay...

— Ναί, διέκοψεν ὁ ἄνθρωπος μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ ἠχηράν. Εἶμαι αὐτὸς τὸν ὁποῖον λέγεις. Καὶ ἐπειδὴ σὺ καὶ ὁ φίλος σου ἐκινήθητε εἰς ὑκεράσπισιν τοῦ Μώργκ, ὅστις εἶναι φίλος ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶτοι ἐκεῖνοι δὲν τὸ γνωρίζουν, διὰ τοῦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος Μώργκ θὰ σᾶς εἶναι φίλος καὶ βοηθὸς εἰς ὅλην σας τὴν ζωήν...

Ταῦτα λέγων ὕψωσε τὰς χεῖράς του ὡς εἰς εὐλογίαν ὑπὲρ τῶν κεφαλῶν τῶν δύο νέων.

«Εὐχαριστῶ», εἶπεν ὁ Οὔγος, μὴ γνωρίζων πῶς ἄλλως ν' ἀποκριθῇ.

— Καὶ τώρα, φίλοι, μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ Μώργκ, καὶ ἄς προχωρήσωμεν εἰς τὴν πόλιν. Δότε μοι μόνον ἕνα μανδύαν ὡς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους φορεῖτε, διότι ἡ ξενική μου ἐνδυμασία θὰ προκαλέσῃ τὰ σχόλια τῶν διαβατῶν.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Πρεσβευτοῦ ἀφῆρεσε τὸν ἰδικόν του μανδύαν καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν Μώργκ, οὗτοι δὲ οἱ τέσσαρες ἄνδρες διηυθύνθησαν ἐκ νέου εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ὁ Οὔγος εἰς τὸν Μώργκ, μᾶς ἠκολούθησαν δολοφόνοι τινὲς καὶ ἤρταν ἐξ αὐτῶν οἵτινες ἀφθονοῦσιν εἰς τὴν Βενετίαν.

— Μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν θέλετε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὸ κατάλυμά σας, εἶπεν ἀμέσως, κατόπιν, ἐμβαδύνων εἰς τὰς σκέψεις των. Ἄς προχωρήσωμεν πρὸς τὴν ἀποδέθραν μιᾶς τῶν ἐδῶ διωρύγων, ὅπου ἡ ἄκατός σας θὰ περιμένῃ.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος διῆλθε ταχὺς τὴν πλατεῖαν καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη εἰς τὴν προκυμαίαν ὅπου τοὺς εἶχεν ἀποβιβάσῃ ὁ λεμβοῦχος, ὅστις τοὺς ἔφερεν ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Sir Carleon.

Εὗρον ἐκεῖ τὴν ἄκατον ὄχι ὅμως καὶ τὸν λεμβοῦχόν των.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Μώργκ. Θὰ σᾶς μεταφέρω ἐγὼ εἰς τὸ οἴκημά σας καὶ κατόπιν θὰ μεταβῶ ὅπως ἐπισκεφθῶ τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους ἔχω ἐδῶ.

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὴν ἄκατον ἤτις ὑπὸ τὴν στιβαρὰν κωπηλασίαν τοῦ Μώργκ ἀπεμακρύνθη γοργὴ εἰς τὸ βάθος τῆς διώρυγος γλυστρῶσα ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν νερῶν. Ἡ νὺξ ἦτο δροσερωτέρα καὶ τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξώσται τῶν οἰκιῶν ἐφαίνοντο γεμᾶτοι μὲ κόσμον ἀναπνέοντα τὴν ζείδωρον αὔραν. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν προκυμαίαν τοῦ δρόμου ὁπόθεν εἶχον ἐνοικιάσει τὸ ἀκάτιόν των, καὶ ὁ Μώργκ, ὅστις τοὺς εἶχεν ὁδηγήσῃ ἐκεῖ, ὡς εἰς τῶν καλλιτέρων τῆς Βενετίας πλοηγῶν, ἐσταμάτησε καὶ εἶπεν:

— Οὐγε de Cressi καὶ σὺ Ριχάρδε τοξότα, ἀπόψε εἴδατε θαυμαστὰ πράγματα καὶ ἐκάματε ἕνα πολὺ περίεργον φίλον. Λοιπὸν ἡ συμβουλή τὴν ὁποίαν σᾶς δίδω εἶναι νὰ μὴ κάμητε εἰς κανένα λόγον διὰ τὰ συμβάντα τῆς ἀποψινῆς νυκτός. Ἀποχωρίζομεθα ἤδη καὶ δὲν θὰ συναντηθῶμεν εἰμὴ δύο φορὰς ἀκόμη καὶ τέλος μίαν τρίτην, ἤτις ὅμως θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία. Ἴσως μὲ συναντήσητε καὶ ἄλλοτε, μὴ μοῦ ὁμιλήσητε ὅμως, καὶ ἀναμείνατε πάντοτε νὰ σᾶς ὁμιλήσω πρῶτος ἐγώ. Τώρα πηγαίνετε εἰς τὸν δρόμον σας καὶ μὴ φοβηθῆτε τίποτε. Ὁ κόσμος θὰ βλασφημήσῃ ἴσως καὶ θὰ μὲ καταρασθῇ, σεῖς ὅμως νὰ γνωρίζετε ὅτι πάντοτε θὰ μ' ἔχετε βοηθόν.

Μὲ ἓν κίνημα βραδὺ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἀπέσπασε τὸν μανδύαν τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε δανείσῃ τῶν δύο νέων ὁ συνοδός, καὶ καθήσας ἐκ νέου εἰς τὰς κώπας ἔνευσεν εἰς τοὺς τρεῖς νὰ ἀποβιβασθοῦν. Χωρὶς δισταγμὸν ἐκεῖνοι ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ ὁ Μώργκ μὲ γοργὴν κωπηλασίαν ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος.

— Ποῖος ἦτο ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος; ἠρώτησε τρέμων ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἄγγλου Πρεσβευτοῦ.

— Ὁ Θάνατος, ἀπήντησεν ὁ Οὔγος σοβαρῶς· ἀλλὰ σιωπή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως.

Παρ' ὅλα τὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς ὁ Οὔγος καὶ ὁ Dick μόλις φθάσαντες εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Sir Carleon ἐκοιμήθησαν ὕπνον βαθὺν καὶ ἄνευ ὀνείρων. Τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωΐας ὁ ἴδιος ὑπηρέτης τῆς Πρεσβείας, ὅστις τοὺς εἶχε συνοδεύσῃ εἰς τὴν περίεργον των ἐκδρομήν, ἦλθε νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ.

Οἱ δύο φίλοι ἐγερθέντες ἐνεδύθησαν ἀμέσως. Καίτοι ἀκόμη πολὺ ἐνωρίς, ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξαιρετικῶς θερμή.

Ὁ Οὔγος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἠτοιμάσθη διὰ τὴν μονομαχίαν του, ἀρχίσας μὲ τὴν πρωϊνὴν του προσευχήν. Ὁ Dick τὸν ἠκολούθησε μηχανικῶς.

Μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου ὁ Sir Carleon τοὺς ἀνέμενε.

— Πιστεύω ὅτι ἐυρισκόμεθα καλά, ἱππότα Οὔγε, εἶπεν ὁ Πρεσβευτής, ἄλλως τε δὲν ἐξηγεῖται πῶς εἴσθε στὸ πόδι ἀπὸ τὰς ἑπτά. Ἐκάματε κολὺ καλά, ἀφοῦ ἡ σημερινή σας μονομαχία ἀφορᾷ ὄχι μόνον τὴν ἱπποτικήν σας ὑπόληψιν, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Βασιλέως σας καὶ ἡμετέρου αὐθέντου.

— Πράγματι, ἀπήντησεν ὁ Οὔγος, ἐκοιμήθην λαμπρά· καὶ σεῖς;

— Πολὺ ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα. Δὲν ξεύρω τί παθαίνω εἰς τὴν Βενετίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀήρ της αὐτὸς μοῦ φαίνεται ὀηλητηριασμένος. Κυττάξετε πόσον πρωὶ εἶναι καὶ πόσην ζέστην κάμνει ἀπὸ τώρα. Χθὲς τὴν νύκτα μάλιστα εἴχομεν καὶ ἓν φωτεινὸν μετέωρον, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν θὰ εἴδατε.

— Περίεργον πρᾶγμα, πολὺ περίεργον, εἶπεν ὁ Οὔγος. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι δὲν εἶδον τὸ μετέωρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἐπηρεάσῃ ἐπικινδύνως κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς μάχης μου.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα περιεργότερα συμβάντα εἰς τὴν Βενετίαν, προσέθεσεν ὁ Ἄγγλος Πρεσβευτής. Οὔτω χθὲς τὴν νύκτα ἔρθασεν ἀπὸ τὴν Κύπρον ἓν ἀπὸ τὰ πλοῖά μας μὲ ὁλόκληρον τὸ πλήρωμά του νεκρόν. Εἷς μόνος ἄνθρωπος ἐπιβαίνει τοῦ σκάφους καὶ οὗτος, κατὰ τὴν γνώμην ἐκείνων οἵτινες τὸν εἶδον, εἶναι ὁ Διάβολος ἐνσαρκωμένος.

Οἱ λεμβοῦχοι τῆς Βενετίας ὅλην τὴν νύκτα κατεγίνοντο εἰς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν τοῦ σκάφους τούτου, καὶ ἂν ἀκούσῃ κανεὶς τὰς ἐξηγήσεις θὰ ρίξῃ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπέλαυον ἀπὸ ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Εἴθε νὰ μὴ εἶναι μεταδοτική... Ἀλλ' ἂς φάγωμεν πρὶν ἢ μᾶς προλάβῃ ἡ ζέστη. Εἰς τὰς ὀκτώμισυ πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς κανόνας τῶν Ἐνετικῶν μονομαχιῶν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Οὔγος ἀκολουθούμενος ὑφ' ἑνὸς εὐγενοῦς Ἐνετοῦ, σταλέντος ὑπὸ τοῦ Δόγη ὅπως συνοδεύσῃ αὐτόν, καὶ μεταφέρῃ τὴν πανοπλίαν του εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, κατῆλθεν εἰς τὴν γόνδολαν τῆς Πρεσβείας μετὰ τοῦ Dick καὶ τοῦ Πρεσβευτοῦ. Κατόπιν μιᾶς συντόμου κωπηλασίας, ἤτις ὅμως ἐφάνη εἰς τὸν Οὔγον ὁλόκληρος αἰών, ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, ὅπου εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ νὰ συρρέουν οἱ θεαταὶ κατὰ χιλιάδας.

Ἐκεῖ τοὺς ὑπεδέχθησαν ἠλῆρυκες τοῦ Δόγη, οἵτινες μὲ σαλπίσματα πολεμικὰ τοὺς ἐπέρασαν διὰ τοῦ μέσου τῆς εὐρείας πλατείας εἰς ἓν περίπτερον, ὅπου ὁ Οὔγος θὰ ὡπλίζετο καὶ θὰ ἡσυχάζετο διὰ τὴν μάχην.

Ὅταν ἐτελείωσαν αἱ παρασκευαί των, εἷς ὁπάλληλος ἔφερε τὸν ἵππον τοῦ Οὔγου, οὗτος δὲ χωρὶς νὰ βραδύνῃ ἵππευσε τὸ ζῷον. Μία μαγρὰ λόγχη τοῦ ἐδόθη ὡσαύτως καὶ μετ' ὀλίγον, περὶ τὴν ἑνάτην ὥραν, ἓν παρατεταμένον σάλπισμα ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ μονομαχία ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ.

Ὁ Οὔγος προέβαλεν εἰς τὴν κονίστραν ἔφιππος καὶ πάνοπλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Dick, ὅστις ἦτο πεζός.

Τὸ εὐρύτατον ἀμφιθέατρον ἦτο μεστὸν κόσμου, περιέργου καὶ φιλοθεάμονος. Εἰς τὴν τιμητικὴν ἐξέδραν ὁ Δόγης Δάνδολος περιεστοιχίζετο ὑφ' ὅλης του τῆς αὐλῆς.

Φθάσαντες πρὸ τῆς Δογικῆς ἐξέδρας, ὁ Οὔγος καὶ ὁ Dick ὑπεκλήθησαν εὐσεβάστως καὶ ἐδέχθησαν τοῦ Ἄρχοντος τὸν ἀντιχαιρετισμόν. Ἔπειτα ἓν ἄλλο σάλπισμα ἤχησε καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς Πλατείας προέβαλεν ὁ Acour φέρων λαμπρὰν πανοπλίαν καὶ ἱππεύων θαυμάσιον ἵππον.

Εἰς γιγαντιαίων διαστάσεων Ἐλβετὸς σωματοφύλαξ τὸν ἠκολούθει πεζῷ, προφανῶς διὰ ν' ἀμυνθῇ κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ Dick.

Τὸ πλῆθος ἐδέχθη μὲ ζητωκραυγὰς τὸ δεύτερον τοῦτο ζεῦγος καὶ αἱ τελευταῖαι λεπτομέρειαι τῆς μονομαχίας ἔμειναν ὅπως διακανονισθῶσιν.

Κατὰ τὰ ἤθιμα τῆς Βενετίας, οἱ ὑπηρέται τῶν δύο εὐγενῶν θὰ συνεπλέκοντο πρῶτοι. Ὁ Dick κατὰ συνέπειαν θὰ εἶχε νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ Acour, ὀνόματι Ἀμβρόσιον. Θὰ ἐμονομάχουν πεζῇ μὲ μαχαίρας καὶ πελέκεις.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, οἱ δύο ἀνεπάλοι ἦσαν ἕτοιμοι, καὶ σταθέντες ἀπέναντι ἀλλήλων ἀνέμενον τὸ σάλπισμα τῆς συμπλοκῆς. Τοῦτο δὲν ἐδράδυνε. Ὁ Dick τὸ ἤκουσε χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ὁ Ἀμβρόσιος πρὸ τῆς ἀταθείας τοῦ ἀντιπάλου του ἐπροχώρησε, καὶ ἐκατομίζων φοβερὰν ὕβριν ὕψωσε τὸν πέλεκύν του καὶ τὸν κατέφερε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Ὁ Dick ἀπέφυγε τὸ κτύπημα διὰ κλίσεως ἐπιτυχοῦς.

Ὁ Ἐλβετὸς ἐπροχώρησε τολμηρότερος τὴν φορὰν ταύτην καὶ κατέφερε τὸν πέλεκύν του, ὅστις ὅμως ἐκτύπησε τὸν θώρακα τοῦ Dick, χωρὶς νὰ θίξῃ τὸν ἴδιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Dick ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὀπισθοχωρῶν δρομαίως.

— Φοβᾶται!... ἐφώναξε τὸ πλῆθος. Εἶναι δειλὸς ὁ Ἄγγλος! Εἶναι δειλός!...

Ἀκούων τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους ὁ Dick ἀντὶ νὰ σταματήσῃ ἤρχισε νὰ τρέχῃ γοργοράτερα ἐνώπιον τοῦ διώκτου του. Ὁ μεγαλόσωμος Ἐλβετὸς κραδαίνων τὸν πέλεκύν του ἤρχισεν ἤδη νὰ φωνάζῃ θριαμβευτικῶς, προβλέπων ὡς βεβαίαν τὴν νίκην. Ἡ καταδίωξις αὕτη διήρκεσεν ἐπί τινα λεπτὰ πρὸς μεγάλην ἀπορίαν πάντων, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Οὔγου, ὅτε αἴφνης ὁ Dick ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν. Ὁ διώκτης του ἐρχόμενος ὁλίγα βήματα κατόπιν του, ἐσκόνταφεν ἐπ' αὐτοῦ ὁρμητικῶς καὶ ἐκυλίσθη καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ χῶμα. Αὐτοστιγμεὶ σχεδὸν ὁ Dick εὑρέθη ὄρθιος καὶ μὲ ἓν πήδημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ κατακειμένου ἐχθροῦ του. Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι θὰ τὸν ἐρόνευεν, ἐκείνος ὅμως ἠρκέσθη νὰ τοῦ καταφέρῃ μερικὰ ἰσχυρότατα λακτίσματα εἰς τὴν κεφαλήν, ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τέλους.

Ὁ Ἐλβετὸς ὅμως, πίπτων, εἶχε χάσῃ τὴν σπάθα του καὶ ἔχων τὰς δύο χεῖρας ἐλευθέρας ἤρπασε δι' αὐτῶν τὸν πέλεκύν του καὶ ἐπετέθη κατὰ τοῦ Dick. Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος ἀπέφυγε τὸ κτύπημα καὶ ἁρπάσας τὸν ἀντιπάλόν του ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ κατέφερε μερικὰ κτυπήματα τόσον ἰσχυρὰ καὶ ἐν ταυτῷ τόσον ραγδαῖα, ὥστε ἀφῆκε τὰ ἴχνη τοῦ ἰδικοῦ του πελέκους ζωηρότατα ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς τοῦ Ἐλβετοῦ πανοπλίας. Ὁ γίγας ἦτο ἰσχυρὸς ἀνήρ, ἦτο ὅμως προφανὲς ὅτι τὸ πρὸ ὀλίγου τρέξιμον καὶ ἡ μετ' αὐτὸ ἐπίθεσις τὸν εἶχον κουράσῃ. Ἦτο ἡ στιγμὴ τὴν ὁποίαν ἐνυπομένως ἐπερίμενεν ὁ Dick, ὅστις τώρα ἐρρίφθη ἀκράτητος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Καὶ τότε ὁ κόσμος, ὁ πληθὺς τὸ εὐρύτατον πεδίον, εἶδεν ἓν θέαμα παράδοξον καὶ διὰ τὴν Βενετίαν πρωτοφανές.

Ὁ Dick ἐκτύπα τὸν Ἀμβρόσιον οὐχὶ μὲ τὸ δξὺ ἀλλὰ μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ πελέκυός του, ὡς τινάζει κανεὶς κάπητα.

Ὑπὸ τὰ πλήγματα αὐτὰ ὁ γίγας ἤρξατο νὰ ὑποκύπτῃ ὠρυόμενος ἀπὸ τὴν πόνον μέχρις ὅτου εἰς ἓν τελευταῖον κτύπημα ἔπεσε κάτω σχεδὸν τελείως ἀναίσθητος.

Ὁ Dick ὥρμησεν ἤδη καὶ μὲ μίαν ταχεῖαν κίνησιν ἀφήρεσε τὸ κράνος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ του. Ὅλοι ἐσώπησαν, νομίζοντες ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ θανάσιμον κτύπημα. Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος ἀφήρεσε μετ' ὀλίγον τὴν πανοπλίαν τοῦ συντετριμμένου του ἀντιπάλου καὶ ἀνεγείρας αὐτόν, τὸν ἔσυρε πρὸ τοῦ Οὔγου.

—Ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης, εἶπεν, ἂς εἶναι μάρτυς ὅτι κατέβαλα αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον καὶ ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὸν φονεύσω. Τὸν ἀφήνω ὅμως νὰ ζήσῃ διὰ νὰ ἐνθυμῆται αὐτὸ τὸ ξυλοκόπημα ἐφ' ὅσον ζῇ καὶ ὑπάρχει...

Ὁ Δόγης, εἰς ὃν αἱ λέξεις αὗται μετεφράσθησαν ἀρμοδίως, ἐνέκρινε τὸν Dick, καὶ μὲ μίαν χειρονομίαν ἔδειξεν ὅτι ὁ ἄγων τὸν δύο σωματοφυλάκων ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ λήξας.

Ὁ Dick καὶ ὁ Ἀμβρόσιος ἀπεσύρθησαν. Οἱ χρυσόσπαστοι αὐλικοὶ εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν ἐπισήμων ἐφάνησαν ἀμέσως, ζωηραίνοντες ἐκ τῆς προσδοκίας τῆς μονομαχίας τοῦ Acour μὲ τὸν Οὔγον.

Ὁ κόμης ὀλίγον πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὴν κονίστραν ἔφερε διὰ τῶν ὑπασπιστῶν του τὴν ἔνστασιν ὅτι ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεται ἀνυπόφορος καὶ ἐζήτησε ν' ἀναβληθῇ ἡ μονομαχία.

Ὁ Οὔγος ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ ὁ Δόγης, ὅστις δὲν ἦτο ὑπομονητικώτερος τῶν αὐλικῶν του, ἐπρότεινε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως ὁ μεταξὺ τῶν δύο εὐγενῶν ἀγών.

Αἱ σάλπιγγες ἤχησαν ἐκ νέου. Ὁ Acour συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του κατῆλθεν εἰς τὴν κονίστραν, ἐφ' ὅσον ὁ Dick ἐπεθεώρει διὰ μίαν τελευταίαν φορὰν τὴν πανοπλίαν τοῦ Οὔγου.

Ἤδη ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε κατασῇ ἀνυπόφορος.

Ὁ ἥλιος εἶχε σκοτισθῇ, καὶ ἐν μαύρον νέφος βαρὺ καὶ αὐχμηρὸν ἐφαίνετο ὡς νὰ κατήρχετο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κρὸς τὴν καίουσαν γῆν, ἐνῷ ἔγκυοι μεγάλαι ὑδραταὶ ἤρχοντο ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὡς κύματα σιγηλὰ καὶ βαρέα. Πλήρης ἠρεμία ἐν τούτοις ἐπεκράτει εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἂν εἶναι νὰ μονομαχήσουν, ἂς σπεύσουν, εἶπεν εἷς θεατής, πρὶν ἢ ἐκσπάσῃ ἡ καταιγίς...

Τὸ πρῶτον σάλπισμα ἀντήχησε καθαρὸν καὶ διαυγές, καὶ οἱ ἵπποι τῶν δύο μονομάχων προσεκομίσθησαν. Εἰς τὸ δεύτερον σάλπισμα, οἱ ἀντίπαλοι εἶχον ἱππεύσῃ καὶ ἔλαβον θέσιν. Τὸ τρίτον σάλπισμα δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀκουσθῇ, ὅτε ὁλόκληρος ἡ σκηνὴ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως, μὲ τοὺς μονομάχους καὶ τὰς χιλιάδας τῶν θεατῶν, ἐσκοτίσθη ὡς νὰ ἔγεινεν αἰφνιδίως νύξ.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Dick εὑρέθη παρὰ τὸν Οὔγον.

—Αὕθεντα, εἶπεν, αὐτὴ εἶναι ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἂς τὴν ἀντιμετωπίσωμεν μαζὺ ἀροῦοι καὶ θαρραλέοι ὡς ἄνδρες.

— Ἀλήθεια, εἶπε μὲ φωνὴν ὑποκώφην ὁ Οὔγος ἐν μέσῳ τῆς ἐκραγείσης καταιγίδος. Εἶναι ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Μώργκ ἀνοίγει τώρα τὰς θύρας τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως. Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς φυλάττῃ!..

Οὕτως ἀμφότεροι ἔμειναν ἀκίνητοι ἐκεῖ, ἀκούοντες τὰς ἀπεγνωσμένας οἰμωγὰς καὶ τὰς δεήσεις τοῦ πανικοβλήτου πλήθους. Ὁ Dick ἐκράτει τὸν ἵππον τοῦ Οὔγου ἀπὸ τοὺς χαλινούς.

Ὀλίγα λεπτὰ ἐπέρασαν. Ἔπειτα, ὀλίγον τὸ σκότος διεσκεδάσθη, ὁποχωροῦν ὄχι εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλ' εἰς μίαν λάμψιν πορφυρᾶν, ἥτις ἐπλήρωσε τὸν ἀέρα καὶ προσέδωκεν εἰς ὅλα τ' ἀντικείμενα τοῦ αἵματος τὸ χρῶμα.

— Σιγὰ-σιγὰ τὸ φῶς αὐτὸ ἀπέδη ζωηρότερον, καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ οἱ δύο φίλοι ἐπανεῖδον τὸ εὐρὺ ἀμφιθέατρον μὲ τὸν πολὺν κόσμον, ὅστις, ἀντὶ νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς μονομαχίας, εἶχεν ὑψώσῃ τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσηύχετο.

Τὸ βλέμμα ἐν τούτοις τοῦ Οὔγου καὶ τοῦ Dick, δὲν προσηλώθη εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλ' εἰς μίαν μορφὴν γνωστήν, ἥτις ἐστέκετο εἰς τὸ μέσον τῆς Πλατείας, ἐκεῖ ὅπου πρὸ τινων μόλις στιγμῶν ἵστατο ὁ Acour.

Ἡ μορφὴ τὴν ὁποίαν οἱ δύο φίλοι ἔβλεπον ἀνῆκεν εἰς ἕνα ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φέροντα ποδήρη κιτρινον μανδύαν καὶ σκοῦφον τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ κορφοροῦν λοφίον. Εἰς τοὺς ὤδας ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔφερε λευκὰ σαν-δάλια, ὡσαύτως δὲ λευκὰ χειρόκτια ἐκάλυπτον τὰς χεῖράς του. Μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν φαντάσματος ἀπαισίου. Μέσα εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος δὲν ὑπῆρξε κανεὶς ὁ ὁποῖος νὰ μὴ εἴδε τὴν φρικαλέαν ἐκείνην φυσιογνωμίαν. Καὶ ἀπὸ δεκάδας χιλιάδων στηθῶν ἠγέρθη ἀμέσως μία Ὀέλλα φωνῶν τρόμου καὶ μίσους.

— Εἶναι ὁ φονεύς, ὁ κακοῦργος! φονεύσατέ τον!...

Ὁ ἄνθρωπος τότε ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸ πλῆθος. Ἔπειτα τὸ κύψας ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐδάφους μίαν λόγχην ὡς ἐκείνην τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀκράτει ὁ Acour, ὕψωσεν αὐτὴν καὶ ἔδειξε τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ κατόπιν, ἀνεκίνων εὐθὺς πρὸς τὴν ἐξέδραν τοῦ Δόγη, τὴν ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸ ἄπειρον μὲ κίνησιν ταχεῖαν.

Ἡ λόγχη ἔπεσε γοργὸς καὶ ἐνεσφηνώθη εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ τότε ἡ ἐκτῆς θαλάσσης ὁμίχλη ἦλθε πυκνοτέρα καὶ τὴν περιετύλιξε, καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μίαν στιγμὴν ἐκαθάρισεν ὁ ὁρίζων ἄνθρωπος καὶ λόγχη εἶχον ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ μέσου.

Ὁ ἥλιος προέβαλεν ἐκ νέου διὰ μέσου τῶν νεφῶν. Τὸ αἱματόχρουν φῶς ὑπεχώρησεν εἰς τὴν φεγγοβολίαν τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ πιστεύων ἀκόμη ὅτι τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδει ἦτο πραγματικότης, ἐσφάρη πρὸς τὴν κονίστραν, ζητῶν τοὺς δύο μονομάχους. Ὁ Οὔγγος ἦτο ἐκεῖ· ἀλλ' ὁ ἀντίπαλός του λόχης Acour καὶ Signor di Cattrina εἶχε χαθῇ ἐκ τοῦ μέσου. Ἡ εὐγένεια τῆς Βενετίας ἀνεστατώθη. Ἱππόται καὶ ἀξιωματικοὶ ἀνεστατώθησαν. Ὁ Δόγης ἠγέρθη καὶ ἔδωκε διαταγὰς εἰς τοὺς σωματοφύλακάς του.

— Ποῦ εἶναι ὁ κόμης Acour; ἠρώτησε μὲ φωνὴν στενοχωρείαν ὁ Οὔγος.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀνεκοινώθη ὅτι ὁ ἀντίπαλός του, ἐπωφεληθεὶς τῆς ταραχῆς, εἶχε διαφύγῃ.

Τότε ὁ Οὔγος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Δόγη. Πρὶν ὅμως προφθάσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν, ὁ Ἔνετος ἄρχων ἠγέρθη.

— Ἄρχοντες καὶ Ἀεὶ τῆς Βενετίας, εἶπεν. Ὁ Signor di Cattrina ἔφυγεν ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Τοῦτο ἀ

τοῦ Sir Geoffrey. Ἐπὶ πλέον αἱ οἰμωγαὶ τῶν ἄλλων τραυματιῶν, πληροῦσαι τὸν ἀέρα, δὲν ἄρηναν ν' ἀκουσθῇ τοῦ γέροντος Πρεσβευτοῦ ἡ φωνή.

Αἴφνης ὅμως ὁ Dick ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κάποιον νὰ ζητῇ βοήθειαν ἀγλιστί. Οἱ δύο φίλοι ἔσπευσαν καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς Δογκῆς ἐξέδρας εὗρον τὸν Sir Geoffrey Carleon, μόλις ἀναπνέοντα.

Ἐνῶ ὀλίγον στιγμὴν τὸν ἐξήγαγον ἀπὸ τὰ συντρίμματα, τὸν ἔφερον εἰς τὰς αἰσθήσεις του μὲ ὀλίγον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εὗρον ἐκεῖ που καὶ τοποθετήσαντες αὐτὸν ἐπὶ μιᾶς σανίδος τὸν μετέφεραν εἰς τὴν μικρὰν προκυμαίαν, ὅπου εὗρον μίαν ἄκατον, τὸν ἔθεσαν ἐντὸς αὐτῆς καὶ σιγὰ-σιγὰ διηυθύνθησαν εἰς τὴν Πρεσβείαν, ὅπου ἔφθασαν ἀφοῦ ἐπέρασαν διὰ μέσου τῶν κρημνισμάτων ἐνὸς σεισμοῦ, στοιχίσαντος εἰς τὴν Βενετίαν δέκα χιλιάδας ψυχάς... Ἐκεῖ ὅμως ἄλλη δυσάρεστος ἔκπληξις ἀνέμενεν αὐτούς.

Ἡ Λαίδη Carleon καταληφθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀνεξηγήτου καὶ περιέργου ἀσθενείας κατέκειτο σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐνῷ ἄφθονον αἷμα ἔρρεεν ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν ὠτων της.

Εἰς ἰατρὸς, τυχαίως διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἐκλήθη ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Πρέσβειραν.

Ὁ Sir Carleon ἠρώτησε ποία ἦτο ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου του. Ὁ ἰατρὸς ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ποτὲ που δὲν εἶχεν ἰδῇ παρομοίαν ἀσθένειαν, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τρεῖς ἄλλοι ἀσθενεῖς του ἀπέθανον ἐξ αὐτῆς, δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν πρώτην προσβολήν.

Ἡ γηραιὰ δέσποινα ἐδράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Μίαν στιγμὴν μόνον ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἰδοῦσα τὸν σύζυγόν της πλησίον κατακείμενον ἠρώτησεν:

— Τί ἔχεις;... Μοῦ εἶπον ὅτι ἐρονεύθης κατὰ τὸν σεισμόν, ἀλλὰ Δόξα τῷ Θεῷ ἐφεύδοντο. Εἶσαι ἀσθενής;...

— Μικρὰ πράγματα, φιλτάτη. Μοῦ ἐθραύσθη ἴσως ἡ κνήμη, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Ἀρκεῖ ὅτι ἔζησα ὅπως σὲ ἐπανίδω.

— Θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ Λαίδη Carleon. Διότι αἰσθάνομαι ὅτι τὸ τέλος μου δὲν εἶναι μακράν.

Καὶ ἡ εὐτυχὴς γυνὴ περιῆλθεν εἰς λήθαργον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐγερθῇ. Μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἡ Πρέσβειρα εἶχεν ἀποθάνει. Μίαν στιγμὴν πρὶν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ἐκάλεσε τὸν Οὄγον καὶ τὸν Dick, οὓς παρεκάλεσε νὰ μὴ ἀφήσουν τὸν σύζυγόν της μόνον καὶ ἀσθενῆ εἰς τὴν ξένην γῆν. Οἱ δύο φίλοι τὸ ὑπεσχέθησαν δακρύοντες καὶ μελαγχολικοί.

Ἔπειτα ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ διαμέρισμά των συλλογισμένοι καὶ ἄθυμοι.

— Πόσα πολλὰ θεάματα λυπηρά, εἶπε μὲ στεναγμὸν ὁ Οὄγος, ἀλλὰ κέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶδα εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Dick. Ἐμπρός εἰς ὅ,τι εἴδαμεν ἐδῶ, ἡ μάχη τοῦ Crecy ἦτο ἀστεῖα Πρωτομαγιᾶς... Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε, ἁπλῶς μία γυναῖκα ἐπέθανε...

Εἰς ἕνα διάδρομον μετ' ὀλίγον συνήντησαν τὸν ἰατρὸν ὅστις ὡμίλει μερικὰ γαλλικά. Τὸν ἠρώτησαν διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Λαίδης Carleon.

— Ὦ, κύριοι, εἶπεν ὁ ἐπιστήμων. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα δὲν ἀπέθανε μόνη. Δεκάδες νεκροὶ ἐσημειώθησαν ἀπὸ χθὲς εἰς ὅλην τὴν Βενετίαν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ὁ θάνατος ἐξαπέλυσεν ἀναντίον τῆς πόλεως ὅλην τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ. Τὸ κακὸν εἶναι γενικόν. Τὸ θανατικὸν σαρώνει κάθε συνοικίαν. Θεραπεία δὲν ὑπάρχει, καὶ τὸ Δογικὸν συμβούλιον συνελθὸν ἐν σπουδῇ δὲν ἔλαβεν ἄλλην ἀπόφασιν εἰμὴ τὴν ταχυτέραν ταφὴν τῶν νεκρῶν...

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ ἰατρὸς ἀπῆλθεν. Οἱ δύο φίλοι δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον. Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα εἶχεν ὁ ἴδιος ἀποθάνῃ, θῦμα τῆς τρομερᾶς νόσου.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ἐτάφη ἡ Λαίδη Carleon, τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Οὄγου καὶ τοῦ Dick. Οἱ δύο φίλοι ἐφρόντισαν διὰ τὴν κηδείαν, καὶ οἱ ἴδιοι ἤνοιξαν τὸν τάφον, ἀφοῦ δὲν εὑρίσκετο εἰς ὅλην τὴν Βενετίαν ἄνθρωπος νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν αὐτήν.

Τὸ νεκροταφεῖον ἦτο γεμᾶτον κόσμου, θάπτοντος νεκροὺς ὑπὸ τὸ φῶς δᾴδων. Δὲν εἶχε μείνῃ εἰς ὅλην τὴν Βενετίαν οἰκογένεια, ἥτις νὰ μὴ θρηνήσῃ τὴν ἀπώλειαν φιλτάτων αὐτῆς...

Αὐτὴ ἦτο ἡ τρομερὰ πανώλης ἥτις ἀπὸ τῆς Ἀσίας μετηνέχθη εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, καταστᾶσα κατόπιν γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαῦρος Θάνατος. Ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ηὔξανε, καὶ αἱ ἑκατοντάδες τῆς χθὲς ἐγίνοντο χιλιάδες τὴν ἐπαύριον. Τὰ νεκροταφεῖα ἐπληρώθησαν ταχέως καὶ τὰ κενοτάφια ἐπληρώθησαν μετ' αὐτά. Καὶ ὅταν δὲν ἀπέμεινε πλέον τόπος πρὸς ταφὴν εἰς τοὺς ἀγρούς, αἱ ἐνεστικαὶ ἀγλέραι ἐφορτώνοντο μὲ πτώματα ἄτινα ἐδίδοντο εἰς τὸ πέλαγος, ἀνοικτά. Ἔπειτα καὶ τοῦτο ἐθεωρήθη κολύ. Κανεὶς πλέον δὲν ἐφόντιζε διὰ τοὺς νεκρούς. Οἱ ἄνθρωποι ἀπέθνησκον εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς πλατείας καὶ ἐντὸς τῶν ἰδίων των οἰκιῶν, ἕως ὅτου ἡ πόλις ὁλόκληρος μετεβλήθη εἰς ἕνα ἀπέραντον τάφον.

Ὁ Sir Geoffrey δὲν ἔζησε πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου αὐτοῦ· Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν κηδείαν της ὁ γέρων πρεσβευτὴς ἀπέθανε βληθεὶς ὑπὸ τῆς μολυσματικῆς νόσου, ἀφοῦ ἐπὶ διήμερον κατέκειτο ἀναίσθητος εἰς τὴν κλίνην του. Ὁ ἀγαθὸς πρεσβεύτης ἀνακτῶν τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός του ἐλλιγας στιγμὰς πρὸ τοῦ τέλους, ἐκάλεσε τοὺς δύο φίλους εἰς οὓς παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως, καταστήσας ταυτοχρόνως τοὺς δύο νέους κληρονόμους τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν οἱ δύο φίλοι ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Πρεσβευτοῦ ἐπὶ μιᾶς παλαιᾶς γαλέρας καὶ τὸ ἔφεραν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος, ὅπου μετ' ὀλίγας συντόμους προσευχὰς τὸ ἔρριψαν εἰς τὰ ἤρεμα νερά.

Ἐπανελθόντες εἰς τὸ οἰκημά του, ὅπου μόνη μία γηραιὰ ὑπηρέτρια ἐπιζήσασα περιέργως ἐξηκολούθει νὰ τοὺς ὑπηρετῇ, περισυνέλεξαν ὅλα τὰ τιμαλφῆ τοῦ Πρεσβευτικοῦ ζεύγους, τὰ ἐτοποθέτησαν ἐντὸς τριῶν σιδηρῶν κιβωτίων, καὶ κατόπιν σκάψαντες εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς οἰκίας τὰ ἔκρυψαν ἐκεῖ ἀσφαλῶς.

Ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας οἱ δύο φίλοι καὶ ὁ νεαρὸς ὑπηρέτης τοῦ Sir Carleon, ὅστις εἶχε συνοδεύσῃ αὐτοὺς τὴν πρώτην νύκτα καθ' ἣν συνηντήθησαν μὲ τὸν Μάγκυ, καὶ ὅστις ἀκαούτως δὲν εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐκάθησαν νὰ φάγουν καὶ ταυτοχρόνως νὰ συσκεφθοῦν.

— Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ζῶμεν ἀκόμη, εἶπε πρῶτος ὁ Οὄγος, καὶ ὅτι ἔχομεν καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Μάγκυ, ὅτι θὰ διατηρηθῶμεν ἐν τῇ ζωῇ. Θὰ ἐκάμναμεν καλὰ νὰ φύγωμεν. Ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀφήσωμεν τὴν Βενετίαν ἐφ' ὅσον δὲν εἴμεθα βέβαιοι τί ἔγεινεν ὁ ἀθλιος αὐτὸς Acour. Ἤκουν τώρα, ἔχοντες καθήκον νὰ νοσηλεύσωμεν τὸν Πρεσβευτὴν μας, δὲν εἴχομεν καιρὸν νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ἥτις μᾶς ἔφερεν ἐδῶ.

— Ἤκουσα ὅτι ἡ νόσος προσέβαλε τὸ μέγαρον τοῦ Acour, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τῆς Πρεσβείας.

— Ἂς τηγαίνωμεν νὰ ἴδωμεν, συνεπλήρωσεν ὁ Dick.

Οὕτως οἱ τρεῖς νέοι βαδίζοντες διὰ μέσου τοῦ ἀπεράντου νεκροταφείου, ὅπερ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἦτο ἡ Βενετία, ἡ πλουσία καὶ ἰσχυρά, διηυθύνθησαν εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Cattrina ὅπου ἔμενεν ὁ Acour. Ἡ κυρία εἰσοδός του ἦτο ἀνοικτή καὶ ἐντὸς τοῦ φυλακείου ἐσήπετο τὸ πτῶμα τοῦ θυρωροῦ.

Ἀνυπόφοροι ἀναθυμιάσεις ἐκ τῶν σταύλων προέδιδον ὅτι καὶ οἱ ἵπποι τοῦ κόμητος εἶχον ὑποστῇ τὴν ἰδίαν τύχην. Μερικοὶ τοῖχοι τοῦ μεγάρου εἶχον κρημνισθῇ ἀπὸ τὸν σεισμόν.

Ἡ ἐγκατάλειψις ἦτο πλήρης καὶ τὸ θέαμα ἀπελπιστικόν. Οἱ τρεῖς νέοι εἰσῆλθον καὶ ἠρεύνησαν μίαν πρὸς μίαν τὰς αἰθούσας, χωρὶς νὰ ἀποκτήσουν ἴχνη ζωῆς. Ἀνερχόμενοι τὴν τελευταίαν κλίμακα ἔφθασαν εἰς τοὺς κοιτῶνας. Καὶ ἐκεῖ ἀντιμετώπισαν θέαμα φρικτόν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΔΕΛΟΥΖΗΣ
53 BOULEVARD MALESHERBES, ΠΑΡΙΣΙΟΙ
Διπλωματοῦχος τοῦ Παρισινοῦ Πανεπιστημίου, διευθυντὴς τοῦ μεγάλου Ἠλεκτροθεραπευτηρίου. Εἰδικὸς γυναικολόγος καὶ Ὀρολόγος. Δέχεται ἐπισκέψεις, Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς 2ας μ.μ. μέχρι τῆς 4ης μ. μ.

ΑΛΕΥΡΑ, ΟΣΠΡΙΑ
Ὡς καὶ λοιπὰ Ρωσικὰ προϊόντα διατρίων γνωστῶν ἐργοστασίων εἰς διαφόρους ποσότητας ἐπὶ χονδρικῇ μόνον καταναλώσει διὰ λιμάν τρίτου ἐπὶ μετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. Ὁ κ. Δημήτριος Δουκέλλης προμηθεύει πάντοτε τὴν ἀρίστην ποιότητα τοῦ εἴδους εἰς τμᾶς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ. Διὰ πληροφορίας ἀπευθυντέον:
DEMETRIUS G. DOUKELIS
BOITE POSTALE 501, ODESSA-RUSSI

A. MICHAÏLIDES & CO.
22 PRINCESS STREET,
MANCHESTER, ENGLAND.
Προμηθευταὶ καὶ φορτωταὶ νεμάτων, Χασέδων, Παγιῶν ἄλλων τῶν εἰδῶν, Μανιφεστούρας καὶ παντὸς εἴδους Ἐμπορευμάτων. Τηλεγρ. διεύθυνσις Sublime.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ ΚΑΙ Ν. ΚΟΚΚΙΝΗΣ
AIVALY, TURKEY IN ASIA
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: NICOLAIDES - AIVALY
Ἀπιόμυλος, Ἐλαιουργεῖον καὶ Ἐργοστάσιον κυρηνελαίων ἐν Γκιουμουσλῇ. Ἐφοπλιστᾶι. Ὑποκαταστήματα ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Π. Νικολαΐδης καὶ Σία.

M. S. MANUELIDES
BATOUM - RUSSIA
Ἐξαγωγὴ Μαγγανέζης, Σαιμισείων, καρυοφύλλων καὶ Μηχανελαίων. Εἰσαγωγὴ μεταξοσκώρων. Πράκτωρ τῆς Cunard Steamship Co., e.t.c.

ΑΛΕΑΝΤΖΑ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΦΡΑΓΚΑ 50,000,000
ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΡΟΙ ΑΝΕΥ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΝ
ΟΜΕΡ ΑΜΠΙΤ ΧΑΝ 2, 3, 4.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΡΙΩΝ Δ. ΣΤΑΥΡΙΔΗ, ΒΟΗΘΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ Δ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, ΠΑΝΡΕΣΟΥΣΙΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΚΡΗΤΗΝ, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 53

ΗΜΕΡΗΣΙΑ «ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

ΕΘΝΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ἱδρυθεῖσα 1894.

ΣΟΛΩΝ Ι. ΒΛΑΣΤΟΣ, ΙΔΡΥΤΗΣ

Ἡ ΜΟΝΗ ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ὀκταεθλίδος πολλάκις δὲ δωδεκαεθλίδος ἢ δεκαεξαεθλίδος ἡμερησία Ἑλληνικὴ ἐφημερὶς μὲ τελείαν Ἀμερικανικῶς διοργανωμένην δημοσιογραφικὴν ὑπηρεσίαν, συχνὰ δὲ μὲ εἰκόνας. Ἰδιαιτέρα καθημερινὴ τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία ἐξ Ἀθηνῶν, Λονδίνου, Κρήτης, κτλ. Τακτικαὶ ἀνταποκρίσεις ἐκ Λονδίνου, Ἀθηνῶν, Κωνσταντινουπόλεως, Κρήτης, Σάμου, Σόφιας, Θεσσαλονίκης, κτλ. Ὅλα τὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ἀμερικανικοῦ Πυρανέου Τύπου ἐπὶ τῆς παγκοσμίου κινήσεως. Ἰδιαίτεραι στῆλαι Ἀμερικανικῶν νέων καὶ χρονικῶν. Ὅλη ἡ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ.

Η ΜΟΝΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
(ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ 25,000 ΦΥΛΛΑ)
διαδεδομένη εἰς κάθε Ἑλληνικὴν γωνίαν καὶ κατοπτρίζουσα τὴν Ἑλληνικὴν καὶ παγκόσμιον κίνησιν. Ἡ «Ἀτλαντὶς» εἶνε ἡ μόνη Ἑλληνικὴ ἐφημερὶς, ἥτις διὰ τῶν ἐρράνων αὐτῆς ἐνίσχυσε τὰ Ἐθνικὰ ἡμῶν Ταμεῖα διὰ πλέον τοῦ 1,000,000 δραχμῶν.

Η ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Κλάδος τῆς «Ἡμερησίας Ἀτλαντίδος» εἶνε τὸ μεγαλείτερον καὶ τελειότερον Ἑλληνικὸν περιοδικόν. Ἡ «Μηνιαία Εἰκονογραφημένη Ἀτλαντὶς» περιέχει κατὰ μῆνα ἕνα τῶν πενήκοντα καλλιτεχνικῶν εἰκόνων καὶ ὅλην ἐγκυκλοπαιδικήν, ποικίλην καὶ ἐκλεκτήν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὴν Ἡμερησίαν «Ἀτλαντίδα» Φράγκα 30 καὶ διὰ τὴν Μηνιαίαν «Ἀτλαντίδα» Φρ. Χρ. 15. Ἐν συνδυασμῷ εἰς ἀμφοτέρας Φρ. Χρ. 40. Ὅλαι αἱ αἰτήσεις καὶ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνονται εἰς:

ATLANTIS, P. O. STATION E., NEW YORK, U.S.A.

Ζητήσατε ἐν φύλλον τῆς Ἡμερησίας «Ἀτλαντίδος» ὡς δεῖγμα. Ἀποστέλλεται δωρεάν.

ΛΕΚΑΣ ΚΑΙ ΔΡΙΒΑΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1892
17 ROOSEVELT ST., NEW YORK
Telephone 1464 Worth.

UNDERWOOD REVOLVING DUPLICATOR

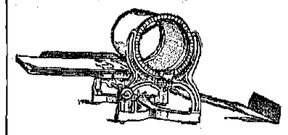

Μηχανὴ πρὸς ἐκτύπωσιν ἐγκυκλίων, κατασκευαζομένη ὑπὸ τῆς παγκοσμίου ἑταιρίας Γραφομηχανῶν UNDERWOOD.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΑΥΤΗ

Ἐκτυπώνει χειρόγραφους ἢ μὲ γραφομηχανὴν γεγραμμένας ἐπιστολάς, ἐγκυκλίους, δελτάρια, κτλ., κτλ., εἰς χιλιάδας ἀντίτυπα ἐξ ἑνὸς πρωτοτύπου. Ἐπίσης ἐπιστολοκεφαλίδας, φακέλλους, τιμολόγια, κτλ.

Underwood Typewriter Company
INCORPORATED.
Underwood Building. NEW YORK, U. S. A.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΤΕΥΗΜΕΝΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΛΙΟΥΡΓΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΥ ΔΕΔΕΜΕΝΑΙ.

1) Ἱστορία Ἡνωμένων Πολιτειῶν Φρ. 5.00
2) Ἐπίτομος Ἑλληνικὴ Ἱστορία » 5.00
3) Ἀπὸ Ἀκροπόλεως εἰς Ἄλσος » 5.00
4) Παγκοσμιακαὶ Μονογραφίαι Τόμ.Α. 5.00
5) Πατριωτικαὶ Μονογραφίαι Τόμ.Β. 5.00
6) Ἱερὰ Σύνοψις Φρ. 3.75
7) Τὰ Μυστήρια τοῦ Γιλδὶζ » 1.00
8) Ἡ Φαρμακεύτρια » 1.25
9) Μέθοδος Ἀγγλικῆς Γλώσσ. Φρ. 5.00
10) Γραμματικὴ Ἀγγλικ. Γλώσσ. » 3.75
11) Λεξικὸν Ἀγγλο-Ἑλληνικὸν » 5.00
12) Λεξικὸν Ἑλληνο-Ἀγγλικὸν » 5.00
13) Λεξικὸν Ἀγγλο-Ἑλ. Τσέκης » 2.50
14) Λεξικὸν Ἑλληνο-Ἀγγ. Τσέκ. » 2.50
15) Ἀγγλο-Ἑλλ. Ἐπιστολάριον » 5.00
16) Μεγάλοι Ἑλληνισμ. Διάλογοι » 5.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Φρ. 5.

Τὰ Ἀγγλο-Ἑλληνικὰ καὶ Ἑλληνο-Ἀγγλικὰ Λεξικὰ πωλοῦνται δεδεμένα χωριστὰ ἢ δεδεμένα τὰ δύο εἰς ἕνα τόμον, κατὰ προτίμησιν τοῦ παραγγέλλοντος.

Τὰ ἄνω βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ἐξόδων ἅμα τῇ ληψει τῆς ἀξίας των.

Εἰς τὰ Ἐξωτερικὰ πωλοῦνται παρὰ τοῖς κυρίοις:

ΙΩ. Δ. ΚΟΛΛΑΡΩ Βιβλιοπωλεῖον Ἑστίας — — ΑΘΗΝΑΙ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ — — — ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ
ΔΡΑΓΑΤΣΗ καὶ Σία. Pl. Tunnel 525, Pera — — ΚΩΝ) ΠΟΛΙΣ
ΔΕΠΛΣΤΑ-ΓΕΡΑΡΔΟΥ-ΣΦΥΡΑ — — — ΚΩΝ) ΠΟΛΙΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
— ΤΗΣ —
"ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ"

ΕΛΛΑΣ
- *ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΙΣΤΙΑΣ»* ..... *ΑΘΗΝΑΙ*
- ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ..... ΣΥΡΟΣ
- Ν. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ..... ΚΕΡΚΥΡΑ
- Γ. Α. ΜΑΤΣΑΣ ..... ΧΑΛΚΙΣ
- ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΣΙΡΙΜΠΑΣΗ ..... ΛΕΥΚΑΣ
- Δ. ΚΟΥΣΙΣΙΗΣ ..... ΚΥΜΗ

ΚΡΗΤΗ
- Ν. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ ..... ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
- Γ. ΑΛΙΚΙΩΤΗΣ ..... ΧΑΝΙΑ
- ΙΩ. ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ ..... ΣΗΤΕΙΑ

ΣΑΜΟΣ
- ΚΩΝΣΤ. Π. ΤΑΡΑΙΟΣ ..... ΒΑΘΥ

ΚΥΠΡΟΣ
- ΑΓΑΠ. ΑΛΩΝΕΦΤΗΣ ..... ΛΕΥΚΩΣΙΑ
- Γ. Β. ΠΑΛΜΑΣ ..... ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ
- *ΑΓΑΘΟΝΙΚΗ ΜΠΕΛΛΑ* ..... *ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΙΣ*
- ΙΩ. Π. ΚΡΙΤΖΑΣ ..... ΣΜΥΡΝΗ
- Θ. ΒΑΛΛΟΥΡΗΣ ..... ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
- ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ..... ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ
- ΙΩ. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ..... ΙΩΑΝΝΙΝΑ
- Ν. Χ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ ..... ΜΥΤΙΛΗΝΗ
- ΕΥΣΤΡ. ΠΕΠΠΑΣ ..... ΚΥΔΩΝΙΑΙ
- ΣΤΕΦ. ΚΩΣΤΑΣΙΑΝΗΣ ..... ΚΑΒΑΛΛΑ
- ΙΩΑΚΕΙΜ Α. ΡΩΣΣΙΔΗΣ ..... ΑΜΙΣΟΣ

ΡΩΣΣΙΑ
- ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΚΕΛΗΣ ..... ΟΔΗΣΣΟΣ
- ΙΩ. ΚΑΠΠΙΔΗΣ ..... ΒΑΤΟΥΜ
- Δ. Π. ΚΑΨΑΛΟΣ ..... ΚΟΥΡΣΑΒΚΑ
- Π. ΖΑΦΕΙΡΗΣ ..... ΛΕΟΒΩ
- ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΑΛΑΝΙΔΟΥ ..... ΤΙΦΛΙΣ
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΒΟΜΒΟΡΗΣ ..... ΡΟΣΤΟΦ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ
- *Γ. Β. ΒΑΛΣΑΜΙΔΗΣ* ..... *ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ*
- ΒΑΣ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ ..... ΚΑΙΡΟΝ
- ΔΗΜ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ ..... ΖΑΓΑΖΙΚ
- ΗΛΙΑΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ ..... KAFR-EL-ZAYAT

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
- ΘΙΕΡΣΟΣ ΔΑΥΗΣ ..... ΒΡΑΪΛΑ
- ΙΑΚΩΒΟΣ ΞΕΝΑΚΗΣ ..... ΣΟΥΛΙΝΑΣ
- ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΥ ..... ΚΩΝΣΤΑΝΤΣΑ
- ΚΩΝΣΤ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ ..... ΓΑΛΑΖΙΟΝ
- ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ..... ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ
ο ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ο
ΔΡ.33,500,000

ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ο ο ο ΔΡΑΧΜΑΙ ο ο ο
..170,000,000..

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. Α. ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗΣ

Συνιστάται θερμώς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης συναλλασσομένους, ὅπως πρὸς ταχυτέραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀπευθύνωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν;

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS - GREECE

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΙΓΙΟΝ	ΒΟΛΟΝ	ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ	ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΝ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ	ΠΥΛΟΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΝ	ΓΥΘΕΙΟΝ	ΚΑΛΑΜΑΣ	ΚΥΘΗΡΑ	ΜΕΣΣΗΝΗΝ	ΠΥΡΓΟΝ
ΑΛΜΥΡΟΝ	ΔΗΜΗΤΣΑΝΑΝ	ΚΑΡΔΙΤΣΑΝ	ΛΑΜΙΑΝ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ	ΣΠΑΡΤΗΝ
ΑΜΦΙΣΣΑΝ	ΖΑΚΥΝΘΟΝ	ΚΕΡΚΥΡΑΝ	ΛΑΡΙΣΣΑΝ	ΝΑΥΠΛΙΟΝ	ΣΥΡΟΝ
ΑΜΑΛΙΑΔΑ	ΘΗΒΑΣ	ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΝ	ΛΕΒΑΔΕΙΑΝ	ΠΑΞΟΥΣ	ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΑΡΤΑΝ	ΘΗΡΑΝ	ΚΟΡΙΝΘΟΝ	ΛΕΥΚΑΔΑ	ΠΑΤΡΑΣ	ΤΡΙΠΟΛΙΝ
ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ	ΙΘΑΚΗΝ	ΚΥΜΗΝ	ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΝ	ΠΕΙΡΑΙΑ	ΧΑΛΚΙΔΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

National Bank of Commerce	New York
American Express Co	» »
Bankers Trust Co.	» »
Irving National Exchange Bank	New York
Russo-Chinese Bank	New York
First National Bank	Chicago
First National Bank	Pittsburg
First National Bank	Milwaukee
Canadian Bank of Commerce	Montreal Canada

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ

Δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσοῦν, ἤτοι εἰς δραγμὴν καὶ λίρας Ἀγγλίας ἀποδοτέας ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς, ἐπὶ τόκῳ

1	ο)ο κατ'	ἔτος	διὰ καταθέσεις	6 μηνῶν τοὐλάχιστον	
2	ο)ο	»	»	»	1 ἔτους »
2	1)2 ο)ο	»	»	»	2 ἐτῶν »
3	ο)ο	»	»	»	4 » »
4	ο)ο	»	»	»	5 » »

NATIONAL BANK OF GREECE ATHENS - GREECE